

Sổ Tay Tra Thụ Tìm Đường Chết

Contents

Sổ Tay Tra Thụ Tìm Đường Chết	2
1. Chương 1: Xin Chào, Anh Chàng Soái Ca!	2
2. Chương 2: Gặp Một Lần Cưng Một Lần	5
3. Chương 3: Tần Biến Thái Tần Công	9
4. Chương 4: Cưỡng Hôn	13
5. Chương 5: Yêu Lấy Sinh Mệnh, Rời Xa Thăng Nam	16
6. Chương 6: Cậu Cầu Tôi Xem	20
7. Chương 7: Lại Hôn Một Cái!	25
8. Chương 8: Thất Tình Trong Truyền Thuyết	33
9. Chương 9: Giao Tình Hai Lần Hôn Môi	39
10. Chương 10: Tiểu Ninh, Đừng Quậy	46
11. Chương 11: Hẹn Hò Trong Truyền Thuyết	51
12. Chương 12: Cùng Nhau Về Nhà	58
13. Chương 13: Tần Cận Bà	64
14. Chương 14: Cậu Cưng Rồi	70
15. Chương 15: Kiềm Nén Lâu Sẽ Không Tốt	76
16. Chương 16: Tìm Đường Chết (1)	81
17. Chương 17: Tìm Đường Chết (2)	86
18. Chương 18: Ở Chung	92
19. Chương 19: Ở Chung (2)	98
20. Chương 20: Hôn Môi	103
21. Chương 21: Thành Đôi?	109
22. Chương 22: Mối Quan Hệ Giữa Hai Ta	114
23. Chương 23: Không Muốn Quấn Giăng Ninh	120
24. Chương 24: Vấn Đề Là Ai Chịch Ai?	127
25. Chương 25: Đưa Tới Cửa	132
26. Chương 26	137
27. Chương 27	143
28. Chương 28	148
29. Chương 29	153
30. Chương 30	159
31. Chương 31	164
32. Chương 32	170
33. Chương 33	175
34. Chương 34	181
35. Chương 35	191
36. Chương 36	194
37. Chương 37	200
38. Chương 38	204
39. Chương 39	209
40. Chương 40	216

41. Chương 41	221
42. Chương 42	227
43. Chương 43	232
44. Chương 44	237
45. Chương 45: Cường Hôn	243
46. Chương 46: Chân Tướng	249
47. Chương 47: Mau Cút Đi	254
48. Chương 48: Nhìn Trộm	259
49. Chương 49: Tần Đại Thiếu Muốn Vụng Trộm	264

Sổ Tay Tra Thụ Tìm Đường Chết

Giới thiệu

Số chương: 71 chươngEdit: ShinThẻ loại: 1 x 1, nguyên sang, đam mỹ, hiện đại, niên hạ, hõ công, cường cường, chủ thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-tra-thu-tim-duong-chet>

1. Chương 1: Xin Chào, Anh Chàng Soái Ca!

Tần Phi từ quán bar nổi tiếng xa hoa do Tam Lí Truân làm chủ bước ra khỏi cửa, đã là một giờ rưỡi khuya.

Theo thường lệ trong lòng ngực anh ôm một thiếu niên trắng trẻo sạch sẽ, cúi đầu thân mật ở bên tai thiếu niên nói những câu chuyện hài hạ lưu thô tục, chọc cho thiếu niên cười khanh khách không ngừng, anh đem bàn tay tiến vào trong quần thiếu niên, dừng lại trước cái mông co dãn nhéo một cái.

Thiếu niên trong lòng ngực Tần Phi ngượng ngùng một chút, vừa làm nũng lại như đang dối nói: “Tần thiếu, đây là ở bên ngoài đó.”

Thằng bé này tên là Bạch Băng, là Trần Đại Đầu giới thiệu cho Tần Phi, Trần Đại Đầu người này nói trắng ra chính là ma cô cao cấp, chuyên cung cấp hàng cho các đại gia lắm của nhiều tiền những mặt hàng thanh thiếu niên xinh đẹp.

Bình thường Tần Phi thực thích Bạch Băng loại hình lớn lên tinh xảo, da dẻ non mềm, mông to co dãn, thân thể Bạch Băng ướt ọ ọ vô tình hoặc cố ý ma sát phía dưới Tần Phi mấy lần, Tần Phi kích động thú tính, ấn thiếu niên lên tường, liền làm càn sờ soạn.

Tần Phi vừa sờ vừa nói: “Nơi này là bãi đậu xe, sẽ không có người..... Lại nói cứng dâm dăng đến thế, còn bày đặt giả vờ đứng đắn gì chứ, đi theo anh nào, phải hầu hạ anh cho thật tốt đấy!”

Mặt Bạch Băng đỏ bừng lên, cậu rõ ràng biết Tần Phi là thiếu gia như thế nào, bình thường thời điểm khi xọc đều rất cường thế lại bá đạo, sau khi thoải mái xong, sẽ không nghĩ tới cảm thụ của người khác.

Thế nhưng đây là thiếu gia phi phú tức quý*, cho cậu tám cái mạng đặc tội đến anh cậu cũng không dám.

*Phi phú tức quý: không giàu sang thì cũng cao quý.

Vì lẽ đó tuy tay Tần Phi nhéo không nhẹ không nặng, nhưng mỗi cú nhéo lại khiến Bạch Băng cảm thấy rất đau, cậu vẫn cố nhẫn nhịn đau đớn, còn làm ra bộ dáng say mê dục cự hoàn nghênh.

Tần Phi vừa nhìn ánh mắt Bạch Băng say mê, ngay lập tức không còn hứng thú nữa.

Anh thầm nghĩ, Trần Đại Đầu đưa tới thiếu niên mặt hàng càng ngày càng thấp, dáng dấp có điểm tạm tạm, tất cả đều bị Trần Đại Đầu huấn luyện đầy giáo hoạt, một đám thanh thiếu này có thể dư sức đi làm diễn viên, trên mặt toàn đeo mặt nạ lấy lòng, mặc kệ anh xuống tay có dùng sức đến bao nhiêu, những thanh thiếu niên kia ngay cả thí cũng không dám thả, thật là không có điểm hứng thú!

Về mặt Tần Phi lạnh lùng, buông Bạch Băng ra, khẽ nói: “Cậu trở về đi.”

“Ồ?” Bạch Băng sững sờ, lập tức minh bạch Tần Phi không vui rồi, trời đất ơi, vị thiếu gia này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cậu thật sự không rõ mình sai ở điểm nào.

Tần Phi lười biếng nói: “Trở về nói với Trần Đại Đầu, sau này nếu là hàng thứ phẩm thì mẹ nó đừng có mà đưa đến trước mặt ông đây.”

Nói xong, hai tay Tần Phi cắm vào trong túi quần, hướng đến xe của chính mình mà đi.

Bạch Băng đứng ở đó oan ức muốn chết, cậu ở trong đám thiếu niên ấy đáng vẻ không tồi, khuôn mặt đẹp, dáng người nhu thuận, như thế nào mà khi đến tay vị thiếu gia này, liền trở thành hàng thứ phẩm rồi?

Cậu nhìn bóng lưng Tần Phi, thân cao chân dài, kiên cường tuấn lãng, không thể phủ nhận Tần thiếu là nam nhân quá đẹp trai, lần đầu tiên cậu nhìn thấy liền bị Tần Thiếu hấp dẫn. Nhưng ai lại có thể nghĩ đến khuôn mặt anh tuấn mê người như thế, lại sắc bén, độc miệng, khó hầu hạ như thế này.

Bạch Băng thấy Tần Phi vừa đi, cậu nghĩ chính mình đắc tội đến Tần Phi rồi, sau này đừng hòng lẫn lộn trong giới.

Quyết không thể để Tần Phi đi.

“Tần thiếu!” Bạch Băng chạy nhanh đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy Tần Phi, “Tần thiếu, anh đừng có nóng giận, em có chỗ nào không tốt, anh nói cho em biết, em nhất định sẽ thay đổi.”

Tần Phi chau mày, tâm nói, thay đổi cái gì ấy chứ mà thay đổi! Anh không để ý tới Bạch Băng, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Băng ôm lấy Tần Phi không buông tay, “Tần thiếu, ngài còn chưa thử qua..... Chưa từng thử qua em..... Em nhất định sẽ khiến anh thỏa mãn.”

Bạch Băng nói xong liền đưa tay đi xuống, chụp lấy dưới đáy quần của anh.

Mới vừa rồi Tần Phi bị Bạch Băng cọ vài cái, vốn đã chạm đến điểm mẫn cảm, nhưng anh không thích vẻ tư thái này của Bạch Băng, cảm giác liền chậm rãi tiêu trừ, đột nhiên Bạch Băng tiến lại đây trực tiếp sờ lên, Tần Phi liền cảm thấy cậu đưa chính mình tới cửa, hà tất gì còn phải kén cá chọn canh!

Anh cân nhắc một lúc, ngược lại cũng vui đùa một chút mà thôi, chính mình sao phải nghiêm túc như vậy? Vạn nhất phải nhịn gần chết không phải chịu thiệt à?

Tần Phi dừng bước lại, kéo lấy tay Bạch Băng, xoay người đem Bạch Băng nửa đè ở phía sau một chiếc xe.

Bạch Băng ôm cổ Tần Phi, nghĩ đến việc sẽ nhận được một nụ hôn.

Lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét to vang dội đến đây, bãi đỗ xe yên tĩnh phút chốc náo nhiệt lên.

“Mẹ nó, cái thằng đại gia kia, buông nó ra!”

Tần Phi cùng Bạch Băng cả hai đều sững sờ, quay đầu liền nhìn thấy một bóng người cao to từ trong bóng tối đi ra.

Là một nam nhân sắc mặt tái mét.

Bạch Băng buông Tần Phi ra rồi chạy tới, cúi đầu, sợ hãi kêu một tiếng: “Anh.”

Mà lúc này Tần Phi lại triệt để ngây người.

Không phải bởi vì sự xuất hiện đột ngột của anh trai Bạch Băng mà ngây người, anh nhìn thấy phía sau anh trai Bạch Băng còn có một người.

Người này tuổi còn rất trẻ, chỉ mười tám, mười chín tuổi thôi, lớn lên môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn tú, đặc biệt là đôi mắt đen nhem kia, quả thật giống như viên đá quý màu đen vậy. Thanh niên này bận một bộ đồ đơn giản áo thun cùng quần jean, nhưng cả người lại toát lên vẻ thanh cao tao nhã, khiến cho người khác một khi đã nhìn thấy liền không dời mắt đi.

Tần Phi cảm thấy, người này so với những người mà anh đi chịch dạo chính là thanh niên vô cùng xinh đẹp!

Đây chính là cực phẩm mà anh muốn chịch nhất đó!!!

Tần Phi chỉ là nhìn thanh niên đứng phía sau anh trai Bạch Băng, cảm giác mình đã bắt đầu cứng rồi, so với lúc trước còn muốn cứng hơn gấp đôi!

Tần Phi nhìn chăm chăm thẳng tắp về hướng thanh niên kia, ánh mắt càng ngày càng làm cản, từ khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, đến đôi môi hồng hào mọng nước, lại tới cổ tạo nhả, anh hận hiện tại chỉ muốn nhào tới hỏi một chút: Bao nhiêu tiền một đêm?

Ngay lúc Tần Phi đang nghĩ đến ý nghĩ đột nhiên phát sinh này, đôi mắt người trẻ tuổi kia đột nhiên quét về phía Tần Phi.

Tần Phi nhất thời ngẩn ra, ánh mắt của người này đặc biệt lạnh đậm, như nhìn một người dân đi lại ở trên đường, sau khi nhìn Tần Phi một chút, liền đem ánh mắt dời đi.

Đệt, anh – Tần đại thiếu lớn lên như vậy còn chưa bao giờ bị nhìn bằng cặp mắt đó, đây là không thèm nhìn luôn đó!

Từ nhỏ Tần Phi được người chiều chuộng, anh lớn lên đẹp trai, gia thế tốt, lại có tiền, như thế nào lại chịu được mình bị như vậy!

Lúc này Tần Phi làm một quyết định trọng đại, anh muốn đưa thanh niên xinh đẹp không biết điều này đoạt vào trong tay, cẩn thận chịch một lần! Không, là chịch N lần, cho cậu biết thiếu gia anh đây là người lợi hại cỡ nào!

Vào lúc này Bạch Băng bị anh trai cậu đưa qua một bên, hung hăng mắng một trận, đương nhiên, Tần Phi căn bản không nghe đến mấy chuyện này, anh cũng không quan tâm đến điều này.

Hai tay anh cắm vào trong túi quần, hướng về người trẻ tuổi phía sau lưng anh trai Bạch Băng huyết sáo.

Lần thứ hai ánh mắt người kia chuyển đến trên người anh.

Tần Phi hất cằm lên hỏi: “Cậu biết cậu ta?” Cằm của anh hướng về Bạch Băng như như.

Người kia chỉ liếc mắt nhìn anh, liền đưa ánh mắt dời đi, căn bản không để ý tới Tần Phi.

Tần Phi trong lòng mắng: Con mẹ nó còn kiêu ngạo như thế! Nếu thật sự kiêu ngạo như vậy, thì sẽ không nhận thức vệt con Bạch Băng này đâu!

Lúc này, Tần Phi cũng cam lòng đưa ánh mắt dời đi nơi khác, nhìn về phía Bạch Băng cùng anh trai cậu.

Nghe bọn họ âm ỉ hai câu, Tần Phi hiểu được, hóa ra anh trai Bạch Băng nhận định Bạch Băng học không tốt, giấu anh trai mình sau lưng đi làm chuyện gay không nói, còn thường thường đến quán bar câu dẫn nam nhân, đi ra ngoài cùng nam nhân mượn phòng.

Tần Phi nghĩ thầm, anh trai Bạch Băng cũng thật là *, cậu ta chỉ nghĩ đơn thuần rằng Bạch Băng chỉ đi quyến rũ nam nhân thôi sao? Đây rõ ràng là Bạch Băng đã bán thân, anh trai cậu vẫn chưa hay biết gì sao?

Tần Phi cảm thấy thật buồn cười, không khỏi khẽ cười một tiếng.

Bên kia anh trai Bạch Băng Bạch Soái nghe được tiếng cười Tần Phi, bỗng nhiên ngưng lại câu mắng chửi, quay đầu nhìn về phía Tần Phi.

Cậu vừa vào bãi đậu xe liền nhìn thấy nam nhân này đặt Bạch Băng ở trên người, lúc này khi nhìn thấy nam nhân lại đứng ở một bên ôm bả vai xem náo nhiệt, nhất thời rất là bực bội.

“Con mẹ nó anh dám đánh chủ ý lên người em trai tôi! Ngày hôm nay tôi phải đánh chết anh!” Bạch Soái kích động lỗ mãng, cậu hướng về Tần Phi giơ lên quả nắm đấm vùng tới.

Bạch Băng chạy tới kéo anh cậu ra: “Anh, anh làm gì thế?!”

Bạch Soái hất tay Bạch Băng ra, mắng: “Em chơi đùa đã chưa, mẹ nó bị nam nhân đặt ở dưới thân mà còn không biết phản kháng à!”

Tần Phi mỉm cười, anh trai vịt con này đúng là một người có vấn đề, chính em trai mình đưa thân tới cửa, phản kháng cái trứng á!

Bạch Băng kéo không được Bạch Soái, chỉ có thể gấp gáp ở trong lòng, lo lắng anh trai sẽ chọc giận Tần thiếu.

Người trẻ tuổi đứng ở một bên vẫn không lên tiếng đột nhiên bước lên trước, đứng ở phía trước Tần Phi, quay về Bạch Soái nói: “Bạch Soái, đừng gây chuyện, đem em trai cậu mang về rồi từ từ nói sau.”

Cậu so với Bạch Soái minh bạch hơn rất nhiều, liếc mắt một cái liền nhìn ra Bạch Băng cùng nam nhân kia là cam tâm tình nguyện.

Động tác Bạch Soái vung quyền dừng lại, lớn tiếng nói: “Giang Ninh, anh ta bắt nạt em trai tôi!”

Giang Ninh..... Mỹ nhân này tên gọi là Giang Ninh sao?

Tần Phi nhìn sau lưng Giang Ninh gần ngay trước mắt, thâm tâm có một chút mơ hồ.

Giang Ninh cao lớn so với chính mình không sai biệt lắm, thậm chí còn cao hơn anh một chút, anh nhìn thấy sau gáy Giang Ninh trắng nõn mê người.

Một cổ hương vị tươi mát vọt vào mũi anh, Tần Phi cảm thấy chính mình đến bây giờ còn có thể không chế không nhào tới túm lấy cậu, quả thật đúng là kỳ tích!

Giang Ninh nhìn Bạch Soái, giọng trầm xuống nhắc nhở: “Ở bên ngoài đánh nhau, còn ra thể thống gì, cậu muốn bị khai trừ à?”

Bình thường Bạch Soái rất nghe lời Giang Ninh, cậu cân nhắc một hồi, liền đưa nắm đấm xuống, đứng cách Giang Ninh, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Phi, kéo em trai làm mình mất mặt xoay người rời đi.

Giang Ninh nhanh chân đi theo hai anh em phía sau, đầu không ngoảnh lại nhìn.

Tần Phi ôm hai vai, lại huyết sáo một cái, ngả ngón hô lên: “Này, Giang Ninh đúng không? Tôi tên Tần Phi, là phi thường đẹp trai đó nha.”

Hai tay Giang Ninh rũ xuống bên người hơi nắm chặt lại, không thềm để ý người kia nói cái gì.

Đây là lần đầu tiên Tần gia thiếu gia chủ động tự giới thiệu chính mình ai ngờ bị người ta lơ đi.

Hai mắt Tần Phi dán lên bóng lưng Giang Ninh anh tuấn mê người, mãi đến tận khi Giang Ninh rời đi, mới cười cợt, tiến vào xe của mình.

Hết chương 1

2. Chương 2: Gặp Một Lần Cường Một Lần

Bất luận Tần Phi đối với chuyện nam nữ hay nam nam, xưa nay anh không phải là người dễ dãi.

Ngày hôm sau anh nhận được điện thoại từ Trần Đại Đầu.

Ở trong điện thoại Trần Đại Đầu liên tục xin lỗi, biểu thị ngày hôm qua Bạch Băng do chính mình tự tay điều giáo không tốt, khiến Tần Phi thêm phiền phức.

Tần Phi miễn cưỡng nói: “Con mẹ nó lần sau ông đừng tìm kiếm loại chỉ biết ươn ẹo nịnh nọt đưa đến tay lão tử nữa.”

Trần Đại Đầu vỗ lên đầu một cái, bây giờ mới hiểu ra, Tần thiếu náo loạn nửa ngày là do khẩu vị gần đây có thay đổi, không thích đậm đà, chỉ thích thuần khiết, ngày hôm qua mang đến Bạch Băng đúng là thời điểm không tốt, không đủ thuần khiết.

Trần Đại Đầu lập tức sẽ cấp cho Tần Phi một em xinh tươi thuần khiết đúng tiên chuẩn “Khiến ngài thỏa mãn”.

Tần Phi ờ ừ đáp lại hai tiếng, nếu đưa tới cửa thì cứ nhận thôi.

Tối hôm đó, Trần Đại Đầu đúng hẹn đưa đến cho anh một thanh niên, thanh niên này có đôi mắt rất to, da dẻ không tồi, nhút nhát sợ sệt nhìn Tần Phi, như một con thỏ nhỏ chần chừ kinh khi phát hiện sói đói đang đến gần.

Trần Đại Đầu nói: “Tần thiếu, đây chính là sinh viên đại học, tuyệt đối chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm nào, có gì không hiểu hoặc có điểm hèn hạ không tốt, mong ngài chỉ bảo cậu ấy.”

Tần Phi nhìn dáng dấp đứa bé kia cảm thấy rất ngon miệng, liền để cậu lưu lại.

Có món đồ chơi mới phân tán linh lực hơn nữa gần đây công ty Tần Phi bắt đầu đầu tư hạng mục mới, trong công ty cũng đang khó khăn, dần dần Tần Phi cũng quên đi Giang Ninh.

Đại khái qua hơn một tháng đi, hạng mục đầu tư của Tần Phi cướp đoạt được từ một công ty khác trở thành đại lý một lô sản phẩm nhập khẩu toàn quốc độc nhất vô nhị, sản phẩm này là đầu sỏ trong ngành sản xuất, lợi nhuận rất tốt, hơn nữa một khi bán ra sẽ có công ty sẵn sàng thu mua, Tần Phi bắt được hạng mục này quả thực chính là ngồi đợi lấy tiền.

Thế nhưng vấn đề cũng thuận theo mà đến, công ty Gia Hoa Khang bị đoạt lấy đơn hợp đồng kia sống chết không chịu buông tay, dùng các loại phương pháp – thay phiên mời Tần Phi đến phân bày cao thấp, cuối cùng còn mời tới thuyết khách.

Tần Phi đã từng nợ ơn một người làm ăn họ Thẩm, nghe nói người này có bối cảnh hắc đạo, không thể trêu chọc vào.

Ông chủ Thẩm vừa lên liền dùng chính sách lôi kéo làm quen, Tần Phi còn chưa có dịp nói chuyện qua, liền muốn mời Tần Phi cùng giám đốc công ty Gia Hoa Khang dùng cơm.

Lấy bối cảnh Tần Phi tuy căn bản không cần phải kiêng kỵ ông chủ họ Thẩm, thế nhưng hiện tại anh không muốn đắc tội đến người này, anh nghĩ lần này thôi mình cứ đi làm quen, cũng coi như trả lại ân tình đi.

Ngày đó anh cố ý câu giờ tới trễ, kết quả cửa bao sương vừa mở ra, anh liền nhìn thấy Giang Ninh ngồi ở bên trong.

Tần Phi nhất thời sửng sốt trong chốc lát, anh không thể tưởng tượng được trong trường hợp này lại nhìn thấy Giang Ninh.

Vốn dĩ trong khoảng thời gian này anh đều đã quên đi người này, nhưng vào lúc này, anh nhìn thấy Giang Ninh mặc một thân âu phục đứng đấy, sống lưng thẳng tắp ngồi ở chỗ đó, trên mặt cực kỳ lãnh đạm, trong nháy mắt khi nhìn thấy anh gương mặt tinh xảo kia liền lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Tần Phi lúc đó liền cảm thấy..... Chính mình lại muốn cương lên rồi.

“Tần tổng, mời cậu lại đây.” Ông chủ Thẩm đứng dậy cười ha ha.

Ông chủ Thẩm là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, tướng tá mày rậm mắt đen, nhìn qua thật hiền hòa, nhưng chỉ có những người đã từng tiếp xúc qua mới biết được trong thương trường người này là một con hổ không dễ chơi.

Trên mặt Tần Phi nở nụ cười chuyên nghiệp, nói: “Xin lỗi, ông chủ Thẩm, trên đường kẹt xe quá nên đến trễ, bắt anh phải đợi lâu rồi.”

“Không sao, giao thông Bắc Kinh càng ngày càng kém!” Ông chủ Thẩm hàn huyên vài câu, liền giới thiệu người bên cạnh cho Tần Phi biết, “Vị này chính là giám đốc Gia Hoa Khang, nói vậy chắc hai người đã sớm quen thuộc đối phương, chỉ là chưa từng gặp mặt thôi.”

Giang Như Hải đứng lên hướng về Tần Phi vươn tay, “Tần tổng, ngưỡng mộ ngài đã lâu, ngài đúng là quý nhân, mời ngài mấy lần đều không được, phải nhờ ông chủ Thẩm đây đứng ra mời, mới thỉnh cầu được vị Phật sống này.”

Tần Phi nắm chặt tay Giang Như Hải, lại cười nói: “Quá khen.”

Từ khi Tần Phi tiến vào thương trường cho tới nay, dốc sức làm việc cũng gần mười năm rồi, đừng nhìn cuộc sống sinh hoạt thường ngày ăn chơi lêu lổng, bộ dáng công tử hào hoa phóng đãng, nhưng trong trường hợp công tác cùng xã giao, anh vẫn duy trì hình tượng tinh anh tốt đẹp.

Tần Phi xuất thân trong gia đình cán bộ cao cấp, ông nội cùng ông ngoại đều là người có công lớn trong công cuộc khai quốc, ba anh cũng đi theo con đường làm quan, tuy rằng anh sớm không cùng ba ở cùng một chỗ, nhưng trên người ít nhiều gì cũng mang theo khí thế quan trường, chuyện làm ăn trên thương trường rất tốt, khí thế cũng khiến cho anh áp đảo không ít đối thủ cạnh tranh.

Năm nay anh chỉ mới hai mươi bảy tuổi, nắm trong tay ba công ty lớn, lần này đầu tư công ty khí giới là công ty thứ tư của anh, thành tựu như vậy khiến ông ngoại luôn luôn xử sự nghiêm khắc với anh đều gặt đầu liên tục tán thưởng.

Đôi mắt Tần Phi liếc Giang Ninh ngồi ở một bên, chỉ thấy Giang Ninh biểu tình lãnh đạm, căn bản không nhìn anh.

Tần Phi có chút tức giận, trong thâm tâm nói tiểu tử này cũng quá cao lãnh đi, rõ ràng ngày hôm nay anh là khách quý, tổng cộng ở đây có bốn người, hai người lớn tuổi còn đứng lên bắt tay anh, chỉ có tiểu tử Giang Ninh mặt vẫn lạnh lùng ngồi im tại chỗ.

“Vị này chính là.....” Tần Phi cố ý lòi kéo hỏi.

“À, à,” Giang Như Hải vội vã giới thiệu, “Đây là khuyến tử nhà tôi nó tên là Giang Ninh.” Nói xong ông quay đầu đối với Giang Ninh nói, “Tiểu Ninh, sao còn chưa chào hỏi Tần tổng.”

Lúc này mí mắt Giang Ninh mới nâng lên, hướng về Tần Phi nhìn thoáng qua, trong mắt không có bất luận biểu tình gì, gật gật đầu, “Tần tổng.”

Vốn Tần Phi còn muốn mượn cơ hội nắm tay Giang Ninh, ai ngờ Giang Ninh không có dự định nắm tay anh.

Tần Phi trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Ha ha, Giang công tử thật tuấn tú lịch sự nha.”

“Nào có, nào có,” Giang Như Hải nhìn thấy Tần Phi khích lệ con mình, nhất thời cao hứng liền nói nhiều thêm hai câu, “Tiểu Ninh còn đang đi học, muốn hòa nhập vào xã hội, tôi muốn mang cháu nó đến thương trường mở mang chuyện làm ăn, Tần tổng ngài còn trẻ như vậy, cháu nó về sau mong ngài chỉ giáo.”

Giang Ninh ngồi ở một bên không nói lời nào, cậu ở trong lòng đối với ba mình thật hết nói nổi. Từ khi ông lên lút đem nguyện vọng đại học đổi thành tài chính chuyên nghiệp, một lòng muốn cho cậu học tập thương mại, vì muốn con kế nghiệp cha nên ông bắt đầu đối với cậu nghiêm khắc quản giáo, không buông tha bất luận cơ hội “Rèn luyện” nào, phàm là có chuyện hợp tác đàm phán quan trọng nào đó, sợ cậu đối với sinh ý gia tộc sẽ mất đi hứng thú.

Ngày hôm nay ba cậu gọi điện thoại đến, nói có chuyện đặc biệt trọng yếu, liên quan đến sinh tử của công ty, cậu nói không thể tham gia vụ này, nhưng ba cậu lại nói, công ty này sớm muộn gì cũng là của cậu, hiện tại sinh tử đã đến vòng mấu chốt, cậu phải đứng ra cùng lão ba kẻ vai chiến đấu!

Nhưng không, ngày hôm nay cậu bị ép đến đây, kết quả cái vị gọi là “Khách quý” kia đến mượn tận nửa tiếng còn không nói, vừa vào cửa cậu liền nhận ra người này chính là tên biến thái trong bãi đỗ xe dâm loạn em trai Bạch Soái.

Giang Ninh đối với Tần Phi không một chút hảo cảm nào, sống trên đời này cậu ghét nhất những loại người hoa tâm, con ông cháu cha, nếu như không phải ba một mực khen ngợi Tần Phi, theo cá tính cậu, đã sớm đẩy cửa mà đi lâu rồi.

Tần Phi đối mặt với thái độ lãnh đạm của Giang Ninh, mí mắt cười cợt, dáng vẻ trưởng bối nói với hậu bối: “Quả thật Tiểu Ninh có cá tính nha, những bạn trẻ tuổi này đều giống như vậy đi! Ha ha, Tiểu Ninh năm nay lên năm nhất rồi? Bao nhiêu tuổi? Mười tám hay mười chín?”

Giang Như Hải cười nói: “Nó sắp sửa lên năm hai rồi, năm nay vừa tròn mười chín.”

“Ồ, thời gian trôi qua như chó chạy ngoài đồng! Vừa nhìn thấy đáng về Tiểu Ninh, không khỏi nhớ tới cái thời tôi còn trẻ trâu!”

Ứng phó với trường hợp này Tần Phi làm dễ dàng như ăn một bữa ăn sáng, bất tri bất giác anh liền đem câu chuyện chuyển đến trên người Giang Ninh, hơn nữa lấy thân phận người từng trải đàm luận, căn bản Giang Như Hải cùng ông chủ Thẩm nhìn không ra một điểm tâm tư nhỏ này, cũng không chú ý anh đã bắt đầu tùy ý xưng hô nữ danh của Giang Ninh.

Trong bao sương to lớn sang trọng, chỉ có bốn người ngồi quây quanh bàn ăn, Giang Ninh vẫn yên lặng không nói, mà Tần Phi cùng hai người lớn tuổi kia từ từ chậm rãi nói, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Giang Ninh, khiến trên người Giang Ninh cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Sau đó, cùng ông chủ Thẩm hợp tác, Tần Phi đáp ứng Giang Như Hải sẽ cân nhắc lấy sản phẩm tổng đại lý trả lại cho công ty Gia Hoa Khang, có điều anh dự định mua một phần cổ phiếu, như vậy cả hai công ty coi như hợp tác, đối với Giang Như Hải bên kia mà nói quả thật là chuyện vô cùng tốt.

Giang Như Hải hứng khởi liền tiếp mời rượu Tần Phi.

Tần Phi nói: “Nhưng mà Giang tổng này, trước khi ký kết hợp đồng tôi muốn thị sát công ty ông, nếu như thuận tiện, mời Tiểu Ninh làm người kết nối cho công ty, khi có tình huống phát sinh nào có thể báo cáo với tôi một chút.”

Lời này vừa nói xong, đột nhiên Giang Ninh liền ngẩng đầu nhìn về phía Tần Phi, lần thứ hai ánh mắt liền lạnh xuống.

Giang Như Hải do dự nói: “Nhưng bình thường Tiểu Ninh còn phải đi học, hơn nữa đối với nghiệp vụ công ty nó vẫn chưa quen thuộc lắm, cái này.....”

Tần Phi lập tức nói: “Thời gian không thành vấn đề, tôi sẽ lên lút âm thầm dạy bảo Tiểu Ninh, thậm chí cho dù vẫn chưa quen nghiệp vụ, Giang tổng, ngài không cảm thấy đây là thời cơ tốt để đưa Tiểu Ninh dần thân vào sự nghiệp gia tộc sao?”

Lúc nói chuyện Tần Phi còn nhấn mạnh hai chữ “Lén lút”, vừa nói anh vừa lưu ý Giang Ninh, quả nhiên lông mày Giang Ninh có nhíu lại một chút.

Giang Như Hải gật đầu: “Ừ, lời này quả thật có lý, vậy cứ định như thế đi.”

“Tốt! Kỳ khảo sát sẽ diễn ra trong vòng một tháng, trong một tháng này, cậu phải đi theo tôi!” Tần Phi cười ha ha rồi nói.

Trong lòng anh lại nghĩ là: Trong vòng một tháng này lão tử phải nắm được tiểu tử nhà người, ông đây chính là “Kim thương kinh thành tiểu Bá Vương” Danh hiệu này không phải để trưng, không bắt được cậu lão tử chấp tay nhường lại danh hiệu luôn cho rồi!

“Tiểu Ninh, chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ!” Nói xong, Tần Phi liền vươn tay ra hướng về phía Giang Ninh, trưng cầu muốn nắm tay Giang Ninh. Hừ, lúc này cậu không có lý do gì từ chối đi!

Cả một buổi tối Giang Ninh ngồi ở một bên nghe, thấy được ba mình có bao nhiêu khát vọng lấy được sản phẩm của tổng đại lý, nếu như đã có được, cậu không có cách nào từ chối.

Trong ánh mắt nóng bỏng của Tần Phi, cậu chậm rãi đưa tay ra, nắm chặt.

Trong nháy mắt Tần Phi chạm đến lòng bàn tay Giang Ninh, tâm thần phiêu đảng như trôi bồng bềnh trên mây. Làn da trên tay Giang Ninh rất mềm mại, là loại da tinh tế tỉ mỉ mà anh thích nhất; nhiệt độ trên tay Giang Ninh hơi thấp, cùng khí chất cậu hoàn toàn tương xứng!

Lần thứ hai Tần Phi khẳng định, nhất định anh phải chịch Giang Ninh, người này sinh ra là để dành cho anh!

Thế là, Tần thiếu kích động, lặng lẽ vươn ngón tay, ở trên lòng bàn tay Giang Ninh ám muội cọ xát.

Trong nháy mắt lông mày Giang Ninh nhăn lại, không muốn bị quấy rối thêm một giây nào nữa, lập tức rút tay ra.

Chuyện này đã được định đoạt như thế đó.

Giang Ninh không muốn ở lại đây lâu thêm dù chỉ một giây, từ lâu cậu đã muốn đi ra khỏi phòng, nhưng ba lại nháy mắt với cậu, ra hiệu cậu cố gắng tiếp đón Tần biến thái, cậu lại sợ ba mình sẽ mất mặt, không còn cách nào khác chỉ có thể nhắm mắt ở lại nơi này.

Giang Ninh lại ngồi một lúc, cảm thấy ánh mắt Tần Phi càng ngày càng quá đáng, đưa ra cái cớ nói mình muốn đi toilet, đứng lên muốn đi ra ngoài.

Lúc này, Tần Phi cũng đứng lên, nói khoác không biết ngược: “May quá tôi cũng đi, Tiểu Ninh, chúng ta cùng đi chứ.”

Sắc mặt Giang Ninh cứng đờ, sao da mặt thằng cha này lại dày đến thế?!

Tần Phi đi theo phía sau Giang Ninh, đặc ý đi ra ngoài, hờn hờ vui sướng theo cậu vào toilet nam

3. Chương 3: Tần Biến Thái Tấn Công

Giang Ninh thấy Tần Phi đi theo sau lưng mình tiến vào, vẻ mặt càng thêm lạnh lẽo.

Tần Phi tiện tay đóng cửa phòng rửa tay, híp mắt nở nụ cười với Giang Ninh, cái miệng như ngựa đòn kêu một tiếng: “Tiểu Ninh.”

Cả người Giang Ninh nổi đầy da gà, từ nhỏ đến lớn chỉ có người thân cận nhất trong nhà cùng trưởng bối mới được gọi cậu như thế, hôm nay lại nghe tên biến thái này hô suốt cả buổi tối, cậu có cảm giác như mình bị xâm phạm kinh tởm không thể tả.

“Đến tột cùng anh muốn cái gì?” Giang Ninh mặt lạnh xuống nói.

Tần Phi nhún vai, bắt đầu cời thất lưng quần ra.

Vẻ mặt Giang Ninh hiện ra sự đề phòng, cẳng chân căng thẳng đến mức như muốn phát động, đáng vẽ kia như muốn nói nếu Tần Phi dám tiến lên một bước, cậu sẽ giơ chân đá Tần Phi văng ra ngoài.

Tần Phi chớp chớp mắt nhìn rất chi là vô tội, “Ừa tôi đi tiểu mà, bằng không tôi tới toilet làm gì?” Anh kéo quần xuống, móc ra bệ cứng, không hề có ý tốt hướng Giang Ninh hỏi ngược lại: “Lẽ nào Tiểu Ninh cảm thấy ở trong phòng rửa tay còn có thể làm chuyện tình nào khác sao?”

Đối với người này trong lòng Giang Ninh phiền chết đi được, cậu lạnh lùng liếc anh một cái, thu hồi chân chỉ chờ có cơ hội để tung ra sức lực, liền xoay người muốn đi.

“Hey,” Tần Phi ở phía sau hô, “Cậu không tiểu hả? Tôi thấy cậu cả một buổi tối chưa đi toilet lần nào, đừng có kìm nén nha, nghe nói nếu kiềm nén quá lâu tuyến tiền liệt sẽ hoạt động không tốt, tuyến tiền liệt của nam nhân đặc biệt rất trọng yếu đó.”

Ở trong lòng anh yên lặng bổ sung một câu: Đặc biệt trong tương lai cậu còn phải tuốt bên dưới đó nha, tuyết tiền liệt có khỏe mạnh hay không sẽ ảnh hưởng đến tính phúc của cậu đấy!

Cho dù Giang Ninh có được giáo dục tốt đến thế nào chăng nữa, cũng không chịu đựng được những lời nói đầy trắng trợn của Tần Phi.

Bước chân Giang Ninh dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tần Phi, trong ánh mắt ngoại trừ lạnh lùng nhiều nhất vẫn là khinh thường ra mặt.

Tần Phi thấy Giang Ninh nhìn mình chằm chằm, tự nhiên cảm thấy như có cơn gió lạnh lẽo thổi qua liền run lên một cái, vội đem bệ cứng nhét vào trong quần lót.

Động tác Tần Phi gấp gấp như thế, Giang Ninh không liếc nhìn anh cũng quá khó đi.

Ánh mắt Giang Ninh di chuyển xuống dưới, liền cau mày đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác, cái món đồ chơi của tên biến thái kia vẫn còn đang bán cương!!!

“Thật không hiểu loại người như anh sao có thể trở thành tình anh trong mắt người khác!” Bình thường Giang Ninh luôn lễ phép với người ngoài, nhưng người trước mặt này cậu chỉ muốn giẫm lên mặt anh và mắng anh là tên vô liêm sỉ, đối với những loại người như vậy, cậu không cần thiết phải lấy lễ tiếp đón!

Tần Phi vui vẻ: “Cậu hiểu rõ tôi đến như thế sao, tôi rất nguyện ý hướng đến cậu phô bày hết nội tâm trong lòng tôi.”

Giang Ninh hờ hững nói: “Cách xa tôi một chút, tôi mà không nhịn được sẽ đánh anh thành đầu heo, tôi không phải loại người như anh tưởng tượng đâu.”

Tần Phi buột chặt thắt lưng, tiến về phía trước hai bước, trên mặt tràn đầy ý cười: “Loại người như anh tưởng tượng? Tôi không hiểu loại người mà cậu nói có nghĩa là gì.”

Thâm tâm Giang Ninh nói, da mặt của người này so với bức tường Trường Thành còn dày hơn.

Giang Ninh cảm giác mình nói chuyện cùng với người này quả thực quá lãng phí thời gian! Thế nên cậu tiếp tục mở cửa đi ra ngoài.

Tần Phi nhìn bóng lưng Giang Ninh, đúng như những gì mà anh đã tưởng tượng Giang Ninh thật sự rất thú vị.

Giang Ninh có ba làm tổng giám đốc công ty Gia Hoa Khang, gia đình cũng thuộc loại khá giả, hơn nữa Giang Ninh lại là con trai độc nhất, tương lai nhất định sẽ thừa kế nghiệp cha, thế nhưng tính cách Giang Ninh lại không khôn khéo, tương lai muốn trà trộn vào thương trường, cần phải rèn luyện thêm.

Ừm, trước tiên để thiếu gia đây “Rèn luyện rèn luyện” cậu đi!

Tần Phi trở lại bên trong phòng khách, Giang Ninh về mặt ủ dột ngồi ở chỗ kia, không thèm nhìn Tần Phi một chút nào.

Giang Như Hải cùng ông chủ Thẩm và Tần Phi hàn huyên thêm một lúc. Hơn mười một giờ đêm, tiệc tối liền kết thúc.

Ông chủ Thẩm có mang theo tài xế nên đã cáo từ về trước.

Bởi vì Tần Phi uống rượu, không thể chạy xe, bộ dáng giả mù sa mưa theo sát Giang Như Hải nói: “Đã uống rượu không được lái xe, tôi phải tuân thủ theo luật pháp ông thấy tôi nói có đúng không?”

Giang Như Hải gật đầu cười, quay đầu nói với Giang Ninh: “Tiểu Ninh, con đưa Tần tổng về nhà đi.”

Hiển nhiên Giang Ninh không muốn, thế nhưng bên trong phòng chỉ có mình cậu là không uống rượu, không đưa lại có vẻ thất lễ.

Trong lúc Giang Ninh do dự không lên tiếng, Tần Phi phát tay nói với Giang Như Hải, “Sao tôi lại phải làm phiền Tiểu Ninh đưa tôi về nhà cho được? Để tôi kêu tài xế đến đón là được đi.”

“Sao lại thế?” Giờ phút này Giang Như Hải đang muốn xoát độ hảo cảm, mau chóng nói, “Tiểu Ninh lái xe không tồi đâu, để nó đưa cậu về.”

Ngoài miệng Tần Phi nói không muốn phiền phức, nhưng bên kia lại đưa chìa khóa xe cho Giang Ninh, chính mình bước đi ngông nghênh mở cửa ghế phụ liền ngồi xuống.

Tần Phi hôm nay lái xe chính là chiếc Lamborghini màu cam.

Giang Ninh hết sức không tình nguyện ngồi vào chỗ điều khiển, cậu cảm thấy cái xe này nhìn giống như một đồng sắt, cùng với Tần Phi đúng là xứng đôi.

Giang Ninh mặt vô biểu tình hỏi: “Nhà anh ở đâu?”

Khi Tần Phi thấy Giang Ninh tiến vào xe rồi ngồi xuống cảm giác tim mình đập kịch liệt từng hồi như muốn bay ra khỏi lồng ngực, anh ngửi được mùi vị tươi mát nhàn nhạt trên người Giang Ninh, từng hơi thở khi Giang Ninh nói chuyện, trong không gian nhỏ hẹp khiến lòng người mê man.

Tần Phi thuận miệng nói ra bản thân hiện đang có một căn biệt thự tại Thuận Nghĩa, bình thường sau khi tan sở anh đều trở về chung cư xa hoa tại Đông Ba, căn bản không đi biệt thự kia, thế nhưng nếu Giang Ninh tự mình đưa anh về, vậy cứ chọn địa phương hơi xa một chút đi.

Giang Ninh cau mày: “Sao lại xa như vậy?”

Tần Phi hất cằm lên nhìn cậu: “Ồ Trác Châu tôi còn có một căn nhà nữa, nó còn xa hơn cả căn này.”

Giang Ninh đưa tay cởi đai buộc an toàn, “Quá xa, anh gọi taxi hoặc kêu tài xế riêng anh chở về đi.”

Tần Phi cười híp mắt nói: “Không phải cậu đang nghĩ rằng tôi sẽ bắt cóc cậu sao, không dám đi?”

Trên mặt Giang Ninh lộ ra nụ cười trào phúng: “Tính khích tướng tôi sao, vô dụng thôi.”

Nói xong, cậu mở cửa nghênh ngang rời đi.

Tần Phi cũng không tức giận, vẫn ngồi vị trí kế bên ghế tài xế nhìn Giang Ninh đi mất.

Chẹp chẹp, dáng người Giang Ninh thật tốt, nhìn qua liền biết là hình thể có rèn luyện qua, tuy rằng có hơi gầy một chút, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cơ bắp trên người cậu, đặc biệt là cái mông Giang Ninh, vểnh cao, khi chịch nhất định sướng muốn chết!

Mẹ nó, không tóm được trong tay anh chàng soái ca cực phẩm này Tần Phi có chết cũng không nhắm mắt.

Nửa tiếng trôi đi, Tần Phi tính toán hẳn Giang Ninh đã về đến nhà.

Điện thoại di động của anh đúng giờ vang lên, Tần Phi liếc mắt nhìn số điện thoại, quả nhiên là Giang Như Hải.

“Chào ông, Giang tổng.”

“Ai cha cha, Tần tổng, cậu về đến nhà chưa? Tiểu Ninh vừa nãy trở về nói cậu tìm được tài xế đưa về nhà rồi, nên nó liền về trước.”

“Haizz!” Tần Phi thở dài một hơi, “Tôi vốn không định làm phiền Tiểu Ninh, thế nhưng sau khi Tiểu Ninh đi tôi mới nhớ tới tài xế riêng đã xin nghỉ phép mấy hôm.”

“Ồ? Chuyện này..... Thật ngại quá.”

“Không sao, là do tôi sơ sẩy quá.”

“Vậy hiện tại cậu về đến nhà chưa? Có tìm được tài xế không?”

“Không, đã muộn thế này rồi, tôi dự định tìm một khách sạn nào đó gần đây, nhưng tôi lại không thích ở trong khách sạn cho lắm, hơn nữa sáng mai lại có hội nghị quan trọng, tôi còn phải về nhà thay bộ đồ..... Cái này.....”

Giang Như Hải nghe đến đó, lòng đầy áy náy nói: “Tần tổng, tôi thật sự xin lỗi, là Tiểu Ninh sơ sót, để tôi kêu nó đi đón ngài, nhất định sẽ mang ngài đưa về nhà.”

Tần Phi tiếp tục giả nai: “Vậy quá phiền phức Tiểu Ninh, nhà tôi lại tuốt tận Thuận Nghĩa, xa lắm, Tiểu Ninh đưa tôi về đường xá xa xôi không thể quay trở về kịp.”

“Vậy ngài cứ để nó ngủ ở đó một đêm, hi vọng ngài không để ý.”

Tôi cầu còn không được!

“Đương nhiên tôi sẽ không để ý, vừa vặn tôi có thể ngồi tâm sự cùng Tiểu Ninh về việc giới trẻ ngày nay lựa chọn sự nghiệp chính mình như thế nào, lúc trước khi tôi tự mình gây dựng sự nghiệp chuẩn bị kế thừa gia nghiệp của mẹ, tôi cũng từng đi thảo luận chung với bà như thế này.”

Giang Như Hải vui sướng hàn huyên cùng Tần Phi một lúc, cúp điện thoại liền thúc giục Giang Ninh đi đón Tần Phi.

Giang Ninh lớn rồi, chưa từng thấy có người cha nào lại đưa con mình đến hang hùm miệng sói, ba có biết con trai của mình bị tên biến thái ghim vào lòng rồi không?!

Tuy rằng Giang Như Hải ở thương trường dốc hết sức lực làm việc, nhưng tư tưởng ông tương đối bảo thủ, bằng không cũng không có khả năng làm nhiều năm như vậy, quy mô công ty vẫn chưa mở rộng được thị trường, bởi vậy có đánh chết ông cũng không nghĩ đến nhìn Tần tổng ăn bận chỉnh tề lại ôm tâm tư đen tối đối với con trai của mình.

Tần Phi phong lưu hoa tâm chỉ giới hạn trong tầng lớp ăn chơi, Giang Như Hải lại một đời theo khuôn phép cũ căn bản không biết Tần Phi còn có thú vui đam mê nam nhân đặc thù đến thế.

Lần thứ hai Giang Ninh trở lại bãi đậu xe, sắc mặt đầy phẫn nộ.

Tần Phi cố tình trêu đùa cậu đây mà!

Nhưng Giang Ninh lại không dám phản bác ý tứ từ ba mình, mấy năm qua ba một thân một mình đem cậu nuôi dưỡng thành người rất cực khổ, năm nay công ty lại xảy ra chuyện, cậu đã không tham dự giúp đỡ công ty cảm thấy áy náy hổ thẹn lắm rồi, bình thường giúp được gì cho ba cậu đều tận lực giúp đỡ hết mình.

Cậu ép xuống cơn tức giận trong lòng, mở cửa xe Lamborghini của Tần Phi, liền ngồi xuống.

Giang Ninh khởi động xe, không nói một lời, cũng không thèm nhìn Tần Phi, lái xe thẳng đến Thuận Nghĩa.

Tần Phi ngồi ở một bên bật lửa đốt thuốc, thích ý hút một hơi dài, “Tiểu Ninh, cậu ấy, đừng có mà giận hờn anh, chúng ta còn cả một chặng đường dài, nếu cậu vừa rồi trực tiếp đưa anh về, còn có thể trở về kịp, còn giờ thì cậu phải ở lại chỗ anh ngủ một đêm.”

Giang Ninh mắt nhìn phía trước, mặt trầm xuống, không nói gì.

Tần Phi tiếp tục khoe khoang: “Ây cha, nhà tôi chỉ có một giường, cậu nói xem chúng ta làm sao ngủ đây?”

Giang Ninh phiền đến ngứa răng, cuối cùng phản bác một câu: “Anh ngủ ở WC!”

“Phụt.....” Tần Phi không nhịn được liền bật cười, anh phát hiện Giang Ninh tức giận mặt đỏ bừng lên dù có nhìn trăm lần vẫn không chán.

Một đường từ nội thành chạy đến khu biệt thự xa hoa nằm trên đường Thuận Nghĩa, thật sự đã làm khó cho Giang Ninh, bên này cậu thì lái xe, bên cạnh có tên biến thái luôn theo dõi cậu nhìn từ trên xuống dưới liên tục đánh giá, ánh mắt kia như muốn trực tiếp cưỡng gian cậu ngay trên xe.

Bên trong xe tính năng rất tốt, suốt một nửa chặng đường lại thông suốt, Giang Ninh giảm mạnh chân ga, so với những gì Tần Phi dự tính thì thời gian cậu lái xe về nhanh hơn rất nhiều.

Tần Phi xuống xe, hướng về Giang Ninh hất cằm: “Vào trong đi, cửa nhà tôi luôn rộng mở đón chào cậu.”

Giang Ninh chán ghét liếc mắt nhìn anh, quay đầu xe lại: “Cho tôi mượn xe anh một đêm, ngày mai tôi sẽ trả lại.”

Nói xong, khởi động xe quay trở về đường cũ, một giây cũng không muốn ở lại. Chỉ có quỷ mới muốn ở lại nhà của tên biến thái này!

Tần Phi nhìn chiếc xe đi xa, kinh ngạc đến ngây người, tim đập liên hồi không thể kiềm lại.

Quả nhiên Giang Ninh không phải hạng người “Dong chi tục phần” nha!

Nếu như những lần trước Tần Phi chỉ coi trọng “Nhan sắc” Giang Ninh, muốn tán tỉnh trêu đùa cậu, vào thời khắc này, Tần Phi phát hiện mình thật sự muốn theo đuổi Giang Ninh.

Trong vòng nhiều năm qua tuy rằng bên người anh không thiếu cả nam lẫn nữ, nhưng lại chưa bao giờ trải qua yêu đương, không hiểu cảm giác tim đập kịch liệt ra sao.

Nhưng cả đêm hôm nay, tim của anh, đập vô số lần.

Nếu như anh muốn tìm một tình yêu đích thực, cũng chỉ có nam nhân như Giang Ninh mới có thể khiến anh nghiêm túc theo đuổi một lần.

4. Chương 4: Cường Hôn

Sáng sớm hôm sau, Tần Phi còn chưa kịp ra khỏi ổ chăn liền lấy di động gọi cho Giang Ninh.

Di động vang lên mấy tiếng Giang Ninh mới chịu bắt máy, “Có chuyện gì?”

Nghe giọng Giang Ninh như đang vận động mạnh, trong thanh âm còn lẫn theo tiếng thở dốc mỏng manh.

Tần Phi nghe được tiếng nói của cậu, cổ họng anh căng thẳng, chỗ mẫn cảm nào đó bắt đầu có phản ứng.

“Khụ khụ..... Tiểu Ninh, rời giường rồi à?” Tần Phi cố gắng đè xuống dao động.

Ngữ khí Giang Ninh rõ ràng thiếu kiên nhẫn, “Đã mười một giờ.”

Tần Phi dụi dụi mắt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên bên ngoài trời xanh nắng ấm, thời tiết tốt như vậy không đi hẹn hò quả là đáng tiếc.

“Cậu đang làm gì?”

“Chơi bóng.”

“Bóng gì?”

“Tennis.”

Trong đầu Tần Phi nhanh chóng dần hiện ra hình ảnh Giang Ninh ở trên sân tennis vùng bóng, vẻ đẹp cường tráng gợi cảm, mỹ nhân như thế nếu đặt ở dưới thân, nhất định tư vị so với những thanh niên khác sẽ tuyệt vời biết bao nhiêu! Anh càng ngày càng cảm giác mình thật sự mê nó mê mẩn cậu quá nhiều rồi.

“Tiểu Ninh, mau tới đón tôi, một giờ trưa tôi còn có hội nghị cần phải tham gia.”

“Tôi không phải thư ký hay tài xế của anh, không có nghĩa vụ tiếp đón anh.” Giang Ninh cả người cứng đờ nói.

Tần Phi oan ức nói: “Nhưng cậu đem xe tôi lái đi rồi, vậy làm sao tôi dự họp đây?”

“Trong nhà của anh có đến ba chiếc xe thể thao, bốn chiếc việt dã, tùy tiện chọn đại một chiếc cũng đủ để anh đến đúng giờ họp.”

Tần Phi da mặt dày nở nụ cười: “Ui, quan sát cẩn thận ghê ta, xem ra cậu đối với tôi còn rất quan tâm.”

Quả thật Giang Ninh không biết nên nói gì đối với Tần Phi tự đề cao mình, “Buổi chiều tôi còn có tiết học, học xong tôi sẽ đem xe trả lại cho anh.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Tần Phi nhìn di động liền nhún vai một cái, quả nhiên là đóa hoa cao lãnh.

Giang Ninh đem di động nhét vào trong túi áo ngoài, Bạch Soái ở phía sau vỗ vai cậu.

“Có chuyện gì thế? Tiểu Ninh tử! Luyện cả một buổi sáng rồi, có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

Giang Ninh lắc đầu: “Không có việc gì, tiếp tục luyện đi, chúng ta sắp sửa đến giải thi đấu rồi.”

Bạch Soái cau mày nói: “Buổi sáng luyện như vậy đã đủ, hôm nay tâm trạng cậu không tốt.”

Giang Ninh giọng đầy áy náy nói: “Công ty ba tôi gần đây xảy ra nhiều chuyện, ông muốn kéo tôi cùng đi xã giao.”

Bạch Soái thu hồi vợt tennis, lấy khăn mặt sạch sẽ đưa cho Gia Ninh: “Ông già nhà cậu cũng không phải là người dễ dãi, thời thời khắc khắc muốn cậu kế thừa sản nghiệp.”

Giang Ninh bất đắc dĩ nói: “Haizz, ông cũng quá nóng ruột, sau khi tốt nghiệp đại học xong tôi sẽ tiếp nhận cơ nghiệp, thế là xong, thôi không nói những điều này nữa, em cậu sao rồi?”

Bạch Soái vẻ mặt buồn thiu: “Cái con gấu con kia, tôi không quản nó, chỉ mới mấy ngày thôi, lại đi ra ngoài lêu lổng cùng nam nhân, mẹ nó, cậu nói xem vì sao nó lại nhiễm tật xấu này, nói ra thì tôi ngại mất mặt, nếu thật sự có ngục giam ngay chỗ này, tôi sẽ đem nhốt nó vào trong đánh gãy chân nó cho nó biết mùi!”

Giang Ninh khuyên nhủ: “Cậu đừng tức giận như vậy, hai người các cậu đang thiếu tiền, chỗ này tôi có.....”

“Đừng!” Bạch Soái đánh gãy lời cậu, “Cậu đã giúp chúng tôi rất nhiều, nếu như không phải ba cậu giúp đỡ, tôi cũng không kham nổi tiền đóng học phí đại học, có thể dẫn Bạch Băng đi ra khỏi nông thôn, tôi đặc biệt cảm kích cậu cùng chú Giang, tôi không thể nhận tiền cậu nữa.”

Giang Ninh biết Bạch Soái tính tình ngay thẳng, không nói thêm gì nữa, hai người cầm lấy vật dụng, đi đến căng tin ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, Giang Ninh cùng Bạch Soái chia tay mỗi người trở về phòng ngủ chính mình.

Giang Ninh từ khi lên đại học, liền bắt đầu trọ ngay tại trường học, một mặt do cậu thích loại hình sinh hoạt tập thể này, xem như đây là một loại trải nghiệm; Mặt khác, cậu cảm giác mình hiện tại bắt đầu hòa nhập vào xã hội, nên để dành chút thời gian bên cạnh ba, từ lúc mẹ mất đi, ba một mình nuôi lớn cậu, cậu muốn ba nên suy tính một chút về vấn đề cá nhân, nên tìm một người vợ mới.

Giang Ninh mới vừa đi tới lầu dưới ký túc xá, liền nhìn thấy ở lối vào ký túc xá có một người đang đứng.

Người kia mặc quần dài màu đen, cùng áo thun màu vàng chói, trên mặt đeo kính mát, vóc người dong dong cao không thuộc về khí chất sinh viên đại học, anh chỉ đứng ngay tại cổng ra vào thôi cũng khiến sinh viên không ngừng liếc mắt quan sát, ngay cả nữ sinh ngoài sân đều hướng về bên này nhìn qua.

Giang Ninh cảm thấy rất là đau đầu, Tần biến thái lại chạy đến trường học của cậu.

Giang Ninh hận không thể quay đầu bước đi, hoặc làm bộ không quen biết Tần Phi, nhanh chóng lách vào bên trong ký túc xá. Nhưng đúng lúc này, dường như có tâm lý tương thông Tần Phi quay đầu liền nhìn thấy Giang Ninh, lập tức nở ra một nụ cười xán lạn.

“Hey hey hey, Tiểu Ninh về rồi sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Giang Ninh cứng đờ, Tần Phi hướng về cậu đi tới, xung quanh đã có rất nhiều sinh viên hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Hai người đều có ngoại hình xuất chúng, đứng chung một chỗ không gây chú ý cho người khác mới là lạ!

Hiện tại, Giang Ninh vui mừng nhất chính là Bạch Soái không ở cùng khu ký túc xá với cậu, nếu không khi Bạch Soái biết cái tên biến thái dâm loạn Bạch Băng có liên hệ với cậu, nhất định Bạch Soái sẽ tức giận chạy đến đây đánh tên biến thái này.....

Hai tay Tần Phi cầm trong túi quần, dáng vẻ phong lưu tiêu sái, đi tới trước mặt Giang Ninh, nhìn thoáng qua bao da đựng vợt tennis, cười nói: “Hóa ra cậu cũng thích đánh tennis, trên bảng báo cáo có viết tháng sau cậu sẽ tham gia trận thi đấu tennis, xem ra cậu đúng là cao thủ, ngày nào đó tôi muốn cùng cậu đấu một trận.”

Giang Ninh không để ý tới anh, từ trong túi áo khoác lấy ra chìa khóa xe, ném đến Tần Phi: “Tôi trả xe lại cho anh!”

Nói xong rồi tính vòng qua Tần Phi tiến vào ký túc xá.

“Chậm đã.” Tần Phi nắm chặt cánh tay Giang Ninh.

Khí trời rất nóng, Giang Ninh mới vừa đánh tennis xong chỉ muốn đi tắm, trên cánh tay còn rịn một tầng mồ hôi mỏng.

Lẽ ra Tần Phi là người có chút bệnh thích sạch sẽ, bình thường khi anh tiếp xúc với những thanh niên khác đều yêu cầu đối phương phải tắm rửa sạch sẽ, lúc đó anh mới chịu chạm vào. Nhưng ngày hôm nay, không biết Tần Phi bị làm sao ấy, nắm chặt tay đối phương như vậy, chỉ cảm thấy lực cánh tay của Giang Ninh đầy mạnh mẽ, cơ bắp rắn chắc, hơn nữa da dẻ đàn hồi tốt đến không nói thành lời! Những giọt mồ hôi mỏng cũng đặc biệt gợi cảm.

Càng ngày càng thỏa mãn!!!

Đúng là Giang Ninh đã nghĩ như vậy, đột nhiên cậu lùi về phía sau một bước, nhanh chóng lấy cánh tay rút về, ánh mắt cảnh cáo nhìn Tần Phi: “Đây là trường học, anh nên chú ý một chút!”

Lần thứ hai không nể tình mặt mũi từ chối, vừa này Tần Phi còn cảm giác thỏa mãn bây giờ biến mất không còn một mống.

Anh nhú mày lại, “Tôi sẽ chú ý nếu như cậu nói cho tôi biết cậu đậu xe ở đâu?”

Sắc mặt Giang Ninh vẫn rất kém, “Tôi đậu xe ngay rừng cây nhỏ nhất nằm ở phía tây.”

“Không tìm thấy!” Tần Phi rất tức giận với thái độ của Giang Ninh, mẹ nó, để lão tử đây chạm một chút thì mất miếng thịt à, đứng chung một chỗ với lão tử mất mặt thế à!

“Vậy anh hỏi thăm người dân gần đó.”

“Không muốn, cậu phải dẫn tôi đi!” Tần Phi cương quyết nói, “Trường học các cậu lớn đến thế, nếu như làm mất chiếc xe của tôi, liệu cậu bồi thường nổi không?”

Bây giờ Giang Ninh mới biết được cái người đứng trước mặt này sao vô lại đến thế.

Dưới lầu ký túc xá vốn là địa phương người đến người đi, cậu không muốn ở dưới con mắt của mọi người cùng Tần Phi qua lại đối chất lẫn nhau, không nói những điều khác, Tần Phi mặc một thân lộ liễu như vậy, vừa nhìn chính là công tử phong lưu có tiền không có chỗ tiêu, cùng cậu lằng nhằng tính toán cái gì nha!

Giang Ninh đành phải lui một bước, nhẫn nại nói: “Để tôi đem túi tennis này trở về đã.”

“Vậy tôi cùng cậu đi lên lầu.” Tần biến thái được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Anh.....” Giang Ninh thật sự không thể làm gì khác hơn, “Thôi vậy, đi thôi!”

Nếu cậu thật sự đưa Tần Phi đi đến phòng ngủ, vậy chắc chắn là cậu điên mẹ rồi! Cả đời này Tần Phi cũng không muốn cho anh vào phòng ngủ của cậu!

Giang Ninh bước nhanh đi về phía trước, Tần Phi đi theo phía sau.

Nhìn Giang Ninh nhịp bước vội vàng, Tần Phi càng ngày càng khó chịu, anh đã thả xuống cái tôi để theo đuổi cậu rồi, nhưng cậu vẫn làm lơ thái độ của anh, có bao giờ anh nói năng khép nép với ai như vậy chưa?!

Đi theo Giang Ninh vào sâu bên trong trường cũng đã hơn hai mươi phút, càng đi càng hẻo lánh không một bóng người.

Tần Phi không nhịn được hỏi: “Cậu đậu xe ở đâu? Đi lâu như vậy mà vẫn chưa tới?”

Giang Ninh nói qua loa: “Không còn xa nữa.”

“Đ* mẹ, mười phút trước không phải cậu nói vẫn không còn xa.” Tần Phi khá là tức giận.

Giang Ninh không buồn nói, tiếp tục đi về phía trước.

Tần Phi áp chế cơn tức giận nuốt xuống vào bụng, lại đi thêm năm phút nữa mới nhìn thấy một rừng cây nhỏ không có người xung quanh, bên ngoài là tường viện trường học, mà chiếc xe Lamborghini của anh có trị giá hơn sáu triệu nhập khẩu từ nước ngoài về đang được che giấu ở trong rừng cây nhỏ đó, có rất ít người nhận ra chỗ này, hẳn là cậu sợ người ta nhìn thấy!

“Xe ở đây.” Giang Ninh ném xuống một câu, quay đầu liền đi.

Mẹ nó! Tần Phi bắt đầu nổi điên lên.

“Giang Ninh cậu đứng lại đó cho tôi, cậu đừng có mà quá phận! Đừng tưởng rằng lão tử coi trọng cậu, mà lại tỏ ra thái độ ngông nghênh như thế!” Tần Phi lấy kính mát xuống, ném xuống đất, hướng về Giang Ninh rống lên.

Giang Ninh dừng bước chân, xoay người nhìn Tần Phi, vẫn là vẻ mặt xem thường đó.

“Không ai cầu anh phải coi trọng tôi, hơn nữa tôi đã sớm nói qua, tôi đối với nam nhân không có hứng thú, đặc biệt là loại nam nhân như anh.”

“Loại nam nhân như tôi thì sao?” Tần Phi nhanh chân đi đến trước mặt Giang Ninh, trừng hai mắt nhìn cậu, “Tôi có điểm nào không xứng với cậu? Để cậu phải sỉ nhục tôi như thế, mẹ nó, chắc giờ cậu nghĩ mình đặc biệt lắm nhỉ, cao quý lãnh diễm khó theo đuổi?!”

Đôi mắt Giang Ninh không chớp nhìn Tần Phi nói: “Đúng là vậy.”

Tần Phi nắm chặt nắm đấm, anh đột nhiên rất muốn đánh người trước mặt này!

Chính mình rời giường xong còn ngủ ngốc đời hội nghị buổi chiều lại, chạy đến trường học Giang Ninh, mượn lý do lấy xe mời Giang Ninh ăn bữa trưa, loại chủ động theo đuổi này, không phải thường rất hữu hiệu sao? Nhưng Giang Ninh nhà anh lại không phải thuộc trường hợp này.

Giang Ninh hừ lạnh: “Anh chết tâm đi, còn có, đừng đánh chủ ý lên công ty ba tôi, như vậy chỉ khiến tôi càng khinh bỉ anh hơn!”

Giang Ninh nói xong những lời này, một giây cũng không muốn tiếp tục lưu lại đây, liền vác theo bao tennis bước đi.

Đây được xem ra là lời từ chối hết sức trắng trợn.

Cả đời này Tần Phi bị người khác cự tuyệt khó có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Giang Ninh ở trong lòng bàn tay anh chiếm phân lượng đủ một ngón tay.

Tần Phi vốn không phải là người có kiên nhẫn, càng không phải là người dễ dàng để cái tôi xuống trước mặt người khác, từ tối hôm qua đến sáng hôm nay anh nhiều lần lấy lòng Giang Ninh đã xem như đến giới hạn cho phép.

Lúc này nếu như anh thả Giang Ninh đi, vậy anh cần gì phải đứng đắn làm chi, Tần gia đại thiếu vốn dĩ lòng dạ độc ác nào giờ.

Tần Phi đi không tới ba bước, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, dùng sức đẩy mạnh phía sau lưng Giang Ninh.

Giang Ninh không phòng bị, hơn nữa sức mạnh Tần Phi lại lớn, bị anh đẩy một cái, thân thể đổ về phía trước.

Trước mặt là một thân cây, Giang Ninh một tay đỡ lấy thân cây, xoay người muốn trách cứ Tần Phi.

Tần Phi lại nhanh chóng dựa vào, đè trước ngực Giang Ninh, không hề có điềm báo trước xông tới hôn lên môi Giang Ninh.

Hết chương 4

5. Chương 5: Yêu Lấy Sinh Mệnh, Rời Xa Thẳng Nam

Động tác Tần Phi quá nhanh, Giang Ninh không kịp phản ứng, liền đứng ngây ngốc tại chỗ.

Tần Phi cảm giác Giang Ninh có chút luống cuống khiếp sợ, trong lòng nhất thời mừng thầm, miệng dùng sức, mút lên môi Giang Ninh, đầu lưỡi chui vào trong, cùng đầu lưỡi Giang Ninh liếm hút trên choker.

Giang Ninh chỉ bối rối trong chốc lát, liền phục hồi tinh thần, cậu lập tức ý thức được, chính mình ban ngày ban mặt, ở ngay trong sân trường, bị một tên đồng tính cưỡng hôn!

Đến mức độ này, cho dù Giang Ninh có giáo đường tốt đến đâu cũng không nhin nổi!

Cậu nắm chặt nắm đấm, sử dụng toàn bộ sức mạnh, đấm một quyền lên bụng Tần Phi.

“ĐM!” Tần Phi không phòng bị bị Giang Ninh động thủ, đau đến nỗi phải hét lên, ôm bụng ngồi xổm xuống đất.

Những ngày tháng Tần đại thiếu trải qua quá thoải mái, bình thường xưa nay anh không lo tình nhân sử dụng bạo lực với mình, muốn loại hình gì thì được cái đó, chỉ cần gọi điện cho Trần Đại Đầu, trong vòng một ngày Trần Đại Đầu liền đem người đưa tới cho anh. Vì lẽ đó Tần Phi gần như đã quên, đối với thằng nam thuần khiết mà nói, đây được coi là mạo phạm.

Tần Phi bị đánh trong nháy mắt nghĩ, mùi vị Giang Ninh không tệ, có thể ném được một ngum, bị một quyền cũng xứng đáng, chính là tiểu tử này ra tay mẹ nó quá tàn nhẫn!

Giang Ninh mặt đỏ bừng, nắm chặt nắm tay, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

“Tần Phi! Cậu đừng có khinh người quá đáng!”

Giang Ninh dùng mu bàn tay lau miệng mình, trong miệng vẫn còn cảm giác mùi vị Tần Phi, thậm chí ngum nước miếng của Tần Phi vẫn còn lưu lại trong họng, Giang Ninh ghê tởm muốn chết, “Oe” hướng về mặt đất bên cạnh phun một ngum nước miếng.

Động tác này khiến Tần Phi lập tức tức giận.

Mẹ kiếp, lão tử khiến cậu ghét bỏ đến mức độ này!

Trên đời này Tần Phi chưa bao giờ bị nhục nhã lớn như vậy, ngay cả nước miếng của chính mình còn bị người ta xem là vật bẩn thỉu ghét bỏ như vậy đó.

“Giả bộ thanh cao gì chứ? Nếu như cậu thanh cao, ngày hôm qua không nên theo tôi uống rượu, đưa tôi về nhà! Còn không phải vì chuyện công ty ông già nhà cậu nên mới phải cúi đầu trước mặt tôi sao? Hiện tại mới chạm cậu một chút đã giấy đông đóng lên, bày đặt chảnh chọe! Nếu cậu có gan sao hôm qua thấy tôi không chịu đứng lên đẩy cửa ra ngoài đi! Đừng có nói với tôi cậu không thấy tâm tư tôi dành cho cậu, mẹ nhà nó làm còn muốn lập đền thờ trình tiết, nghĩ đến đã thấy ngứa mắt!”

Tần Phi người này trời sinh có một tật xấu, chính là miệng rất tiện, đặc biệt là khi anh đắc ý hoặc chịu thiệt thòi, miệng sẽ chửi cho đến khi nào về đến nhà thì thôi, chuyên tìm kiếm đối phương để thị uy, hiện tại anh lại bị Giang Ninh đánh đau đến nỗi không thể đứng thẳng lưng được, sao có thể dễ dàng buông tha Giang Ninh.

Giang Ninh gắt gao nhú mày lại, đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh, nhưng không lên tiếng.

Thế là Tần Phi càng hăng hái hơn, tiếp tục đắc ý: “Giang Ninh, đều là nam nhân, ngày hôm nay tôi muốn cùng cậu nói thẳng, thiếu gia đây coi trọng cậu! Cậu cứ thoải mái theo tôi, tôi sẽ cân nhắc hạ thủ nhẹ nhàng đối với công ty ông già nhà cậu, nếu như cậu còn muốn uy hiếp, đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn! Tôi còn không sợ cậu khinh bỉ tôi, chờ tôi đem cậu lên giường chịch lên bờ xuống ruộng kêu cha gọi mẹ, cậu liền biết hai chữ khinh bỉ căn bản không đáng giá một xu!”

Giang Ninh luôn luôn tự nhận mình có năng lực tự tin cực cao cũng không nhẫn nhịn nổi, cậu túm lấy cổ áo Tần Phi, nhắc Tần Phi lên khỏi mặt đất, vung quyền lên muốn đánh tiếp.

Lúc này, đột nhiên Tần Phi dồn lực, nâng đầu gối lên, không hề có điềm báo trước hướng về háng Giang Ninh thúc tới.

Lần này vừa nhanh lại vừa độc!

Giang Ninh phác giác ra được động tác Tần Phi, vội vã liền chặn lại.

Cứ như thế, hai người đánh tay đôi với nhau.

Nói về đánh nhau thì Tần Phi không có kinh nghiệm gì, còn Giang Ninh nhìn qua liền biết là người đã từng có học qua võ thuật, mỗi một lần đều nhắm trúng chỗ đau mà đánh tới, hơn nữa vừa này Tần Phi còn trúng một quyền, lúc đó đã chịu thiệt rồi, lúc này muốn phản công, e rằng điều này rất khó.

Hai người đánh nhau mất vài phút, Giang Ninh khổng chế Tần Phi xuống mặt đất, chính mình ngồi lên người Tần Phi, bóp lấy cổ Tần Phi.

Tần Phi nhìn thấy không thể cứu vãn, trong lòng mắng: CMN, lão tử không thể đánh lại tên tiểu tử này!

Giang Ninh hí mắt, thở hổn hển mấy hơi, nói rằng: “Tần Phi, anh muốn ăn đòn à!”

Lúc này Tần Phi bị Giang Ninh đánh đến nổi đầu bù tóc rối, trên mặt trúng mấy đấm không nhẹ không nặng, hốc mắt có chút bầm tím, sắc mặt trắng bệch, cổ áo bị Giang Ninh lôi kéo mở ra, lộ ra mảng ngực trắng nõn.

Tuy rằng bộ đánh rất chặt vật, nhưng trên mặt Tần Phi vẫn không phục một chút nào.

Tần Phi điều chỉnh hô hấp một chút, tiếp tục miệng tiện nói: “Ha, hóa ra cậu thích tư thế này à, đến đây, để anh dạy dỗ cứng, cái này gọi là cười ngửa xem hoa.

Giang Ninh cảm giác mình ra tay vẫn chưa dùng hết sức, tên biến thái này vẫn còn khí lực trêu đùa lưu manh!

“Tần Phi, cách xa tôi ra một chút! Nếu không lần sau tôi không dám đảm bảo sẽ không đánh gãy nát xương sườn anh.” Giang Ninh lạnh lùng cảnh cáo nói.

Tần Phi cũng không phải là tên chết nhất.

Anh đột nhiên đứng lên hông cậu, còn huýt sáo: “Tiểu Ninh Ninh, mông không tẹt nha!”

Lúc này Giang Ninh mới phản ứng lại, tên biến thái này đứng lên hai lần mô phỏng lại động tác tình dục!

Giang Ninh bóp lấy cổ Tần Phi lực đạo tăng thêm mấy phần, nói một cách lạnh lùng: “Đừng tiếp tục chọc tức tôi, tôi không phải là người dễ trêu chọc đâu!”

Nói xong, cậu từ từ buông Tần Phi ra, đứng lên, đáng vẽ tự nhiên cầm lấy bao tennis để một bên, hướng con đường đi ngược trở lại.

Tần Phi nằm trên đất, nhìn bóng lưng Giang Ninh, cổ nhẩn nhẹn đau nhức trên người, cao giọng cổ sức chửi: “Giang Ninh, CMN đánh lão tử xong liền phải mông rời đi! Tôi nói cho cậu biết, lão tử sẽ còn quần lấy cậu! Trở về phòng rửa mông sạch sẽ chờ tôi đến chịch kêu cha gọi mẹ dê!”

Giang Ninh nắm chặt nắm tay bước nhanh đi về phía trước, cậu sợ nếu mình đi chậm vài bước, sẽ không nhìn được quay trở lại đánh tên biến thái đến chết mới thôi.

Mãi đến tận khi thân ảnh Giang Ninh biến mất, anh lúc này mới hùng hùng hổ hổ từ trên mặt đất bò dậy, mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Tần Phi vuốt mắt, hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Giang Ninh, lúc này mới thở ra một hơi.

Bây giờ, anh lập tức ý thức được, ngày hôm nay chính mình lập ra kế hoạch gì mà “Cố gắng trò chuyện yêu đương, cố gắng theo đuổi Giang Ninh” Nó thật sự quá vô nghĩa! Loại người như Giang Ninh thật không biết thân biết phận, đã vậy còn dùng bạo lực! Mẹ kiếp, cho cậu nợ tiền thuốc, khi nào kéo lên giường, mần cậu một trăm tám mươi lần coi như trả nợ!

Tần Phi tâm tình cực kỳ kém, đáng vẽ chặt vật, không muốn bắt luận người nào nhìn thấy anh trong tình trạng này.

Cả một buổi tối hôm đó, đám bạn ngủ tầm ngủ mà tầm mà gọi điện cho anh, hẹn anh đi ra ngoài chơi.

Đại Xuân Tử kêu to trong điện thoại: “Ta nói ái phi a, bồi trầm đi ra ngoài tiêu khiển nào.”

Bình thường đám người này thích đùa giỡn Tần Phi, luôn luôn đùa giỡn như vậy.

Tần Phi không kiên nhẫn nói: “Cút! Đừng làm phiền lão tử.”

Đại Xuân Tử vui vẻ, “Ồ chắc không phải ái phi đến ngày bà dì đi, sao lại khó chịu như vậy?” Tiếp đó từ trong di động phát ra âm thanh cười vang.

Tần Phi càng nghe càng phiền, chỗ hốc mắt từ từ đau nhói, “Miệng chó không mọc được ngà voi, hôm nay lão tử chẳng muốn đi, mấy cậu tự chơi đi.”

“Ấy, đừng mà, hôm nay tôi cùng Trần Đại Đầu mới nhập về một mẻ hàng mới, còn muốn cùng cậu khoe khoang đây!”

“Hắn có mẻ hàng mới? Có mới mẻ cũng không tới phiên cậu.”

“Đệt, nói gì đó, không lẽ khi đến lượt tôi tất cả đều trở thành đôi giày rách à? Mau, mau, mau, tiểu Bạch Băng, lại chào hỏi anh Tần của em đi.

Di động bên kia lập tức truyền tới giọng nói chán ghét: “Anh Tần khỏe không ạ, anh còn nhớ em không?”

Cả người Tần Phi nổi đầy da gà, thâm tâm nói, chỉ có Đại Xuân Tử ngu ngốc mới tin tưởng loại hàng mới mẻ này!

Bạch Băng..... Cái tên này sao lại nghe quen tai vậy? Tần Phi suy nghĩ hồi lâu, chợt nhớ tới ngày đó, lần đầu tiên anh nhìn thấy Giang Ninh, Giang Ninh đi cùng Bạch Băng, còn có anh trai Bạch Băng còn gọi là gì ấy nhỉ?

Vừa nghĩ tới Giang Ninh, Tần Phi tức đến ngứa răng.

Anh quay về di động nói những lời tàn nhẫn: “Đại Xuân Tử, mặt hàng này chính cậu tự giữ lấy!”

Giang Ninh, Giang Ninh!

Lại là Giang Ninh.

Tần Phi càng nghĩ càng sinh khí, đời này anh chưa từng ăn trái đắng nào lớn thế này, Giang Ninh quả thật chọc giận anh rồi, bị Giang Ninh đánh một trận như tử, nhất định, nhất định phải báo thù!

Anh cúp máy, ngay lập tức gọi điện thoại cho phụ tá chính mình, để trợ lý đi theo Giang Như Hải truyền lời lại, muốn có đơn hàng này sao, nằm mơ đi! Chuyện làm ăn của các người sinh ý, lão tử nhất định phải đoạt lấy!

Không quá nửa tiếng, Giang Như Hải liền gọi điện thoại, thái độ đặc biệt thành khẩn hỏi Tần Phi, vì sao lại muốn thay đổi chủ ý.

Tần Phi trong tối ngoài sáng nói chỗ ấy của Giang Như Hải không tích cực, đặc biệt là người kết nối Giang Ninh, thái độ quá tiêu cực.

Giang Như Hải vừa nghe Tần Phi oán giận Giang Ninh, ngay lập tức nói: “Tần tổng à, Tiểu Ninh đối với nghiệp vụ xác thật vẫn chưa quen thuộc lắm, không ngờ đưa nó đi giới thiệu nghiệp vụ lại làm người khác khó chịu như vậy, hôm nay tôi đã kêu một tổ chuyên nghiệp đến thay thế Tiểu Ninh làm chuyện này, cái nhóm nhỏ này bao gồm tiêu thụ, đường xuất khẩu, kỹ thuật, thậm chí tài vụ, nhân sự..... Blah blah blah.....”

Nói một câu dài hơi như vậy khiến Tần Phi á khẩu không nói nên lời.

Giang Như Hải phát biểu rõ ràng mạch lạc, hơn nữa thái độ lại thành khẩn, căn bản Tần Phi tìm không ra nửa điểm vấn đề.

Lúc này, nếu như Tần Phi không kiên trì hợp tác, thật sự không có lý lẽ.

Anh có chết cũng không thể nói, lão tử cường hôn con trai ông rồi bị con trai ông đánh, vì lẽ đó ông đây mặc kệ! Trừ phi con trai ông đến xin lỗi lão tử, nằm xuống để lão tử chịch một lần!

Nhưng mà lời này, đổi lại thành Tần đại thiếu, Tần tổng trên thương trường tuyệt đối không thể nói!!!

Đột nhiên Tần Phi phát hiện, hai người này hợp lực lại khiến anh không thể phản bác! Đệt quả là thiệt thòi quá mà!

Tần Phi muốn quảng di động đi!

Cho dù có làm gì cũng không thể nuốt xuống cục tức này!

Trong mấy ngày kế tiếp, Tần Phi ăn không ngon ngủ không yên, chỉ cần nhắm mắt lại liền nhìn thấy khuôn mặt Giang Ninh đẹp như muốn đắm kia. Rõ ràng là gương mặt khiến người ta thần hồn điên đảo, chỉ khi đối mặt với cậu như bức tường băng lạnh lẽo, Tần Phi nghĩ tới điều này chỉ muốn bóp chết Giang Ninh!

Nghỉ ngơi hơn một tuần, vết bầm tím trên mặt Tần Phi từ từ tiêu bớt, trong công ty còn trữ một đồng lớn sự tình, anh không thể không đến công ty đi làm.

Lại trải qua một tuần bận rộn như muốn đòi mạng, cuối cùng sự tình trong công ty cũng xử lý gần xong, Tần Phi từ bận rộn giờ được thanh thoi, liền bắt đầu cân nhắc tìm đến Giang Ninh gây phiền phức.

Vừa đúng ngày đó, trợ lý hướng về anh đệ trình kế hoạch thư hoạt động công ích nửa cuối năm, mong anh ký tên.

Bình thường Tần Phi rất chú trọng hoạt động công ích, mấy năm qua anh chi không ít tiền cho sự nghiệp công ích.

Trong danh sách kế hoạch này, Giang Ninh nhìn thấy vài chữ “Phong Trào Thể Dục Thể Thao Tài Trợ Học Phí Cho Sinh Viên Đại Học”.

“Tiểu Trương, tôi nhớ ở đại học X có hoạt động thể dục thể thao cũng là do chúng ta tài trợ?”

Trợ lý Trương đáp: “Dạ vâng.”

“Thi đấu Tennis cũng nằm trong danh sách?”

“Dạ đúng, tuần sau diễn ra trận thi đấu tennis sẽ tổ chức ở đây, Tần tổng, sao ngài lại đột nhiên hỏi cái này?”

Tần Phi như có điều suy nghĩ nói: “Không có gì, gần đây tôi cảm thấy rất hứng thú với tennis, Tiểu Trương, cô đi sắp xếp một chút, tôi muốn đi xem các cuộc tranh tài này, sau đó cùng tuyển thủ đoạt giải gặp mặt nhau.”

Trợ lý Trương vui vẻ nói: “Tần tổng, ngài tài trợ cho đại học X 90% kinh phí cho hoạt động thể thao, hiệu trưởng đã sớm muốn gặp ngài, bên ấy đã từng đề cập nhiều lần với tôi, nhưng ngài vẫn không chịu lộ diện, lần này cuối cùng cũng coi như đã nghĩ thông suốt.”

Tần Phi gật đầu, “Ừ, lần này gặp mặt một lần đi.”

“Dạ, tôi lập tức sẽ sắp xếp ngay.”

“Còn có, về Gia Hoa Khang bên kia, mặc kệ khảo sát ra sao, muốn đầu tư như thế nào tôi tuyệt đối sẽ không cân nhắc, khảo sát xong liền tìm cái có không hợp tác, tiếp tục cướp sản phẩm độc quyền của họ, đồng thời đem con đường thương nghiệp cùng thị trường bán ra toàn bộ đem về đây!”

Nếu không thể cùng Giang Ninh cố gắng nói chuyện, như vậy đối với công ty của ba Giang Ninh mà nói, anh không có lý do gì nường tay, Tần Phi trở lại thương trường, vẫn mang lòng dạ độc ác.

“Dạ, quy mô của công ty chúng ta đều sắp xếp ở đây, muốn chiếm đoạt công ty Gia Hoa Khang dễ như trở bàn tay.” Chính là không biết lúc trước Tần tổng đã nghĩ gì nữa, lại muốn đầu tư, lại muốn khảo sát.

Đương nhiên, những câu nói kia trợ lý Trương không dám nói ra, bởi vì sắc mặt Tần tổng gần đây nhìn rất khó coi, lâu lâu còn tức giận vô cớ.....

Hết chương 5

6. Chương 6: Cậu Cầu Tôi Xem

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đó Tần Phi gặp lại nam tử trong trận đánh đơn chung kết.

Buổi trưa hai giờ rưỡi bắt đầu thi đấu, mặt trời sau trưa rất gay gắt, Tần phi đeo kính râm dày cộm, đi cùng với năm, sáu vị lãnh đạo, vào trong sân tennis.

Khi những vị lãnh đạo đi vào sân bóng nguyên bản mọi người nói chuyện ồn ào, dần dần chợt yên tĩnh lại, nhiều ánh mắt tụ tập trên người anh chàng đẹp trai chưa từng thấy qua.

Tần Phi thân cao chân dài, trang phục tao nhã quý phái, đứng chung với mấy vị lãnh đạo đầu hói, đặc biệt quá chói mắt. Anh bận áo thun chữ T màu hồng nhạt, trên lỗ tai đeo khuyên kim cương sáng lóng lánh, hai tay cắm vào trong túi quần, bọn sinh viên mới nhìn còn tưởng mấy vị lãnh đạo này mời ngôi sao đến tham dự.

Giang Ninh đứng ở trong sân vận động cơ thể chuẩn bị thi đấu, đột nhiên cảm thấy trên khán đài có một đạo tầm mắt không bình thường nhìn chăm chú vào cậu, trời sinh trực giác nhạy bén khiến tầm mắt cậu nhìn về hướng đó, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Tần Phi hai tay vây quanh nhìn cậu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong nháy mắt tâm Giang Ninh liền trầm xuống.

Đã qua hơn hai mươi ngày chưa thấy Tần Phi, Giang Ninh còn nghĩ Tần Phi đã chán mình rồi, không dây dưa cậu nữa, lại nói khoảng thời gian này Giang Ninh lấy toàn bộ tinh lực dùng để huấn luyện cùng thi đấu, cũng không còn nhớ đến chuyện Tần Phi.

Hôm nay lại nhìn thấy Tần Phi, trực giác Giang Ninh chỉ có một suy nghĩ: Nhất định người này tới đây quấy rối mình!

“Ninh tử, trận đấu hôm nay quan trọng đấy, tiểu tử bên hệ Anh ngữ nghe nói mời được cả huấn luyện viên chuyên nghiệp từ Anh qua đây.” Bạch Soái vỗ vỗ vai Giang Ninh, kéo tâm tư Giang Ninh trở về.

Giang Ninh tiếp tục vận động cơ thể kéo duỗi các khớp xương, ngữ khí vẫn bình tĩnh không lay động: “Ừm.”

Bạch Soái cúi thân thể xuống, ở bên tai Giang Ninh dặn dò: “Tôi quan sát thấy thể lực tiểu tử này không bằng cậu, cậu vẫn nên kiên trì đánh nhanh, đem cậu ta điều động lên, trước tiên lưu cậu ta vài vòng rồi nói sau.”

“Biết.” Giang Ninh trả lời rất ngắn gọn, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, không nhìn ra căng thẳng, cũng không nhìn ra hưng phấn.

Bạch Soái lại vỗ vỗ vai Giang Ninh, “Ninh tử, thắng trận này cậu chính là quán quân!”

Lúc này Giang Ninh mới chậm rãi đứng lên, nhìn Bạch Soái một chút, trịnh trọng gật đầu.

Nguyên bản lần thi đấu tennis này, Giang Ninh cùng Bạch Soái đều báo danh, bình thường hai người đều huấn luyện chung, đã nghĩ đến có thể ở trận chung kết hội ngộ, ai ngờ hai ngày trước khi bắt đầu thi đấu, chân Bạch Soái bất ngờ bị thương, đành phải lùi trận thi đấu lại.

Giang Ninh biết, Bạch Soái ký thác hi vọng lên trên người cậu, bởi vì Giang Ninh cũng xem như là em trai một nửa do chính Bạch Soái dạy dỗ, Giang Ninh có được quán quân, trong lòng Bạch Soái cũng có được mấy phần thỏa mãn.

Ngay trong thời gian Bạch Soái cùng Giang Ninh trò chuyện, ngồi trên chủ khán đài sắc mặt Tần Phi khó coi đến cực điểm, anh ngồi chỗ đó không hề động đậy nhìn chăm chăm Giang Ninh cùng Bạch Soái, anh nhìn thấy lúc nói chuyện Giang Ninh cùng Bạch Soái ánh mắt thần nhiên, anh nhìn thấy tay Bạch Soái vỗ trên vai Giang Ninh nhưng Giang Ninh không có điểm nào chống cự, thậm chí anh còn nhìn thấy Giang Ninh quay về phía Bạch Soái cười một cái!!! Cười đến lộ cả một hàm răng trắng sáng luôn!!!

Quay về người khác nói cười vui vẻ, quay về phía anh mặt lạnh vô tình, CMN cả nhà Giang Ninh!

Tần Phi nắm chặt nắm đấm, anh phát hiện mình đối mặt với Giang Ninh thế mà còn giữ được sự bình tĩnh như vậy.

Hiện tại anh chỉ muốn xông tới đánh người, không chỉ đánh Giang Ninh, thẳng góc bên người Giang Ninh kia một thời cũng uy hiếp muốn đánh anh anh cũng muốn đánh!

Trận thi đấu bắt đầu, trạng thái của Giang Ninh không tệ, vừa bắt đầu liền lần lượt được đối thủ hệ Anh ngữ.

Giang Ninh vóc dáng cao, mặc một thân đồng phục màu trắng, không đội mũ tennis, ở trên trán thắt một sợi dây vận động, thời điểm phát bóng khi hất trái bóng lên cao, sau đó dùng lực lớn đánh xuống, động tác mạch lạc lưu loát, đẹp trai tiêu sái. Mỗi khi thắng được điểm, các cô gái có mặt ở khán đài đều vỗ tay rít gào cuồng nhiệt, Bạch Soái ngồi ở bên sân chân bị thương càng hưng phấn vùng vung quyền lên.

Tần Phi từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm Giang Ninh, bên trong kính mát, ánh mắt tham lam không hề thu liễm. Quả nhiên là nam nhân được lão tử coi trọng, khắp toàn thân lộ ra sức hấp dẫn mê người.

Sau khi Giang Ninh chiến thắng thêm một bàn, đến ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, nghe được những nữ sinh phía sau thì thầm nói nhỏ tranh luận.

“Có anh chàng đẹp trai kia ngồi cùng với thầy hiệu trưởng là ngôi sao mới nào vậy? Sao mình chưa từng thấy qua nha?”

“Ngốc à, hần ta không phải ngôi sao bình thường đâu, người nọ chỉ xuất hiện ở bản tin tài chính và kinh tế thôi.”

“Phú thương sao, nhìn rất trẻ đó, lại đẹp trai nữa a a a!”

“Đương nhiên rồi, người ta là cao phú soái hàng thật giá thật, năm nay hai mươi bảy tuổi, vẫn chưa có bạn gái đâu.”

“Sao bạn lại biết rõ vậy, đừng nói là thích ảnh nha? Bạn nhìn xem ảnh đang hướng về bên này nhìn này, không lẽ là nhìn bạn à.....”

Giang Ninh ngửa đầu uống xong một chai nước, nheo mắt lại, lông mày nhíu chặt, cực kỳ bất mãn ngẩng đầu liếc nhìn Tần Phi.

Cái nhìn này đối đầu cùng lúc với Tần Phi, bỗng nhiên khóe môi Tần Phi giương lên, khê cười.

Ừm, chỉ cần Giang Ninh không bình tĩnh, anh liền rất vui vẻ.

Giang Ninh dời ánh mắt đi, biến thái chính là biến thái.

Tuy rằng Tần Phi đeo kính mát, nhưng ánh mắt anh quá mức nóng cháy, cũng quá mức xâm lược, Giang Ninh muốn quên đi sự tồn tại của Tần Phi, cố gắng tập trung vào chơi bóng, nhưng không biết vì cái gì cậu vẫn cảm thấy không quá thoải mái, càng cố quên đi thì nó vẫn chiếm hữu trong đầu.

Trận đấu thứ hai, Giang Ninh quyết tâm đánh nhanh thắng nhanh, không tới nửa giờ liền khiến đối thủ chịu thua, ung dung đoạt được giải quán quân.

Bạch Soái khắp khiễng chạy tới, ôm lấy Giang Ninh kích động khen: “Ninh tử, hôm nay cậu quá giỏi thắng được cả đối phương!”

Trên mặt Giang Ninh vẫn là biểu tình nhàn nhạt, kỳ thực cậu muốn mau sớm kết thúc trận đấu, cũng mau chóng kết thúc Tần Phi nhìn cậu chăm chăm, cậu chán ghét ánh mắt mười phần xâm lược kia.

Sau khi trận thi đấu kết thúc, hiệu trưởng tự mình lên phát biểu, thao thao bất tuyệt hơn hai chục phút, sau đó liền mời Tần tiên sinh tài trợ cho giải đấu này lên trao giải.

Dưới hai mắt tỏa sáng của đám nữ sinh khi nhìn Tần Phi đi tới bục nhận giải, tiếp nhận cúp, đưa thẳng tới trước mặt Giang Ninh.

Kính mát của anh vẫn chưa tháo, lại đẹp trai phong độ, quả thật khiến người nhìn cảm thấy thỏa mãn.

Giang Ninh vừa nhìn thấy anh đưa cúp tới, biểu hiện trên mặt càng thêm lạnh lùng, tiếp nhận cúp cũng không cùng Tần Phi bắt tay, toàn bộ hành trình hai người không giao tiếp với ai, một lượt tiếp một lượt hoàn thành quá trình trao giải.

Nam sinh hệ Anh ngữ đoạt được giải á quân đứng kế bên hiệu trưởng như muốn sắp khóc.

Hiệu trưởng: Theo quy củ trước tiên phải trao giải cho á quân, sau đó mới đến quán quân, Tần tổng à, ngài làm như vậy thiệt khiến tôi rất khó xử đó!

Nam sinh hệ Anh ngữ: Thế cái cúp dành cho á quân chạy đi đâu rồi?

Tần Phi đưa tay cắm vào trong túi quần, xoay người nói với hiệu trưởng: “Buổi tối tôi muốn cùng tuyển thủ thắng cuộc ăn một bữa cơm.”

Nói xong, tiêu sai xuống bọc, một giây cũng không chịu ở thêm.

Hiệu trưởng hết sức cao hứng, nhanh chóng dẫn dò người đi sắp xếp, trước đây vì mời Tần Phi tài trợ cho hạng mục trường học, hiệu trưởng nhiều lần chủ động mời khách, mỗi lần đều bị cự tuyệt, không nghĩ tới lần này Tần Phi chủ động như thế, ông như nhìn thấy vô số hạng mục tài chính đang hướng về mình vậy tay!

Giang Ninh căn bản không muốn cùng Tần Phi ngồi ăn cơm, nhưng cậu còn chưa mở miệng, hiệu trưởng liền kéo tay cậu nói lời ý vị sâu xa: “Bạn học Giang Ninh này, thầy thấy Tần tiên sinh rất quan tâm đến em, tối nay em cố gắng biểu hiện cho tốt, đem bộ mặt vẻ vang đến cho nhà trường! Thầy tin tưởng em sẽ hiểu được kỳ vọng của mọi người nơi đây.”

Giang Ninh hết sức bất đắc dĩ.

Trước khi đi dự tiệc, Giang Ninh nhận được điện thoại từ ba mình, cậu hướng về ba báo cáo kết quả thi đấu, ba liền chúc mừng cậu, bình thường tình cảm hai cha con vẫn vô cùng tốt.

Giang Ninh phát hiện ngữ khí ba mình có gì đó khác lạ, liền hỏi ông xảy ra chuyện gì.

Giang Như Hải nói: “Còn không phải chuyện tình trong công ty sao, lần trước con gặp vị Tần tổng kia, khi đó phương thức hợp tác đàm luận rất tốt, hiện tại lại thay đổi, không chỉ đem sản phẩm độc quyền cướp đi, còn cướp đi công trạng của các nhân viên kinh doanh, ngay cả thị trường bán ra cũng cướp đi hơn một nửa. Ba cũng bắt đầu hoài nghi, chính mình có phải đã đắc tội qua cậu ta rồi không?”

Giang Ninh lặng yên chốc lát, hỏi: “Ba, tổn thất nhiều không?”

Giang Như Hải thở dài nói: “Không có chuyện gì đâu Tiểu Ninh, ba sẽ nghĩ biện pháp, đã trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn, tên tiểu bối Tần Phi kia còn chưa đến ba mươi tuổi, ba không tin việc gì nó cũng làm được, cái tờ khai quá mức kia ba sẽ không nhận.”

Cúp máy xong trong lòng Giang Ninh cảm thấy rất khó chịu, cậu biết ba mình có tính khí này, thời điểm không xảy ra chuyện gì đều ép cậu tiếp xúc nghiệp vụ công ty, còn nói gì mà phải cùng ba chia sẻ, tương lai còn kế thừa gia nghiệp, nhưng nếu như có chuyện, ngược lại lại không cho cậu nhúng tay vào.

Giang Ninh nhớ tới ngày đó cậu đánh Tần Phi, Tần Phi đã nói những câu nói kia, xem ra hiện tại Tần Phi đem thị phi đến đập đổ ba cậu.

Cậu nhất thời có chút cảm tức, càng xem thường Tần Phi hơn, tên biến thái nếu có bản lĩnh hướng về chính chủ mà gây chuyện này, chỉ biết tìm ba cậu tính toán là giỏi!

Buổi tối lúc cùng Tần Phi ăn cơm, Giang Ninh trưng ra sắc mặt không hề có thiện cảm hướng về Tần Phi.

Trên bàn cơm, các lãnh đạo trong trường học đều tề tựu chung một bàn, một đám người khen lấy khen để Tần Phi, Tần Phi mặt không biến sắc ngồi nghe, ánh mắt lại thu liễm đi, chưa nhìn qua Giang Ninh lần nào.

Gần đến giờ ăn, hiệu trưởng liền đem câu chuyện mời Tần Phi đến tài trợ cho trường học.

Tần Phi hí hóp mắt, chậm rãi mở miệng: “Nói đến tài trợ, tôi dự định lựa chọn vài tuyển thủ trẻ tuổi ưu tú, mời huấn luyện viên chuyên nghiệp ở nước ngoài về chỉ đạo, nếu như thành tích tốt sang năm tôi sẽ đề cử các tuyển thủ vào câu lạc bộ tiến vào giải thi đấu chuyên nghiệp.”

Lời vừa dứt xong, trong lòng Giang Ninh chấn động! Tần Phi nói đến câu lạc bộ tennis đó là một nơi rất nổi tiếng, phàm là các tuyển thủ tennis không ai không biết đến nơi này.

Giang Ninh vẫn không biết sản nghiệp trong tay Tần Phi đến cùng là có bao nhiêu, nói trắng ra, kỳ thực cậu căn bản không quan tâm, hiện tại Tần Phi nói sẽ đề cử các tuyển thủ vào câu lạc bộ ấy, điều này làm cho Giang Ninh rất là khiếp sợ, nói như vậy, cậu có chút đánh giá thấp sản nghiệp mà Tần Phi đang có.

Hiệu trưởng vừa nghe, lập tức cười ha ha nói: “Tần tổng, cậu thấy bạn học Giang Ninh của chúng tôi thế nào? Ngày hôm nay em ấy thi đấu cậu cũng nhìn thấy, không cần chọn nữa, đây chính là Roger Federer* tương lai của quốc gia.”

*Roger Federer là vận động viên quần vợt chuyên nghiệp người Thụy Sĩ được gọi với biệt danh là Tầu tốc hành. Roger Federer được nhiều chuyên gia, cựu danh thủ cũng như nhiều tay vợt xem là tay vợt xuất sắc nhất và vĩ đại nhất thế giới trong mọi thời đại. (Nguồn: Wikipedia)

Tần Phi quơ quơ ly rượu trong tay, nâng mắt hướng về Giang Ninh: “Bạn học Giang Ninh có cảm thấy hứng thú không?”

Ánh mắt Giang Ninh lạnh lẽo cùng Tần Phi đối diện trong chốc lát, nói: “Tôi cảm thấy Bạch Soái thích hợp hơn, ở phương diện tennis cậu ấy có thiên phú rõ như ban ngày, hơn nữa cậu ấy là sinh viên hệ thể dục chuyên nghiệp, tôi chỉ là tuyển thủ tennis nghiệp dư được mọi người thích và ủng hộ mà thôi.”

Tần Phi đặt ly rượu xuống, không vui nói: “Tiêu chuẩn chỉ có một, chỉ giành cho quán quân lần tranh tài này.”

Giang Ninh lập tức nói: “Lần này nếu không phải Bạch Soái bị thương không thể tham gia thi đấu, quán quân hẳn là cậu ấy.”

Mặt Tần Phi trầm xuống: “Nói như thế, cậu muốn đem giải quán quân tặng cho cậu ấy?”

Giang Ninh nói: “Vốn giải quán quân này có một nửa là của cậu ấy, nếu như không có cậu ấy, tôi cũng không lấy được giải này.”

Tần Phi không nói nữa, chỉ lạnh lùng cười cợt, bỗng nhiên anh đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Trong lòng tất cả mọi người đều căng thẳng, đây là tức giận rồi nha!!!

Trương trợ lý ngồi một bên thấy thế, vội vàng đối với hiệu trưởng cười nói: “Xin lỗi, Tần tổng chúng tôi muốn đi toilet.”

Hiệu trưởng cùng các vị lãnh đạo khác gật đầu liên tục, tính khí Tần Phi bọn họ sớm đã nghe thấy, nhưng ai bảo cậu là người tài trợ hoạt động này chứ.

Không đến mấy phút, hiệu trưởng liền giục Giang Ninh đi ra ngoài tìm Tần Phi, kỳ thực chính là kêu Giang Ninh đi xin lỗi Tần Phi.

Sắc mặt Giang Ninh không tốt lại không muốn bác lời hiệu trưởng, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài, nhưng căn bản cậu sẽ không đi xin lỗi Tần Phi, chỉ đơn giản đứng ở ngoài cửa khách sạn hút thuốc.

Tần Phi mới từ toilet đi ra, qua tấm kính thủy tinh của khách sạn nhìn thấy Giang Ninh quay lưng về phía anh, tay phải cầm điếu thuốc, hai tay vây quanh đứng ở nơi đó. Vóc người Giang Ninh thon dài kiêu mỹ, từ phía sau nhìn sang, hoàn mỹ không thể soi mói, tóc cậu đen nhánh phản chiếu ra ánh sáng, cổ thon dài trắng nõn khiến người khác không dời nổi tầm mắt.

Mà dáng vẻ Giang Ninh hút thuốc càng làm cho Tần Phi mê đắm, ngón tay thon dài hòa theo làn khói trắng, mọi cử động rất tao nhã, mà bên trong tao nhã lại lộ ra khí chất u buồn không thể nói ra, tựa như người nọ đang trầm ngâm vào tâm sự vô biên, ngoài cửa sổ xe chạy như nước, ánh đèn đường lung linh, nhờ có người nọ tồn lên bối cảnh mà thôi.

Tần Phi xuất thần nhìn một lúc lâu, vừa nãy ở trên bàn cơm bởi vì Giang Ninh chọc tức mà cơn tức giận đã sớm tan thành mây khói, nam nhân này quá đẹp, xưa nay Tần Phi chưa bao giờ trầm mê qua một người nào như thế, anh càng ngày càng muốn có được người này.

Tần Phi chậm rãi đi ra cửa, đứng ở bên người Giang Ninh, đưa tay ra, miễn cưỡng nói: “Cho tôi điếu thuốc.”

Giang Ninh quay đầu nhú mày nhìn anh, trong ánh mắt rõ ràng viết: Mẹ nó sao người này da mặt dày thế!

Tần Phi khẽ mỉm cười, đưa tay lấy điếu thuốc lá trong tay Giang Ninh, nhét vào trong miệng hút một hơi, mùi khói nồng nặc hòa lẫn khí tức Giang Ninh khiến cảm quan anh kích thích, làm anh lại nghĩ đến nụ hôn buổi trưa hôm đó, mùi vị Giang Ninh, tuyệt vời đến nỗi khiến người ta như muốn nín thở.

“Không nghĩ tới cậu sẽ hút thuốc.” Tần Phi nói

Giang Ninh lạnh lùng hỏi ngược lại: “Vì cái gì tôi không thể hút thuốc?”

“Cậu là thiếu niên tốt đến thế, lại học giỏi nhiều môn, trong trường học là thần tượng của rất nhiều người, đương nhiên, đáng vẻ cậu hút thuốc nhìn rất gợi cảm.”

Tần Phi nói xong mấy câu này, vốn là chờ Giang Ninh nghiêm túc phản bác lại, nhưng không nghĩ tới Giang Ninh lại không lên tiếng.

Mắt anh híp lại nhìn Giang Ninh, Giang Ninh lặng yên một lúc, thả xuống âm thanh mềm mại nói: “Danh sách kia, đưa cho Bạch Soái đi, cậu ấy so với tôi cần hơn.”

Tần Phi ngẩn ra, trong lòng dâng lên cơn tức giận không tên, anh hít sâu một hơi, nói: “Giang Ninh, cậu biết công ty ba mình đang xảy ra chuyện rồi đi? Tôi chiếm đoạt 80% thị trường làm ăn của ông ấy.”

“Ừ.”

“Cậu không giúp công ty ông già nhà cậu biện hộ à, ngược lại lại mong Bạch Soái có trong danh sách kia, Giang Ninh, đừng nói với tôi Bạch Soái so với công ty ba cậu còn trọng yếu hơn!”

Giang Ninh bình tĩnh nói: “Cái đó không giống nhau.”

“Ha ha!” Tần Phi nở nụ cười, bóp chặt tàn thuốc trong tay đến tắt ngúm, lạnh lùng thốt lên: “Được, Giang Ninh, vậy cậu cầu tôi đi, cậu cầu tôi xem, tôi sẽ cân nhắc lấy cơ hội này đưa cho họ Bạch kia!”

7. Chương 7: Lại Hôn Một Cái!

“Cầu.....” Giang Ninh làm như tự nhảm bình thường, khẽ cười nói, “Từ lâu rồi tôi chưa từng cầu người bao giờ.”

Lời này nghe vào trong tai Tần Phi, thật giống như anh đang cố ý bắt ép Giang Ninh phải làm thế, anh lại một lần nữa tức tối lên.

“Giang Ninh, sớm muộn có một ngày, tôi sẽ khiến cậu phải khóc lóc cầu xin!” Ba cái vụ dọa nạt này nọ, Tần đại thiếu là người am hiểu nhất.

Mí mắt Giang Ninh hơi giật giật, nhìn Tần Phi, không nói gì, nhưng ánh mắt đầy khinh miệt, rõ ràng căn bản không coi chuyện này to tát cho lắm.

Tần Phi cắn răng, đột nhiên tiến sát vào Giang Ninh, ghé vào lỗ tai cậu nói từng câu từng chữ: “Có một ngày, tôi sẽ chịch cậu đến khi cậu khóc lóc van xin cầu tôi nhẹ nhàng một chút! Chờ đó, Tiểu Ninh.”

Nói xong, Tần Phi vòng qua người Giang Ninh, hướng về phòng ăn đi tới.

Giang Ninh xoay người liếc mắt nhìn bóng lưng Tần Phi, người này mỗi lần bước đi đều thích tay cắm vào trong túi quần, rõ ràng chính là người thích trêu đùa, lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp, chỉ một bóng lưng như vậy, liền cảm giác được người này mười phần ưu việt.

Trong mắt Giang Ninh, Tần Phi chính là con ông cháu cha, từ một khả năng nào đó được xem như nhân sĩ thành công, nhưng nếu như không có bối cảnh gia tộc, Tần Phi chắc chắn sẽ không có địa vị thành tựu như ngày hôm nay.

Người như vậy, Giang Ninh sẽ hạ mình cầu xin ư? Tần Phi, anh quá xem trọng chính mình đi.

Giang Ninh hít sâu một hơi, cũng trở về phòng ăn.

Vừa vào cửa, cậu nhìn thấy Tần Phi cùng mấy vị lãnh đạo uống rượu, bộ dáng đỉnh đặc tinh anh, căn bản cùng tên lưu manh khi nãy như hai người khác nhau.

Hiệu trưởng mở miệng nói: “Giang Ninh, vừa nãy Tần tổng nói em từ bỏ cơ hội vào câu lạc bộ?”

Giang Ninh sững sờ, cậu vốn chưa đưa ra quyết định, thế nhưng khi nghe hiệu trưởng nói như thế, cậu lại không tiện nói lên điều gì.

Hiệu trưởng thấy Giang Ninh không lên tiếng, liền nói tiếp: “Nếu em từ bỏ, Tần tổng đưa ra ý tứ đưa tiêu chuẩn này cho người đoạt á quân là Dương Duệ, em không có ý kiến gì đi?”

Ngồi ở bên cạnh Giang Ninh nam sinh hệ Anh ngữ tên là Dương Duệ phi thường kích động, không đợi Giang Ninh nói, liền đứng lên hướng về phía Tần Phi kính rượu, luôn mồm nói: “Cám ơn Tần tổng đã ưu ái, em nhất định không phụ lòng kỳ vọng mà Tần tổng đã giao phó.” Trong lúc nói chuyện nam sinh này đã không còn vẻ mặt ủ rũ khi đánh thua Giang Ninh.

“Ừ.” Tần Phi gật gật đầu, xem như đã đồng ý, anh bưng ly rượu lên uống cùng Dương Duệ, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Giang Ninh.

Giang Ninh ngoại trừ mới bắt đầu còn sững sốt một chút, nhưng về mặt từ đầu đến cuối không có biểu hiện gì, đối với cậu cái huấn luyện tiêu chuẩn kia căn bản không đáng nhắc tới, thích cho ai thì cứ cho.

Giang Ninh đối với Tần Phi vĩnh viễn thanh thanh lãnh lãnh, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh thật khiến người khác phát hỏa, nhưng anh lại nghĩ tới, nếu Giang Ninh cùng những người khác đón ý nói hòa theo anh, lúc nào cũng chỉ biết trưng ra gương mặt tươi cười, chính mình lúc đó sẽ không thích Giang Ninh đi, không phải Giang Ninh so với những người khác có khí chất hấp dẫn chính mình sao.

Đêm đó sau khi tan tiệc, Tần Phi không tìm Giang Ninh. Chủ yếu là bởi vì, Tần Phi thấy Giang Ninh đối với mình có chút ảnh hưởng quá lớn vượt xa kế hoạch, đây là điều mà anh không muốn nhất.

Hơn một tuần lễ sau, thời điểm trợ lý Trương báo cáo công tác, có nhắc tới hạng mục tài trợ kinh phí cho trường đại học X, thuận miệng nói một câu: “Tần tổng, ngài còn nhớ đại học X có nam sinh tên là Dương Duệ không? Chính là á quân giải thi đấu tennis, sau đó được ngài chọn trúng, tiến vào câu lạc bộ, gần đây mỗi ngày cậu ấy đều gọi điện thoại đến đây, muốn mời ngài một bữa cơm, cảm ơn ngài đã bồi dưỡng.”

Tần Phi nhíu mày, Dương Duệ ư? Anh suy nghĩ một lát, đối với người này vẫn không ấn tượng gì.

“Ồ... Cậu cứ từ chối đi.”

“Tôi từ chối rồi, nhưng mà người này rất lì lợm, không chịu từ bỏ.”

Tần Phi cũng không coi chuyện này là to tát, chỉ có điều khi trợ lý Trương nhắc tới câu lạc bộ tennis, anh suy nghĩ một chút liền nói: “Hình như trong đại học X có người tên Bạch Soái đúng không, cậu đi câu thông với người phụ trách câu lạc bộ bên kia một chút, khảo sát người này, nếu như đúng là hạt giống tennis thì cứ mời vào câu lạc bộ.”

Trợ lý Trương trong lòng thầm giật mình, không ngờ Tần tổng mặc kệ những chuyện này, câu lạc bộ lại không phải là bộ môn mưu cầu lợi nhuận, nhưng gần đây Tần tổng có những hành động thật khác thường, có thể thấy đều có quan hệ liên quan đến người có tên là Giang Ninh kia. Có điều do ở bên người Tần Phi một thời gian đã lâu, trợ lý Trương rất rõ ràng cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi.

Thủ hạ làm việc bên người Tần Phi hiệu suất rất cao, ngay lập tức vâng mệnh làm việc ngay.

Ba ngày sau, Tần Phi nhận được điện thoại Giang Ninh.

Lúc đó anh đang mở hội nghị quản lý công ty, nhìn dãy số trên di động, lập tức cầm di động đi ra ngoài cửa. Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên người của công ty nhìn thấy Tần Phi mở hội nghị lại nghe điện thoại, hơn nữa còn đi ra ngoài cửa, khiến mọi người trong phòng hội nghị khiếp sợ không thôi.

Tần Phi ấn xuống nút nhận cuộc gọi, trong lòng có chút hưng phấn, lúc nói chuyện lại cố ý dè dặt ngữ khí xuống.

“Ai đấy?”

Giang Ninh ở đầu bên kia dùng ngữ khí không có cảm tình gì nói: “Tôi Giang Ninh đây.”

“À, có chuyện gì sao?”

Giang Ninh dừng lại một chút, mới nói: “Anh đề cử Bạch Soái tiến vào câu lạc bộ?”

Kỳ thật Tần Phi đã sớm biết Giang Ninh gọi điện cho mình khẳng định là bởi vì chuyện này, thế nhưng khi nghe Giang Ninh nói ra cái tên Bạch Soái kia, trong lòng anh vẫn không thoải mái.

“Ồ, sao vậy? Không phải cậu rất hi vọng tôi sẽ làm thế à?”

“Hơi kinh ngạc chút thôi.” Giang Ninh nói thẳng.

Tần Phi cười lạnh một tiếng: “Nếu như cậu cảm thấy bởi vì tôi làm chuyện này, chỉ bởi vì cậu ta có tiền đồ sao, vậy cậu quá coi thường tôi rồi, nếu họ Bạch kia thật sự là một nhân tài, tôi sẽ cho cậu ta một cơ hội.”

Giang Ninh không lên tiếng.

Tần Phi nghe trong điện thoại yên lặng không tiếng động, có chút đặc ý nói: “Cậu gọi điện thoại là để cảm ơn tôi?”

Âm thanh Giang Ninh vẫn bình tĩnh không lay động: “Tôi thật sự hi vọng anh bởi vì vừa ý tài năng Bạch Soái mới chiêu mộ cậu ấy, mà không phải bởi vì nguyên nhân khác.”

Tần Phi vừa nghe lời này, chút đặc ý vừa nảy liền biến mất không còn tăm hơi, hóa ra Giang Ninh gọi điện thoại lại đây là muốn nói cho anh biết, đừng làm khó dễ Bạch Soái!

Tần Phi không có chỗ phát tiết, gằn nhẹ nói: “Giang Ninh, tôi thật không nghĩ tới cậu lại nghĩ về tôi như vậy!”

“Nếu không phải anh vì việc công mà trả thù riêng, thế vì sao gần đây công ty ba tôi đều gặp nguy cơ là chuyện gì vậy?”

“Cái công ty của ba cậu lão tử đã sớm muốn hủy từ lâu! Thời điểm tôi muốn phá hủy nó, còn không biết đó là công ty ba cậu! Đây là hành vi thương mại, cùng cậu không dính dáng một xu nào! Giang Ninh, tôi vẫn luôn cho rằng cậu là một người thanh cao, nội tâm rất công chính, là người hiểu được tôi, CMN hóa ra cậu cũng chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi, đệt, đúng là nhìn lầm người mà!”

Tần Phi tức giận hết sức, nói xong liền cúp điện thoại.

Mẹ nó, tiểu tử Giang Ninh kia nghĩ rằng được lão tử coi trọng, nó muốn làm gì thì làm sao? Chết tiệt!

Tần Phi tâm tình cực kỳ kém, kém đến nỗi không thể nghĩ được gì hết, trực tiếp trở về lại văn phòng.

Nói thật, Tần Phi không nghĩ đến việc đi đối phó Bạch Soái, anh rất đố kỵ khi thấy Giang Ninh cùng Bạch Soái đi gần bên nhau, nhưng loại hình đẳng cấp như Bạch Soái kia, trong mắt Tần đại thiếu không đáng được nhắc tới!

Anh tức giận chính là, anh đối với Giang Ninh không một xu đánh giá, hôm nay Giang Ninh gọi một cú điện thoại này khiến cho anh cảm thấy không chừng chính mình ở trong lòng Giang Ninh là một người đàn ông đi hà hiếp phụ nữ, không chuyện ác nào không làm, ý thế hiếp người, như một tên ác bá hoành hành thành khắp chốn!

Lão tử chỉ muốn bắt nạt, chỉ muốn dày vò chà đạp một người tên là Giang Ninh thôi có được không?!

Anh còn ảo tưởng Giang Ninh có thể lý giải tâm linh anh làm bạn tốt của anh, bạn tốt..... Bạn cái đầu mày ấy!

Cả một buổi trưa Tần Phi ngồi lì ở trong phòng làm việc hút thuốc, hút hết cả một gói, mới đem tức giận trong lòng đè ép xuống, chờ anh ý thức được đã đến lúc phải về nhà, đã là hơn bảy giờ tối, trời cũng tối xuống rồi.

Trong công ty mọi người đã sớm tan tầm.

Bình thường khi anh tức giận, trong công ty không ai dám đụng đến anh, ai cũng biết tính khí anh rất xấu, không ai muốn tự đi tìm khổ.

Tần Phi từ trong công ty không một bóng người đi ra, trong lòng cảm giác mất mát, anh không muốn trở lại căn phòng thuê không một ai ở kia, chỉ có một người sinh hoạt ở đó thật chán muốn chết.

“Tần tổng.”

Mới vừa đi ra khỏi cửa thang máy, liền nghe có người gọi anh.

Tần Phi quay đầu nhìn, chỉ thấy đứng trước mặt là một người trẻ tuổi vóc dáng cao gầy, người này nhìn rất quen mắt, Tần Phi suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới, đây không phải là á quân trong trận thi đấu tennis bị Giang Ninh đánh bại đây sao, cái người này tên gọi là gì ấy nhỉ?

“Tần tổng, ngài tan sở rồi, em chờ ngài hơn nửa ngày nay, ngài còn nhớ em không? Em là sinh viên đại học X tên là Dương Duệ.” Người trẻ tuổi mỉm cười nói.

A, đúng rồi, tên là Dương Duệ.

Không thể trách Tần Phi không nhớ Dương Duệ, anh gặp Dương Duệ hai lần, ánh mắt cùng tâm tư đều đặt trên người Giang Ninh, còn những người khác không quan tâm.

“Ồ, nếu có chuyện gì cứ tìm trợ lý của tôi.” Tần Phi nhú mày đi về phía trước, ngày hôm nay tâm tình anh cực kỳ kém, cũng mặc kệ người trẻ tuổi đang đứng trước mặt.

“Tần tổng, tâm tình ngài không tốt ư? Không bằng đi ra ngoài uống vài ly, dù sao một người trở về nhà cũng vô vị.” Dương Duệ theo sát phía sau Tần Phi.

Bước chân Tần Phi ngừng lại, một người trở về nhà cũng vô vị..... Mẹ nó chứ ngay cả người qua đường A còn biết anh về nhà cũng vô vị đây nè!

Tần Phi quay đầu lại nhìn Dương Duệ một chút, Dương Duệ mặc quần jean bó sát người, chân rất rắn chắc, đặc biệt là bắp đùi, quần jean ôm sát mông, mông vểnh cao đầy đặn, trên người mặc áo thun bó sát người, dưới lớp áo mỏng manh lộ ra cơ ngực thường xuyên được rèn luyện. Thâm niên là gay lão làng, anh chỉ cần nhìn một chút, cũng biết đối phương là cùng một loại người.

Nói thật, tướng mạo Dương Duệ không phải là loại hình ưa thích của Tần Phi, quá mức cường tráng, nhưng nếu không có ai bên cạnh tâm sự, lâu lâu thay đổi khẩu vị anh cũng không ngại.

Tần Phi nheo mắt lại: “Hử, vậy đi đâu?”

Dương Duệ cao hứng tiến lên một bước: “Em biết gần đây có một quán bar, nó nằm trên đường Bắc Môn.”

Tần Phi gật gật đầu: “Đi thôi.”

Nói xong, liền dẫn đầu đi về phía trước, Dương Duệ vô cùng phấn khởi theo sát một bên.

Từ ngày đó khi Tần Phi xuất hiện, Dương Duệ liền động tâm, Tần Phi vô luận là khí chất, tướng mạo hay là vóc người đều là đối tượng lý tưởng trong lòng cậu. Mấy ngày nay cậu vẫn gọi điện cho trợ lý Trương, đang tiếc cuộc hẹn không tới tai Tần Phi, ngày hôm nay cậu đến công ty Tần Phi đứng dưới lầu ôm cây đợi thỏ, không nghĩ tới thật sự có thu hoạch! Trời cao giúp đỡ cậu rồi!

Tần Phi dẫn Dương Duệ tiến vào bãi đậu xe dưới đất, hướng đi đến chính là chiếc xe Lamborghini.

Trong bãi đậu xe không có ai, rất yên tĩnh, Dương Duệ đi ở bên người Tần Phi, khó có thể ức chế hưng phấn, bàn tay cậu đưa đến phía sau eo Tần Phi, không nhẹ không nặng vuốt ve hai lần.

Thân thể Tần Phi khựng một chút, quả nhiên là khẩu vị mới mẻ, trước đây anh từng ngủ cùng với những thanh niên khác đều do Trần Đại Đầu đã điều giáo qua, có rất ít người vừa mới gặp mặt liền trực tiếp lớn mật làm những hành động mờ ám này. Ừm, được đó đổi sang cái mới quả nhiên không tệ!

Tần Phi vừa nghĩ như thế, cũng không từ chối Dương Duệ làm động tác thân mật.

Nhưng vào đúng lúc này, thân thể Tần Phi bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt anh khóa chặt trên một chiếc xe đối diện xe mình, đó là một chiếc xe Audi màu đen không bắt mắt, thế nhưng người ngồi trong xe thật là bắt mắt —— đó chính là Giang Ninh!

Ánh mắt Tần Phi cùng Giang Ninh chạm vào nhau.

Giang Ninh chỉ đối diện với anh vài giây, lạnh lùng dời tầm mắt đi.

Nhưng chính vài giây này, Tần Phi cũng nhìn thấy ánh nhìn Giang Ninh khinh bỉ cùng chán ghét quá quen thuộc.

Bỗng nhiên Giang Ninh nổ máy xe, hướng ngoài cửa phóng ra ngoài, không làm bất kỳ động tác dư thừa nào, từ khi ánh mắt hai người tụ hợp rồi đến lúc Giang Ninh rời đi, thời gian còn chưa tới nửa phút.

Tần Phi tức khắc rõ ràng, Giang Ninh lại đến tìm anh!

Nhưng là, mẹ nhà nó chứ, Giang Ninh nhìn thấy tình cảnh cả đời này không nên nhìn thấy!

Quả nhiên là người không thể quá mất cảnh giác, hơn một tháng nay anh không còn tụ tập chơi bởi lâu lỏng, mới vừa thư giãn một chút, liền bị Giang Ninh phát hiện.

Tần Phi đột nhiên đẩy Dương Duệ ra, lạnh lùng nói: “Cậu trở về đi!”

Nói xong, nhảy vào xe của chính mình, nổ máy xe đuổi theo.

Dương Duệ sững sờ tại chỗ, vừa rồi cậu đứng đưa lưng về phía xe Giang Ninh, không nhìn thấy Giang Ninh, cũng không phát hiện Tần Phi bởi vì Giang Ninh nên muốn rời đi. Nhưng mà dù vậy, hành động này của Tần Phi cũng làm cho cậu thực bi thương, rõ ràng đã sắp đắc thủ rồi, liền để tuột bay đi mất.....

Tần Phi lái xe ra bãi đậu xe, hướng về phương hướng Giang Ninh rời đi.

Giang Ninh lái xe đến đường Tam Hoàn, Tần Phi cũng chạy theo đến Tam Hoàn.

Tam Hoàn là đoạn đường có rất nhiều xe đổ vào thành phố Bắc Kinh, không phân biệt thời gian bất cứ lúc nào cũng đều thấy xe đổ về đây, không tới năm phút, hai người đều bị kẹt xe ngay trên trục đường chính Tam Hoàn, xe không nhúc nhích, toàn bộ hàng đường dài cùng những chiếc xe không thể tiến lên được dù chỉ một chút.

Tần Phi nhìn phía trước cách ba chiếc xe chính mình không xa là chiếc Audi màu đen, mắg hai cầu, cỡi bỏ đai an toàn rồi xuống xe, trực tiếp hướng về phía trước, gõ cửa sổ xe Giang Ninh.

Giang Ninh ngắg đầu, nhìn thấy Tần Phi, lạnh nhạt quay đầu đi.

Tần Phi mặc kệ, tiếp tục gõ cửa sổ xe mãnh liệt hơn.

Giang Ninh không lay chuyển được Tần Phi, đành phải mở cửa sổ xe xuống.

“Xuống xe.” Tần Phi ra lệnh.

“Anh bị bệnh hả?” Giang Ninh có chút bức bối, bây giờ lại bước xuống ngay tại đường Tam Hoàn, nhất định Tần Phi bị điên rồi.

Ai ngờ, Tần Phi đem tay tiến vào trong xe, động tác đặc biệt nhanh chóng mở cửa xe ra, cỡi bỏ đai an toàn trên người Giang Ninh, kéo Giang Ninh xuống xe.

“Anh làm gì thế?” Giang Ninh quát.

Tần Phi kéo tay Giang Ninh hướng ven đường chạy đi.

Giang Ninh trơ mắt nhìn xe vẫn còn dừng ở giữa lộ.

“Anh buông tay ra, nếu không tôi đánh anh đó.”

Tần Phi không để ý lời Giang Ninh uy hiếp, trực tiếp đưa Giang Ninh đến con đường nhỏ ít người, sau đó dùng sức đẩy Giang Ninh một cái, dưới chân Giang Ninh đứng không vững, dựa vào bức tường ở phía sau.

Giang Ninh lạnh lùng nói: “Anh còn muốn giải thích gì nữa? Còn nói chính mình không phải là loại người này? Thế còn chuyện Dương Duệ là sao ấy nhỉ? Dương Duệ có thể tiến vào câu lạc bộ tennis là dựa vào tiêu chí gì? Là do thực lực sao? Cậu ấy ngay cả tôi còn đánh không lại.”

Tần Phi ghét nhất Giang Ninh dùng ngữ khí như vậy, anh hung hăng trừng mắt nhìn Giang Ninh, tức giận nói: “Như vậy, cậu cảm thấy vì sao cậu ấy có thể tiến vào? Bởi vì cậu ấy ngủ với tôi sao? Giang Ninh, không sai, tôi thật sự là người như thế đó! Muốn từ chỗ tôi nắm được chỗ tốt, trực tiếp nhất chính là ngủ cùng với tôi! Cậu có muốn cùng ngủ với tôi không? Chỉ cần cậu ngủ với tôi, để tôi chịch cậu đến mức thoải mái, tôi sẽ buông tha công ty ông già nhà cậu, còn có thể cho Bạch Soái tiền đồ tốt hơn nữa, thế nào? Có phải rất đáng giá không?! Đối với người khác tôi không đưa ra mức hấp dẫn như thế này đâu!”

Sắc mặt Giang Ninh lúc trắng lúc xanh, nhú chặt mi, không lên tiếng, trong mắt không hề che giấu căm ghét chút nào.

Tần Phi không khỏi cười lạnh nói: “Hà tất phải biểu hiện hiên ngang lẫm liệt như vậy, cậu tới tìm tôi làm gì? Biết tôi là loại người như vậy mà vẫn còn đưa tới cửa, nếu như tôi không làm cái gì đó, há không phải có lỗi khi cậu chủ động như vậy sao?!”

Tần Phi nói xong lời này, bỗng nhiên tiến sát bên người cậu, đè Giang Ninh thật chặt, không cho phân trần, trực tiếp hôn lên đôi môi Giang Ninh mềm mại.

8. Chương 8: Thất Tình Trong Truyền Thuyết

Có đôi khi, dục niệm của nhân loại thật đáng sợ, món đồ nào càng không chiếm được thì lại càng khát vọng, thậm chí nguyện ý không tiếc bất cứ giá nào, không chừa thủ đoạn đến cướp về.

Bình thường cuộc sống Tần Phi không khắc chế gì hết, cả nam lẫn nữ, muốn lăn giường thì đẩy ngã đối phương, hơn nữa anh chỉ luôn ngủ với đối phương tình nguyện, sẽ không ép buộc đối phương làm theo ý mình, xong việc rồi liền trả thù lao, nên cấp xe thì sẽ cho xe, đối xử với cấp dưới, xưa nay anh đều hào phóng, những người đến với anh đa số là vì tiền, nhưng không sao cả, vì cả hai bên đều có nhu cầu riêng của mình, bọn họ cần tiền, anh cần thân thể trẻ khỏe để phát tiết, này không phải rất tốt sao?

Như thế đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên anh để bụng đến người khác, lần đầu tiên muốn nói chuyện tình cảm, đụng tới người Giang Ninh như làm khó đến chủ nhân. Tần Phi vừa đám vừa xoa, đã không hề có tiến triển thì thôi, hôm nay còn để cho Giang Ninh tức giận quá chừng.

Ánh mắt Giang Ninh xem thường khi nhìn vào anh, anh không chịu được ánh mắt cậu mỗi khi nhìn mình như thế.

Tần Phi không phải hạng nhà giàu mới nổi khoe khoang đồng tiền dơ bẩn, cũng không phải đại gia ăn chơi đàn đúm phá gia chi tử, người hiểu đến anh đều biết, Tần đại thiếu kiêu ngạo từ trong xương tủy mà thành.

Nhưng hôm nay Giang Ninh nói ra những lời này, khiến Tần Phi đau lòng triệt để.

Làm một cái ví dụ so sánh: Có một vị vương tử rất yêu một vị công chúa kiêu ngạo, anh hạ thấp cái tôi theo đuổi cô rất lâu, cô công chúa cao ngạo lạnh lùng không chỉ không cảm kích, thậm chí còn không biết điều quay đầu hướng về trên người vương tử gọi một chậu phân người!

Đừng quên, nguyên bản lão tử cũng là vương tử cao quý ấy nhé!

Tần Phi hôn Giang Ninh, lòng tràn đầy phẫn nộ, ngoài miệng thì nói quyết tâm lắm, cái gì mà tình thú, có hôn kỹ hay không cũng không thềm để ý, ở trên môi Giang Ninh găm cắn, đầu lưỡi chui vào trong miệng liếm loạn.

Giang Ninh nhú chặt lông mày, dùng sức đẩy đầu lưỡi Tần Phi ra, làm cả nửa ngày cũng không đẩy ra ngoài được, lại khiến cho đầu lưỡi hai người quấn quýt dây dưa lẫn nhau.

Giang Ninh hạ quyết tâm, hàm răng sắc bén liền cắn xuống.

Tần Phi linh động, đưa đầu lưỡi trở về, chỉ là cánh môi không may mắn thoát khỏi, bị Giang Ninh cắn một cái, máu ngay lập tức liền tuôn xuống, trong miệng hai người chỉ toàn mùi vị của máu.

Tần Phi mắng vài câu, buông Giang Ninh ra, ấn lên môi Giang Ninh đối diện, ánh mắt lạnh lùng.

Giang Ninh mặt trầm xuống, hai tay hạ bên người liền nắm thật chặt.

Phía sau là dòng xe cộ chạy như bay, trên đường phố người đến người đi, hai người đứng ở đó nhìn nhau thật lâu.

Tần Phi nói: “Giang Ninh, sau này đừng để tôi thấy cậu nữa.”

Giang Ninh sững sốt, không nghĩ tới Tần Phi lại nói ra một câu như thế.

Tần Phi còn nói: “Công ty lão già nhà cậu tôi sẽ không cướp lấy, còn tên họ Bạch kia, nếu như có năng lực, sẽ không làm khó dễ cậu ấy, liền định đoạt vậy đi.”

“Anh có ý gì?” Giang Ninh thấp giọng nói.

Tần Phi hơi nhắm mắt lại, âm thanh lạnh lẽo: “Tôi thích cậu, tôi dùng cả thành ý để theo đuổi cậu, nếu không lọt vào mắt của cậu, vậy thì thôi. Nhiệt tình theo đuổi mà bị hờ hững kiểu này, tôi không còn sức tiếp tục kiên trì nữa, huống chi, tôi cũng không phải kiểu người lãng phí tình cảm chỉ vì một người không thích mình!”

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Trên môi còn lưu lại mùi vị Giang Ninh, thế nhưng, mùi vị này thật không thích hợp với bản thân mình.

Giang Ninh không nhúc nhích, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Tần Phi, thẳng đến khi Tần Phi di chuyển qua con phố khác, cậu mới chậm rãi cúi thấp đầu xuống, nhìn chằm chằm nắm đấm chính mình.

Kỳ thật vừa nãy khi Tần Phi hôn cậu, cậu có vô số cơ hội vung nắm đấm lên đánh Tần Phi một trận no đòn, nhưng cậu không biết vì cái gì chính mình không làm như vậy, vừa nãy, trong đầu cậu hỗn loạn không có chút đầu mối nào.

Khoảng thời gian nhận thức Tần Phi, Giang Ninh trải qua quá nhiều lần đầu tiên.

Lần đầu tiên bị một người đàn ông theo đuổi, lần đầu tiên bị một người đàn ông cưỡng hôn, lần đầu tiên vung quyền đánh người, lần đầu tiên đem xe vút giữa đường chạy đến ven đường bị tên gay hôn môi.....

Tần Phi không lái xe, đi bộ trở về chung cư khu Tam Hoàn, đại khái phải đi hết nửa tiếng mới tới.

Trên đường về, anh gọi điện cho trợ lý Trương: “Tôi đậu xe ở trục đường Tam Hoàn, cậu đi xử lý một chút, khả năng còn có một chiếc xe màu đen Audi, cũng xử lý luôn đi.”

Sau khi cúp máy, Tần Phi nghĩ, lão tử thất tình rồi sao?

Không đúng, anh cùng Giang Ninh chưa trải qua yêu đương, cho nên không thể xem là thất tình được.

Tần Phi về đến nhà, trợ lý Trương gọi điện thoại tới, nói xe đã lái về rồi, đậu ở dưới nhà anh, thậm chí chiếc xe Audi kia, thời điểm anh tới, cũng đã lái đi rồi.

Ha ha, tiểu tử Giang Ninh này vẫn đúng là thích sạch sẽ mà!

Tần Phi không nói gì nữa, đem di động ném qua một bên, tâm tình lão tử đang khó chịu lắm, chỉ muốn ngủ một giấc.

Ngày thứ hai, Tần Phi tuyên bố đình chỉ công tác chiếm đoạt nghiệp vụ của công ty Gia Hoa Khang.

Trợ lý Trương đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Tần tổng, kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành 90%, chỉ còn một bước cuối cùng này nữa thôi, nếu bây giờ dừng lại, tổn thất sẽ rất lớn.”

Tần Phi từ bàn cao đứng lên, đi tới cửa sổ sát đất nhìn bên ngoài phố thị phồn hoa, một lát sau mới nói:

“Cứ làm vậy đi.”

Vừa nhìn liền biết tâm tình Tần tổng không tốt, trợ lý Trương cũng không dám hỏi nhiều.

Sự tình như vậy liền chấm dứt như thế, sinh hoạt lập tức trở về quỹ đạo như trước đây. Đi làm, tan tầm, xã giao, đi bar giải sầu, ôm thiếu niên mướn phòng, đây mới chính là sinh hoạt quen thuộc mà Tần Phi đều trải qua.

Anh ở quán bar gặp lại Đại Xuân Tử, tên gốc này gần đây cày cuốc hùng hực lên thân thể Bạch Băng quyến rũ, muốn ngừng nhưng không thể ngừng được.

Tần Phi lười biếng ngồi trên ghế sofa uống rượu, Đại Xuân Tử ôm Bạch Băng ngồi đối diện anh.

Bạch Băng miệng ngọt đến chết ruồi, kể từ khi biết Đại Xuân Tử cùng Tần Phi có quen biết, lúc nào cũng gọi một tiếng “Anh Tần”.

Tần Phi nhìn thấy Bạch Băng lại nhớ tới Giang Ninh, nếu như không phải Bạch Băng, chính mình sẽ không quen biết Giang Ninh, rồi những sự tình ngu ngốc đó cũng sẽ không phát sinh.

Tần Phi cau mày đập Đại Xuân Tử một cú: “CMN còn thân thiết ngay trước mặt lão tử, đi ra ngoài mướn phòng nhanh, đừng làm những động tác dơ bẩn trước mặt lão tử.”

Đại Xuân Tử luồn tay vào trong quần Bạch Băng không thành thật mà vuốt ve cho sướng, cười hì hì nói: “Gần đây tâm tình ái phi không được tốt nha, làm sao vậy, bà di vẫn chưa chịu đi à?”

“Cút!”

“Tôi nói không phải cậu bị bắt lực rồi đi.” Đại Xuân Tử tiếp tục đắc ý nói.

“Đệt, lão tử không được nghỉ ngơi mấy ngày à? Ai mà giống như cậu, mỗi ngày đều đập đá uống viagra! Đúng là xứng với tên cậu thật!”

Đại Xuân Tử tên đầy đủ là Âu Tư Xuân, cũng không biết vì sao ba mẹ lại có thể nghĩ tới đặt cái tên như vậy cho cậu ta nữa.

Đại Xuân Tử mắng Tần Phi vài câu, lại tiếp tục nói: “Có cần tôi giới thiệu người cho cậu không? Nhà của chúng ta có vài chị em tốt đấy!”

Tần Phi buồn bực lấy rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch: “Phiền phức lắm, cậu thích thì cứ chơi, thiếu lão tử cũng chả sao đâu!”

Đặt ly rượu xuống, Tần Phi đứng lên rời đi, cũng không để ý Đại Xuân Tử ở phía sau kêu anh.

Tần Phi ra khỏi cửa quán bar, gió đêm mát mẻ thổi vào mặt anh, lúc này mới cảm thấy khoan khoái một tí.

Xưa nay bên người không thiếu thiếu niên, chỉ cần hướng về quán bar ngồi xuống ghế thôi, chỉ bằng tưởng mạo anh, dạng gì mà tìm không được?

Nhưng gần đây Tần Phi bị Giang Ninh bỏ bùa yêu rồi hay sao đó, một chút hứng thú cũng không bật dậy nổi, hai ngày trước Trần Đại Đầu giới thiệu cho anh một thiếu niên, sau mấy lần ngủ qua, Tần Phi liền cảm thấy không còn mới mẻ gì nữa, rất mau chán, cho ít tiền rồi đuổi đi.

Vừa nãy Trần Đại Đầu giới thiệu cho anh một thiếu niên đưa lại đây, Tần Phi nhìn không hợp mắt, ngay cả trò chuyện cũng không muốn, trực tiếp đuổi đi ngay và luôn.

Di động trong túi run lên, Tần Phi nhận điện thoại, là người anh trai định cư tại Mỹ cách nửa vòng trái đất.

“Ô hô, chào anh hai.”

“Ừm, em đang làm gì? Lại đi bar chơi đêm?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói Tiểu Cẩn trầm thấp nghiêm túc.

Anh trai Tần Phi không họ Tần mà là họ Tiểu, nguyên nhân rất đơn giản, anh vừa ra đời không lâu ba mẹ liền ly hôn. Tiểu Cẩn theo ba, Tần Phi theo mẹ, sau đó Tần Phi kế thừa công ty gia tộc của mẹ, liền đổi thành họ mẹ.

Tần Phi còn có anh hai, chuyện này người bình thường rất ít ai biết được, dù sao khi ba mẹ anh ly hôn là hơn hai mươi năm trước, sự tình lại trải qua hơn ba mươi năm, tin tức năm đó lại kém xa so với hiện tại, người của hai nhà lại xử lý khá là im lặng.

Hơn nữa, Tần Phi từ nhỏ đã lớn lên trong nhà Tần gia mọi người đều gọi là đại thiếu gia, không còn gọi là Tiểu nhị thiếu gia, hiện tại hầu như không còn ai biết anh đã từng lấy qua họ Tiểu.

Có điều, mối quan hệ giữa Tần Phi cùng anh hai Tiểu Cẩn vẫn rất tốt, mấy năm gần đây Tiểu Cẩn sinh hoạt ở nước Mỹ, hai người còn hay gọi điện thoại cho nhau.

“Không có đâu anh hai, em chuẩn bị về nhà rồi đây.” Tần Phi ngữ khí lười biếng nói.

Tiểu Cẩn nói: “Ừ, nên kiểm chế lại đi, cân nhắc một chút đến chuyện thành gia lập thất.”

Tần Phi đầu đầu nói: “Em còn muốn giữ danh hiệu người đàn ông hoàng kim độc thân thêm mấy năm nữa đây, anh đừng có thúc giục em.”

“Thà cậu nói thẳng là chơi chưa đủ đi!”

Tần Phi “Hắc hắc” nở nụ cười, cũng không phủ nhận, anh hai của anh vẫn là người hiểu anh nhất.

Cú điện thoại giữa hai anh em chỉ đơn giản hỏi thăm quan tâm lẫn nhau, anh trai khuyên em trai cố gắng tìm đối tượng nói chuyện yêu đương, tan tầm về nhà cũng có người chờ đợi quan tâm săn sóc.

Tần Phi cúp máy thật sự trong lòng rất bất đắc dĩ, anh cũng nghĩ đến chuyện yêu đương, ai lại muốn về nhà chỉ một mình lẻ loi ở đó? Đáng tiếc thật vất vả mới thích được một người, đối phương còn không hiểu chính mình.

Do Tần Phi uống rượu, không dám đi xe, liền đi bộ trở về chung cư.

Đi tới chung cư dưới lầu, liền có người nhẹ giọng kêu: “Tần tổng?”

Quay đầu nhìn lại, từ chỗ tối đi ra một người, là Dương Duệ sinh viên đại học X.

Tần Phi nhíu mày hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Dương Duệ đi tới trước mặt Tần Phi, nét mặt biểu lộ nụ cười nhẹ nhàng: “Em có hỏi thăm mọi người một chút, nghe nói anh ở nơi này, liền đứng ở đây chờ anh, ngày đó em thấy anh vội vàng đi, em lo lắng lắm.”

“À.” Tần Phi gật gù đầu, “Ngày đó tôi có việc.”

Dương Duệ bước nửa bước về phía trước, cười híp mắt nói: “Dạ, em biết anh phải có việc lắm mới vội vàng đi như thế.”

Tần Phi không lên tiếng, ngày đó anh nhìn thấy Giang Ninh liền để Dương Duệ đứng ở đó một mình, đột nhiên nhớ tới Giang Ninh, trong lòng anh có chút hốt hoảng.

“Tần tổng, anh không lái xe sao?” Dương Duệ ngó bốn phía nhìn một chút.

“Tôi có uống một chút rượu, đem xe gửi bên Tam Lí Truân rồi, tự mình về tới đây.”

Trên mặt Dương Duệ hiện ra thần sắc quan tâm, “Đã trễ thế này, anh đi đường một mình thật sự rất nguy hiểm, lần sau nên gọi tài xế, hoặc gọi điện thoại cho em, em..... Bất cứ lúc nào anh gọi em đều đến đón

anh.”

Khi Dương Duệ nói những lời này trên mặt nổi lên ửng đỏ, vóc dáng cậu cao lớn như vậy, thế mà lại dễ ngượng ngùng, nhìn qua tuy rằng có điểm không tốt, nhưng vẫn thú vị lắm.

Tần Phi vui vẻ, “Vậy cậu lưu số điện thoại mình vào đây đi.” Anh đem di động đưa tới trước mặt Dương Duệ.

Dương Duệ lập tức vui vẻ ra mặt, tiếp nhận di động, lấy số mình lưu vào bên trong máy.

Tần Phi lấy lại di động, híp mắt liếc nhìn Dương Duệ một lúc, tuy rằng Dương Duệ so với những thiếu niên ở trong quán bar không giống nhau, hoàn toàn thuộc về tầng lớp khác, nhưng đêm nay anh không có tâm trạng hú hí gạ tình, Dương Duệ lại là loại hình tiểu thụ cường tráng, yêu cầu thể lực, trạng thái lúc đó phải tràn đầy năng lượng, hiển nhiên đêm nay không được thích hợp cho lắm.

“Cậu về trước đi, tâm tình tôi hôm nay không tốt.” Tần Phi nói thẳng, đều là người trong giới với nhau, từ trong ánh mắt đối phương yêu cầu điều gì đều có thể nhìn ra, Tần Phi cũng không vòng vo liên tục tiếp nói luôn.

Dương Duệ cao hứng liền gật đầu, “Dạ.”

Tần Phi nhìn dáng vẻ Dương Duệ, cân nhắc, tuy rằng có hơi cao to nhưng tính cách đúng là rất ngoan.

Tần Phi âm thầm đặc ý, nhìn thấy chưa, người thích lão tử vẫn còn nhiều lắm!

Trên thế giới lại không chỉ có một người đàn ông là Giang Ninh, hà tất phải đeo bám một người không ưa mình? Chém đứt một cây cao, lão tử còn cả một rừng rậm lớn đây này! Nên nhớ Tần Phi tôi đây đẹp trai lại rất nhiều tiền, sinh hoạt lại điều độ, lo gì không có các bé tiểu thụ bò lên giường mình chứ?

9. Chương 9: Giao Tình Hai Lần Hôn Môi

Lưu số điện thoại Dương Duệ xong, Tần Phi quay đầu liền đem chuyện này quên đi.

Sau khi đình chỉ công ty nghiệp vụ lão già nhà Giang Ninh, Tần Phi phải bù lại tổn thất cho công ty không phải là ít, Tần Phi phải bẽ bộn bù đắp cho công ty, công tác, mở hội nghị, bận rộn mất mấy ngày.

Không nghĩ tới một tuần sau, có một ngày Tần Phi tan tầm, ở dưới lầu nhìn thấy Dương Duệ.

Dương Duệ mặc một bộ quần áo thể dục vừa vặn thân mình, ngồi ở dưới lầu cao ốc uống cà phê, nhìn thấy Tần Phi xuống lầu, liền đi tới cười dịu dàng, còn đưa một ly trà táo đỏ nóng hằm hạp cho anh: “Tần tổng, tan tầm rồi sao, uống ly trà táo đỏ giải lao dưỡng khí.”

Tần Phi khẽ nhún mày nói: “Sao cậu lại tới đây nữa?”

Ngữ khí anh thiếu kiên nhẫn, có điều Dương Duệ cũng không giận, vẫn cười theo: “Em tới đây đón ngài, ban ngày đi làm rất mệt mỏi, khi tan tầm đừng nên tự lái xe, để em trở thành tài xế của riêng anh đi.”

Tần Phi sửng sốt một chút, nhiều năm như thế, lần đầu tiên có người tới đón anh tan tầm, thật sự là..... Không thể thích ứng!!!

Đã có người chủ động làm tài xế, Tần Phi cũng đang rất mệt, liền nhún vai đồng ý.

Anh tiếp nhận ly trà táo đỏ kia, liếc mắt nhìn: “Cậu nghe từ đâu mà biết tôi thích uống loại trà này?”

Dương Duệ có điểm then thùng nói: “Em nhìn thấy anh trong tờ tạp chí kia, phía trên có tư liệu cá nhân về anh, thích cái đẹp, động vật, đồ uống, đều viết hết vào đó.”

Tần Phi “Ha ha” cười gượng hai tiếng, trong tư liệu tạp chí kia đều chỉ nói bừa, anh căn bản không thích uống loại trà nữ nhân đến kỳ kinh nguyệt phải uống này.

Đi tới bãi đậu xe đến bên cạnh xe Tần Phi, Dương Duệ hơi kinh ngạc hỏi: “Tần tổng, hôm nay ngài không đi Lamborghini?”

Tần Phi hừ một câu: “Không.”

Mỗi lần anh ngồi xuống xe kia đều nhớ đến tình cảnh Giang Ninh lái xe đưa anh về nhà, hai chữ “Giang Ninh” này đã thành từ cấm kỵ đối với anh, ngay cả Lamborghini cũng bị anh hất hủi oan uổng.

Tần Phi liếc mắt nhìn Dương Duệ, phát hiện ánh mắt Dương Duệ có chút thất vọng, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Tần đại thiếu ở thương trường trong bao nhiêu năm, ngoại trừ Giang Ninh không nhìn thấu ra, người bình thường anh chỉ cần nhìn một chút liền thấu. Người chủ động hướng về anh được chia ra ba loại: Loại thứ nhất coi trọng anh vì tướng tá đẹp trai; Loại thứ hai coi trọng anh vì anh có tiền; Loại thứ ba coi trọng anh vì tướng tá đẹp trai lại có tiền.

Dương Duệ rõ ràng thuộc về loại thứ ba kia.

Nếu là bình thường, Tần Phi không muốn để ý tới Dương Duệ, anh thích thiếu niên da mỏng thịt non, còn Dương Duệ này, có chút quá cứng rồi.

Thế nhưng, gần đây Tần đại thiếu không phải “Thất tình” sao, ở nơi đó gặp phải sự ngăn trở đến từ Giang Ninh khiến anh rất khó chịu, vừa lúc này bên người lại có người lấy lòng đeo đuổi, từ trên tâm lý, hoặc từ ngoài mặt mũi, ít nhiều cũng khiến anh cân bằng một chút.

Hướng hồ, Dương Duệ người này, đừng xem bề ngoài cường tráng khỏe mạnh, thế nhưng rất may tâm tư cậu cẩn thận lại nghe lời, đối với Tần Phi đặc biệt ngoan ngoãn, hơn nữa hiểu lời có chừng mực, sẽ không vượt quá giới hạn, còn là sinh viên đại học, so với những thiếu niên kia cao hơn một cấp bậc, người như vậy tạm thời cũng không tồi, dù sao có còn hơn không.

Dương Duệ sùng bái theo đuổi, làm cho Tần Phi cảm thấy, trước đó theo đuổi Giang Ninh khiến cho lão tử tức giận đến uất ức, quả nhiên lão tử vẫn có mị lực! Tiểu tử Giang Ninh kia không ở bên cạnh lão tử đúng là mất mùa mà!

Đơn độc ở chung mấy lần, Tần Phi phát hiện, chính là Dương Duệ này..... Khổ người quá lớn, Tần Phi có muốn chịch cũng không nhắc lên nổi một điểm hứng thú.

Nhưng hai nam nhân mỗi buổi tối chỉ gặp nhau một chỗ, lại không nói chuyện gì cả, chuyện này đối với Tần Phi mà nói quá mức không bình thường!

Rốt cuộc có một ngày, Dương Duệ lái xe đưa Tần Phi đến dưới lầu, lẽ mà lẽ mề không muốn xuống xe.

Tần Phi gần đây không có thời gian đi ra ngoài, liền ghen đến hơn một tháng, có chút hoảng hốt luôn rồi.

Dương Duệ nghiêng đầu nhìn Tần Phi, trong mắt đọng đầy chờ mong.

Tần Phi không từ chối, đem đầu chậm rãi tựa sau lưng ghế.

Tia sáng tối tăm, Dương Duệ mở thắt lưng Tần Phi ra, cúi đầu, ngậm lấy bé cưng Tần Phi, từ trên xuống dưới ra sức ngậm lấy phun ra nuốt vào.

Tần Phi bất đắc dĩ nghĩ: Được thôi, người này ngược lại cũng không tồi, những ngày qua ra sức hao tổn đối với anh cũng coi như không lãng phí thời gian.

Sau khi xong việc, đôi mắt Dương Duệ không chớp đem đời đời con cháu Tần Phi nuốt xuống hết, Tần Phi hơi giật mình, tâm nói tiểu tử này đúng là can đảm nha, lá gan không hề nhỏ tí nào.

Tần Phi theo thường lệ không mời Dương Duệ lên lầu, Dương Duệ cũng không nói câu gì, lau khô miệng liền mở cửa xuống xe, nổ máy xe đi đến trường học.

Dương Duệ quá mức hiểu ý tâm người, làm cho Tần Phi cảm giác không phải mình đã làm gì quá đáng rồi sao?

Sáng sớm hôm sau Dương Duệ lại tới đón Tần Phi đi làm, khi nhìn thấy Tần Phi, cậu bé to con nhớ tới tình cảnh tối hôm qua tràn đầy tình sắc ái muội, bất chợt trên mặt liền ửng đỏ lên.

Tần Phi rất bận, một bên gọi điện thoại một bên lên xe, căn bản không chú ý sắc mặt Dương Duệ.

Ngày hôm nay anh tiếp đón một vị khách quý đến từ nước Mỹ, vị khách quý này muốn đánh tennis, Tần Phi để trợ lý Trương nhanh chóng tìm trong câu lạc bộ tennis tuyển thủ chơi thật hay, tiếng Anh nói thật chuẩn mang đến đây tiếp khách.

Sau khi cúp máy, Tần Phi quay đầu, nhìn thấy Dương Duệ vừa lái xe một bên vừa hướng về anh cười: “Tần tổng, để em đi, em rất thích hợp.”

Lúc này Tần Phi mới phản ứng được, người đánh tennis thật hay, lại nói tiếng Anh chuẩn, bên cạnh mình có một vị đây này! Trước đây, mỗi lần nghĩ đến tennis, trong lòng anh cũng chỉ nghĩ tới Giang Ninh, nào còn nhớ đến Dương Duệ cũng là một thành viên trong câu lạc bộ.

Lúc này, Tần Phi để Dương Duệ trực tiếp lái xe đến sân tennis.

Dương Duệ đã từng sống bên nước Anh, lại là sinh viên khoa Anh ngữ đại học X, tiếng Anh nói rất thông thạo, chơi tennis cũng không tệ, lấy được niềm vui từ bên khách quý.

Tần Phi ung dung, hướng về bên sân ngồi xuống, lười biếng đội mũ tránh nắng lên đầu. Anh nhớ tới lúc trước chính mình cùng Giang Ninh nói, một ngày nào đó muốn cùng Giang Ninh luận bàn tennis, hiện tại hai người đường ai nấy đi, luận bàn cái rắm á!

Nói Tào Tháo Tào Tháo liền tới!

Tần Phi nhắm mắt dưỡng thần, liền nghe thấy bên tai có người nói chuyện: “Hử? đây không phải ông chủ Tần đây sao? Nhìn ngài có vẻ như rất hưởng thụ nhỉ, ngồi ở chỗ này tắm nắng, không sợ bị bóng tennis đập vào mặt à?”

Tần Phi vừa mở mắt nhìn, đứng trước mặt chính là Giang Như Hải cùng thuyết khách ông chủ Thẩm, trưng ra điệu cười giả lả như hổ nhìn anh.

Mà đứng phía sau, đội mũ tennis che lấp hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ mũi cùng cằm, người này không phải Giang Ninh thì còn ai đây.

Tần Phi nhìn về phía Giang Ninh, Giang Ninh cũng đang nhìn chính mình. Khi ánh mắt hai người nhìn

nhau, Tần Phi vẫn cảm thấy mặt Giang Ninh không hề có cảm xúc, có điều ánh mắt càng thêm trong sáng sáng sủa, người này nha, haizz, vẫn đẹp trai như vậy, vẫn là khẩu vị thích hợp của anh.

Tần Phi bất động thanh sắc dời ánh mắt đi, cùng ông chủ Thẩm cười ha ha: “Ông chủ Thẩm, thật khéo nha, đây là..... tới chơi tennis đi?”

Ông chủ Thẩm gật đầu: “Ừ, gần đây có nói chút chuyện sinh ý với công ty Hoa Gia Khang, Đại Giang tổng liền kêu Tiểu Giang tổng đến cùng tôi chơi bóng.”

Ông chủ Thẩm là một người trung niên đã hơn bốn mươi tuổi, hơi mập, Tần Phi nhìn bụng lão, trong lòng mắng đúng là lão Hồ Ly, thừa dịp anh từ bỏ nghiệp vụ Gia Hoa Khang, lão gia hỏa này nhảy vào thu lợi từ Gia Hoa Khang! Có điều sau lưng ông chủ Thẩm có bối cảnh xã hội đen, người làm ăn bình thường không dám chọc giận lão, Tần Phi không hiểu vì lý do gì hai cha con Giang Như Hải vẫn cùng với lão có mối quan hệ tốt đến như vậy.

“Nếu thích ông chủ Thẩm có thể chơi thỏa thích, chơi tennis này rất có lợi cho sức khỏe và mau giảm cân lắm đấy.”

Tần Phi cùng ông chủ Thẩm giả mù sa mưa khách sáo hai câu, an vị ngồi trên ghế nhìn Dương Duệ và người nước Mỹ chơi bóng cùng nhau.

Anh không nhìn Giang Ninh, cũng không cùng Giang Ninh nói chuyện, có điều anh cảm giác được Giang Ninh vẫn đang nhìn anh, nhưng vào lúc này anh phải kiêu ngạo sang chảnh lên, làm ra bộ dáng không thèm để ý tới Giang Ninh, như vậy mới có thể khiến cho Giang Ninh nhìn sang, lão tử càng thêm đắc ý.

Tên người Mỹ kia chơi rất tận hứng, đánh đến hơn hai giờ mới kết thúc, cuối cùng Dương Duệ chơi chiêu xảo diệu cố tình thua tên người Mỹ, khiến tên đó vui quá trời. Không thể không nói, Dương Duệ rất biết cách lấy lòng người.

Cả đám đi đến phòng tắm rửa, thay quần áo, Tần Phi không chơi bóng, cũng không đi tắm rửa, đứng chờ ở bên ngoài.

Dương Duệ rất nhanh liền đi ra, thay thường phục, tóc ướt đầm, còn cái tên người Mỹ đang chết gục trong phòng tắm kia, cả nửa ngày trời vẫn chưa ra.

Tần Phi đứng dậy đi WC, tiểu xong đang tính kéo quần thắt dây lưng lại thì, Dương Duệ liền đi vào.

Dương Duệ nhìn chung quanh một vòng, thấy không có ai, liền đi tới phía sau Tần Phi, xuất kỳ bất ý cúi đầu ở trên mặt Tần Phi hôn một cái.

Từ sau hành động tối hôm qua, Dương Duệ cảm giác mình cùng Tần Phi có một bước tiến triển mới, nhưng cậu vẫn không dám mạo phạm Tần đại thiếu cao cao tại thượng kia.

Tần Phi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Dương Duệ, cũng không trách cứ cậu.

Khóe miệng Dương Duệ nở nụ cười, có điểm tranh công ý vị nói: “Biểu hiện ngày hôm nay của em như thế nào?”

“Ừ, không tệ, sáng mai tôi sẽ phát tiền thưởng cho cậu.” Tần Phi nói.

Dương Duệ lại tiến đến bên tai Tần Phi thấp giọng nói: “Vậy biểu hiện tối hôm qua của em như thế nào?”

Tần Phi trừng mắt nhìn Dương Duệ, đệt, đã nhiều năm qua chỉ có lão tử đùa giỡn người khác, hôm nay lại có người đến đùa giỡn lão tử!!!

Anh đưa tay xuống dưới dùng sức nắm lấy đùi quần Dương Duệ bóp một cái, Dương Duệ khoa trương kêu lên một tiếng, liền nở nụ cười.

Đúng lúc này, bên trong căn phòng riêng đột nhiên truyền đến âm thanh, có người mở cửa đi ra.

Tần Phi quay đầu lại nhìn, nhất thời sửng sốt, Giang Ninh không biết từ khi nào tiến vào phòng riêng, ở bên trong không lên tiếng.

Trên mặt Giang Ninh không có bất kỳ biểu lộ gì, giống như không nghe thấy hai người đang nói chuyện, đi tới bồn rửa tay, mở nước rửa tay.

Dương Duệ rất xấu hổ, không nghĩ tới tình cờ ở đây gặp được bạn học, cúi đầu xuống, cùng Tần Phi nói một câu: “Em đi ra ngoài chờ anh.” Liền mau chóng lùi đi.

Việc làm này khiến Tần Phi càng thêm lúng túng, đứng ở đằng kia trầm mặc nhìn Giang Ninh.

Giang Ninh cũng mới vừa tắm xong, hương vị sữa tắm vọt vào bên trong mũi Tần Phi, trong nháy mắt Tần Phi như đang trôi bồng bềnh trên mây. Anh nhanh chóng tập trung sự chú ý, không dễ dàng bị khống chế liền đuổi cảm giác này đi.

Giang Ninh rửa tay xong, quay đầu nhìn thấy ánh mắt Tần Phi, cậu không trốn không tránh, cùng Tần Phi đối diện, lạnh lùng mở miệng: “Có vẻ như bất cứ nơi nào bất cứ nơi đâu anh đều có hứng thú hết nhỉ, chuyên tìm kiếm nơi công cộng để làm một nháy?”

Tần Phi rất tức giận, mặt kéo xuống thật dài: “Không nghĩ tới mấy ngày không gặp, cậu đã bắt đầu ham muốn đào góc tường đi nghe lén chuyện người khác.”

Giang Ninh không để ý lời nói sỉ nhục của Tần Phi, ý tứ sâu xa nói: “Người như Dương Duệ, rất thích hợp

với anh.”

Lời nói này..... Sao giống như đang ví anh là cá còn Dương Duệ là tôm nhỉ?!

Tần Phi càng thêm tức giận: “Giang Ninh cậu có ý gì? Lẽ nào tôi không có được cậu thì không thể đi tìm người khác ư? Hay phải nói tôi trong mắt cậu chỉ là con tôm bị luộc hoặc con cá bị chết trương sinh lên hả? Ha ha, cũng đúng thôi, lão gia ngài cao quý như thiên tiên, ai dám cùng cậu so sánh nha!”

Coi thường người đứng bên cạnh lão tử, đó chính là xem thường ánh mắt lão tử! Tần Phi phải nói vài câu tổn thương càng tốt, khiến cho Giang Ninh ghen chết mới thôi!

Ở trước mặt tình nhân, cho dù vách núi có cheo leo như thế nào cũng không được bỏ cuộc! Tuy rằng Giang Ninh không phải là tình nhân của anh.....

Giang Ninh yên lặng nhìn Tần Phi vài giây, liền nói: “Vừa nhìn như thế, quả nhiên đứng với anh rất xứng.”

“Mẹ kiếp!” Tần Phi tức giận đến đòi mạng, anh phát hiện tiểu tử Giang Ninh này thật đáng ghét, đúng là không có cách nào cãi tay đôi với cậu.

Dứt khoát không ồn ào, xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Vừa ra cửa, Tần Phi liền nhìn thấy ở một chỗ khác trong hành lang đại sảnh, ông chủ Thẩm ngồi trên ghế sofa, Dương Duệ đứng ở một bên cùng ông chủ Thẩm nói chuyện, trên mặt Dương Duệ nở nụ cười, thân mình hơi cúi xuống, dáng vẻ nhìn qua rất cung kính.

Trong lòng Tần Phi “Lộp bộp” một chút, bước chân liền dừng lại, Dương Duệ đi theo anh tới đây, bây giờ lại đối với ông chủ Thẩm cúi đầu hạ mình, anh thật không thoải mái tí nào.

Âm thanh Giang Ninh ở phía sau vang lên, nhưng lại là tiếng cười lạnh lẽo: “Ha ha.”

Tần Phi tròn mắt xoay chuyển, quay đầu nheo mắt lại với Giang Ninh, nhỏ giọng nói: “Bạn học Tiểu Ninh, ba cậu thật vất vả mới lấy lại được nghiệp vụ Gia Hoa Khang, nhưng ngàn vạn lần đừng mong lần sau sẽ may mắn đến thế! Nể tình hai ta đã hai lần từng hôn môi lẫn nhau, tôi nhắc nhở cho cậu biết, Thẩm Trung Hoa là lão hồ ly, cùng với lão làm ăn hợp tác, cẩn thận ông già nhà cậu đến cái quần lót cũng phải đưa cho lão ấy!”

Tần đại thiếu từ trước đến giờ không buông tha cho ai, bên này không chiếm lấy được, liền thay đổi góc độ khác mồm mịa Giang Ninh.

Giang Ninh nhìn Tần đại thiếu sống lưng thẳng tắp, khi đi đường còn cố ý tỏa ra mị lực bốn phía, Giang Ninh vẫn đứng tại chỗ không nói gì, vừa rồi Tần Phi nói một câu thật dài, cậu chỉ nghe vào tai tám chữ:

Hai ta đã hai lần từng hôn môi.

10. Chương 10: Tiểu Ninh, Đừng Quậy

Tần đại thiếu từ sân tennis trở về tâm tình cực kỳ kém, suốt dọc đường đi đều rũ mắt xuống, ngay cả một câu nói cũng lười không thèm nói với Dương Duệ.

Dương Duệ đưa anh về nhà, cái gì cũng không dám hỏi, nhanh chóng trở về trường học, chính cậu cũng không rõ vì sao, lúc trong phòng toilet Tần đại thiếu còn tốt lắm kia mà, sao mà từ lúc trở ra, một nụ cười bố thí cũng không cho cậu.

Tần đại thiếu đi vào trong nhà móc di động ra gọi điện cho trợ lý Trương, ngữ khí không quen biết: “Cậu đi tra cho tôi trong câu lạc bộ tennis chúng ta có một sinh viên tên là Dương Duệ, tra xem bối cảnh cậu ta ra sao, có vấn đề gì không.”

Cúp máy, lúc này Tần Phi mới thật sự tức giận!

Anh tức giận ngày hôm nay vốn muốn ở trước mặt Giang Ninh ưỡn ngực ngẩng cao đầu diễu võ giương oai một lần, không nghĩ tới Dương Duệ lại không biết điều, khiến cho anh mất mặt! Hồi tưởng lại Giang Ninh nói những lời kia, sao lại cảm thấy mấy câu nhắc khéo có điểm là lạ, nhất định là lời nói mang theo thâm ý!

Còn có cả sau đó Dương Duệ đứng trước mặt lão Thẩm khen lấy khen để, cũng khiến cho Tần Phi cảm giác được mình đánh giá Dương Duệ quá đơn giản rồi.

Cũng do mấy ngày nay sự tình phát sinh trong công ty quá bề bộn, tâm tình khó chịu khi cắt đứt quan hệ với Giang Ninh, Dương Duệ xuất hiện vừa đúng lúc bổ khuyết vào chỗ trống đó, cũng không nghĩ đến cần nhắc tỉ mỉ tra ra lý lịch Dương Duệ.

Khi hoàng hôn dần buông xuống, trợ lý Trương gọi điện tới.

Trợ lý Trương biết ông chủ của chính mình là người nóng tính, cúp máy xuống không ngừng không nghỉ tra cho ra chuyện này.

“Tần tổng, tôi tra được một chút tư liệu cơ bản, trước tiên báo cho ngài một chút. Dương Duệ là người Thẩm Dương, ba mẹ làm kinh doanh vàng bạc đá quý, có chút tích trữ, lúc học cao trung đã đem cậu ta đưa sang nước Anh đi du học, năm ngoài sinh ý nhà cậu ta có chút vấn đề liền về nước, sau đó dựa vào quan hệ đem cậu đưa vào đại học X, hiện nay gia đình cậu vẫn chưa thoát khỏi khủng hoảng kinh tế, ba mẹ ở bên ngoài thiếu một khoản nợ rất lớn.”

Nghe xong Tần Phi cau mày, trầm tư trong chốc lát, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Trợ lý Trương dừng một chút, do dự nói: “Còn có chính là tác phong của cậu ta có vấn đề, những điều này là do trong trường học đồn đoán, vẫn chưa được nghiệm chứng.”

Tần Phi cắn răng bỏ ra một chữ: “Nói!”

Trợ lý Trương nói: “Có người nói Dương Duệ ở trong trường học danh tiếng không tốt lắm, cậu đã từng có một cô bạn gái, trong lúc còn đang mặn nồng có đưa cho cô ấy một số tiền, sau khi hai người chia tay, cậu ta còn hướng về cô ấy đòi phí chia tay. Còn có người nói, cậu đã từng được một đôi vợ chồng giàu có nào đó bao dưỡng qua, khụ khụ, cái này cụ thể vẫn chưa được xác thực, ngược lại tuy gia đình cậu thiếu một món nợ khổng lồ, thế nhưng sinh hoạt cá nhân của Dương Duệ không chút nào túng quẫn, bình thường trên người toàn là hàng hiệu.”

Tần Phi nghe xong những lời này, trong đầu liền hiện lên một chữ: Đệt!

Anh đá ngã bàn trà lăn vô góc tường, đầu ngón chân đá vào chân bàn nhức lên đau đớn. CMN hướng về bạn gái đòi phí chia tay! CMN được vợ chồng bao dưỡng! Chẳng trách tối hôm qua lại dám chơi trò nuốt tinh, hóa ra lúc bình thường đã từng là cao thủ chơi 3P.

Tần đại thiếu ôm chân ngồi trên ghế sofa, hối hận không thôi.

Thật sự là lật thuyền trong mương! Quá bất cẩn rồi!

Nếu là bình thường, đối với Tần Phi mà nói, chỉ là một trò chơi nhỏ mà thôi, anh mới không thèm để ý đến điều này! Nhưng vào lúc này, anh đem người mang tới trước mặt Giang Ninh đã thế còn vênh mặt đắc ý!!! Anh rất quan tâm đến cái nhìn của Giang Ninh đó!!!

Hồi tưởng lại ngày hôm nay Giang Ninh nói hai câu kia: “Người như Dương Duệ, rất thích hợp với anh.” “Nhìn như vậy, mới xứng với anh.”

Này không phải là đang mắng Tần Phi à!!! Thì ra Giang Ninh đem mình mắng đến tận trời, chính mình còn ngu ngốc không nghe ra được ẩn ý này!

Tần đại thiếu nghĩ đến đây liền ngồi không yên, theo đuổi Giang Ninh lâu như vậy kết quả nhận lại được thiệt quá mất mặt, hôm nay lại bị Giang Ninh chế nhạo, anh không thể nuốt trôi cơn giận này!

Tần Phi cầm lấy chìa khóa xe, hùng hục đi xuống dưới lầu, lái xe đi thẳng tới đại học X.

Một ván này không thể bỏ không công xuống đất được, anh phải đến bù đắp lại!

Một đường tăng tốc chạy đến sân trường đại học X, Tần Phi đem chiếc xe Lamborghini chói mắt dừng ngay tại ký túc xá nơi Giang Ninh đang trọ, sau đó gọi điện thoại cho Giang Ninh!

Gọi ba lần, Giang Ninh không bắt máy.

Tần đại thiếu phát hỏa, chuẩn bị xuống xe xông vào ký túc xá! Trước đây khi theo đuổi Giang Ninh, anh được trợ lý Trương cho biết, Giang Ninh ở ký túc xá đó, khoảng thời gian này mặc dù mình có hơi kiêu căng một chút, nói là “Quăng” Giang Ninh qua một bên, thế nhưng đối với tư liệu điều tra cá nhân liên quan đến Giang Ninh vẫn thuộc nằm lòng trong tâm trí, muốn quên không thể quên được.

Tần đại thiếu luôn luôn ăn mặc bảnh bao, một thân hàng hiệu, vóc người đẹp lại tự tin, làn da mịn màng, nhan sắc này rất dễ bắt chuyện với người khác, bước đi quyến rũ, hướng đi kia rõ ràng là đi đến nơi có sinh viên đang đứng.

Cho nên khi Tần Phi mới vừa bước vào ký túc xá, đã bị một cụ ông bảo vệ chặn cửa, chết sống không cho anh tiến vào!

Tần Phi tức giận muốn mắng người, cái ký túc xá mới toanh này là do anh bỏ tiền tài trợ đấy!

Anh rất muốn tranh cãi vài câu, nhưng xung quanh không ngừng có người vây lại đây xem, Tần Phi xưa nay không sợ bị nhìn ngó, Tần đại thiếu đẹp trai mà, nhìn thì cứ nhìn đi! Nhưng Tần Phi không thích bị người chỉ điểm, loại không khí này khiến anh không thể chịu đựng được.

Tần Phi dùng lời nói ôn tồn hỏi cụ ông muốn tìm Giang Ninh phòng 506, cụ ông gọi điện thoại, bạn học cùng phòng nói Giang Ninh đi đến thư viện đọc sách rồi.

Tần Phi không thể làm gì khác hơn xoay người đi đến phòng thư viện, mới vừa bước đi hai bước, nghe được cụ ông ở phía sau gọi: “Đem xe gửi bãi đậu xe đi, đừng có đậu chỗ này chặn đường mọi người qua lại!”

“.....” Tần Phi cạ lờ, anh biết mà, chính mình mỗi lần chủ động hướng về Giang Ninh, đều chả có chuyện gì tốt đẹp cả.

Mọi người vây lại đây thấp giọng nghị luận, anh không ngờ có người lại ghét bỏ Lamborghini của mình, đành ảo não đi tìm bãi đậu xe.

Đậu, được lắm món nợ này về sau tính toán lên người Giang Ninh hết!

Tần đại thiếu kiên nhẫn đi đến phòng thư viện, sắp đi tới dưới lầu, anh cân nhắc mình có nên tiến vào hay không, nâng mắt lên nhìn thấy Giang Ninh từ bên trong đi ra.

Dường như Giang Ninh không nhìn thấy Tần Phi, mắt nhìn thẳng về phía trước, phải rồi, người ta đang bộn bề bên cạnh hai vị mỹ nhân nói chuyện mà, nào có tâm tư gì nhìn đến Tần biến thái chứ.

Giang Ninh cầm sách trong tay, hai nữ sinh đứng hai bên trái phải đi bên cạnh cậu, ba người vừa nói vừa

cười, cảnh tượng quá ư hài hòa!

Tần Phi nghiêng rằng, mẹ nó, còn trái ôm phải ấp thật xốn con mắt!

Anh lấy di động ra, gọi lại lần nữa cho Giang Ninh, lão tử muốn nhìn một chút, thử xem mẹ nó cậu có còn dám không nghe điện thoại nữa không?!

Không nghĩ tới chính là, lần này Giang Ninh lại bắt máy.

Anh nhìn thấy Giang Ninh từ trong túi quần jean lấy di động ra, liếc mắt nhìn lên màn hình, liền nhận cú điện thoại này, mà hai mỹ nhân đứng bên cạnh ngoan ngoãn đứng chờ Giang Ninh.

“Lại gì nữa?”

Tần Phi tỉnh táo, hạ thấp giọng nói: “Biết nghe điện thoại rồi sao?”

Âm thanh Giang Ninh lãnh đạm: “Có chuyện gì à?”

Tần Phi vừa nghe liền khó chịu, vừa nãy khi quay về hai vị mỹ nhân thì cười tươi như hoa, đến khi nói chuyện với anh lại lạnh lùng như tảng băng trời, khác biệt đối xử kiểu này cũng quá rõ ràng đi.

“Cậu đi ra đây một chút, tôi đứng ở trước cửa trường học chờ cậu.” Tần Phi vừa nói, một bên nhìn chăm chăm Giang Ninh đứng cách đó không xa.

Chỉ thấy con mắt Giang Ninh không chớp, nói: “Tôi hiện tại không ở trong trường.”

Tần Phi trợn mắt ngoác mồm, lần đầu tiên anh trở mắt nhìn có người làm trò hề ngay trước mặt anh! Lòng tự ái của Tần đại thiếu như muốn vỡ nát rơi xuống lộp độp!

Anh cắn răng nói: “Nếu không ở trong trường, vậy cậu ở đâu?”

Giang Ninh vẫn nói dối không chớp mắt: “Nhà.”

Tần Phi nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: “Được lắm!”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Anh nhìn Giang Ninh cất di động, giống như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục theo sát hai vị mỹ nhân

đùa giỡn.

Tần Phi hít một hơi thật sâu, đè nén cơn tức giận xuống ngực, nhanh chân nổi gót theo ba người.

“Giang Ninh!” Tần Phi cao giọng hô to một tiếng.

Giang Ninh nhấc đầu lên, thấy rõ Tần Phi xong, sắc mặt nhất thời cứng đờ, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, liền khôi phục yên lặng, căn bản cho dù có nói láo bị người khác vạch trần cũng không cảm thấy hoảng loạn cùng áy náy!

“Sao anh lại ở đây?” Giang Ninh cứng nhắc nói.

“Đến tìm cậu.” Tần Phi ý tứ sâu xa cười lên, hai tay cắm trong túi quần, híp mắt nhìn Giang Ninh.

Giang Ninh không lên tiếng, hai mỹ nhân bên cậu nhìn thấy Tần Phi đẹp trai liền mở miệng: “Hội trưởng, anh chàng đẹp trai này là ai vậy?”

Tần Phi không nói, cười híp mắt nhìn Giang Ninh, chờ xem coi Giang Ninh sẽ trả lời như thế nào, xem cậu có còn dám nói dối nữa không?!

Giang Ninh hơi nhú mày, lặng yên chốc lát, nói: “Người mới nhận thức thôi, hai bạn cứ về trước đi, tôi đi xử lý chuyện này một chút.”

Hai nữ sinh đều thuộc về loại hình rộng rãi, cùng Tần Phi bắt chuyện vài câu, liền chụm đầu vào nhau vừa nói vừa cười đi ra khỏi thư viện.

Giang Ninh nhìn về phía Tần Phi, không kiên nhẫn nói: “Anh muốn làm gì?”

Tần Phi chậm rãi nói: “Được lắm, bạn học Tiểu Ninh, lừa người khác mà mặt không hề đỏ tí nào, ở nhà sao? Nhà cậu ở ngay trong trường học hở? Vừa nãy hai vị mỹ nhân kia là ai nha? Lẽ nào là dì hai, hay là dì ba? À không nói đúng hơn phải là dì hai, dì ba của ông già nhà cậu?”

Tần đại thiếu tâm tình không tốt nói chuyện có lực sát thương rất cao, trong lúc vô tình liền lôi ông già Giang Ninh ra thăm hỏi.

Lời này lập tức đụng vào điều cấm kỵ của Giang Ninh, mặt Giang Ninh trong nháy mắt lạnh xuống, vòng qua người Tần Phi đi về phía trước.

Tần đại thiếu cũng không vui, móa, rõ ràng là cậu lừa gạt lão tử trước, cũng là người khiến lão tử mất mặt! Tật xấu này cần phải dẹp bỏ!

Tần Phi nhìn sau lưng Giang Ninh, hơi thở hỗn loạn hô lên: “Giang Ninh, CMN cậu động kinh không dám đối mặt với lão tử à!”

Lúc này Tần đại thiếu đã quên, rõ ràng người nói không muốn gặp lại người ta là anh, hiện tại lại tận nơi kiếm người ta, động kinh hẳn là anh mới đúng.

Giang Ninh không để ý tới Tần Phi, chính mình vẫn đi về phía trước.

Tần Phi bước nhanh tới, nắm lấy tay Giang Ninh, liều mạng đem Giang Ninh hướng về địa phương âm u phía sau phòng thư viện.

Giang Ninh tức giận tránh thoát mấy lần, nhưng Tần Phi vẫn quyết tâm kéo cậu đi, trong miệng còn uy hiếp nói: “CMN cậu quậy thử xem, có tin tôi ngay tại đây đem cậu đẩy ngã, chịch chết cậu không?!”

Đại học X là sân nhà của Giang Ninh, mình đang ở sân nhà có nên cân nhắc vấn đề này không?

Lần đầu tiên, Giang Ninh không có phản kháng, đi theo Tần biến thái.

Chẳng qua cậu tàn nhẫn hất bỏ móng vuốt sói biến thái qua một bên, vượt lên phía trước Tần biến thái.

Tần Phi ngượng ngừng thu tay về, theo Giang Ninh đi tới phía sau thư viện, thế nhưng bước chân Giang Ninh không ngừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước, rẽ trái rẽ phải, càng đi càng hẻo lánh.

Trong lòng Tần Phi hồi hộp, hẻo lánh thì càng tốt nha, hẻo lánh anh mới tiện xuống tay.

Anh nào có biết giờ khắc này Giang Ninh đang nghĩ tới chính là: Dù sao mình cũng là hội trưởng hội học sinh, trước mặt mọi người mà đánh người thì không gương mẫu, vẫn là nên tìm chỗ không có người, đánh tên biến thái này một trận!

Hết chương 10

11. Chương 11: Hẹn Hò Trong Truyền Thuyết

Giang Ninh đi phía trước, rất nhanh hai người đi tới một cánh rừng cây nhỏ bên cạnh.

Tần Phi vừa nhìn nơi này, đây không phải là lần trước anh cưỡng hôn Giang Ninh trong rừng cây này sao?

“Wow, cậu mang tôi tới đây để nhớ lại kỷ niệm cũ sao?” Tần Phi như tìm sợi dây thang cố sức leo lên.

Bàn tay Giang Ninh còn cầm quyển sách, tay còn lại buông thõng xuống theo thân thể.

Tần Phi thấy Giang Ninh không nói lời nào, nhìn bốn phía một chút, ban ngày chỗ này không có người đến, thế nhưng đến buổi tối lại là một phong cảnh khác, trong rừng cây như ẩn như hiện ôm lấy lẫn nhau, giống như một đôi tình nhân.

Trong lòng Tần biến thái lúc này là các loại ước ao ghen tị, nếu như anh cùng Tiểu Ninh tới nơi này hẹn hò thì thật là tốt, trên bầu trời nửa vầng trăng sáng, gió thổi nhẹ vào rừng cây xào xạc, xa xa có tiếng ồn ào nho nhỏ, có bao nhiêu lãng mạn nha!

Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc đến như vậy, Giang Ninh nhìn ánh mắt của anh, rõ ràng đây không phải là hẹn hò, mà là tính sổ.

“Ha ha,” Tần Phi cười gượng hai tiếng, tay cầm trong túi quần, lưng dựa vào thân cây, nói: “Tiểu Ninh, tối nay tôi đến tìm cậu, là muốn cùng cậu làm sáng tỏ một chuyện, ngày hôm nay trên sân tennis, cậu đã hiểu lắm rồi, tôi mang theo Dương Duệ đi, không phải loại quan hệ như cậu tưởng đâu, cậu ấy chỉ là người làm công của tôi thôi, theo tôi đi tiếp đãi khách quý.”

Nếu không nói chuyện yêu đương thì phải nói chuyện sang hướng khác, dùng sắc đẹp mê hoặc, Tần tổng thông minh dần dần chậm đến con số âm.

“À.” Trên mặt Giang Ninh không tỏ vẻ gì, hừ một tiếng, rõ ràng là đáng vẻ “Tôi sẽ quan tâm sao”?

Lần thứ hai Tần Phi cảm nhận mình bị xem thường, cùng Giang Ninh ở chung cái cảm giác uất ức tự nhiên từ đó được sinh ra.

Lần đầu tiên, Tần đại thiếu không thèm chấp, anh từ trong túi lấy ra bao thuốc lá, rút một điếu ra, thuận lợi bật lửa đốt thuốc.

“Nơi này không cho phép hút thuốc.” Giang Ninh đưa tay qua, lấy điếu thuốc trong tay anh đoạt lại.

Tần Phi liếc mắt: “Tôi nói bạn học Giang Ninh này, thuốc lá cũng không cho hút, cậu thì lại không nói một câu, lẽ nào hai người đàn ông đứng ở chỗ này mắt to trừng mắt nhỏ à?”

Giang Ninh cười lạnh thành tiếng: “Anh cũng biết chúng ta là hai người đàn ông sao?”

“Phí lời! Tôi có bao giờ nói không phải.”

“Nếu là hai người đàn ông, nên bàn luận luận điểm về đề tài đàn ông.”

Tần Phi rất nghiêm túc nháy mắt: “Giữa hai người đàn ông ngoại trừ tình dục ra còn có điểm gì để đàm luận?”

Giang Ninh nhất thời không nói gì.

“Ha ha.....” Tần Phi thích dáng vẻ Giang Ninh không nói gì, uất ức trong nháy mắt giảm đi rất nhiều.

Giang Ninh lặng yên một lát, nói: “Về chuyện của Bạch Soái, tôi có hiểu lầm anh, muốn xin lỗi anh.”

Tần Phi sửng sốt, nhìn Giang Ninh, nhìn hồi lâu, có chút khó mà tin nổi nói: “Thật không nghĩ tới, hóa ra cậu cũng biết xin lỗi à.”

Giang Ninh gật đầu: “Ừ, lúc trước tôi tưởng anh có ý đồ riêng, vì lẽ đó trong điện thoại tôi có dùng ngôn từ khá ác liệt, sau đó tôi đi tìm anh là muốn nói rõ ràng vụ này.”

Tần Phi nghĩ tới, ngày đó Giang Ninh gọi điện thoại cho anh xong, khả năng cảm thấy không thỏa đáng, liền đi tới công ty Tần Phi, kết quả vừa vặn Dương Duệ cũng tới tìm Tần Phi, mới có những chuyện phát sinh sau đó.

Tuy rằng Giang Ninh bởi vì chuyện Bạch Soái mới cùng anh nói lời xin lỗi, khiến cho anh cảm thấy rất khó chịu, thế nhưng rất hiếm thấy Giang Ninh dùng ánh mắt chân thành nhìn về phía mình, trong lòng Tần Phi hưng phấn dị thường.

“Nếu xin lỗi, phải có thành ý, chỉ nói không như vậy là chưa đủ.” Tần biến thái không bao giờ thiếu da mặt, da mặt của anh không thể so sánh với bức tường Trường Thành mỏng manh được.

“Anh muốn như thế nào?”

“Ừm.....” Tần Phi suy nghĩ một chút, “Cậu phải mời tôi dùng bữa cơm!”

Vốn Tần biến thái muốn nói: Để tôi chịch cậu một lần là được. Thế nhưng nếu như anh nói ra lời này kiểu gì cũng bị đánh, vẫn là cứng rắn kiềm nén lại.

Không nghĩ tới Giang Ninh đáp ứng rất thoải mái: “Có thể.”

Tần Phi đang rất cao hứng đây, liền nghe Giang Ninh nói tiếp: “Có điều còn có một việc, ngày đó ở trên đường Tam Hoàn, anh đối với tôi làm ra hành động bất lịch sự, điều này khiến cho tôi rất bức, tôi làm người ân oán phân minh phải rõ ràng, chuyện này, tôi muốn truy cứu.”

Nói xong, cậu liền tung quyền, đánh vào bụng Tần Phi một cú.

“A! ĐM.....” Tần Phi không kịp đề phòng Giang Ninh trở mặt, cũng không né tránh, liền bị đánh như thế, anh ôm bụng đau nhức kêu thành tiếng.

Giang Ninh phẩy phẩy nắm đấm, hướng về sau một bước, dường như không có chuyện gì xảy ra: “Hiện tại có thể đi ăn rồi.”

Tần Phi giương khuôn mặt tuần tú đau đớn đến độ vặn vẹo, CMN tiểu tử này đúng là ân oán phân minh, một lần tính một lần đúng không?!

“Cậu mẹ nó, Giang Ninh, cậu bị điên à! Ai da dẹt mợ!” Tần đại thiếu đau đến hô hoán lên.

Giang Ninh nhìn trên trán trắng nõn Tần Phi rơi xuống từng giọt mồ hôi, lắc đầu nói: “Thân thể của anh quá kém, tôi còn không dùng toàn lực đâu đấy.”

“Tiểu tử cậu quá tàn nhẫn, lão tử chỉ hôn cậu một cái thôi, mà đã ra tay ác độc như thế này!” Tần Phi đau đến rên rĩ.

Giang Ninh mặt không biến sắc: “Vì lẽ đó tốt nhất anh nên giữ khoảng cách với tôi thì hơn.”

Đầu óc Tần Phi xoay chuyển N lần, vô số lần anh muốn đem cú đấm này trả lại. Đứng từ góc độ một thương nhân mà nói, dùng một nụ hôn đã qua hơn một tháng đổi một đấm, quá không có lời, dù sao cũng muốn đánh Giang Ninh một cú, dù sao cũng muốn hôn Giang Ninh mấy cái, bằng không anh luôn cảm giác mình chịu thiệt thòi.

Nhưng là, nếu như anh làm như vậy, phỏng chừng Giang Ninh sẽ không ôn hòa nhã nhặn đi sát theo anh dùng cơm.

Có thể làm cho Giang Ninh chủ động mời anh đi ăn cơm, sức mê hoặc này rất lớn đó nha!

Tần Phi tan nát cõi lòng thiên nhân giao chiến, cuối cùng anh quyết định, lần này trước tiên cứ nhẫn nhịn đi đã, chờ tương lai anh chịch được Giang Ninh rồi ấy, những mối thù uất ức này sẽ trả lại hết cho cậu.

Tần Phi ngồi chồm hổm trên mặt đất, ước chừng phải mười mấy phút trôi qua mới từ từ đứng lên được.

“Đi, lão tử muốn ăn cơm!” Nói ra câu nói này, Tần đại thiếu cảm thấy nhục nhã cứ như mình là con lừa bị dắt thuê.

Có điều, anh lại vừa nghĩ đến, Giang Ninh là ai? Là người mà anh muốn theo đuổi, cũng chính là “vợ” anh,

bị “vợ” đánh một chút, không thể không khuất phục, cái này có phải gọi là thương “vợ” không nhỉ?!

Ngẫm lại như thế, có một chút dễ chịu hơn.

“Ừ.” Giang Ninh nhìn Tần Phi đứng lên, trước tiên liền đi ra ngoài.

Tần Phi đi theo cậu ra khỏi cánh rừng nhỏ, quay đầu lại nhìn địa phương nơi mình bị đánh hai lần, thâm hạ quyết tâm, tương lai khi thu phục được Giang Ninh, nhất định phải đến mảnh rừng nhỏ này đánh đã chiến mấy trăm hiệp, lấy máu rửa mối nhục này!

“Buổi tối nay tôi chưa ăn gì cả, cậu phải mời tôi bữa ăn ngon.” Tần Phi vô lại lấy ra yêu cầu.

Giang Ninh cũng không quay đầu lại: “Hiện tại đã trễ, hơn nữa trường học của chúng tôi lại có giới hạn.”

Tần Phi không vui nhìn sau gáy Giang Ninh, đề xuống kích động muốn vỗ tới, bước nhanh đi tới bên người Giang Ninh, cùng Giang Ninh sóng vai đi chung với nhau.

“Này, cậu không có tình người gì hết! Nếu như không phải tôi đến tìm cậu, hiện tại tôi đã được ăn no nê từ lâu rồi!”

Giang Ninh nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, “Tôi không có yêu cầu anh tối nay tới tìm tôi.”

“Tôi mặc kệ, cậu phải mời tôi ăn một bữa thật no nê!” Tần đại thiếu không phát hiện ngữ khí của mình bắt đầu có dấu hiệu làm nũng.

Giang Ninh dựa vào ánh đèn tranh tối tranh sáng, nhìn Tần Phi, sau một lúc lâu, mím môi không trả lời.

Muốn được ăn một bữa no nê Tần tổng bị Giang Ninh mang đến một quán ăn trước cửa trường học có bảng hiệu là “Quán mì Sơn Tây”, sắc mặt anh liền tối xuống.

“Cứ coi như cậu gạt tôi đi, nhưng có nhất thiết phải dẫn tôi đến quán mì ăn đêm?” Tần Phi cắn răng nói.

Tiệm này còn chưa tới hai mươi mét vuông, chỉ có bốn cái bàn, ghế ngồi đều là ghế hình tròn, đơn sơ không nói, nhìn cũng không sạch sẽ! Hơn nữa, xung quanh còn có mấy nhân viên công trường mấy tên đại ca lưu manh đang lớn tiếng húp mì xì xụp, mấy tên đại ca kia liên tục đánh giá trang phục hai người đang mặc từ trên xuống dưới, ánh mắt kia khiến Tần Phi không thích ứng nổi.

Giang Ninh tìm một chỗ ngồi xuống, rất tự nhiên.

“Tiệm này làm có mùi vị như đang ăn tại nhà.” Giang Ninh ngữ khí lãnh đạm vẻ mặt bình tĩnh, giống như đang ngồi ăn tại quán cơm Bắc Kinh.

Tần Phi vừa nhìn điệu bộ này của cậu, thôi kệ, cứ vậy đi! Ai bảo anh thương “vợ” quá làm chi!

Tần đại thiếu ngồi xuống đối diện Giang Ninh, cái mâm quý giá cùng quần được đặt may thủ công đắt giá cứ như thể liền ngồi xuống trên cái ghế tròn đầy dầu vết dầu mỡ.

Bao nhiêu năm không ngồi qua loại chỗ ngồi này, chính Tần Phi cũng không nhớ rõ.

Giang Ninh kêu hai tô mì thịt bò kho tương, tổng cộng ba mươi hai đồng, bà chủ nhiệt tình bắt chuyện bạn học Tiểu Giang, xem ra bình thường Giang Ninh là khách quen nơi này.

“Tần Phi.” Giang Ninh đón lấy ánh mắt Tần Phi, bỗng nhiên kêu tên Tần Phi.

Tần Phi sửng sốt, trong ký ức Giang Ninh chưa từng gọi thẳng tên của anh, anh nhìn chằm chằm Giang Ninh, trong lòng kinh hoàng không ức chế nổi, bởi vì anh phát hiện mặc dù ngồi bên trong quán ăn đơn sơ cũ nát, nam nhân trước mặt này vẻ mặt vẫn thanh lãnh như thế, có cảm giác độc lập trong quán ăn này.

Giang Ninh không để ý đến ánh mắt nóng rực của Tần Phi, lạnh nhạt nói: “Tôi kỳ thực không tốt giống như anh nghĩ đâu, hơn nữa phẩm vị của chúng ta bất đồng, giai cấp bất đồng, tính hướng bất đồng, rất nhiều thời điểm chúng ta không có tiếng nói chung, anh cần gì phải lãng phí thời gian trên người tôi.”

Tần Phi bất mãn nói: “Làm sao cậu biết chúng ta không có tiếng nói chung? Chỉ bởi vì bình thường cậu chỉ ăn loại mì này, rồi cậu nghĩ tôi không có ăn qua bao giờ? Tôi nói cho cậu nghe, chỉ là qua rất nhiều năm rồi tôi chưa ăn lại thôi, kỳ thật tôi thích ăn mì lắm đấy!”

“Không chỉ có những thứ này.”

“Còn cái gì nữa? Hay cậu lại tưởng tôi trời sinh được hưởng điều kiện hậu đãi, chưa bị ăn khổ bao giờ? Vậy cậu sai lầm rồi, từ khi tôi còn nhỏ đã từng trải qua cuộc sống khổ sở căn bản không có cách nào tưởng tượng ra được, Giang Ninh, những điều này không phải là cái cớ để cậu từ chối tôi!”

Tần Phi vì chứng minh chính mình không phải con ông cháu cha ngu ngốc, mà thật sự đã trải qua nhiều đắng cay gian khổ, thời điểm tô mì bùng ra lập tức nắm lấy đôi đũa gấp lên một ngụm lớn bỏ vào trong miệng, còn chép miệng lên tiếng: “Ừm, hương vị thực thuần khiết, cho thêm một chút dấm sẽ tuyệt hơn nhiều.”

Giang Ninh đem chai dấm nắp đỏ đẩy tới trước mặt Tần Phi.

Tần Phi cầm lấy đồ vào trong tô, “Ăn mì phải có dấm thì nó mới ngon, tôi đã từng ở Sơn Tây mấy năm,

thích ăn dấm ông Trần làm nhất.”

Động tác trên tay Giang Ninh dừng một chút, giương mắt nhìn anh, “Anh đã từng sống ở Sơn Tây?”

“Ừa,” Tần Phi gật đầu, “Ồ tận bốn năm, hồi đó tôi chỉ mới mười tuổi, sống tại một huyện nhỏ, chỗ đó nhỏ lắm, tôi còn không nhớ nổi tên chỗ đó.”

Giang Ninh trầm tĩnh nhìn Tần Phi một lúc, không nhiều lời, tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Tần Phi không ngừng khích lệ, nói mì này làm bằng bột mì quá ngon, dấm lại quá thuần khiết, khẳng định là từ Sơn Tây mang lại đây, như vậy nhìn qua đúng thật là đến từ Sơn Tây rồi.

Giang Ninh ăn rất tao nhã, mặc dù là ăn mì, nhưng một chút âm thanh đều không phát ra, cứ như thể hai người mặt đối mặt ăn uống thỏa thích.

Giang Ninh ăn xong trước, kêu bà chủ đến tính tiền, lúc này cậu mới phát hiện, chính mình đang mặc quần vận động, không mang bóp tiền theo.

Bà chủ cười nói: “Không sao đâu, lần sau trả cũng được mà.”

Giang Ninh xấu hổ, cùng Tần Phi nói: “Bữa tối này anh trả tiền trước đi, lần sau tôi sẽ trả lại sau.”

Tần Phi một bên nhai thịt bò kho tương một bên trợn trắng mắt: “Cậu mời tôi ăn tô mì mất ba mươi hai đồng, còn phải để tôi trả nữa ư, đây là cậu chân tâm thật lòng xin lỗi à?”

Giang Ninh bị Tần Phi nói như vậy hơi nhú mày.

Tần Phi nhìn Giang Ninh bị chính mình sỉ nhục, trong lòng cao hứng vô cùng, lấy ra bóp tiền phóng tới trước mặt Giang Ninh, “Đây đây, lần này để tôi thanh toán, nhưng cậu còn nợ tôi một lần, không đúng, cậu còn phải về mời tôi thêm một lần, tổng cộng cậu nợ tôi hai bữa cơm.”

Giang Ninh bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Tần Phi vội vàng ăn thịt bò kho tương, mở ra bóp tiền móc ra một cọc tiền có giá trị lớn, sau đó đem bóp tiền còn mở đặt trên bàn.

Giang Ninh liếc nhìn bóp tiền Tần Phi, ánh mắt nhất thời ngừng lại, cậu nhìn không phải Tần biến thái có bao nhiêu loại card ngân hàng sáng lấp lánh, cũng không phải tiền mặt căng phồng, cậu nhìn chằm chằm tấm ảnh trong bóp tiền Tần Phi, ánh mắt không thể dời đi nổi.

Đó là một bức ảnh chụp chung, trong hình là hai đứa bé trai, một cao một thấp, có thể thấy rõ đứa bé cao lớn hơn vài tuổi so với đứa bé thấp hơn, hai bé thân mật ôm lấy lẫn nhau, vẻ mặt cười đến xán lạn.

Giang Ninh vẫn luôn nhìn bức ảnh kia, một hồi lâu, ngừ điệu kỳ quái hỏi: “Anh chụp ảnh chung với ai vậy?”

Hết chương 11

12. Chương 12: Cùng Nhau Về Nhà

Tần Phi nuốt xuống miếng thịt bò kho tương cuối cùng, liếc mắt nhìn ví tiền của mình một chút, lại nhìn biểu tình trên mặt Giang Ninh, nửa thân người tiến về phía trước, nháy mắt nói: “Đoán xem!”

Giang Ninh dời ánh mắt đi, biểu tình “Anh muốn nói hay không thì tùy”.

Tần Phi bị mất mặt, nhún vai, đem bóp tiền lấy lại: “Nhìn dáng vẻ cậu cũng không phải là người tò mò.”

Tần đại thiếu là ai, ở trên thương trường oai phong một cõi đã bao nhiêu năm, xem mặt đoán ý là công việc anh am hiểu nhất, ngay khi anh nói ra câu này, âm thầm quan sát biểu hiện trên mặt Giang Ninh, tuy rằng Giang Ninh mặt khá đơ, thế nhưng trong mắt sáng lấp lánh đều bị Tần Phi bắt giữ được ngay.

Giang Ninh ngoài miệng không lên tiếng, thế nhưng trong nháy mắt cậu vẫn nói cho Tần Phi biết, cậu quả thật rất muốn biết.

Quả nhiên, lúc Tần Phi đứng dậy, Giang Ninh lại nói một câu: “Tôi chỉ là không rõ, anh đã có người yêu rồi, sao lại còn dây dưa với tôi làm gì?”

Tần Phi vừa nghe lời này, neho mắt lại nở nụ cười: “Chẳng lẽ ở trong mắt cậu, hai người đàn ông ở bên cạnh nhau nhất định phải là người yêu?”

“Không phải anh nói, giữa hai người đàn ông ngoại trừ.....” Trên mặt Giang Ninh hiện ra một chút thần sắc không được tự nhiên, ánh mắt cậu liếc nhìn người bên cạnh, nhíu mày tiếp tục nói, “Ngoại trừ chuyện kia ra không còn chuyện gì khác để đàm luận sao?”

Tần Phi nhìn Giang Ninh vẻ mặt ngượng ngùng, suýt chút nữa cười bò xuống đất.

Nguyên văn của cậu là: Giữa hai người đàn ông ngoại trừ chuyện tình dục ra không còn những chuyện khác để đàm luận sao?

Không nghĩ tới Giang Ninh sắp đến hai mươi tuổi, ngay cả “Tình dục” còn không dám nói thẳng ra, trên mặt nổi ửng đỏ, rõ ràng chính là thiếu niên ngây thơ cùng dễ xấu hổ mà!

Tần Phi nhìn Giang Ninh lỗ tai hơi ửng hồng, nhất thời mở cờ trong bụng, bộ dáng của Giang Ninh thật sự quá mê người, anh hận không thể ngay bây giờ đem cậu đặt ở dưới thân, lột quần ra hung hăng đâm vào một phen.

Giang Ninh nghiêng đầu sang chỗ khác, đối diện trước ánh mắt nóng bỏng của Tần biến thái, vẻ mặt nhất thời lạnh lẽo xuống, không nể mặt mũi liền đứng lên, nhanh chân đi ra ngoài.

Tần Phi phục hồi tinh thần lại, đi theo sát phía sau: “Ha ha, Tiểu Ninh à, chờ tôi với.”

“Mì cũng ăn xong rồi, nói cũng đã nói xong, thời gian không còn nhiều lắm, anh về sớm một chút đi.”

Tần Phi cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ: “Bây giờ đã 12 giờ khuya, Tiểu Ninh à, ký túc xá của cậu đã sớm khóa cửa rồi!”

Giang Ninh không để ý đến anh, tiếp tục hướng về trường học mà đi.

Tần Phi bước nhanh về phía trước, cùng Giang Ninh vai sóng vai đi chung với nhau.

Trên đường đã không còn người đi đường, cửa lớn trường học đã sớm đóng cửa.

Giang Ninh tiến vào cửa trường, nghiêng đầu nhú mày nhìn về phía Tần Phi: “Anh theo tôi đến trường học làm gì?”

Tần Phi vô tội nói: “Xe tôi vẫn còn đậu trong bãi đậu xe trường học, không lái xe thì sao tôi về nhà? Cậu lại không chịu thu nhận giúp đỡ tôi.”

Giang Ninh không nói gì, chỉ có thể tùy ý để Tần Phi đi cùng cậu đồng thời tiến về cửa trường học.

Trong sân trường sớm đã không còn náo nhiệt như ban ngày, yên tĩnh dị thường, chỉ còn lại mấy căn phòng tự học bật đèn sáng đêm, tình cờ còn thấy một hai sinh viên đêm khuya còn phải học bài tất bật vội vã đi ngang qua.

Ánh đèn đường chiếu vào trên người của hai người, kéo hai cái bóng ra thật dài, Tần Phi nhìn bóng người trên mặt đất, rất tự si luyến nghĩ: Lão tử cùng Tiểu Ninh đúng là tuyệt phối nha, ngay cả hình bóng đều xứng đôi như thế!

Đi tới phụ cận bãi đậu xe, thật xa liền nhìn thấy chiếc Lamborghini của Tần Phi đậu ở chỗ này, Giang

Ninh không có dừng lại, tiếp tục hướng về ký túc xá của chính mình đi tiếp.

Tần Phi liếc mắt nhìn xe của chính mình, suy nghĩ vài giây, quyết định tiếp tục mặt dày đi theo Giang Ninh!

Giang Ninh nhìn thấy Tần Phi còn đi theo mình, không kiên nhẫn nói: “Sao anh còn chưa đi?”

Tần Phi lập tức đỡ trán, khoa trương nói: “Mấy ngày nay tôi ngủ không ngon, mệt mỏi quá, Tiểu Ninh, tôi có thể tới ký túc xá cậu nghỉ qua đêm được không?”

Giang Ninh trừng hai mắt nhìn anh, tức giận nói: “Tần Phi, anh là cố ý đi, đây là cái tình huống gì, lại muốn tới ký túc xá nam sinh!”

Tần Phi sửng sốt một chút mới phản ứng được, ý tứ của Giang Ninh là chỉ: Anh là gay, lại đi tới ký túc xá nam sinh, cứ như sói bước vào ổ bầy cừu vậy.

Lúc này Tần đại thiếu khó chịu, mặt trầm xuống nói: “Tuy tôi là gay, không có nghĩa cứ gặp đàn ông là xáp lại trên đùi lưu manh! Tôi không có bệnh hoạn như thế!”

Giang Ninh cũng cảm thấy lời nói chính mình có chút hơi quá phận, nhú mày, sau một lúc lâu mới nói một câu: “Anh nên sớm trở về nhà đi.” Sau đó liền hướng đến ký túc xá.

Lần này Tần Phi không đuổi theo nữa, thời điểm Giang Ninh liếc mắt nhìn anh, thấy Tần Phi đã tiến vào trong xe của mình.

Giang Ninh bước nhanh tiến lên trên lầu, nhưng không nghĩ tới, cửa lầu lại khóa!

Lúc này Giang Ninh mới nhớ tới, tầng lầu này là của sinh viên đại học năm nhất, trường học muốn tăng cường quản lý, quy định đúng mười một giờ rưỡi phải đóng cửa lầu một, lúc đó chính hội học sinh ra thông báo này phát trên loa phóng thanh tại ký túc xá đây mà.

Giang Ninh lắc đầu, ở trong lòng yên lặng tự nhủ: Tâm mày không thể rối loạn được! Không thể! Không thể!

Lúc này, âm thanh Tần Phi ở phía sau vang lên: “Tiểu Ninh, cửa lầu đã khóa, cậu cũng không vào được, chỉ bằng đến chỗ của tôi đi.”

Giang Ninh xoay người liền thấy Tần Phi ngồi ở trong xe, cười híp mắt nhìn cậu.

Nhìn nụ cười trên mặt Tần Phi, Giang Ninh theo bản năng cảnh giác hơn.

Tần Phi thở dài, khá là bất đắc dĩ nói: “Chỉ là đến tá túc một đêm mà thôi, cậu không cần lo lắng, huống hồ, không phải cậu muốn biết cái người trong bức hình kia là ai sao, đến nhà tôi nhìn đi, tự nhiên liền biết thôi.”

Quả nhiên vẫn là tấm hình kia có sức hấp dẫn, Giang Ninh suy nghĩ một lát, liền ngồi lên xe Tần Phi.

Tần Phi ức chế hưng phấn, anh thậm chí làm nóng người lên nghĩ: Chỉ cần tiểu tử này tiến vào nhà của mình, rồi đem một chút chuyện này nói ra! Coi như nếu đây ngã không thành công, gặm cắn mấy cái chắc cũng được nhỉ!

Giang Ninh biểu hiện lạnh nhạt ra lệnh, “Lái xe.”

Tần tổng nhận được chỉ lệnh, lập tức giẫm chân ga, một giây biến thân thành tài xế chuyên nghiệp.

Dọc theo đường đi, Giang Ninh không nói một lời, hai hàng lông mày nhíu lại, dáng vẻ như có tâm sự nặng nề, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tần Phi lung lay đầu nói mấy câu với cậu, thấy không chiếm được đáp lại, thật sự không nhịn được, liền nói: “Cậu đang suy nghĩ điều gì? Đi đến nhà tôi gây khó dễ cho cậu đến thế ư? Tiểu Ninh, tôi thật sự muốn cùng cậu ở chung.”

Lúc này Giang Ninh mới quay đầu lại, nhìn Tần Phi một chút, vẻ mặt dăm chiêu nói: “Tôi chỉ là nhớ lại một chút sự tình mà thôi.”

“Sự tình gì?” Tần Phi rất tò mò, Giang Ninh luôn luôn cao lãnh cũng sẽ có tâm sự?

Giang Ninh không lên tiếng, lần thứ hai nhìn chằm chằm về phía trước, tiếp tục lâm vào trầm tư.

Tần Phi đem xe chạy đến khu chung cư xa hoa nằm ở phía đông đường Tam Hoàn, trên thực tế, đây là lần đầu tiên anh dẫn người về nhà mình, ngày thường tuy rằng anh rất ham chơi, nhưng đa số đều ở bên ngoài, rất ít dẫn người về nhà, Giang Ninh là người thứ nhất anh mang về đây.

Vào cửa, Tần Phi liền nói: “Cứ tùy tiện ngồi đi, tôi đi tắm rửa cái.”

Không phải là anh quá mức cấp thiết, chỉ là mỗi lần anh trở về nhà đều phải tắm rửa một lần đó là thói quen đã có từ lâu của anh.

Nhưng lời này nghe vào trong tai Giang Ninh, rất chói tai, Giang Ninh hơi nhíu mày, ngồi vào trên ghế sofa.

Nhìn chung quanh một vòng, chung cư này rất lớn, trang trí phong cách rất có ngăn nắp, có thể thấy được, rõ ràng đây là nhà dành cho nam sĩ độc thân.

Giang Ninh ngồi một lúc, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước.

Cậu đứng lên, nhìn khắp bốn phía, bắt giắc đi vào phòng ngủ Tần Phi.

Một cái giường rộng lớn, trên đầu giường đặt một khung ảnh.

Giang Ninh đi tới, cầm lấy khung ảnh kia nhìn rất lâu, vẫn là Tần Phi chụp ảnh chung cùng người kia, cùng bức hình trong bóp tiền đều ôm nhau như thế, nụ cười xán lạn như thế.

Lông mày cậu chậm rãi nhíu chặt, ánh mắt trở nên thâm thiết, tay cũng bắt tri bắt giắc run lên.

Tần Phi tắm xong đi ra, nhìn thấy Giang Ninh không ở phòng khách, tìm một vòng, mới nhìn thấy Giang Ninh đứng ở đầu giường chính mình.

Tần đại thiếu nhất thời mở cờ trong bụng, không nghĩ tới bạn học Tiểu Ninh rụt rè lại chủ động như thế!! Chủ động tiến vào phòng ngủ!!

“Nhìn gì vậy?”

Thời điểm Tần Phi kề cận Giang Ninh, cậu liền đem ánh mắt thâm trầm thu liễm lại.

Cậu đặt khung ảnh xuống: “Nhìn bức ảnh.”

Tần Phi thuận thế ngồi bên mép giường, vung vẩy mái tóc ướt sũng, vô tình nói rằng: “Người đó là anh trai tôi.”

“Anh trai anh?” Giang Ninh nhìn về phía Tần Phi, hỏi, “Anh không phải con trai độc nhất sao?”

Tần Phi cười hì hì nói: “Cậu biết tôi là con trai độc nhất? Tôi tưởng cậu không quan tâm đến tôi chứ.”

Giang Ninh không để ý anh ngả ngó không đứng đắn.

Lần thứ hai Tần Phi tự chuốc nhục nhã, nhún vai một cái nói: “Lúc còn nhỏ ba mẹ tôi đã ly hôn, tôi theo mẹ, ảnh theo ba, mẹ có tái hôn nhưng không sinh con, đối ngoại tưởng tôi là con trai độc nhất trong nhà, sau khi mẹ mất đi, tôi thừa kế sản nghiệp Tần gia đổi thành họ mẹ. Người trong hình này, là kết tinh tình yêu của ba và mẹ sinh ra, cũng chính là anh hai tôi, người anh yêu quý của tôi.”

Giang Ninh lặng yên hồi lâu, nói: “Anh trai anh tên gì?”

Tần Phi nói tên anh hai của chính mình, như rơi vào trong hồi ức: “Ảnh tên là Tiểu Cẩn, tuy rằng chúng ta không sinh hoạt chung một chỗ, thế nhưng tình cảm tốt lắm, tôi nhớ thời điểm mẹ mất đi, tôi cùng cha dựng bát hòa, liền một mình rời nhà trốn đi, đi tìm anh hai. Khi đó, anh tôi được phân phó đến một huyện nhỏ trong trấn Sơn Tây làm chủ tịch huyện, điều kiện sinh hoạt bên kia rất gian khổ, ảnh một bên công tác một bên chăm sóc tôi, tôi ở nơi đó sống hơn một năm, gần hai năm đó.”

Giang Ninh khẽ rũ mắt xuống, nhìn Tần Phi nằm ngửa trên giường, trên mặt không hề che dấu cảm xúc về hạnh phúc gia đình.

“Những chuyện có liên quan đến nhà anh, có rất ít người biết.” Giang Ninh nói.

“Ừa,” Tần Phi ngồi dậy, nhìn Giang Ninh cười cợt, “Ba mẹ tôi là người rất sĩ diện, hơn nữa, anh tôi đã xuất ngoại nhiều năm nay, những chuyện này nhà tôi xử lý rất khéo, chính vì vậy, người ngoài cơ bản không ai biết tôi còn có một người anh trai.”

Giang Ninh lâm vào trầm tư một lúc, hỏi: “Vậy nguyên bản họ của anh là gì?”

Tần Phi nói: “Họ Tiểu, là họ ba ruột tôi, ha ha, ông ngoại nói họ này phát âm gần giống như tiền boa, không bằng cứ gọi là Tần Phi thì tốt hơn!”

Nửa câu sau Giang Ninh căn bản không nghe lọt tai, cậu lăm lăm lặp lại nói: “Tiểu, quả nhiên, là họ Tiểu.”

“Cái gì?” Tần Phi đứng lên nhìn Giang Ninh, “Tiểu Ninh, sắc mặt cậu không tốt lắm.” Nói xong, duỗi tay nắm lấy tay Giang Ninh.

Ngón tay chạm đến làn da hơi lạnh của Giang Ninh, Giang Ninh không phản ứng lại, chỉ cứng đờ đứng ở nơi đó.

Tần Phi lá gan lớn hơn, anh chậm rãi tiến sát gần, nhìn cổ Giang Ninh trắng nõn, hôn xuống.

Ngay khi môi Tần Phi chạm tới cổ Giang Ninh, bỗng nhiên Giang Ninh tỉnh táo trở lại bình thường, lập tức quay đầu tránh xa Tần Phi.

Tần Phi đứng ở nơi đó, có vẻ rất là xấu hổ.

Giang Ninh hướng về sau lui một bước, lại nhìn Tần Phi, trong mắt hoàn toàn xa lạ, vẻ mặt lạnh lùng xuống.

“Tiểu Ninh?” Tần Phi chợt dạ giải thích, “Tôi không có ý gì khác, chính là cậu, cậu quá.....”

Giang Ninh không nghe anh nói tiếp, xoay người đi ra ngoài.

Tần Phi thầm mắng một câu: Đệt! Quá nóng vội rồi, tiểu tử này mềm không được cứng không xong, thật quá khó chiều mà!

Giang Ninh nhanh chân đi đến cửa phòng, thay đổi giày, mở cửa đi ra ngoài.

Tần Phi không nghĩ tới Giang Ninh muốn rời khỏi nhà anh, chạy nhanh đuổi tới: “Cậu làm gì thế? Đã trễ thế này rồi còn muốn đi đâu?”

Giang Ninh mở cửa dừng lại một chút, đưa lưng về phía Tần Phi, giọng trầm xuống nói: “Tần Phi, cách tôi xa một chút!”

Nói xong, liền mở cửa đi ra ngoài, bước chân không hề dừng lại một lần nào nữa.

Tần Phi nhìn cửa, sững sốt nửa ngày, mắng to: “Mẹ nó! Nói xong cứ thế liền đi?!”

Hết chương 12

13. Chương 13: Tần Cạn Bã

Tần Phi không đuổi theo, anh vốn cũng không hi vọng đêm nay Giang Ninh có thể làm ra chút chuyện gì đó.

Khoảng thời gian theo đuổi Giang Ninh, Tần đại thiếu tổng kết ra tâm đắc, đối với Giang Ninh, muốn làm gì phải trong mức vừa phải, không được làm quá mức, bằng không chuyện tốt hóa thành công cốc.

Chỉ là Tần Phi không nghĩ tới chính là, Giang Ninh không tiếp điện thoại của anh.

Liên tiếp ba ngày nay anh liên tục gọi cho Giang Ninh nhưng không bắt máy, anh có chút đứng ngồi không yên, liền đi đến trường học tìm Giang Ninh, lúc này anh lại không may mắn gặp được Giang Ninh, hỏi vài người bạn học, mới biết mấy ngày nay Giang Ninh không có đi học.

Không thể hỏi được chuyện gì, lần này Tần Phi có chút hoảng hốt, hồi tưởng lại buổi tối ngày hôm ấy về mặt của Giang Ninh, càng ngày càng cảm thấy quái lạ, nhưng lại không biết quái lạ điểm nào, chẳng lẽ do đến nhà anh nên bị ghét bỏ rồi?

Có điều, cái ý nghĩ này chỉ sinh ra vài giây liền bị Tần Phi dập tắt, ở trong mắt Tần đại thiếu, ngoại trừ cuộc sống riêng tư của mình có chút..... Khụ khụ, phóng túng một chút, cũng không hề bắt bẻ điều gì, quả thật có thể nói là con người hoàn mỹ!

Huống hồ, cuộc sống riêng tư có phóng túng đi chăng nữa cũng không tính là thói xấu, đàn ông mà, có chút phong lưu cũng là chuyện thường thôi, tương lai sau này có người yêu, anh tự nhiên sẽ kiềm chế lại.

Trong trường học không tìm thấy Giang Ninh, Tần Phi không thể làm gì khác phải gọi điện thoại cho ông già Giang Như Hải.

Giang Như Hải rất khách khí, dù sao trên thương trường, không mấy ai dám không khách khí với Tần Phi.

Lần đầu tiên Tần Phi cùng Giang Như Hải nói chuyện khách sáo một phen, nói chuyện tình hình ngành nghề gần đây ra sao, sau đó bắt tri bắt giác đem đề tài dời đến trên người Giang Ninh.

Giang Như Hải nói: “Gần đây công việc ở công ty tôi quá bận, mấy ngày nay không thấy Tiểu Ninh, đứa nhỏ này từ lúc trọ ở trường thường ít khi về nhà lắm.”

Tần Phi vừa nghe liền sững sốt, Giang Ninh không về nhà? Không lẽ, tiểu tử này chơi trò mất tích?

Cúp máy, Tần Phi bắt đầu cân nhắc, đến cùng Giang Ninh muốn làm gì! Đây là ép buộc, hay muốn cự tuyệt anh?

Phân thân một hồi, buổi chiều Tần tổng đi làm cảm thấy rất mệt mỏi, không có chút hứng thú nào mở hội nghị thảo luận.

Vừa tan tầm, anh từ công ty đi ra tâm trạng buồn bực ngán ngẩm, đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Dương Duệ đến đây, còn giống như trước kia, đứng ở trong đại sảnh dưới lầu chờ anh.

Tần Phi nhìn lên thấy Dương Duệ, lông mày không tự chủ được liền nhíu mày lại.

Mấy ngày nay Dương Duệ gọi điện thoại cho anh, anh cố ý không tiếp, sau đó anh để trợ lý Trương tìm Dương Duệ đàm luận, cho Dương Duệ hai mươi vạn, xem như phí chia tay đi, hoặc tiền lương trong giai đoạn lúc cậu còn làm tài xế, ngược lại ý của anh rất rõ ràng, không muốn sau này gặp lại Dương Duệ.

Không nghĩ tới còn chưa đến hai ngày, Dương Duệ lại chạy đến tìm anh.

“Tần tổng.” Dương Duệ sắc mặt tái nhợt, đôi mắt không còn sáng sủa như trước đây, quần áo mặc trên người sạch sẽ, nhìn thấy Tần Phi đi ra, liền đi tới trước mặt.

Tần Phi mặt trầm xuống: “Sao cậu lại tới đây?”

Dương Duệ bị câu nói của Tần Phi làm tổn thương một chút, sắc mặt càng khó coi, đứng cứng ngắc ở nơi đó: “Tần, Tần tổng, em có làm gì sai..... Anh, anh sao vậy.....”

Tần Phi nhìn dáng vẻ cậu, ngay lập tức liền cảm thấy chán, kỳ thật anh ghét nhất chính là loại tiểu tình nhân tìm tới công ty, trước đây khi Dương Duệ đến, tốt xấu còn biết chừa mực, vẫn luôn rất biết điều, anh cũng ngầm đồng ý cho qua, nhưng ngày hôm nay nhìn thấy Dương Duệ dáng vẻ sa sút, còn ở dưới lầu đại sảnh nói với anh câu nói này, muốn khó coi bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu.

Tần Phi ghé tởm muốn chết, không nhìn Dương Duệ, nhanh chân đi tới bãi đậu xe.

Dương Duệ liền đi sát theo sau anh.

Tần Phi đi tới xe của mình trước, nhìn thấy Dương Duệ phía sau cứ như âm hồn bất tán, bực mình nói: “Tôi không muốn cùng cậu dây dưa lẫn nhau, chúng ta đều là đàn ông, hảo tụ hảo tán*.”

***Hảo tụ hảo tán: gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình.**

Dương Duệ ngơ ngác nhìn Tần Phi, không nghĩ tới Tần Phi lại nói chuyện này quá mức thoải mái, ngay cả tình cũ cũng không lưu luyến.

Cậu cắn môi, nửa ngày mới nói: “Em thật tình muốn cùng anh bên nhau, nếu như em làm điều gì sai, em có thể thay đổi mà.”

“Đệt!” Tần Phi không chịu được nữa liền mắng một câu: “CMN cậu không sai, lão tử sai được chưa, lúc trước đáng lẽ ra không nên tiếp nhận cậu mới đúng.”

Sao anh lại không sớm nhìn ra, Dương Duệ to con này lại là một thằng nhóc léo nha léo nhéo tìm tới tận cửa, thật mẹ nó quá sức phiền phức.

Lúc này Dương Duệ chấn kinh rồi, trong mắt biến ảo tất cả các loại thần sắc, cuối cùng, cậu từ từ rũ mắt xuống, thấp giọng nói: “Em hiểu rồi.”

Nói xong, liền rời đi, bóng người cao cao nhìn qua có chút cô đơn

Đương nhiên Tần Phi không nhìn thấy điều đó, anh ghét nhất những điều phiền phức, Dương Duệ này chỉ khiến anh nhất thời hứng thú mà thôi, hai người ngay cả lên giường còn chưa từng trải qua, hai mươi vạn đổi lấy , cái giá này đã quá lời rồi.

Tần Phi lên xe, rất nhanh tâm tư anh đều đặt lên người Giang Ninh, đã mấy ngày trôi qua, Giang Ninh mất liên lạc, không lẽ tiểu tử thú này tính cắt đứt triệt để như thế sao, vậy không được! Coi như nếu hai người chia tay, cũng phải là anh Tần đại thiếu nói lời chia tay trước! Bằng không, còn mặt mũi nào nhìn ai nữa chứ?

Đang lúc tâm tư rối bời, di động lại vang lên.

Tần Phi vừa mới nhận điện thoại, liền nghe thấy tiếng Đại Xuân Tử cấp thiết truyền sang.

“Anh Phi, cứu em!”

Chỉ khi cầu xin việc gì đó Đại Xuân Tử mới gọi Tần Phi là anh Phi.

Tần Phi vừa nghe liền biết Đại Xuân Tử gây chuyện phiền toái, không nhận được nói lời gây sát thương: “Hừm, cậu lại bị sao thế? Đừng nói đi ra ngoài vùng trộm, bị người bắt gian tại chỗ, ngay cả quần lót cũng không có mà mặc đi?”

Đại Xuân Tử gấp đến sắp khóc: “Anh Phi, anh nói gần đúng đó, em đang ở trong phòng không ra được, cả quần lót còn không có để mà mặc!”

“Ha! Bị lão tử nói trúng rồi.”

“Em đang cùng Băng Băng ở trong phòng hưng phấn chịch, ai mà biết anh trai Băng Băng trở về chứ, chúng em vẫn còn đang ở trong phòng, anh của em ấy hung dữ quá, ở ngoài cửa tuyên bố còn muốn giết em! ĐM, quần áo của em để ở bên ngoài hết rồi.”

Tần Phi sắp bị Đại Xuân Tử ngu ngốc này chọc cho tức chết rồi, liền quát: “Tôi đã sớm nói với cậu đừng dây dưa với Bạch Băng, tôi cứ tưởng cậu chỉ chơi bời ở bên ngoài, tự dưng sao hôm nay lại chạy đến nhà cậu ta làm gì? Không phải chờ bị người ta bắt gian à? CMN cậu có tiền sao không đi mượn phòng trọ làm một nháy?”

Đại Xuân Tử ủy khuất nói: “Là em ấy nói ở nhà có còng tay SM, cho nên em liền..... Lại đây.....”

Tần Phi hết nói nổi, không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu thật quá mất mặt mà!

Anh còn nhớ lúc trước Bạch Soái bắt quả tang anh cùng Bạch Băng bên nhau, cái cổ phần nộ kia, phỏng chừng ngày hôm nay Đại Xuân Tử sẽ bị Bạch Soái đánh cho tàn phế.

Di động bên kia truyền đến tiếng Bạch Băng khóc nức nở không biết phải làm sao: “Hu hu hu..... Anh Xuân, phải làm sao đây..... Anh của em sẽ đánh người thiệt đó, anh nói muốn đánh gãy chân em..... Hu hu hu.....”

Đại Xuân Tử chỉ có thể cầu xin Tần Phi: “Anh Phi, anh cứu em với, tình hình hiện tại như vậy, em không thể nhảy ra cửa sổ chạy trốn được, quần lót còn không có để mà mặc!”

Trong lòng Tần Phi không muốn quản chuyện Đại Xuân Tử, nhưng Đại Xuân Tử là bạn tâm giao của anh, người kia ngoại trừ có chút ngốc, có điểm háo sắc, cơ bản không làm những thói hư tật xấu khác, hai người từ nhỏ đến lớn cùng nhau lớn lên, cũng coi như là bạn thân.

Tần Phi tàn nhẫn mắng: “Âu Tư Xuân, cậu muốn làm gì thì làm đi! Sớm muộn gì cậu cũng tự mình tìm đến con đường chết!”

Cúp máy, Tần Phi tức giận đến mức lông tóc dựng thẳng, lại không thể mặc kệ Đại Xuân Tử, ba mẹ Đại Xuân Tử lại là quan chức trong cơ quan hành chính có máu mặt, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi hai ông bà Âu gia đều mất hết.

Còn nữa, trong tay Tần Phi còn có công ty buôn bán ở bên ngoài, bên trong có vài hạng mục đang chờ ba Đại Xuân Tử ký tên, chỉ cần một điểm này thôi, anh cũng phải đến cứu cậu ta.

Hơn nữa, Đại Xuân Tử vừa nhắc đến cái tên Bạch Soái, Tần Phi đột nhiên nghĩ đến mối quan hệ giữa Giang Ninh cùng Bạch Soái luôn rất tốt, giờ qua đó có thể nghe được một chút tin tức từ Giang Ninh.

Tần Phi lái xe đến địa chỉ Đại Xuân Tử cung cấp, địa chỉ rất dễ tìm, kế bên đại học X có một căn nhà dân, nhìn qua chính là nhà cho thuê.

Tần Phi ở bên ngoài nhấn chuông cửa nhiều lần, nửa phút sau, cánh cửa liền mở ra.

Cửa vừa mở ra, Tần Phi liền sửng sốt, anh nhìn thấy Bạch Soái trong tay cầm một cây roi da, trên roi da còn buộc lên lông chim màu hồng phấn.

Đệt, đúng thật là công cụ SM rồi!

Hiển nhiên, Bạch Soái không biết trong tay mình đồ vật này có công dụng gì, nắm chặt roi đánh giá Tần Phi, lấy loại ngữ khí khó chịu hỏi: “Anh tìm ai?”

Vừa nãy Tần Phi còn lo lắng Bạch Soái có nhớ hay không bản thân anh trước đây đối với em trai cậu có tẩy máy tay chân, thuận tiện tính sổ đánh anh một trận, nhưng hiện tại anh yên tâm rồi, rõ ràng Bạch Soái không nhớ mặt anh, đã sớm quên anh là ai.

“Tìm cậu.” Tần Phi cười nói.

Bạch Soái hơi sửng sốt, đột nhiên Tần Phi từ phía sau rút ra một cây gậy bóng chày, quất trên đầu Bạch Soái một gậy.

Ừm, ai bảo lần trước ở bãi đậu xe cậu rổng vào mặt tôi làm gì?!

Không còn cách nào khác, Đại Xuân Tử làm ra sự tình này quá mất mặt, anh chỉ còn cách đem người đánh cho ngất đi, chứ thật sự cũng không nghĩ ra biện pháp khác, chẳng lẽ muốn nói với Bạch Soái rằng “Bạn thân tôi bị cậu bắt gian tại trận, cậu thả Đại Xuân Tử ra đây cho tôi”, anh không thể tự làm mình mất mặt được!

Đại Xuân Tử cùng Bạch Băng quần dra trải giường từ giữa phòng đi ra, Bạch Băng vừa nhìn thấy anh trai của mình ngã trên mặt đất, nhanh chóng xông tới dìu anh trai mình lên.

Đại Xuân Tử đi tìm quần áo chính mình, khoác lên người, quay về Tần Phi nói một tiếng cảm ơn.

Tần Phi không còn gì để nói, mặc kệ cậu, xoay người hỏi Bạch Băng: “Bạch Băng, anh trai cậu có người bạn học, tên là Giang Ninh, mấy ngày nay cậu có gặp Giang Ninh không?”

Bạch Băng đỡ lấy Bạch Soái lên giường, cùng Tần Phi nói: “Dạ không, em nghe anh Bạch Soái nói anh Giang Ninh đã đi ra ngoài, gần đây không còn ở Bắc Kinh nữa, không biết đã đi đâu.”

Đi ra ngoài? Tần Phi có chút ngốc, vô thanh vô tức đi ra ngoài, còn không biết đã đi đâu, thằng nhóc chết tiệt này muốn chơi trò gì đây?!

Bạch Băng còn nói: “Anh Bạch Soái nói anh Giang Ninh mỗi năm đến mấy ngày này tâm tình không được tốt cho lắm, mấy ngày gần đây lại là dịp giỗ mẹ anh Giang Ninh, vì lẽ đó có khả năng anh Giang Ninh đi ra ngoài giải sầu rồi.”

“Ách.....” Nói tới cái này, Tần Phi lại nghĩ tới, lúc trước trợ lý Trương giúp anh hỏi thăm tư liệu về Giang Ninh, đã từng nói gia đình Giang Ninh chỉ có cậu cùng ba, mẹ đã sớm qua đời.

Như vậy xem ra, nếu như mấy ngày nay là ngày giỗ mẹ Giang Ninh, vậy có khả năng cậu đi ra ngoài giải sầu là đúng.

Tần Phi cảm thấy chính mình quá sốt sắng, anh biết Giang Ninh không thể vô duyên vô cớ muốn từ mặt anh, tất cả chờ Giang Ninh trở về rồi hẵng nói đi.

Haizz, Giang Ninh cũng là một thằng nhóc không có mẹ, điểm ấy cùng chính mình giống nhau, hai người cuối cùng cũng có một điểm giống nhau, đều có tuổi ấu thơ khuyết thiếu tình thương từ mẹ.

Tần Phi kéo Đại Xuân Tử từ nhà Bạch Băng đi ra, dọc theo đường đi không ngừng giáo huấn Đại Xuân Tử.

Đại Xuân Tử rất oan ức: “Sự cố ngoài ý muốn mà, tất cả là do tên anh trai biến thái của Băng Băng.”

“Biết anh nó không dễ chọc, cậu còn làm với nó?! Vạn nhất anh nó tức giận, đem cậu ra đánh thật, đến thời điểm đó trên tất cả các mặt báo đều đưa tin tức: Con trai độc nhất của thị trưởng bởi vì một thiếu niên đồng tính gây xung đột mâu thuẫn nên bị đánh thành đầu heo, đến lúc đó ông bà cô sẽ lột da treo cậu lên xà nhà cho xem.”

Đại Xuân Tử gãi đầu, vui tươi hơn hớn nói: “Ây cha, không có nghiêm trọng đến thế đâu, tôi sẽ chú ý.....”

Tần Phi không có biện pháp nào nắm giữ Âu Tư Xuân, cũng lười nói với cậu.

Đại Xuân Tử nhanh chóng đổi chủ đề: “Đúng rồi, ngày mốt chính là sinh nhật cậu, có dự định làm không?”

Tần Phi suýt chút nữa đã quên, gần đến ngày sinh nhật chính mình.

Có điều, anh cũng không hứng thú lắm, thuận miệng nói: “Tùy ý đi, nào giờ tôi chỉ toàn làm qua loa.”

“Sao lại có thể làm qua loa cho được! Cứ giao cho anh em tôi làm!” Đại Xuân Tử lại rất có hứng thú, đã sớm sẽ tham dự sinh nhật anh, dự định đến đó sẽ tìm mấy bé trai thiếu niên vui đùa một chút.

Tần Phi không hứng thú liên tục tập trung lái xe, nếu như Giang Ninh trở về, mời Giang Ninh tới tham gia sinh nhật anh, có khả năng lúc đó anh còn có chút hứng thú hơn.

14. Chương 14: Cậu Cường Rồi

Năm ngoái sinh nhật Tần Phi đều do Đại Xuân Tử lo liệu, có thể khiến con trai thị trưởng tự mình thu xếp đãi tiệc sinh nhật, phỏng chừng trên thế giới này chỉ có mình Tần Phi có thể làm được.

Năm nay Đại Xuân Tử vẫn mời một đám hồ bằng cầu hữu, đầu tiên là đến nhà hàng xa hoa kiểu Pháp Tây Nhị Hoàn đãi bữa tiệc lớn, sau khi ăn uống no nê, Đại Xuân Tử liền dẫn mấy tên ngư tử tầm ngư, mã tầm mã đến hội sở tư nhân nằm trên phố Kim Bảo.

Đại Xuân Tử thích thú tốt độ nhưng lại phát hiện, Tần Phi chủ nhân bữa tiệc này vẫn không cao hứng như mình nghĩ, đã phân tâm không nói đi, còn làm dáng vẻ có tâm sự nặng nề.

Ngồi trên xe, Đại Xuân Tử liền hỏi Tần Phi: “Em nói anh Phi này, sao mặt anh lại dài xuống tận đất rồi, đáng vẻ lại dăm chiêu, đây là có chuyện gì vậy?”

Tần Phi lười biếng liếc Đại Xuân Tử, thuận miệng nói: “Không có chuyện gì, cậu nên lo cho chính mình thì tốt hơn.”

“Anh mới phải lo cho chính mình thì có, nhân vật chính ngày hôm đó là anh, anh lúc đó phải chơi đùa thoải mái, lúc đó chúng em sẽ đi chơi cùng anh! Ngày hôm nay hội sở mới do Trần Đại Đầu khai trương, anh còn không mau tới, bên trong có nhiều mặt hàng tốt lắm.”

Tần Phi tựa lưng vào ghế ngồi, dáng vẻ mất hết hứng thú, “Hả, Trần Đại Đầu chuyển nghề rồi?”

“Đó là!” Đại Xuân Tử nháy mắt nói, “Bên trong quán bar kia không phân biệt giai cấp, trong hội sở này toàn là hàng tươi đấy!”

Tần Phi muốn nói, cho dù có là hàng mới lão tử cũng không thích thú.

Mấy ngày nay vẫn như cũ chưa có tin tức Giang Ninh, anh đã chán muốn chết rồi, tính toán một chút tiểu tử này đã đi hơn một tuần lễ, coi như có xuất ngoại đi du lịch thì cũng nên trở về chứ? Huống hồ anh còn chưa có xuất ngoại đây này!

Hai ngày trước Tần Phi không kiểm chế nổi, tìm bằng hữu giúp anh tra xét cục quản lý xuất nhập cảnh, cũng không tra được Giang Ninh có đi xuất ngoại, nói rõ thằng nhóc này vẫn còn ở quốc nội, CMN đi giải sầu kiểu gì mà hơn một tuần chưa về?!

Vừa nghĩ tới Giang Ninh trốn tránh mình, Tần Phi nén giận trong lòng, tiệc sinh nhật gì chứ, tổ chức cái rầm á!

Trụ sở tư nhân này mới mở cửa, từ bề ngoài nhìn vô trang trí xa hoa cách điệu, nhưng chỉ có hội viên chân chính mới biết, nơi này kỳ thực là hội sở chuyên cung cấp mặt hàng đồng tính, tới nơi này đa số đều là người có máu mặt hoặc người trong ngành.

Khi bọn họ đi vào, Trần Đại Đầu liền nghênh đón, cùng Tần Phi cười chào hỏi xã giao.

“Tần thiếu, Âu thiếu, hoan nghênh quang lâm, được khách quý đến chơi tôi vô cùng tự hào.”

Đôi mắt Đại Xuân Tử nhìn chăm chú phía sau Trần Đại Đầu có mấy bóng dáng thiếu niên từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Gọi hết tất cả người ở trong hội sở này ra đây tiếp đón!”

Tần Phi trừng Đại Xuân Tử, thấp giọng nói: “CMN cậu thu liễm lại dùm tôi một cái, bị cậu kêu nháo nhác khác nào công tử gọi các tiểu thư ra tiếp khách!”

Đại Xuân Tử nhìn Tần Phi quái dị: “Mịa nó, gần đây anh bị làm sao vậy? Đến nơi này mà không làm chút chuyện kia, không lẽ bị yếu sinh lý à?”

Tần Phi mặc kệ cậu, hai tay cầm trong túi quần, dẫn đầu đi mướn phòng.

Trần Đại Đầu cùng mấy thiếu niên phía sau nhìn Tần Phi bóng lưng cao gầy thon dài, mắt trợn lên, không thể không nói, hôm nay Tần đại thiếu mặc áo màu vàng sáng càng tăng thêm nét gợi cảm, phong tình quyến rũ, cho dù tâm tình Tần Phi có kém đi chăng nữa, sắc mặt có chút khó coi, vẫn như cũ là anh chàng đẹp trai cực phẩm, đi đến chỗ nào cũng đều hấp dẫn ánh mắt hâm mộ của một số người.

Mấy người đi theo Đại Xuân Tử cũng tiến vào phòng cho thuê, theo thường lệ là tiết mục thông thường, tới mời rượu, khoe khoang trời nam biển bắc, Trần Đại Đầu gọi mấy thiếu niên đến tiếp rượu, hướng về mỗi người ngồi trong phòng nhét một em vào lòng ngực.

Tần Phi một điểm hứng thú đều không có, nhìn thiếu niên ngồi bên cạnh, trong lòng có chút chán nản, lập tức tìm lấy cái cốc, từ trong phòng đi ra.

Không biết bắt đầu từ thời điểm nào, đã từng cực kỳ quen thuộc những thú vui tầm hoan, càng ngày anh càng cảm thấy sao mà nó nhàm chán thế không biết.

Nhìn mặt Đại Xuân Tử vui sướng, còn có những thiếu niên trên mặt giả bộ cười giả lả, Tần Phi chỉ cảm thấy thế giới này tàn rồi, tuy rằng bốn phía ồn ào như vậy, nhưng toàn bộ những âm thanh này đều xẹt qua tai anh, âm thanh dần dần yên tĩnh trở lại, nội tâm anh một mảnh tịch liêu.

Tần Phi bước dọc theo hành lang đi ra ngoài, từ trong túi lấy ra điều thuốc, chuẩn bị tìm chỗ hút thuốc.

Ngay khi anh bước ngang qua cửa phòng cho thuê khác, bỗng nhiên, cửa từ bên trong mở ra, một người bước ra một mình.

Tần Phi dừng bước chân, nhìn thoáng qua, lập tức ngây ngẩn cả người.

Anh trăm triệu lần không thể tưởng tượng được lại gặp Giang Ninh ở chỗ này!

Giang Ninh mặc âu phục một thân đen tuyền, âu phục dính vào trên eo càng tăng thêm đường nét tao nhã, hai chân vừa thon vừa dài, trong đầu Tần Phi dần dần hiện ra một từ: Duyên dáng yêu kiều, ngay sau đó anh liền lập tức phủ định, hẳn là phải kiên cường mới xứng!

Trên mặt Giang Ninh vẫn không biểu lộ cảm xúc gì, sắc mặt càng ngày càng trắng, thậm chí có chút tái nhợt, trong nháy mắt nhìn thấy Tần Phi có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Hai người chưa hề nghĩ tới lại ở chỗ này ngẫu nhiên gặp mặt, nhìn qua lại lẫn nhau vài lần!

Giang Ninh đang muốn đóng cửa lại, nhưng khi nhìn đến Tần Phi động tác liền ngưng lại.

Tần Phi ý thức được Giang Ninh tụ họp với một nhóm người, đưa đầu hướng về bên trong phòng liếc mắt nhìn, Giang Ninh phục hồi tinh thần lại, lập tức đứng chắn trước cửa, Tần Phi muốn nhìn cũng không được.

Tần đại thiếu không vui, thưởng thức điều thuốc trên đầu ngón tay, hừ một tiếng nói: “Sao cậu lại ở đây?”

Hiển nhiên Giang Ninh không muốn cùng Tần Phi nhiều lời, không thèm nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Tần Phi bước theo hai bước, thấp giọng quát: “Giang Ninh, cậu đứng lại đó!”

Giang Ninh đâu phải là người mà anh kêu đứng thì sẽ đứng? Cậu dường như không nghe thấy Tần Phi, tiếp tục tiến về phía trước.

Tần Phi nổi giận!

Hơn một tuần lễ nay anh ăn không ngon ngủ không yên suy nghĩ xem Giang Ninh đi đến chỗ nào, hiện tại nhìn thấy người rồi, cái thằng nhóc chết tiệt này ngay cả một câu nói cũng không nói cho anh biết, làm sao anh không thể không tức cho được!

Tần Phi đem điều thuốc trong tay vứt xuống đất, nhanh chóng tiến lên phía trước, một tay kéo lại cánh tay Giang Ninh, không quan tâm hướng về bên cạnh kéo.

Giang Ninh không nghĩ tới Tần Phi chỉ nói hai câu liền động thủ, xoay người muốn đánh người, lúc này Tần Phi đã thuận lợi mở ra một căn phòng bên cạnh hai người đang đứng, vừa kéo vừa túm Giang Ninh hướng về bên trong phòng.

Tần Phi nhất thời sinh khí muốn tìm một chỗ cùng Giang Ninh nói chuyện, khi tay mở ra được căn phòng ấy, không nghĩ tới bên trong đã có người, khi cửa phòng mở ra, một màn khó coi liền triển lãm hiện ra trước mặt hai người.

Trên ghế sofa có một người đàn ông nằm không mặc quần, thiếu niên trên đất quỳ xuống toàn thân trần trụi, thiếu niên kia ngậm lấy dương vật của người đàn ông, ra sức mút vào phun ra lại nuốt vào.

Tình cảnh kích tình như vậy, Tần Phi thì không sao, nhưng Giang Ninh lại không chịu được! Trong nháy mắt sắc mặt cậu thay đổi, hai gò má đỏ chót.

Tần Phi lúc này còn nổi nóng, anh đâu cần biết bên trong phòng có người hay không, kéo cổ họng lên quát: “Các người làm không biết đóng cửa lại à? Cút ngay cho lão tử!”

Điều bộ Tần Phi cứ như tiểu bá vương, hai vị bên trong phòng hẳn việc còn đang sưng sờ, người nằm trên ghế sofa vẻ mặt không vui, vừa muốn mở miệng mắng, thiếu niên trần trụi kia dùng tay che lại miệng anh.

Tuy khách hàng không quen biết Tần Phi, thiếu niên này theo Trần Đại Đầu đến đây, cậu đã sớm hiểu được bối cảnh địa vị Tần Phi, biết vị này không dễ trêu chọc, ghé vào lỗ tai khách hàng thì thầm vài câu,

vị khách sắc mặt tái mét, không tiếp tục nói nữa, nhấc quần lên đi ra ngoài, thiếu niên cũng kiểm quần áo của mình, che khuất đi vị trí then chốt phía dưới, vội vàng vàng đi ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa phòng lại.

Nào ai dám không nhường đường cho Tần đại thiếu? Có còn muốn sống ở Bắc Kinh không?

Bên trong phòng chỉ còn lại Tần Phi cùng Giang Ninh, cảnh tượng kích tình vừa nãy khiến bầu không khí trong phòng thật lâu vẫn chưa tản đi.

Giang Ninh cũng bực, tàn nhẫn hất tay anh ra, hướng về Tần Phi quát: “Anh quậy đủ chưa?!”

Lúc này Tần Phi bình tĩnh lại không ít, nhất thời rất phiền muộn, anh nào có nghĩ tới cửa phòng không khóa này lại có người bên trong mần việc nha, Giang Ninh lại là trai thẳng, thành linh nhìn thấy tình cảnh này, khẳng định sẽ không chịu nổi.

Không đúng, cậu chạy đến hội sở đồng tính này để làm chi?! Vừa nãy Giang Ninh đi ra khỏi phòng kia rõ ràng có người phía trong, anh muốn nhìn Giang Ninh lại không cho nhìn, tại sao vậy, chẳng lẽ có vấn đề?

Tần Phi nghĩ đến đây, lạnh giọng hỏi Giang Ninh: “Cậu tới đây làm gì? Đến với ai? Còn có, những ngày qua cậu đã đi đâu?”

Giang Ninh nhú mày lại, “Tôi không có nghĩa vụ hướng về anh báo cáo! Tần Phi, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, anh cách xa tôi ra một chút!”

Tần Phi nào còn nghe lọt những lời này, anh còn đang suy nghĩ liệu người bên trong căn phòng kia là ai, thằng nhóc này sẽ không lén lút cắm sừng lên đầu anh đi!

“Cậu đến với ai? Không biết nơi này chỉ dành cho giới gay đến đây hay sao?” Lúc này Tần Phi ngược lại rất bình tĩnh, Tần đại thiếu thuộc người phát hỏa nhanh mà lụi tắt cũng nhanh.

Giang Ninh cảm thấy mình không có cách nào cùng Tần Phi ở chung, hai người hai dòng suy nghĩ không cùng chung một chuyển tuyến.

Cậu không muốn nói nhiều, xoay người muốn đi.

Tần Phi nhìn thấy cậu đi, bỗng nhiên tiến lên, cánh tay từ phía sau chụp lấy cổ Giang Ninh.

Nhưng anh đã quên, so về thân thủ, anh không phải đối thủ Giang Ninh.

Lần này Giang Ninh không cho anh cơ hội đắc thủ, xoay người tóm chặt cổ áo Tần Phi.

Tần đại thiếu cao lớn sao có thể dễ dàng chập vật như vậy? Anh không chút do dự ra tay, hai người cứ thế quần nhau.

Tần Phi vẫn không phải là đối thủ Giang Ninh, trong chớp lát, anh bị Giang Ninh đặt người xuống bàn, hai người một trên một dưới, mặt đối mặt, cùi chỏ Giang Ninh kẹp chặt cổ Tần Phi, lạnh lùng nhìn Tần Phi.

“Tôi nói rồi, cách xa tôi ra một chút, nếu không sau này tôi sẽ không nương tay!”

Lúc Giang Ninh mở miệng nói chuyện, hơi thở ấm áp phả về phía Tần Phi, tâm Tần Phi nhất thời rung động, đến tình huống như thế này rồi, anh không thể để cho Giang Ninh điều võ giương oai được!

Đột nhiên Tần Phi duỗi cánh tay ra, ôm lấy cổ Giang Ninh, đem đầu Giang Ninh ấn xuống dưới, anh hơi nâng cằm lên, chập chệch hôn lấy môi Giang Ninh.

Giang Ninh sửng sốt, cậu không nghĩ tới Tần Phi bị chính mình ép buộc thành ra dạng này, còn có thể cưỡng hôn cậu!!!

Tư thế này cũng quá đặc sắc, Tần Phi nửa người trên nằm ngửa lên bàn, cổ bị Giang Ninh đè lại, mà hai cánh tay lại quấn quýt lấy cổ Giang Ninh, mạnh mẽ kéo Giang Ninh xuống, hai người liền thân mật ôm lấy lẫn nhau.

Tần Phi mặc kệ tư thế như vậy, hôn phải hôn cho đủ!

Đầu tiên anh cắn vào môi dưới Giang Ninh, mút thật mạnh, tiếp đó liền đưa đầu lưỡi luồn vào trong miệng Giang Ninh, dùng các loại kỹ xảo trên đầu, hôn Giang Ninh đến cơ hội thở một hơi cũng không có.

Một khắc kia, Tần Phi cảm giác được, Giang Ninh chỉ chống cự một chút, liền không chống cự nữa, không nhúc nhích mặc cho anh hôn.

Tần Phi tâm hoa nộ phóng, anh có loại ảo giác, Giang Ninh đồng ý cho anh hôn..... Biết rõ chỉ là ảo giác, cũng đủ khiến anh hưng phấn triển khai kỹ năng hôn trâu bò của mình.

Mà Giang Ninh đặt khuỷu tay trên cổ Tần Phi, sức mạnh có chút thả lỏng, hai chân Tần Phi chậm rãi nhúc nhích, không biết từ thời điểm nào một chân chui vào giữa hai chân Giang Ninh, đầu gối hơi cong lên, cọ xát bắp đùi Giang Ninh, da thịt xuyên thấu qua lớp vải quần truyền tới, Tần Phi cảm nhận được trái tim chính mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nụ hôn này, kéo dài hơn mười phút, Tần Phi phải lấy hơi mấy lần, đến cuối cùng lại cảm thấy mê muội, lúc này mới hoàn toàn buông ra.

Khi hai người rời môi, mặt Giang Ninh ửng hồng, hơi thở đã sớm không ổn định.

Tần Phi há miệng thở hổn hển, đầu gối lại cọ thêm vài cái, hai mắt hơi nhắm lại nhìn Giang Ninh, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Ninh, cậu cứng rồi.”

15. Chương 15: Kiểm Nén Lâu Sẽ Không Tốt

Nói xong câu đó, Tần Phi không chút do dự đưa tay ra, chạm vào đũng quần tây Giang Ninh, lần thứ hai găm cần môi Giang Ninh.

Tần biến thái đặc ý nghĩ: Kỹ thuật hôn của lão tử quả nhiên cao minh, tiểu tử lạnh như băng này bị lão tử làm cho cương lên rồi.

Lần này, môi hồng hào rơi vào cần cổ trắng nõn, đầu lưỡi chậm rãi liếm lên da thịt tinh tế, đồng thời, đè lại tay Giang Ninh đang có ý định vuốt nhẹ nơi đó.

Anh cử động như thế, thân thể Giang Ninh bỗng nhiên ngưng ngẩn, đột nhiên cậu tỉnh ngộ lại, hướng về phía sau lùi lại một bước, đột nhiên đẩy Tần Phi ra, hai mắt trợn trừng nhìn chăm chăm Tần Phi.

Tần Phi vừa nhìn, thấy, chắc đang hồi tưởng lại ý vị khi nãy đây.

Anh nhún vai, thuận thế ngồi vào phía sau bàn, hai chân dài lắc lư trước mặt Giang Ninh, cười híp mắt nói: “Thân thể vĩnh viễn là trung thành nhất, Tiểu Ninh, cậu đối với tôi vẫn có cảm giác.”

Giang Ninh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, đem mặt ứng hồng cùng thân thể kiểm chế xuống.

Tần Phi vây quanh hai tay, nghiêng đầu nhìn cậu, nhiệt tình đề nghị: “Kiểm nén như thế là không tốt, cậu nói cậu sắp hai mươi tuổi, đang trong thời điểm hỏa lực cường tráng, cứ kiểm chế như vậy, sẽ không ổn cho lắm, tôi là người từng trải có lời khuyên cho cậu, nên phóng thích thì hãy phóng thích đi.”

Tuy lời Tần đại thiếu có hơi nặng nề, nhưng nếu không nói thì làm sao lấy lại mặt mũi chính mình cho được.

Anh thấy Giang Ninh không nói lời nào, lại đặc ý nói: “Coi như cậu chưa có bạn gái, nếu có nhu cầu sẽ tự mình giải quyết đi! Đừng nói với tôi, mỗi lần như thế cậu đều phải dùng tay tuốt nhé, cấm dục như thế để làm gì, tôi biết cậu ánh mắt cao lắm, coi thường yên chí tục phẩn, người ngoài không biết còn tưởng rằng ở phương diện kia cậu có vấn đề đấy!”

Sắc mặt Giang Ninh đã không còn đỏ, trở lại bình thường, lại bị Tần Phi làm cho tức giận.

Cậu từ từ điều chỉnh cảm xúc, lạnh lùng nói một câu: “Ngày hôm nay tôi có chính sự muốn làm, anh đừng tò mò làm gì!”

Tần Phi đương nhiên biết cậu có chính sự, ngày thường Giang Ninh bận đồ rất bình thường, hôm nay bộ dáng tây trang khăng khiu khắng định đàm luận chuyện đứng đắn. Nói chuyện chính sự có thể lý giải, nhưng phía sau câu “Anh đừng tò mò làm gì” nghe không thể nào xuôi tai được.

Tần Phi không vui, “Lời này của cậu là có ý gì, cứ như tôi là bà vợ càn quấy không bằng!”

Giang Ninh không để ý đến anh, đè ép thân thể khô nóng, sắc mặt khôi phục lại sự lãnh đạm như ngày thường.

Tần Phi lo lắng thở dài nói: “Tiểu Ninh, cậu mạnh mẽ kiềm nén lại, sớm muộn gì chỗ đó cũng hư cho mà xem.”

Giang Ninh tự động đem những lời nói đó vứt qua một bên, ánh mắt nhìn về phía Tần Phi có chút ngưng trọng.

Giang Ninh nhìn chằm chằm Tần Phi rất lâu, lâu đến nỗi Tần Phi tự mình hài lòng liền cười nói: “Sao lại liếc mắt đưa tình nhìn tôi chăm chú thế kia, chắc là yêu tôi rồi đúng không?”

Giang Ninh chậm rãi dời ánh mắt đi.

Bởi vì Tần Phi còn đang đắc ý, nên anh căn bản không phát hiện khi ánh mắt Giang Ninh dời đi, trong mắt có tia phức tạp.

“Tần Phi, anh nhất định phải dây dưa đến cùng sao?”

“Sao có thể nói là dây dưa? Tôi nói rồi, tôi đang theo đuổi cậu.”

Giang Ninh không nói nữa, lông mày hơi nhíu, như đang trầm tư điều gì đó.

Tần Phi ngồi trên bàn, duỗi chân ra, dùng mũi giày đá chân Giang Ninh, híp mắt nói: “Tiểu Ninh, đến phòng tôi uống ly rượu đi, hôm nay là sinh nhật tôi, chỉ cần cậu tới không cần phải mang quà cáp đâu!”

Ngũ khí mang theo nuông chiều cùng thương lượng, bình thường Tần Phi rất ít khi dùng ngũ khí này nói chuyện với người lạ, đây phải gọi là trình độ nịnh nọt lấy lòng.

Nhưng dù như vậy, Giang Ninh người ta căn bản không cảm kích!

Giang Ninh cười lạnh một tiếng, “Sinh nhật?” Trong nháy mắt ánh mắt cậu trở nên sắc bén lạnh lùng, “Không phải anh cảm thấy, sinh nhật anh tất cả mọi người đều phải chúc mừng anh? Anh có nghĩ tới hay không, có người đang chịu đựng sự thống khổ thật lớn đấy!?”

Lời này lập tức khiến Tần Phi sửng sốt.

Tốc độ trở mặt cũng quá nhanh đi, không biết Giang đại thiếu gia đã có chuyện gì rồi?

“Ách.....” Tần Phi quả thật không hiểu Giang Ninh bị cái gì, “Tiểu Ninh, lần này cậu ra ngoài chắc không phát sinh chuyện gì đi? Nếu như chịu điều gì oan ức cậu hãy cùng tôi nói thẳng, làm hành động quái gở tôi nghe không hiểu gì cả.”

Nói xong, anh đưa tay chạm vai Giang Ninh.

Đột nhiên Giang Ninh hất tay Tần Phi ra, lạnh lùng thốt: “Tần Phi, tôi thật tâm không muốn nhìn thấy anh! Đừng có mặt dày mày dạn quần quýt lấy tôi!”

Nói xong, xoay người mở cửa nhanh chân đi ra ngoài.

Tần Phi còn ngồi trên bàn, bị biến cố phát sinh này khiến ngây ngẩn cả người, lần này Giang Ninh thật sự đã nổi giận rồi. Anh không nghĩ ra, chính mình nói câu nào không đúng, sao lại trêu chọc Giang Ninh đến phát hỏa, hay là do tiểu tử chết tiệt này gần đây bị kích thích từ phía bên ngoài, bây giờ lại đem hết thảy phát tiết lên người anh?

Tần Phi cảm thấy khả năng này cao hơn.

Sửng sốt trong chốc lát, anh nhớ tới không thể để cho Giang Ninh rời khỏi như thế được, từ trên bàn nhảy xuống đuổi theo, vừa mở cửa đi ra ngoài, trước mặt liền va vào Đại Xuân Tử đang đi tìm anh.

Đại Xuân Tử nắm lấy cánh tay Tần Phi, “Ai nha tôi nói Tần đại thiếu gia này, cậu lại chạy đi đâu chơi rồi? Tôi đi tìm cậu khắp nơi, hôm nay lại là sinh nhật cậu, cậu là chủ nhân nói đi một chút liền mất tích, không thể như vậy được, mọi người đang chờ cậu ở trong phòng.”

Tần Phi nào có tâm tư để ý những cái này, đẩy Đại Xuân Tử ra nháo nhác nhìn bên ngoài. Căn phòng bọn họ trú tạm nằm ngay ở khúc quanh, hai bên đều là hành lang, bây giờ nhìn lại, không còn bóng dáng Giang Ninh.

Đại Xuân Tử nhìn ra sắc mặt Tần Phi không tốt, vội vàng hỏi: “Có chuyện gì phát sinh vậy? Cậu đang nhìn cái gì?”

“Cậu có biết.....” Tần Phi lắc đầu, như có điều suy nghĩ nói: “Thế là xong, không có chuyện gì đâu, trở về thôi.”

Đại Xuân Tử có tâm hỏi lại vài câu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Tần Phi mất tập trung, biết kể này trong lòng không chừng đang phát hỏa, liền không nói nữa.

Hai người trở lại phòng, tâm tình Tần Phi hỗn loạn, ngồi trên ghế sofa mở di động ra xem.

Đại Xuân Tử nhiều lần hỏi anh có chuyện gì, anh đều không để ý tới Đại Xuân Tử, chỉ nói các người thích chơi thì cứ chơi, đáng vẻ như có nhiều tâm sự.

Cái nhóm hồ bằng cầu hữu không tìm không phải chủ yếu đến chơi là chính, lại thấy cả buổi tối Tần Phi đều có tâm trạng này, cũng không ai dám lên tiếng.

Tần Phi vẫn còn trong dư vị biểu hiện Giang Ninh thất thường, nhưng anh có cân nhắc như thế nào đi chăng nữa, cũng cân nhắc không ra vì sao sinh nhật chính mình lại có thể khiến Giang Ninh nổi giận đến thế.

Cả nhóm lại chơi hơn một giờ, Đại Xuân Tử trong lúc đi ra ngoài tìm kiếm thiếu niên trẻ đẹp, lúc trở lại tiến đến bên người Tần Phi thấp giọng nói: “Cậu đoán xem vừa nãy tôi vô tình gặp ai?”

“Ai?” Trong tay Tần Phi lắc ly rượu, hững hờ nói.

“Thẩm Trung Hoa!” Đại Xuân Tử mắng, “Cái lão sắc lang cũng chạy đến đây chơi rồi, trước đây tôi nghe nói ông ta nam nữ không kiêng kỵ, quả nhiên đúng là vậy!”

Trong lòng Tần Phi hồi hộp một chút, Thẩm Trung Hoa chính là khách quý của ba Giang Ninh, lại cùng ba Giang Ninh hợp tác làm ăn. Lẽ nào Giang Ninh nói đến chuyện chính sự, chính là cùng Thẩm Trung Hoa đàm luận?

Tần Phi biết ông Thẩm xuất thân là ông chủ mỏ than đá Sơn Tây, khai thác mỏ than kiếm ít tiền, ở kinh thành trắng đen thông ăn, rất nhiều người là đối tác làm ăn với ông đều kính sợ tránh xa, Tần Phi đã hai lần liên hệ cùng ông, cũng cảm thấy lão hồ ly này là một người thủ đoạn tàn nhẫn, đứng trong bóng tối lên lút rình rập, căn bản không đáng tin cậy.

Không biết tại sao ba Giang Ninh lại cùng ông già này có mối quan hệ? Anh đã từng cảnh cáo Giang Ninh, có điều tên tiểu tử chết tiệt một mực không nghe, Giang Như Hải đúng là một lão già hồ đồ.

Tần Phi đứng ngồi không yên, Đại Xuân Tử chơi một lúc cũng cảm thấy chán, liền nói: “Chúng ta đi chỗ khác nơi đi, nơi này chán quá.”

Một đám người liền hưởng ứng, Đại Xuân Tử dẫn theo tất cả mọi người sang địa điểm khác.

Tần Phi cầm lấy áo khoác, cũng đi theo ra ngoài.

Mọi người đi tới bãi đậu xe, đều tự tìm xe của chính mình, Tần Phi chẳng muốn lái xe, cùng Đại Xuân Tử tiến về hướng chiếc BMW.

Lúc này, ở một đầu khác tại bãi đậu xe, đoàn người ông chủ Thẩm cũng bước ra ngoài.

Bước chân Tần Phi chậm rãi ngừng lại, nheo mắt nhìn đám người cách đó không xa.

Chỉ thấy Thẩm Trung Hoa cùng Giang Ninh sóng vai đi phía trước, theo sau là một thiếu niên trắng nõn xinh tươi, rõ ràng là từ trong hội sở đi ra, bốn phía có bảo vệ đi sát bên cạnh.

Thẩm Trung Hoa cùng Giang Ninh đang nói gì đó, trên mặt lão hồ ly vui vẻ cười, còn thỉnh thoảng vỗ lên bả vai Giang Ninh, tuy rằng biểu tình Giang Ninh không biểu hiện nhiều lắm, nhưng rõ ràng không hề chống cự lão sắc lang thân cận mình, hai người đi tới trước xe, lão sắc lang kia còn lấy tay vịn eo Giang Ninh mấy lần.

Thân thể Giang Ninh cứng ngắc, nhưng không dám đẩy ra.

CMN! Lúc này Tần Phi phát hỏa! Đây là chính sự mà Giang Ninh nói tới ư?

Có mấy ai đàm luận chuyện đứng đắn lại chọn hội sở đồng tính để đàm luận? Bản thân nhìn là biết không đứng đắn rồi!!!

Huống hồ, lão già Thẩm Trung Hoa đáng chết kia vừa nhìn chính là tên háo sắc, hết bả vai lại sờ eo, mẹ ơi Giang Ninh sao lại không tránh né!

Tần Phi lên cơn tức giận, nắm đấm nắm chặt lấy nhau, nếu như đối phương không phải Thẩm Trung Hoa có thể lực khá lớn, là nhân vật khiến mọi người kiêng kỵ, chỉ sợ giờ khắc này anh đã xông tới đánh người.

Ông chủ Thẩm đưa thiếu niên cùng bảo tiêu lên xe Land Rover, Giang Ninh đứng ngoài xe hướng người trong xe vẫy tay, động tác kia —— Như! Chào! Người! Bạn! Tốt!

Sau khi xe lái đi, Giang Ninh cũng tiến vào trong xe, khởi động xe rồi đi.

Tần Phi nhận ra, chiếc xe Audi màu đen kia là của Giang Ninh.

Tần Phi bước nhanh về phía trước, đuổi theo Đại Xuân Tử khoa tay múa chân uy hiếp, đoạt lấy chìa khóa xe trên tay Đại Xuân Tử, hô một câu: “Cho tôi mượn xe cậu!”

Đại Xuân Tử chưa kịp phản ứng lại, liền bị Tần Phi đẩy qua một bên, “Tránh ra!” Cậu mắng một câu, nhưng cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể trở mắt nhìn đại thiếu gia đem xe cậu lái đi.

Đây không phải lần đầu tiên lái xe đuổi theo Giang Ninh, cùng lần trước dừng xe trên đường Tam Hoàn không giống chính là, Tần Phi lúc này rất nóng giận!

Anh hận không thể giẫm mạnh chân ga, trực tiếp đụng vào xe Giang Ninh, cán lên người tiểu tử chết tiệt đó cho tàn phế hai chân, lúc đó mới giải được mối hận trong lòng!

Giang Ninh lái xe từ trong hội sở đi không được bao xa, phát hiện phía sau có chiếc xe không ngừng bật đèn xe chiếu lên người cậu, chiếu xong còn chạy phía trước cố ý đón cậu, trước đó cậu tưởng mình gặp dân chơi đam mê đua xe tốc độ, cố ý giảm tốc độ muốn tránh xa một chút, ai biết cái xe kia cố ý, vẫn đi theo sát chính mình.

Giang Ninh bị dây dưa không còn biện pháp nào khác, bất đắc dĩ lái xe đến trụ sở văn phòng không có người liền dừng lại.

Lúc này đêm đã khuya, đoạn đường này rất yên tĩnh, cũng là thời điểm đem chuyện cậu cùng Tần Phi giải quyết hết thảy.

Quả nhiên, cậu mới vừa dừng xe, chiếc xe kia liền dừng ngay trước mặt cậu, Tần Phi mở cửa xe nhảy ra, mặt tức tối nhanh chân đi lại đây, gõ mạnh cửa sổ xe Giang Ninh, trong miệng gào lên: “Xuống xe! Giang Ninh, CMN cậu lăn ra đây gặp lão tử!”

16. Chương 16: Tìm Đường Chết (1)

Tần Phi giờ phút này, chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung —— tức muốn học máu, hận không thể băm vằm Giang Ninh thành tám mảnh mới có thể hả giận.

Mà Giang Ninh lại là dây dẫn lửa, đang ngồi ở trong xe, mặt không biến sắc nhìn anh, vẫn là vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn không có ý định quay cửa kính xe xuống.

Tần Phi vừa nhìn thấy bộ dáng này của cậu, hỏa khí càng tăng cao, anh hung hăng đá lên cửa xe Giang Ninh, đập liên tiếp vài cái, đá cửa xe to thành lỗ hổng lớn.

“Giang Ninh, cậu đừng có mà giả chết, mau bò ra đây gặp lão tử! Ngày hôm nay lão tử phải chịch chết cậu, nếu không tôi đây không phải họ Tần.”

Giang Ninh thờ ơ như cũ, giống như đang xem thử giữa anh cùng xe mình ai sẽ trụ đến cuối cùng.

Tần Phi như con trâu đực bị đâm phải đuôi, lại đá lên cửa xe cuồn gõ lên mặt kính, trong miệng ô ngôn uế ngữ không ngừng mắng xối xả.

“ĐM trước mặt lão tử giả vờ thanh cao, quay sang lão hồ ly Thẩm Trung Hoa lại là bộ dáng dâm dăng thiếu chịch đúng không?!”

“Lão tử đã nhìn lầm cậu rồi, còn tưởng rằng cậu khác xa so với đám MB kia, suy nghĩ cả nửa ngày cậu so với đám thiếu niên chỉ biết bán mông mình cũng chả tốt đẹp gì, các người đều là kẻ giống nhau.”

“Còn cả ông già nhà cậu tham tiện nghi kia, vì chuyện làm ăn của mình lại đem con mình bán cho lão sắc lang họ Thẩm kia, thế nào, cậu bán mông mình bao nhiêu tiền?!”

Tần Phi đang nổi nóng hoàn toàn không ý thức được, chính mình mắng Giang Ninh càng ngày càng quá đáng, thậm chí vượt xa điểm mấu chốt.

Điều này cũng khó trách, anh tức giận đã lâu khiến mất đi lý trí rồi.

Từ khi biết đến Giang Ninh, anh cảm thấy Giang Ninh so với những người khác hoàn toàn không giống nhau, bất kể là về ngoài hoàn mỹ, hay tính cách có chút lạnh lùng, Tần Phi chưa bao giờ gặp được người dạng này, đối với anh đây là loại hình có sức hấp dẫn trí mạng.

Cho dù việc theo đuổi Giang Ninh có bao nhiêu gian nan hiểm trở, nhưng cái gì càng không chiếm lấy được, nó lại càng quý giá, anh càng ngày càng muốn có được Giang Ninh, nghĩ đến điều này càng khiến anh như muốn nhập tâm ma.

Lần trước hai người hẹn hò cùng nhau ăn mì, trong bầu không khí hòa hợp, khiến trong lòng Tần Phi mừng rỡ, luôn cảm thấy quan hệ hai người có tiến triển. Ai ngờ Giang Ninh đột nhiên mất tích hơn một tuần lễ, khiến anh hoài nghi Giang Ninh trốn tránh mình, nhưng mặc dù trốn tránh như thế nào, càng tránh càng nói rõ trong lòng Giang Ninh có cảm giác với anh.

Anh còn vì chuyện này mà đắc ý, lại đột nhiên nhìn thấy Giang Ninh cùng lão hồ ly Thẩm Trung Hoa cầu kết làm bấy!

Đây như đòn cảnh cáo trí mạng, không khác gì ông chồng tận mắt nhìn thấy vợ mình cầm sừng tổ bố lên đầu!

Tần đại thiếu lòng kiêu ngạo cao hơn trời sao lại không tức giận, sao lại không nổi giận cho được?

Tần Phi mặc kệ mình mắng ra sao, đá cửa xe như thế nào, Giang Ninh vẫn ngồi ở trong xe, xuyên thấu qua cửa sổ xe, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chú Giang Ninh.

Chỉ là Tần Phi đang nổi giận không phát hiện ra, Giang Ninh nắm hai tay thật chặt, môi khẽ run lên, trong mắt phức tạp, như đang có gút mắc tư tưởng mãnh liệt nào đó.

Tần Phi nhìn thấy Giang Ninh không chịu mở cửa xe, anh nhìn chung quanh một chút, chạy về đến xe của mình, mở ra cốp xe tìm kiếm mấy lần, cầm lấy một thùng dụng cụ mở chốt xe.

Từ trong thùng dụng cụ anh lấy được một cái cờ lê kim loại thật lớn, trở về trước xe Giang Ninh, theo phương hướng thủy tinh, dùng sức nện xuống.

Chỉ nện hai lần, cửa thủy tinh liền vỡ nát, thủy tinh sắc bén rơi xuống trên đùi Giang Ninh, có mấy mảnh còn hạ xuống trên mặt Giang Ninh, xẹt qua gò má chảy ra mấy giọt máu tươi.

Tần Phi ném cờ lê xuống, luồn vào trong cửa sổ xe, ấn mở cửa xe ra, đôi tay chế trụ cổ Giang Ninh, như muốn ngắt yết hầu Giang Ninh.

Động tác trong lúc đó, tay Tần Phi cũng bị mảnh thủy tinh cửa qua, máu tươi đỏ thẫm nhuộm lên trên áo anh, nhưng anh không rảnh bận tâm về điều đó, như mù quáng, có ý định muốn bóp chết Giang Ninh.

“Đệt cả tổ tông nhà cậu Giang Ninh, CMN cậu là đồ không biết điều, lão tử móc tim móc phổi dâng cho cậu, cậu lại đi ra ngoài tìm lão nam nhân cầu chịch, ngày hôm nay tôi phải chịch chết cậu, để cậu không đi ra ngoài tìm kiếm nam nhân!”

Giang Ninh vẫn ngồi nơi đó bất động, cuối cùng cũng nhấc lên cánh tay, tóm chặt hai tay Tần Phi.

Vừa nãy Tần Phi ở bên ngoài nổi nóng, lại đá đá đập đập, phí đi rất nhiều sức lực, Giang Ninh chỉ cần dùng sức một chút, liền kéo tay Tần Phi ra.

“Đừng nghịch.” Giang Ninh ngữ khí lãnh đạm.

Tần Phi không phải dạng người dễ dàng nguôi giận! Huống hồ anh tức đến mức độ này, Giang Ninh còn làm bộ dáng bình thản vân đạm phong khinh, tiểu tử này cho rằng mình là ai?!

Tần Phi dưới cơn nóng giận, kéo Giang Ninh ra khỏi xe, kéo cà vạt Giang Ninh, vung nắm đấm lên muốn đánh.

Giang Ninh lại không trốn, trúng một quyền của Tần Phi, mày từ từ nhú lại, môi căng thẳng nói: “Tần Phi, tôi đã cho anh cơ hội, là chính anh tự đi tìm chết!”

“Thả cái rắm í! Lão tử cho cậu cơ hội, trước tiên tôi đem cậu đánh gần chết, sau đó hung hăng chịch cậu, không đem cậu chịch đến kêu cha gọi mẹ, làm cho đến một tháng sau không xuống giường được!!!”

Tần Phi gào lên, lần thứ hai hướng về Tần Phi vung nắm đấm.

Lần này Giang Ninh không nhịn nữa, thân mình cậu lách qua một bên, tránh thoát cú đấm này, cũng vung quyền hướng Tần Phi đánh tới.

Hai người lao vào đánh nhau, nắm đấm không nhẹ không nặng rơi vào trên người đối phương.

Tần Phi vốn đánh không lại Giang Ninh, từ từ rơi xuống thế hạ phong, thế nhưng miệng anh không nhàn rồi, ô ngôn uế ngữ mắng đến long trời lở đất, câu nói có tần suất xuất hiện nhiều nhất chính là “Chịch chết cậu”.

Giang Ninh thiếu kiên nhẫn không muốn nghe Tần Phi chửi, chế trụ cổ tay Tần Phi ra phía sau, lạnh lùng thốt: “Tần Phi, anh hạ cái tôi xuống, ngày ngày theo đuổi tôi, chỉ vì muốn tôi lên giường với anh?”

Tiếng nói cậu lạnh lẽo không hề có nhiệt độ, hơn nữa trong giọng nói còn mang theo chút mỉa mai.

Tần Phi bị hạn chế khí lực giờ khắc này đã tiêu hơn một nửa, há miệng lớn thở gấp. Lời Giang Ninh vọt vào trong tai, cũng làm cho đầu óc anh ít nhiều lấy lại được bình tĩnh một chút.

Giang Ninh lùi cánh tay Tần Phi, đem người đặt trên thân xe BMW, chậm rãi nheo đôi mắt lại nhìn Tần Phi. Ánh mắt cậu từ từ sắc bén lên, từ trên xuống dưới, nhìn chằm chặp Tần Phi.

Tần Phi thở ra hơi, đối đầu ánh mắt Giang Ninh, hất cằm lên cũng nở nụ cười mỉa mai: “Thế nào? Cậu tưởng mình đáng giá được mấy đồng? Trước đây là do ánh mắt tôi mù, đánh giá cậu quá cao, còn tưởng cậu cao quý lãnh diễm đến mức nào, hóa ra còn để cho tên lợn béo Thẩm Trung Hoa ở trên thân thể cậu sờ tùy tiện! Nói đi, vì công ty của ba cậu, cậu cùng Thẩm Trung Hoa qua đêm mấy lần?! Bụng ông ta toàn là mỡ, cậu không cảm thấy ghê tởm à?”

“Anh là người không thể nói lý!” Giang Ninh nhú mày nói.

Tần Phi quát: “Mất tôi mù rồi mới tốn nhiều thời gian theo đuổi cậu, căn bản cậu không xứng!”

Hai chữ “Không xứng” vừa thốt ra khỏi miệng, khiến hai người sững sờ.

Tần Phi là tức giận, anh tức giận khi Giang Ninh bị lão sắc lang sờ soạng eo cũng không dám phản kháng, anh tức giận khi Giang Ninh đối với người khác luôn nở nụ cười còn khi đối mặt với anh vĩnh viễn luôn lạnh lùng, anh tức giận Giang Ninh không cùng anh giải thích đối với anh luôn tỏ ra lãnh đạm.

Dưới cơn tức giận như thế anh liền lỡ buột miệng nói ra.

Không xứng.....

Giang Ninh cười lạnh nói: “Tôi chỉ là dân thấp cổ bé họng, đương nhiên làm sao xứng với Tần đại thiếu cao quý, các người đều là những người có tiền có quyền, không phải chỉ cần tùy tiện nói một câu là có thể quyết định sinh tử của người khác à?! Không phải các người thấy chết không cứu sao?! Không phải các người trơ mắt đối trắng thay đen à?! Quyền quyết định vĩnh viễn nằm trong tay các người, không phải sao?!”

Tần Phi không nghĩ tới câu nói này sẽ khiến Giang Ninh phản ứng lớn đến thế, anh há miệng, nhưng không nói lời nào.

Giang Ninh nghĩ tới sự tình khiến cậu xúc động phần nộ, thân thể có chút run rẩy, hai mắt càng ngày càng đen tối.

Thanh âm cậu bất bình: “Tần Phi, anh đã chơi qua bao nhiêu người? Trai, gái, chỉ cần là anh coi trọng sẽ không chừa thủ đoạn theo đuổi cho đến khi tóm gọn trong tay, đem người kéo lên giường làm mấy lần, khi đã chán liền cho ít tiền đuổi đi. Đây còn không phải là kẻ có tiền thích chơi đùa sao? Các người căn bản không để ý đến sống chết của người khác, chỉ cần mình thoải mái, có lợi, những người khác có sống hay chết cứ mặc kệ, cho dù người khác quỳ trên mặt đất cầu xin anh, anh sẽ lạnh lùng không thèm nhìn tới, còn nói một câu: Tôi có chuyện quan trọng! Ha, chuyện sinh tử của người bình thường trong mắt các người đều không quan trọng, còn không bằng các người ăn một bữa sinh nhật đi!”

Giang Ninh thật sự kích động, khoe miệng cậu nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉa đáng sợ, cậu tiến lên trước, nhìn chằm chằm đôi mắt Tần Phi.

Tần Phi trong lòng trầm xuống, lúc này anh đã hoàn toàn khôi phục lý trí, khi Giang Ninh nói những câu này đáng vẻ như biến thành người khác, người này trong giây lát trở nên đặc biệt cường đại, nội tâm có vô vàn cảm xúc, những cảm xúc này có thể biến người thành ma quỷ. Tần Phi giờ khắc này cảm thấy, Giang Ninh mới thật sự chính là Giang Ninh.

Giang Ninh lần thứ hai cười lạnh: “Không phải anh muốn chịch chết tôi à? Để tôi thử xem đến cùng là ai chịch ai.”

Nói xong, sắc mặt cậu bỗng nhiên biến đổi, dùng sức tóm lấy Tần Phi, mở cửa xe, đem Tần Phi nhét vào trong xe.

Tần Phi ra sức giãy dụa, quay về Giang Ninh đấm đá liên tục. Nhưng Giang Ninh có thể lực, sức mạnh cao hơn anh, chỉ sau mấy hiệp, Tần Phi lại bị chế trụ.

Giang Ninh đè lại Tần Phi, một tay cởi xuống cà vạt méo xộc xệch của mình, đem hai tay Tần Phi bẻ quặp về phía sau, cầm lấy cà vạt trói chặt hai tay anh.

Tần Phi mắng to: “Cậu làm gì thế? Giang Ninh, cậu điên rồi sao, mau thả lão tử ra!”

Giang Ninh hoàn toàn không để ý, đem đôi tay trói chặt đè ép xuống ghế dựa, sau đó ấn nút đẩy ghế dựa xuống, thuận thế đặt Tần Phi dưới thân.

Hai tay Tần Phi bị trói buộc trên đầu, không biết Giang Ninh dùng phương pháp gì, anh càng muốn tránh thoát thì cà vạt càng thít chặt.

Giang Ninh cúi đầu, nhìn nam nhân dưới thân.

Bởi vì đang phần nộ, sắc mặt Tần Phi đỏ chót, đặc biệt là hai gò má, đỏ đến mức như muốn xuất huyết, áo anh đã sớm nhăn nhúm không thể tả, cổ áo sơ mi màu hồng nhạt mở ra, lộ ra da thịt trắng bóng, hai tay bị trói lại làm xương quai xanh hiện ra hình ảnh hoàn mỹ không thể tả. Hầu kết bất an lần lên xuống nói cho Giang Ninh biết, nam nhân dưới thân ngạo khí ngút trời này, đang cực kỳ căng thẳng.

17. Chương 17: Tìm Đường Chết (2)

Giang Ninh không thể không thừa nhận, mặc dù Tần Phi đã chặt vật thành bộ dáng này, nét mặt vẫn như cũ toát ra tư thái phong lưu xinh đẹp, đây là khí chất từ trong xương tủy mà thành, không có cách nào bắt chước được.

Quả thật người đàn ông này có sức hấp dẫn đặc biệt.

Tần Phi nhìn chằm chằm đôi mắt Giang Ninh, hai người đối diện một lúc lâu, anh có chút không dám tin nói: “Cậu muốn làm gì? CMN cậu muốn làm gì?”

Bên trong xe tia sáng chiếu xuống mờ ảo, anh không nhìn thấy rõ sắc mặt Giang Ninh, trực giác nói cho anh biết, nhất định Giang Ninh vẫn trưng ra bộ mặt lạnh lùng như cũ, gương mặt kia khiến anh không thể lý giải nổi.

“Anh còn không rõ tôi muốn làm gì à, không phải anh rất am hiểu chuyện này sao?!”

“Cậu dám!!!” Tần Phi nổi giận, “Nếu cậu dám chạm vào lão tử dù chỉ một chút thôi, tôi sẽ khiến cậu hối hận cả đời.”

Giang Ninh không lên tiếng, bên trong xe chìm vào khoảng tĩnh lặng.

Trong không gian tối đen hai người đang đối lập nhau, ai cũng không chịu buông lỏng nửa phần.

Thật lâu sau, Giang Ninh âm trầm nói: “Là anh ép buộc tôi.”

Lời này nói xong, cậu như hạ quyết tâm, động thủ trói chặt dây buộc hai tay Tần Phi.

“ĐM!” Tần Phi cảm giác được khí thế Giang Ninh không phải là nói suông, đây là muốn làm thật rồi!

Trong lòng anh bất an mãnh liệt tuôn trào, gào thét nói: “CMN cậu tránh xa tôi ra, tôi cho cậu biết, xưa

nay tôi luôn làm người ở phía trên, trên thế giới này không ai dám ép lão tử xuống dưới!”

Anh một bên gào một bên nâng chân đạp đá Giang Ninh, tuy tay bị trói, nhưng chân lão tử vẫn được tự do, đạp chết mây nè.

Tần Phi nâng một chân lên, Giang Ninh thuận tay nắm lấy cẳng chân anh, hướng về hai bên đè xuống, hai cẳng chân thon dài trực tiếp bị tách ra.

Tư thế này..... Thật sự khiến Tần Phi tức giận muốn cắn người!

Xưa nay chính anh thao túng người khác thành tư thế này, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày anh lại bị người khác thao túng!

Vốn đã không có khí lực lớn như Giang Ninh, hai tay lại bị trói, lúc này Tần đại thiếu có muốn tránh cũng không thoát nổi.

“Giang Ninh, tôi cảnh cáo cậu một lần nữa, không cho phép cậu chạm vào lão tử! Cậu dám làm ra chuyện này..... Làm ra chuyện tình kỳ quái, ngày mai tôi sẽ khiến công ty nhà cậu phá sản, làm cho ba cậu phải nhảy lầu tự tử, cậu đừng có mà không tin..... NÀY, CMN không được chạm vào thắt lưng tôi!” Tần đại thiếu một mồm không còn sức chống cự chỉ có thể kéo cổ họng gào thét lên.

Giang Ninh hoàn toàn không để ý anh gào thét ra sao, đầu vào đẩy đem thắt lưng xa xỉ hàng hiệu cá sấu mở ra.

Tần Phi rống to: “Giang Ninh cậu là muốn tìm đường chết sao?!”

Động tác Giang Ninh ung dung cởi quần Tần Phi ra: “Người tìm đường chết đó chính là anh.”

Tần Phi gào thét: “Tốt nhất cậu nên nghĩ tới hậu quả mình sẽ làm ra!”

Giang Ninh không lên tiếng, cởi quần lót Tần Phi ra.

Tần Phi bạo rống: “Đệt, cậu dám làm thật? CMN cậu dám sao, cậu chỉ là một tên xử nam!”

Giang Ninh lấy quần lót Tần Phi vút sang bên, hừ lạnh nói: “Tôi có làm được không, anh lập tức sẽ biết ngay thôi.”

Nhất thời sắc mặt Tần Phi tái mét, trong lòng dâng lên sự tuyệt vọng.

Liên tiếp các động tác kế tiếp, Giang Ninh làm tương đối nhanh nhẹn, không chật vật chút nào! Dùng hành động thực tế hướng về Tần Phi chứng minh: Đừng xem thường xử nam!

Cậu chặn lại hai chân Tần Phi, nâng vật trên quý lên, có người nói không ai dám chạm qua cái mông anh, lộ ra vị trí then chốt được bảo tồn hoàn mỹ, sau đó cởi thắt lưng của chính mình.....

Chưa ăn qua thịt heo, là chưa từng thấy heo chạy?!

Trên thân nam nhân chỉ có một lối vào, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết phải làm sao rồi.

Trên tay không có dụng cụ thích hợp, không thể làm gì khác hơn là oan ức Tần đại thiếu, dùng nước bọt thay thế.

Tần Phi quả thực như muốn khóc đến nơi, không thể làm màn dạo đầu một chút sao?!

Nhưng lúc này anh đã không còn muốn lên tiếng mắng nữa, mắng cũng không làm được gì, hôm nay lật thuyền trong mương, bắt cần Thất Kinh Châu, thế nhưng bị thằng nhóc chết tiệt này thực hiện được. Giang Ninh, cậu chờ đấy, sau này lão tử mà đối với cậu khách khí ấy CMN tôi không phải là người! Chờ một ngày nào đó tôi đem cậu chịch chết! Đến lúc đó lão tử nhất định sẽ tổ chức tiệc ba ngày ba đêm chúc mừng một phen, sau đó bắt cậu đeo vòng hoa đi khắp nơi, trên đó viết “Người này cục hoa đã nát, trừng phạt đúng người đúng tội”!

Thời điểm Giang Ninh đâm thật mạnh, hai người đồng thời đau đến nỗi kêu thành tiếng.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, loại chuyện này, nếu làm không tốt, sẽ khiến hai người rất đau.

Tần Phi nghiêng răng nghiêng lợi: “CMN có vào được hay không? Không được cũng đừng có mà sĩ diện! Mẹ nó đau chết mất!”

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Giang Ninh, cậu đau đến cắn chặt môi, cúi đầu nhìn xuống, lại mới chỉ đưa nửa đầu khất vào trong.

Dựa vào ánh đèn sáng mờ nhìn Tần Phi một chút, người kia sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, nằm ngửa trên ghế, bộ dáng từ bỏ giấy dựa. Như gặp chuyện gì đó khó chịu ỉn nhĩn, nhìn qua Tần Phi có một phen ý vị khó nói thành lời.

Trong lòng Giang Ninh vô pháp ức chế, kỳ thật khi người đàn ông này yên tĩnh cũng không đến nỗi khiến người ta căm ghét cho lắm.

Ý nghĩ này vừa mới sản sinh, Giang Ninh mau chóng lắc đầu, mạnh mẽ đem tâm tư đuổi ra khỏi đầu óc! Không thể, trong lòng cậu người đàn ông này mãi mãi không có bất kỳ tốt đẹp gì!

Giang Ninh vì chính ý nghĩ chợt lóe lên này cảm thấy tức giận, cậu cắn răng, đột nhiên phát lực, một lần vọt vào đến tận gốc!

“Á A A!” Tần Phi không phòng bị bị Giang Ninh đột nhiên tiến vào đến tận gốc, đau đến nỗi hồn muốn xuất ra khỏi thân thể, từng giọt mồ hôi như hạt đậu từ trên trán thi nhau rơi xuống, anh nhe răng trợn mắt nửa ngày, mới dứt quãng nói: “Cậu... CMN nhà cậu... ĐM thật quá nhẫn tâm!”

Giang Ninh rên một tiếng, thái dương cũng nhiều xuống từng giọt mồ hôi.

Cậu chưa từng nghĩ tới trải qua sự việc này lại đau như vậy, trầy sướt sâu quá mức, cục hoa bao bọc cả dương vật, tuy rằng khiến cậu đau đớn nhưng đồng thời lại trải qua một loại trải nghiệm trước nay chưa từng có, đây chính là đau cùng vui sướng trong truyền thuyết ư?

Kế tiếp là đoạn thời gian gần như trầm mặc xấu hổ, hai người điều chỉnh hô hấp, ai cũng không nói với ai một lời, ai cũng không dám động.

Thân thể gần như mất cảm chỗ kia của hai người đang từ từ thích ứng sự tồn tại lẫn nhau, giống như hai người lặng yên đang bí mật phân tranh cao thấp.

Giang Ninh cúi đầu nhìn về phía Tần Phi.

Tần Phi nghiêng đầu, vẫn nhắm mắt lại, mồ hôi thấm ướt bết tóc loạn thành một đống, hai gò má tái nhợt dần dần nổi lên đỏ ửng, răng cắn môi dưới dần trở nên hồng hào.

Trong nháy mắt cứ như vậy, Giang Ninh cảm thấy Tần Phi không còn kiêu ngạo càn quấy biến thái nữa, như một đứa nhỏ ngoan ngoãn khuyết thiếu tình cảm.

Tuy rằng Tần Phi nhắm mắt, nhưng anh có thể cảm giác được ánh mắt Giang Ninh nhìn thẳng vào anh, anh không muốn mở mắt, bởi vì anh biết, chẳng qua Giang Ninh muốn nhìn vẻ mặt chính mình mà thôi.

Những điều này anh sẽ nhớ kỹ, từ từ ghi tạc vào lòng, Tần Phi là loại người thù dai! Sớm muộn có một ngày anh sẽ báo thù!

Ước chừng qua vài phút, Giang Ninh bắt đầu động lên!

Nguyên thủy, máy móc, tiết tấu chỉ có một – là động.

Lúc này, hai người ai cũng không lên tiếng, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng âm thanh phập phập va chạm lẫn nhau.

Tần Phi nghiêng đầu, nhắm hai mắt, gắt gao cắn môi mình.

Giang Ninh nắm hai chân anh, đôi mắt theo dõi anh.

Không khoái cảm, không hôn môi, không vuốt ve, chỉ có hai thân thể rắn chắc, một người xâm nhập, một người bị ép buộc tiếp nhận, đây tuyệt đối là trải nghiệm tệ nhất mà Tần Phi trải qua.

Rõ ràng là một hồi yêu đương, nhưng lại giống như chiến tranh không có mùi thuốc súng, mặc dù một người đã công thành đoạt đất, một người hoàn toàn chịu thua, nhưng hai người đều không cam lòng, thắng không cam lòng, thua cũng không cam lòng.

Mãi đến khi Giang Ninh thở ra một hơi thỏa mãn, đem chất lỏng đưa vào chỗ sâu nhất trong thân thể Tần Phi, hai người vẫn không nói một câu nào.

Giang Ninh dừng lại một chút rồi mới rút ra, tiện tay từ trong xe lấy mấy tờ khăn giấy lau đi hạ thân chính mình, chỉ lau một chút liền nhìn thấy trên tờ giấy màu trắng có vài vết máu đỏ tươi, cậu cúi đầu hướng về nơi đó của Tần Phi nhìn lại, chất lỏng màu trắng cùng màu đỏ hòa vào nhau chậm rãi chảy ra, mơ hồ nhìn thấy vị trí sưng đỏ một mảnh hỗn độn bết bết.

Tay Giang Ninh dừng lại, cậu nhìn chằm chằm trong chốc lát, liền đưa tay giúp Tần Phi lau chùi.

Vội vàng lau vài cái, lại đem quần lót Tần Phi mặc vào, đúng lúc này, thanh âm Tần Phi lạnh lùng truyền đến: “Cậu thỏa mãn chưa?”

Giang Ninh nhú mày, động tác trên tay không ngừng lại, tiếp tục đem quần áo hai người sửa sang lại cho tốt.

Cậu lại nhìn mặt Tần Phi thật lâu, mới hít sâu một hơi, mở ra cà vạt trời tay Tần Phi.

“Chát!” Tần Phi giơ tay lên tát một bạt tai lên mặt Giang Ninh.

“Giang Ninh! Cậu gan lắm! Hãy chờ đó!” Tần Phi cắn răng đe dọa, lúc nói chuyện môi không ngừng run rẩy, mỗi một âm tiết phát ra, bộ vị khó có thể nói thành lời kia đều không ngừng đau đớn.

Giang Ninh sờ lên gò má nơi bị Tần Phi tát qua, lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Đau ư? Hóa ra anh cũng có cảm giác đau à?”

“Cậu câm miệng chó lại!” Tần Phi mắng, “Giang Ninh, cậu có thù oán gì với tôi sao? Phải chính chết tôi mới chịu?”

“Chỉ mới vậy đã chịu không nổi? Nếu như thay đổi lại vị trí thành tôi, người nằm ở phía dưới bị ngược đãi chính là tôi, anh còn cảm giác được đau không? Không tự trải nghiệm một lần, anh vĩnh viễn sẽ không biết được sự thống khổ của người khác!” Mặt Giang Ninh không hề cảm xúc nói.

“Biến ngay, đừng nói đạo lý trước mặt tôi! Cậu căn bản không hiểu được tôi! Cậu có bao giờ dùng một phần nhỏ ý nghĩ nghiền ngẫm về tôi chưa?”

“Lẽ nào anh lại hiểu rõ tôi sao? Tần Phi, anh luôn mồm luôn miệng nói hạ xuống cái tôi để theo đuổi tôi, nhưng kỳ thật những điều cơ bản nhất anh đều không hiểu!”

Tần Phi bất mãn quát: “Nói láo!”

Giang Ninh hừ lạnh nói: “Nếu như anh hiểu rõ tôi, sao lại nghĩ thẳng cha Thẩm Trung Hoa dơ bẩn kia có thể chạm đến được người tôi? Căn bản anh chỉ chủ quan phỏng đoán! Thẩm Trung Hoa đối với tôi nhiệt tình, là bởi vì tôi cùng con gái ông ta là bạn học, con gái ông ta đối với tôi có chút thành ý, đồng thời đúng lúc ba tôi có chút làm ăn sinh ý với ông ta, ngẫu nhiên thỉnh thoảng sẽ gặp mặt. Thậm chí hẹn ở chỗ này để đàm luận.....” Giang Ninh liếc Tần Phi, mới nói tiếp: “Bởi vì tôi phải về quê dự đám giỗ mẹ, hôm nay mới vội vàng quay về, buổi chiều xuống xe lửa liền đi thẳng đến đây, không có thời gian cùng Thẩm Trung Hoa hẹn đi nơi khác.”

Tần Phi nhất thời cứng đờ, nhìn Giang Ninh, lông mày chậm rãi nhú lại. Chẳng trách! Hôm nay Giang Ninh một thân tây trang màu đen, bận đồ giống như người đi dự đám tang, hóa ra từ đám giỗ mẹ dưới quê lên tận đây.

Không biết vì cái gì, Tần Phi luôn cảm thấy Giang Ninh lúc nhìn anh, ngữ khí khi nói ra mình đi đám giỗ mẹ, có một loại bức bách không thể nói tới, trực giác nói cho anh biết khi Giang Ninh nhắc tới mẹ mình tâm tình rất là phức tạp.

Ánh mắt Giang Ninh thu lại, từ trên người Tần Phi ngồi dậy, mở cửa xe, lúc này cậu mới phát hiện, ngay thời khắc hai người dây dợ, bên ngoài mưa đã bắt đầu lặng yên rơi xuống.

Giang Ninh suy tư chốc lát, đóng cửa xe lại, ngồi vào chỗ điều khiển, phát động xe, khẽ nói: “Tôi đưa anh về nhà!”

Tần Phi bán nằm ngồi kế bên ghế tài xế, thật lâu sau không nói chuyện.

Giang Ninh chạy xe hướng đến chung cư Tần Phi, một đường yên lặng, cho tới khi đến dưới lầu nhà Tần Phi, Giang Ninh dừng xe xong, Tần Phi mất bao công sức ngồi dậy, lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng tôi sẽ dễ dàng buông tha cậu! Tôi nói rồi, cậu sẽ hối hận, Giang Ninh, tôi sẽ khiến cậu chết thật thê thảm.”

18. Chương 18: Ở Chung

Tần Phi đe dọa xong liền mở cửa xuống xe, mỗi một động tác đều khiến phía sau đau đớn nhức nhối, anh thầm mắng: Trước đây lúc làm top rất là thoải mái, không nghĩ tới khi thành bot lại đau đến như vậy!

Anh đi khắp khiêng thật chậm, bên ngoài mưa rất lớn, dưới cơn mưa to anh đi khó khăn lại chậm chạp.

Đại khái đi được mười bước, nghe đến phía sau có tiếng mở cửa xe, lương tâm Giang Ninh đột nhiên trở lại, xuống xe đi tới bên người Tần Phi, đưa tay đỡ lấy cánh tay Tần Phi.

“ĐM đừng có giả bộ làm người tốt! Cút!” Tần Phi hất tay cậu ra.

Trời mới vừa mưa nên mặt đường có chút ẩm ướt, phía sau Tần Phi lại đau đến đòi mạng, đi thêm hai bước chân, liền ngã sấp mặt xuống đất.

Giang Ninh tiến lên một bước, đỡ anh dậy.

Tần Phi chạm vào Giang Ninh giống như bị điện giật, cau kinh quát: “Đừng chạm vào tôi!”

Thế nhưng khi anh đẩy Giang Ninh ra, phía sau liền đau nhức không thôi, anh khom lưng hít một ngụm khí lạnh.

Giang Ninh thở dài không nói gì, rõ ràng đi còn không nổi, lại còn ương ngạnh, bị chính mình chinh qua, nhưng người này lại như một con khổng tước ngược đầu kiêu ngạo, nam nhân như vậy chỉ sợ cả đời cũng không biết hai chữ “Cúi đầu” viết ra sao.

Tần Phi hít sâu vài hơi, từ từ đứng thẳng eo lên, tiếp tục đi về phía trước.

Giang Ninh nhíu mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Tần Phi một lúc, nhanh chân tiến lên, bỗng nhiên chặn Tần Phi ôm ngang lấy, đặt lên bả vai chính mình vác đi.

Tần Phi sửng sốt, không kịp phòng bị Giang Ninh vác trên vai, nhanh chóng quát tháo: “Đệt, thả tôi xuống! Giang Ninh ngu ngốc, mau thả tôi xuống!”

Giang Ninh mất diếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

Tần Phi mắng vài câu thấy không có tác dụng, đột nhiên ưỡn thân một cái, chiếu trên gáy Giang Ninh dùng sức cắn tới!

Tần Phi rất quyết tâm, anh hận Giang Ninh đến thấu xương, hận không thể cắn Giang Ninh cho đến chết.

Trong nháy mắt hàm răng sắc nhọn tràn ngập mùi máu tươi, Tần Phi cảm nhận được thân thể Giang Ninh cứng đờ, nhịp bước dưới chân cũng không dừng lại, vẫn vác anh đi hướng đến trước cửa.

Tần Phi cắn một lúc, lại cảm thấy nếu như mình cắn xuống, khối thịt trên gáy Giang Ninh phỏng chừng rơi xuống mất, lúc này, bỗng nhiên đầu óc anh xoay một cái, chính mình cắn thịt Giang Ninh sắp rơi xuống luôn rồi, thế mà tiểu tử này lại không hé răng một chút nào, xem ra chỉ là thích đưa tới cửa tìm ngược! Đã như vậy, anh còn chần chờ gì nữa?

Mẹ nó, mộng lão tử tốt như vậy lại dám chịch?! Xem tôi dần vật cậu như thế nào.

Tần Phi hung hăng dùng sức, lúc này mới dần dần mở lòng ra.

Giang Ninh vác người tiến vào trong thang máy đặt xuống, cậu ấn xuống tầng lầu, sau đó quay đầu lại lườm Tần Phi, khẽ nói: “Sao không cắn tiếp đi? Tôi tưởng anh sẽ cắn chết tôi chứ?”

Tần Phi hừ lạnh: “Nếu làm vậy quá có lợi cho cậu, tôi có một trăm loại phương pháp làm cậu thống khổ đến chết!”

Trong mắt Giang Ninh hiện ra ý vị không rõ ràng, không lên tiếng, chỉ nhìn Tần Phi.

Thang máy đến nơi, Tần Phi khó khăn cất bước, mỗi một chuyển động, phía sau như có từng cơn lửa đốt thiêu cháy hừng hực đau đớn.

Giang Ninh theo Tần Phi đi ra thang máy hỏi: “Chìa khóa anh đâu?”

“Trong túi quần.” Tần Phi trả lời lạnh lùng.

Giang Ninh cúi đầu nhìn quần Tần Phi, gò má có chút phồng hồng, liền ho nhẹ một tiếng, lúc này mới khó chịu luồn tay vào trong túi quần Tần Phi, kiếm nửa ngày mới móc ra được chìa khóa ra khỏi túi.

Tần Phi đứng ở nơi đó có chút lúng túng, hướng lên trên liếc mắt, không thèm nhìn tới tên tiểu tử chết tiệt kia.

Giang Ninh cầm chìa khóa mở cửa, Tần Phi nhìn bóng lưng Giang Ninh, trong thâm tâm nói: Coi như cậu còn biết thức thời, không dám ném lão tử ở đây một mình.

Đừng tưởng Tần Phi vừa nãy không cho Giang Ninh đi mình đi, luôn mồm luôn miệng kêu Giang Ninh cắt đi, nhưng nếu Giang Ninh thật sự không đi anh mà cắt đi ấy, nhất định Tần Phi sẽ tức giận tột độ, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho Giang Ninh, đây là tâm khẩu bất nhất, thật làm khó cho Tần đại thiếu mã.

Giang Ninh mở cửa phòng, mở đèn xong, đối với Tần Phi nói: “Trước tiên anh nghỉ ngơi một chút, tôi đi nấu nước.” Nói xong, cậu xem như đây chính là nhà mình, đến nhà bếp tìm ấm nước nấu nước, lại đi đến phòng tắm kiểm tra có nước nóng hay không, sau đó châm nước vào bồn tắm.

Tần Phi đi đến trước ghế sofa ngồi xuống, vừa mới ngồi, dưới thân truyền đến cảm giác đau đớn không cách nào lơ là đi được, anh không nhịn được lần thứ hai hít một ngụm khí lạnh.

“Anh..... Không bằng trước tiên nên đi tắm, tắm xong rồi tôi bôi ít thuốc cho anh.” Giang Ninh đi tới.

Tần Phi thái độ ác liệt rống lên: “Cút đi!”

Anh hồng xong rồi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên trái gò má Giang Ninh đang chảy máu, lúc này mới nhớ tới lúc đó anh điên cuồng đập cửa kính xe, Giang Ninh bị thủy tinh cửa vào mặt.

Tần Phi cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên nhẹ dạ, nhìn thấy Giang Ninh mái tóc ướt sũng kề sát trên trán, sắc mặt tái nhợt, trên mặt cùng cổ đều dính máu, có muốn mắng cũng không nói thành lời, anh mở miệng nửa ngày, cuối cùng chỉ buồn bực nói một câu: “Mèo khóc chuột giả từ bi*!”

***Mèo khóc chuột giả từ bi (): tâm địa độc ác, giả bộ từ bi.**

Tính khí Giang Ninh lúc này đã ổn định, không cùng Tần Phi đôi co, xoay người đi vào phòng bếp nhìn ấm nước, “Tắm trước đi, vừa nãy anh dầm mưa, coi chừng dễ cảm mạo.”

“Mẹ nó cậu đừng có giả mù sa mưa quan tâm tôi!” Tần Phi ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn đứng lên đi tới phòng tắm, anh xác thật mình cần phải đi tắm.

Tần Phi đi vào phòng tắm, nhìn thấy chính mình trong gương, thật sự có bao nhiêu chật vật liên bấy nhiêu chật vật, trước đây phong lưu phóng khoáng liên biến mất không còn hình dáng, bây giờ nhìn lại thật giống như mới vừa bị người ta SM.

Đệt, không phải mình cũng bị trói hai tay bằng cà vạt vậy có được tính là SM không?!

Tần Phi phần hận cắn chặt hàm răng, kéo quần áo xuống, tiến vào nằm bên trong bồn tắm, thật đau quá đi.

Ngón tay cẩn thận từng li từng tí một sờ vào chỗ đau đớn, sau cơn đau đớn, vẫn còn sót lại một ít chất lỏng chảy ra, phải cào phải chùi ra cho bằng được!

Lúc này, cửa phòng tắm mở ra, trong tay Giang Ninh cầm một bộ đồ ngủ sạch sẽ, còn bưng một ly nước nóng, đặt phía trên bồn tắm lớn ở bên ngoài.

Tần Phi nhắm mắt lại, chẳng muốn nhìn cái tên tiểu tử chết tiệt thích giả bộ làm người tốt kia.

Giang Ninh cũng không nói chuyện, đặt đồ vật xuống liền muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên Tần Phi mở miệng: “Đứng lại!”

Giang Ninh nhú mày nhìn anh.

Tần Phi hắng giọng, cực kỳ không tự nhiên nói: “Lại phòng khách bên trong ngăn tử có thuốc.”

“Ừ.”

Giang Ninh gật đầu, liền đi ra ngoài, không quá hai phút lại đi vào, trong tay cầm một lọ thuốc mỡ.

“Thuốc này..... Khi nào nên bôi?”

Tần Phi liếc mắt nhìn lọ thuốc mỡ trên tay Giang Ninh, mặt đỏ lên, quát tháo: “Tôi kêu cậu lấy thuốc cầm máu, ai bảo cậu lấy Mã Ứng Long*?!!!”

Về mặt Giang Ninh cứng lại: “Không phải chỗ đó của anh đang đau sao..... Tại anh cũng không nói rõ ràng.”

Tần Phi tức giận muốn nổ tung từ bên trong bồn tắm lớn nhảy ra, thì ra vừa nãy Giang Ninh nói tắm xong sẽ bôi thuốc cho anh, chẳng qua là do anh bị thương ở cúc hoa nên cậu ấy mới chịu bôi..... Ai thèm chứ!

Giang Ninh đi ra ngoài, rất nhanh lại từ bên ngoài cầm hòm thuốc trở về, nhìn thấy sắc mặt Tần Phi vẫn như cũ không tốt lên chút nào, lạnh lẽo nói: “Trong nhà anh không có nhiều thuốc lắm, thuốc mỡ Mã Ứng Long lại đặt phía trên cùng, tôi còn tưởng anh thường dùng loại này.”

“Cậu mới thường dùng đó, cả nhà cậu mới thường dùng đó!” Tần Phi quả thực cạ lời, thuốc trong nhà anh chủ yếu là do trợ lý mua, phỏng chừng trợ lý mỗi một lần đều tới đưa cho anh, anh cũng không nhìn kỹ bên trong có loại thuốc gì.

CMN thật sự đáng chết mà!!! Hôm nay xem như xui xẻo tốt độ, tất cả những điều này là do tên tiểu tử chết tiệt không biết trời cao đất rộng này!

Thấy Giang Ninh đứng bất động, Tần Phi lại quát: “Thất thần làm gì, đến đây băng bó cho lão tử!”

Giang Ninh không cãi lại, ngồi vào một bên bồn tắm lớn, kéo cánh tay Tần Phi qua, thoa thuốc cho anh.

Giang Ninh nhìn thấy chỗ cổ tay Tần Phi có dấu vết bầm tím, rõ ràng là vừa mới ở trong xe bị cà vạt trói qua.

Tần Phi hừ lạnh: “Đủ tàn nhẫn nha, đến cùng cậu có bao nhiêu cừ hận đối với tôi? Không biết còn tưởng rằng chính tôi giết ba cậu, đáng về đó hận không thể băm thầy tôi thành nhiều mảnh.”

Giang Ninh: “.....”

Tần Phi: “Không phải cậu còn nhớ mối hận trước đây tôi cướp chuyện làm ăn của công ty ba cậu? Lúc này cậu lại cường hiếp tôi, cuối cùng cũng coi như báo thù xong rồi nhỉ?!”

“Cường hiếp” Hai chữ cực kỳ chói tai vọt vào tai Giang Ninh, trên tay cậu dừng một chút, nhưng chung quy không nói gì.

Cho đến khi bôi thuốc xong, dùng băng gạc cột lên, Giang Ninh vẫn không có biểu cảm gì: “Đừng để dính nước, hai đến ba ngày sau vết thương sẽ tốt hơn.”

Tần Phi giương mắt, lại nhìn thấy trên mặt cùng trên cổ Giang Ninh dính máu, hừ một tiếng nói: “Mặt cậu toàn máu, phỏng chừng sau này bị hủy dung, không biết con gái Thẩm Trung Hoa có còn coi trọng cậu không, thật sự rất là đáng tiếc, Thẩm sắc lang muốn có rể hiền e thất bại rồi!”

Giang Ninh nhìn Tần Phi mấy lần, từ từ nói: “Anh đúng là lòng dạ hẹp hòi!”

Lúc này Tần Phi hống lên: “CMM lão tử thành ra dạng này là do ai, chẳng lẽ không được thù dai sao? Nói cậu hai câu không thèm nghe, lão tử còn muốn làm cậu đây! Giang Ninh tôi cho cậu biết, bây giờ cởi quần để tôi chịch cậu một lần, bằng không tôi sẽ không để yên đâu!”

Giang Ninh nheo mắt, nói: “Tôi cũng không muốn để yên chuyện này đâu.”

Tần Phi nhất thời sững sốt, nghiêng mắt nhìn Giang Ninh: “CMN ý cậu là sao?”

Giang Ninh không lên tiếng, cầm lấy đồ vật xoay người đi ra ngoài.

Tần Phi nhìn bóng lưng Giang Ninh, tàn nhẫn nói: “Tiểu tử chết tiệt cậu đừng nghĩ tôi sẽ giống như lúc trước, nếu như lão tử hiện giờ có súng trên tay, ngay lập tức sẽ đem cậu bắn chết!”

Lúc này, Giang Ninh xoay người trở về, chỉ có điều cầm trong tay di động: “Di động của anh.”

Tần Phi liếc một chút, nhìn thấy trên màn hình hiện lên tên anh hai, thu lại cơn tức giận, trừng Giang Ninh, đem di động nhận lấy.

“Ô, chào anh.” Tần Phi tận lực dùng giọng ôn hòa nói.

Giang Ninh như không có chuyện gì xảy ra đi ra phòng tắm, cũng không đi xa, liền đứng trước cửa phòng tắm, lắng lắng nghe Tần Phi nói chuyện điện thoại.

“Tiểu Phi, sinh nhật vui vẻ.” Âm thanh Tiểu Cẩn luôn luôn ôn hòa truyền đến.

“Cảm ơn anh.” Trong tâm Tần Phi nghĩ, đã sớm không còn vui vẻ gì nữa, em trai anh bị người ta cưỡng hiếp, sinh nhật này có thể vui sướng à?!

“Về nhà rồi? Sao buổi tối không ra ngoài chơi.”

“Dạ, về rồi.”

“Sớm như vậy? Trước đây em toàn chơi thâu đêm suốt sáng.”

“Ạch..... À không có gì, giờ lớn tuổi rồi, lười vận động lắm.”

“Biết mình tuổi không còn nhỏ mà vẫn cứ ham chơi, từng nói với em bao nhiêu lần rồi, tìm đối tượng thành thật kiên định ổn định lại chính mình, nam cũng được, nữ cũng tốt, chỉ cần là loại em thích, có thể chăm sóc cho em, cùng nhau đi hết quãng đường còn lại.”

Tần Phi trong lòng chua xót, ngay mấy tiếng trước, anh còn muốn cùng Giang Ninh cố gắng ở chung, ổn định đây này, nhưng hiện tại..... Biến CMM đi!

“Anh, sao vậy, anh nghĩ thông suốt rồi à, không phản đối em tìm nam nhân?”

Tiểu Cẩn có chút bất đắc dĩ nói: “Em lớn như thế rồi, đâu đến lượt anh phải dạy dỗ em, lại nói nếu phản đối có ích lợi gì.”

“Ha...Ha...” Tần Phi nở ra nụ cười khổ sở.

“Sao anh nghe em cười không hứng thú gì vậy, có chuyện gì thế?” Quả nhiên là anh em ruột, tâm tình Tần Phi bị Tiểu Cẩn phát hiện.

“Dạ không, em chỉ cảm thấy hơi mệt một chút.”

“Vậy nên sớm nghỉ ngơi đi, sắp tới anh chuẩn bị về nước để giải quyết một số việc, nhanh thì hai đến ba tháng, chậm nhất cũng là nửa năm, sau khi xong anh sẽ thường trú lại đây luôn.”

“Anh, cuối cùng anh cũng đồng ý trở về!” Tần Phi cao hứng nói, “Em nhớ anh muốn chết à!”

Tiểu Cẩn thâm trầm nói: “Ừ, anh sẽ trở về, thời gian cũng không lâu lắm. Tiểu Phi, xem như đây là quà sinh nhật anh dành bất ngờ đến cho em.”

“Được, được, em cảm ơn anh.” Tần Phi kích động gật đầu liên tục, đây là quà sinh nhật tốt nhất mà anh nhận được, anh trai ruột xuất ngoại mười mấy năm cuối cùng muốn về nước, đó là người thân cận nhất trên thế giới này dành cho anh nha!

Cúp máy, tâm tình Tần Phi chuyển biến tốt đi rất nhiều, đứng dậy lau chùi thân thể, thay áo ngủ, từ trong phòng tắm đi ra.

Ra cửa phòng tắm liền nhìn thấy Giang Ninh ngồi trên ghế sofa, tâm tình đang tốt lên một chút lập tức trầm xuống trở lại.

Hết chương 18

19. Chương 19: Ở Chung (2)

Giang Ninh cùng Tần Phi liếc mắt nhìn nhau, cậu đứng lên nói: “Tôi đi đây.” Nói xong cầm lấy áo khoác vắt trên ghế sofa, đi tới cửa.

Trong tay Tần Phi còn cầm ly nước nóng vừa nãy Giang Ninh đưa đến cho anh, không chút suy nghĩ, ném ly nước nóng hướng về phía Giang Ninh, bất thiên bất ý* nện sau lưng Giang Ninh, cái ly rơi trên đất bể nát, nước nóng thấm ướt trên quần áo Giang Ninh.

***Bất thiên bất ý: không nghiêng không lệch.**

Giang Ninh dừng bước, xoay người lại nhìn Tần Phi, Tần Phi vừa tắm rửa xong sắc mặt khôi phục hồng hào một chút, vạt áo ngủ phía trước hơi mở ra, lộ ra một khoảng ngực lớn màu trắng.

Ánh mắt Giang Ninh dừng lại ở vùng da thịt màu trắng kia, thần sắc trong mắt không khỏi tăng lên, nhanh chóng dời ánh mắt đi.

“CMN một câu cũng không thêm nói, muốn đi là đi sao?!” Tần Phi quát, “Chuyện tốt đẹp gì cậu cũng làm, tiện nghi gì cũng bị cậu chiếm!”

Sắc mặt Giang Ninh không thay đổi, lạnh nhạt nói: “Hiện tại tâm lý anh không bình tĩnh, chờ anh tĩnh táo lại chúng ta sẽ bàn tiếp.”

“Tôi đéch thềm đàm luận cùng cậu!” Tần Phi tính tình vốn dĩ chẳng ra gì, từ khi bị Giang Ninh làm xém chút nữa đòi mạng, hầu như thốt ra toàn những câu thô tục.

Giang Ninh khẽ rũ mắt xuống, nói: “Sự tình đã phát sinh, tôi không phủ nhận hành vi của chính mình, nhưng anh nên rõ ràng, nếu như không phải anh uy hiếp tôi, tôi sẽ không làm loại chuyện đó.”

“Tôi bức cậu?” Tần Phi trợn mắt lên, “CMN tôi bức cậu phải cưỡng hiếp tôi? Giang Ninh, không ngờ đấy, cậu còn có bản lĩnh đổi trắng thay đen nha!”

“Trước đó tôi đã nói rất rõ ràng, anh cách xa tôi ra, là anh năm lần bảy lượt.....”

Giang Ninh nói còn chưa dứt lời, Tần Phi nắm khay trà hương về cậu ném tới, cái gì gạt tàn thuốc, hộp chứa đồ vật, toàn bộ hương về Giang Ninh bay tới, Giang Ninh không tránh kịp, bị remote ti vi nện lên gò má.

Cậu xoa lên chỗ gò má bị đập, hai hàng lông mày nhíu lại: “Tôi thừa nhận mình làm chuyện này, cũng đồng ý gánh chịu hậu quả, thế nhưng..... Anh cứ hết đánh rồi lại giết, chúng ta không có cách nào bình thản đàm luận chuyện này.”

“Bình tĩnh hả? Tôi sao bình tĩnh nổi?! Cậu hiện tại cởi quần ra để tôi chịch một lần, tôi liền bình tĩnh ngay!” Tần Phi kéo cổ họng gào thét.

Giang Ninh rùng mình: “Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra!” Nói xong, xoay người muốn đi.

“Nếu như cậu bước chân ra khỏi cửa, tôi liền gọi điện thoại cho lão ba cậu, nói hết sự tình xảy ra ngày hôm nay cho ông ấy biết, để ông ta nhìn con trai chính mình tại sao lại làm ra chuyện tình cảm thú này! Sau đó gọi điện thoại cho lão hiệu trưởng, tâm sự với ông về chủ tịch hội học sinh ở đại học X, với tiêu chí học giỏi, hot boy nam thần, sao lại cởi quần nằm sấp trên người đàn ông để cõ!” Tần Phi nâng cằm nhìn chằm chằm Giang Ninh, muốn bỏ đi ăy hả? Nằm mơ!

Giang Ninh nhìn Tần Phi như một tên vô lại, nhất thời không nói gì.

Tần Phi nhướng mày: “Ngược lại tôi có một trăm loại phương pháp khiến cậu chết thảm, để xem coi cậu sẽ chọn loại nào.”

Giang Ninh bất đắc dĩ nói: “Đến cùng anh muốn như thế nào?”

Tần Phi cắn răng nói: “Tôi muốn làm chết cậu!”

Vào lúc này Tần đại thiếu lưu manh cùng bản sắc gian thương hiện ra, anh nhìn ra Giang Ninh người này tuy rằng trên mặt lạnh lùng, nhưng kỳ thực vẫn thiện lương tận trong cốt tủy, bằng không sẽ không vì hồ

thẹn bắt anh đưa về nhà, vì lẽ đó anh cố tình lợi dụng cảm giác áy náy của Giang Ninh, phải dần vật tiểu tử này.

Giang Ninh nhìn dáng vẻ Tần Phi, biết mình nếu rời khỏi nơi này, e rằng thật sự không cách nào dễ dàng đi được, không lên tiếng nữa, đặt áo khoác xuống ghế sô pha, đi lấy cây lau nhà quét dọn đồng mảnh vỡ thủy tinh Tần Phi ném vỡ.

Tần Phi thấy Giang Ninh ngoan ngoãn lưu lại, lúc này như một đại gia tiến vào phòng ngủ.

Giang Ninh thu dọn xong phòng khách, nhìn vào đồng hồ trên tay đã là hơn một giờ khuya, không thể làm gì khác hơn là ngủ lại ở nhà Tần Phi.

Nhà Tần Phi rất lớn, có hai tầng, sở hữu diện tích bốn trăm mét vuông, phòng khách, thư phòng, phòng tập thể hình có đầy đủ mọi thứ, thậm chí ngay tầng hai còn có bồn hoa lộ thiên thật lớn, nhưng duy nhất thiếu hụt chính là phòng ngủ.

Nhà lớn như thế, lại chỉ có một căn phòng ngủ, một cái giường!! Quả nhiên là chung cư dành cho độc thân Vương lão ngủ.

Giang Ninh đi đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, xử lý qua loa vết thương trên mặt, ngủ ngay tại ghế sô pha.

Ở trong phòng ngủ Tần Phi kỳ thực căn bản không ngủ được, anh dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh Giang Ninh truyền đến, mãi đến tận khi Giang Ninh thu dọn thỏa đáng nằm xuống ghế, anh mới buồn bực ở trên giường trở mình, tư thế nghiêng người như vậy, khiến phía sau anh đau đớn, anh không khỏi hận nói: “Kỹ thuật làm tình của Giang Ninh thật sự quá tệ, chỉ biết hướng về phía trước đâm tới đâm lui, cho dù người có làm bằng sắt cũng không nhận được hưởng chi là mình!”

Lần thứ hai tình cảnh trong xe hiện lên trong đầu, không cách nào quên được nhiệt độ trên người Giang Ninh, bình thường người kia lạnh như băng, thời điểm tiến vào thân thể anh lại nóng bỏng như thiêu đốt.

Nếu như không phải phát sinh lần diên đảo đó, Tần Phi từ top trở thành bot, thì sẽ có một đoạn tình cảm thiên lôi địa hỏa, khiến người khác cốt ghi tâm.

Nhất định phải đem tên tiểu tử chết tiệt Giang Ninh kia trở về, nếu không trong lòng lão tử ghen khuấy mà chết mất!

Sau nửa đêm, Tần Phi khát nước tỉnh lại, giãy giụa một lúc lâu, mới bắt đầu rời giường đi rót nước uống, anh có tật xấu, chỉ cần trước một ngày uống quá nhiều rượu, ban đêm sẽ khát nước.

Đi tới bên trong phòng, anh nhìn thấy Giang Ninh nghiêng người nằm trên ghế sô pha, trên người đắp áo khoác Tây phục bị ướt nước, ngoài cửa sổ sau cơn mưa trời lại sáng ánh trăng chiếu vào trên mặt nam nhân, da thịt cậu vốn trắng nõn như được khoác lên một tầng ánh sáng, càng ngày càng hấp dẫn người

khác. Khuôn mặt ngũ quan tinh xảo đang say giấc nồng thu lại hết vẻ đề phòng, vẻ mặt vô tư, bình tĩnh như vậy, vết thương trên mặt đã được dán băng cá nhân, chẳng những không ảnh hưởng vẻ ngoài tuấn lãng, ngược lại nhiều hơn mấy phần khí tức dương cương.

Tần Phi hô hấp nhất thời cứng lại, lần đầu tiên nhìn thấy Giang Ninh như vậy, sâu trong nội tâm lần thứ hai động tâm không cách nào ức chế được, dù cho nam nhân này trước đó mấy giờ trước đối với anh làm ra chuyện tình không thể nào tiếp thu, nhưng vào lúc này anh không chế không được sự động lòng của chính mình, thật sự quá mê muội!

Tần Phi xoay người đi đến phòng bếp rót nước, tiếng bước chân làm Giang Ninh bừng tỉnh.

“Uống nước?” Giang Ninh đi tới phía sau Tần Phi, thấp giọng hỏi, vốn là âm sắc thanh nhuận mang theo một tia khàn khàn, cũng tăng thêm mấy phần gợi cảm.

Tần Phi tay cầm ly nước run lên, trái tim đột nhiên nhảy lên mấy lần.

Tần Phi thuộc dạng thích không chế người khác, khi anh phát hiện nhịp tim đập của chính mình không cách nào không chế thì, ngoại trừ tức giận vẫn là tức giận.

Anh quay đầu trừng Giang Ninh: “Tôi cần cậu để ý sao! Ngay cả khi tôi ở nhà mình muốn uống ngụm nước cũng không thể?”

“.....” Giang Ninh không nói gì, người này như hỏa diệm sơn, thỉnh thoảng luôn phun trào mấy lần.

Dưới ánh trăng Tần Phi thoáng nhìn Giang Ninh, hung hăng trừng cậu vài cái, sau đó cầm ly nước rời đi.

Giang Ninh không nói gì, trở lại ghé xô pha, nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Mới vừa nằm xuống, bỗng nhiên cửa phòng ngủ mở ra, một cái thảm lông từ bên trong bay ra ngoài, rơi vào trước mắt Giang Ninh.

Trong phòng truyền ra âm thanh Tần Phi giận dữ: “Ngủ không biết đắp chăn hả, đúng là ngu mà!” Âm thanh từ từ hạ xuống, cửa phòng ngủ đóng lại cái rầm.

Giang Ninh nhìn tấm thảm lông kia, đột nhiên muốn cười, sao cậu lại cảm thấy người kia ở trong phòng có chút ấu trĩ thế này?

Ngày thứ hai, Giang Ninh ngủ không đắp chăn lại không cảm mạo, ngược lại Tần Phi ở trong phòng bao bọc chăn bông bị cảm mạo, đau đầu, phát sốt, chảy nước mũi, một loạt bệnh đều kéo quân đến cả rồi.

Tần Phi nằm ở trên giường một bên lau nước mũi, một bên rên rỉ mắng: “Đúng là đen như chó, từ lúc gặp được cậu lão tử liền xui xẻo, hơn mười năm chưa cảm mạo qua lần nào, đều tại cậu con ma đen đui này!”

Trong tay Giang Ninh bưng ly nước nóng cùng thuốc đi vào phòng, đạm nhiên nói: “Mới sáng sớm anh có tinh thần đi mắng người nhỉ, có mệt không?”

“Không mệt! Lạc thú lớn nhất trong đời lão tử chính là mắng cậu cùng làm cậu!” Tuy Tần đại thiếu đang bệnh, tính tình càn quấy lại hiển lộ ra không thể nghi ngờ.

Giang Ninh không để ý đến anh, trời vừa hửng sáng bị người như thế không ngừng mắng, cậu sắp có miễn dịch đề kháng rồi.

“Nhà anh cái gì cũng đều không có, trong tủ lạnh chỉ có vài quả trứng gà, tôi nấu hai quả, khi nào anh đói cứ bóc trứng ra mà ăn.” Giang Ninh nói xong, đặt xuống hai quả trứng gà luộc, xoay người đi đến phòng khách, nhìn đáng vẻ như muốn đi ra ngoài.

Tần Phi lấy khăn lông ấn trên trán, hô lên: “Cậu đi đâu thế? Không thấy tôi đang bệnh à? Cậu còn chạy ra ngoài?”

Giang Ninh nói: “Tôi không phải bảo mẫu của anh, không có trách nhiệm một tắc cũng không rời xa anh, huống hồ ngày hôm nay trường học có buổi thi cuối kỳ thử nghiệm.”

“.....” Tần Phi không còn lời gì để nói, nghe Giang Ninh ở bên ngoài mang giày, âm thanh mở cửa, anh tức giận hô lớn lên: “Cút đi! Biến ra xa một chút, đỡ cho lão tử nhìn thấy cậu lại phiền lòng!”

Hô xong, trong lòng Tần Phi lại có chút mơ hồ chờ mong, chờ mong Giang Ninh có thể nói một câu “Tôi thi xong sẽ quay trở lại” đại loại thế.

Thế nhưng thật đáng tiếc, Giang Ninh không nói tiếng nào liền đóng cửa đi luôn.

Khi tiếng cửa đóng lại, trong đầu Tần Phi trống rỗng, căn phòng lớn hơn bốn trăm mét vuông chỉ còn lại một mình anh, bốn phía yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy rõ ràng.

Người một khi sinh bệnh, sẽ dâng lên một chút tâm tình bi quan, Tần Phi cũng giống như vậy, ở trong lòng tịch mịch đột nhiên sinh ra, anh thậm chí có chút bi ai nghĩ, nếu như Giang Ninh có thể mỗi ngày lưu lại đây, anh sẽ tha thứ cho cái tên ngốc kia đã dám làm chuyện cầm thú.

Haizz, cô quạnh thực sự là sát thủ lớn nhất của nhân loại.

Tần Phi uống thuốc xong, trong bụng không đói lắm, chỉ ăn một quả trứng gà, sau đó nặng đầu ngủ say.

Ngủ thẳng đến buổi trưa, bị tiếng chuông di động đánh thức, anh mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy đầu rất đau, căn bản không muốn nghe điện thoại, liền ấn xuống nút yên tĩnh, xoay người ngủ tiếp.

Cũng không biết ngủ bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa không ngừng vang lên như muốn đòi mạng.

Tần Phi ngủ không nổi nữa, liền bọc chăn lên đi ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Đại Xuân Tử trưng cái mặt to trình inh trước mặt anh: “Trời đất ơi, cậu làm gì ở đây? Đang thời gian ở cữ hả?”

“Cút!” Tần Phi uể oải rầm rì một tiếng, xoay người đi đến phòng ngủ lên trên giường nằm tiếp.

Đại Xuân Tử đi theo vào tận phòng ngủ, trong miệng không thốt ra được một lời êm tai: “Nhìn cậu như vậy, vẻ mặt tiêu tụy, cứ như mới vừa bị người khác luân gian!”

“Luân gian cái đầu cậu!” Tần Phi tức đến nổi phổi, Đại Xuân Tử chính là Tang Môn tinh, anh bị người ta cưỡng hiếp còn chưa đủ, lại còn bị nói là luân gian!

“Sao cậu không bắt máy? Lại nằm ngay đơ ở trong nhà?” Đại Xuân Tử hỏi.

Trong lòng Tần Phi bình tĩnh lại, buổi trưa lúc đó có tiếng di động vang lên, anh còn tưởng Giang Ninh có chút lương tâm gọi đến hỏi dò bệnh tình, hóa ra lại là Đại Xuân Tử gọi.

Tần Phi hừ nói: “Khó chịu, cảm mạo.”

“Ái chà chà, Tần thiếu gia sinh long hoạt hổ cũng sẽ cảm mạo nha!” Đại Xuân Tử như đang phát hiện chân trời mới liền nói.

“Miệng chó không mọc được ngà voi.” Tần Phi nhú mày nói.

Khi hai người đang nói chuyện, cửa phòng bên ngoài có tiếng động, ngay sau đó, cửa lớn mở ra, trong tay Giang Ninh nhắc theo hai cái túi trắng lớn đi vào.

20. Chương 20: Hôn Môi

Giang Ninh đứng trước cửa phòng ngủ, hai con mắt Đại Xuân Tử như muốn dựng thẳng lên.

Ngày hôm qua Giang Ninh một thân tây trang màu đen đã thay đổi, hiện tại mặc trên người chỉ là bộ đồ phổ thông quần jean cùng áo thun trắng, chỉ cần cậu đi trên đường cái mặc bộ đồ tùy ý như thế này, sẽ khiến người khác nhìn ra cậu có khí chất minh tinh.

“Ồi trời đất ơi! Mỹ nhân từ đâu bước tới nơi đây?” Đại Xuân Tử túm lấy cùi chỏ Tần Phi, “Anh đúng là không có suy nghĩ, tối hôm qua còn đẩy người ta rồi chạy biến đi, hóa ra là kim ốc tàng kiều nha!”

Không đề cập đến tối hôm qua đã là tốt rồi, nhắc lại chuyện tối đó, sắc mặt Tần Phi biến đen.

Giang Ninh chỉ nhàn nhạt liếc Đại Xuân Tử một chút, liền dời đi ánh mắt, đối với Tần Phi nói: “Sao anh không bắt máy?”

Từ lúc Giang Ninh trở về một khắc kia, trong lòng Tần Phi không thể nói ra được mình cao hứng như thế nào, vừa nghe Giang Ninh nói lời này, cũng rõ ràng trong cuộc gọi đó Giang Ninh có gọi đến, không nhận được cảm thấy hài lòng lên. Nhưng trên mặt anh lại không dễ dàng hiện ra cảm xúc ấy, lười biếng nói: “Mới ngủ dậy.”

“Ừ.” Giang Ninh gật đầu, xoay người đi đến phòng bếp.

Con mắt Đại Xuân Tử nhìn theo Giang Ninh đi ra ngoài, Tần Phi một quyền quất tới, cảnh cáo nói: “Không cho phép nhìn loạn!”

“Chắc chắc chắc,” Đại Xuân Tử luôn mồm nói, “Thời điểm nào bắt đầu vậy? Sao chưa từng nghe anh nói qua? Bộ dáng không tồi nha, cao lớn lại trắng trẻo, là loại hình mà anh thích, có điều nhìn qua có chút lạnh lẽo, ây chà, không biết tư vị sẽ ra sao nhỉ? Sướng hay không sướng? Mọi người nói nếu làm với những mỹ nhân lạnh lùng tư vị sẽ rất đặc biệt đấy.”

Tần Phi ném cho cậu cái nhìn khinh thường: “Nói lung tung cái gì đấy, đi rửa miệng sạch sẽ đem lại đây!”

Đại Xuân Tử nhìn chằm chằm ánh mắt Tần Phi thay đổi: “Không thể nào? Thật đó hả?” Đại Xuân Tử lý giải được Tần Phi, muốn thay đổi một Tần Phi chỉ biết vui đùa một chút với những tiểu tình nhân là không dễ dàng gì, vừa nãy Đại Xuân Tử hỏi những câu nói kia, Tần Phi nhất định sẽ nói vài câu, chứ tuyệt đối không phải loại thái độ này.

Quả nhiên, sắc mặt Tần Phi có chút không được tự nhiên, buồn bực nhíu mày: “Cậu được rồi đó, sao hôm nay lại nhiều chuyện thế nhỉ?!”

Đại Xuân Tử bĩu môi nói: “Được rồi, tôi còn không biết tính anh sao, nếu như không phải như vậy, anh sẽ để cho y ở nhà dễ như thế à?”

Tần Phi trừng mắt: “Cậu không thấy phiền hả, hôm nay tới đây làm chi? Muốn lấy chìa khóa xe? Tôi để ở bên ngoài đó, mau chóng lấy đi và đem xe cút ngay cho tôi!”

“Xí, xem anh kìa, lòng dạ hẹp hòi, đã không cho tôi nhìn, tôi càng phải nhìn thêm vài lần, nhìn đến nỗi khiến anh phải đau lòng mới thôi.” Đại Xuân Tử một điểm không khách khí, hoàn toàn không có ý tứ đi, ánh mắt không ngừng nhìn ra bên ngoài.

Nếu như không phải phía sau vẫn còn đau đớn Tần Phi rất muốn đập cậu bay ra ngoài.

Đại Xuân Tử đột nhiên thở dài, gãi đầu nói với Tần Phi: “Tôi có chuyện muốn nói với anh đây.”

“Có rắm mau thả.”

“Cái thái độ này..... Kỳ thật mấy ngày trước đã muốn nói với anh, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, tôi đây đã tìm ra được tình yêu của đời mình rồi.”

Tần Phi liếc mắt nhìn: “Đại ca, không phải cậu thường luôn nói chuyện yêu đương à, từ nhỏ đến lớn, cả trai cả gái không dưới một trăm đi.”

“Lần này là tình yêu chân thành!” Đại Xuân Tử rất nghiêm túc cường điệu.

Tần Phi khinh bỉ nói: “Dẹp đi, lần nào cậu chả nói đó là tình yêu chân thành?!”

Đại Xuân Tử đứng lên, cãi lại: “Ai thêm lừa anh, người này tôi phải tốn bao nhiêu công sức rất là khó khăn mới có được đoạn tình cảm này, người kia rất tốt lại đây về mị lực, lần sau tôi sẽ mang người đến cho anh xem.”

Tần Phi căn bản không coi chuyện này là to tát gì, thuận miệng nói: “Được thôi, cho cậu chút mặt mũi tôi sẽ gặp gỡ cậu ấy. Đúng rồi, cái tình yêu chân thành ấy, có phải là tình nhân tiểu bạch kiêu thích chơi cồng SM không?”

“Anh nói thẳng ra là Bạch Băng luôn đi!” Đại Xuân Tử khinh thường nói, “Chia tay rồi, loại vịt con kia tôi cho ít tiền liền đuổi đi luôn.”

“Nhẹ nhàng như vậy sao?”

“Lúc đầu Bạch Băng cũng khóc sụt sùi, nói gì mà thích tôi này nọ, muốn sống chung với tôi, buồn cười, tôi mà sống với cậu ấy á? Sơ trung còn chưa tốt nghiệp, nhà thì ở vùng nông thôn Sơn Tây hay Sơn Đông gì đó, cũng không chịu nhìn lại điều kiện chính mình một chút, si tâm vọng tưởng, tôi chính là nhìn thấy dáng vẻ Bạch Băng cũng không tệ lắm, thân thể mềm mại, trên giường dâm dăng, chỉ chơi với cậu ấy mấy ngày, mà cậu ấy lại tưởng là thật.”

Tần Phi hừ cười một tiếng: “Cậu vẫn xem mình như một con thiên nga sao?”

“Đúng đó! Lão tử chính là thiên nga trắng chính tông, những con cóc ghẻ kia muốn ăn thịt thiên nga, nằm mơ.....”

Đại Xuân Tử nói liên thanh, bỗng nhiên ánh mắt liếc tới chỗ cửa, nhất thời ngẩn ra, miễn cưỡng kiềm nén chính mình lại.

Không biết thời điểm nào Giang Ninh đã đứng ở ngoài cửa, trên mặt biểu tình lạnh như hàn băng, hai mắt lạnh giá nhìn hai người trong phòng, đặc biệt là nhìn về phía Đại Xuân Tử, hàn quang bên trong như có như không xem thường ra mặt.

Tần Phi trong lòng giật thót, anh nhớ tới anh trai Bạch Băng cùng Giang Ninh là bạn học, quan hệ cũng không tệ lắm, e rằng Giang Ninh không muốn nghe Đại Xuân Tử nói Bạch Băng là người không tốt đi.

Tần Phi đang muốn mở miệng nói sang đề tài khác, liền nhìn thấy Giang Ninh nhanh chân bước về phía trước, đặt nhiệt kế “Đo lượng nhiệt độ trong cơ thể” ngay đầu giường. Không dừng lại lâu, xoay người đi ra ngoài.

Đại Xuân Tử nhìn Giang Ninh sững sốt nửa ngày mới nói: Ôi trời, tôi nói không phải chứ, anh là tìm được tiểu tình nhân trở về, hay là mời được bảo mẫu trở về?!”

Trong thâm tâm Tần Phi nói, tôi là mời thủ phạm cường hiếp trở về.

“Được rồi, không có chuyện gì thì rút đi.” Tần Phi chẳng muốn ứng phó Đại Xuân Tử, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Đại Xuân Tử léo nha léo nhéo làm phiền nửa ngày, lúc này mới nâng cái mông đi, dư quang chăm chú nhìn Giang Ninh đi ra bên ngoài, lại thấp giọng nói với Tần Phi: “Tiểu tử này khí thế rất lớn, anh cẩn thận đừng đường tới đường lui, kéo đường thành bạch nhãn lang đấy.”

Tần Phi “Ừ” một tiếng, không nhiều lời. Cho dù Giang Ninh là bạch nhãn lang, cũng là do anh nguyện ý bao dưỡng, còn người hiện tại căn bản không vui do được bao dưỡng đâu.

Đại Xuân Tử trước khi đi, miệng tiện hươg về phòng bếp nơi Giang Ninh đang đứng huýt sáo: “Làm món gì mà ngon thế? Vậy là tôi có phần cơm rồi.”

Đại Xuân Tử người này đúng là một người kỳ lạ, tuy rằng ba mẹ cậu đều là quan chức lớn, nhưng cậu một điểm đáng về con ông cháu cha đều không có, cả ngày không làm việc đảng hoàng, còn đặc biệt nói nhiều, da mặt siêu dày, đem mặt mũi ba mẹ mình ném đi hết.

Mí mắt Giang Ninh không thèm nâng, lãnh đạm trả lời: “Không có thừa phần cho anh.”

Đại Xuân Tử mất mặt, ngượng ngùng cầm lấy chìa khóa xe rồi đi.

Sau khi Đại Xuân Tử đi rồi, Giang Ninh đi vào phòng ngủ Tần Phi, nhìn thoáng qua người nằm trên giường, nói: “Tôi nấu mì xong rồi, đợi một lúc rồi hãy ăn.”

Tần Phi nhú mày nhìn cậu: “Cậu phải đi?”

Giang Ninh trầm mặt nói: “Ừ, có việc.”

Tần Phi liền ngồi dậy: “Nhưng tôi..... Tôi còn chưa hết bệnh mà!”

“Không phải anh có trợ lý giúp đỡ sinh hoạt à, tùy tiện tìm người tới chăm sóc cho anh là được.”

“Tôi chỉ muốn cậu!” Tần Phi không chút nghĩ ngợi thốt lên.

Lời này vừa nói ra, liền thấy trong mắt Giang Ninh có chút phức tạp, cậu lập tức quay đầu đi, lạnh nhạt nói: “Anh vẫn xem tôi là bảo mẫu.”

Vừa nãy Tần Phi không để ý lời nói thật lòng của mình, lúc này có điểm không nhịn được, dù sao người trước mắt này hôm qua đối với anh làm việc chăm chú, không thể nhanh như thế liền có hảo cảm được, hừ nhẹ nói: “Không phải vậy sao? Vậy chứ cậu nghĩ mình là gì? Lẽ nào tới nhà của tôi làm đại gia? Đừng quên, cậu vẫn còn có tội đấy, ngày nào đó tôi không còn hứng thú nữa, liền đem tất cả tội lỗi công bố với đại chúng.”

Giang Ninh lạnh lùng thốt: “Dù sao anh có quyền thế, tôi chỉ là bình dân bách tính bất cứ lúc nào cũng đều bị anh giết chết.”

Nếu đặt ở bối cảnh bình thường, Giang Ninh nói chuyện quái gở như thế, Tần Phi đã sớm nhảy dựng lên mắng người, thế nhưng ngày hôm nay anh có chút chột dạ, tên gốc Đại Xuân Tử kia không biết giữ miệng vừa nãy mắng em trai bằng hữu Giang Ninh, tâm tình Giang Ninh lại kém như thế, hiển nhiên là đang tức giận.

Tần Phi ho nhẹ một tiếng: “Cái kia..... Đại Xuân Tử người nọ ngoài miệng không giữ cửa, cậu nghe được cái gì thì bỏ qua đi.”

Lời này vừa nói ra, Tần Phi cảm giác mình ăn nói đủ khép nép, anh có chút hối hận mơ hồ khi nói ra lời này, vì sao lão tử lại còn muốn để ý đến cảm thụ của Giang Ninh?

Nhưng Giang Ninh người ta không cảm kích, biểu hiện càng ngày càng lạnh lùng.

Giang Ninh nói: “Ồ trong mắt các người, Bạch Băng không đáng một xu còn vội vàng đuổi nó đi, có thể các người không biết Bạch Băng vì cái gì biến thành bộ dáng này đi? Nó chưa từng đi học, đó là bởi vì ngay từ nhỏ nó không có mẹ, ba nó thay người khác gánh tội bị giam vào ngục, phán định tội chung thân vô thời hạn, Bạch Soái vừa đi học vừa phải chăm sóc nó, hai đứa sinh hoạt rất cực khổ anh căn bản không tưởng tượng nổi đâu. Bạch Băng cũng không phải trời sinh liền đồng ý để nam nhân chạm vào người, nó lúc mười ba tuổi khi đi ra ngoài thôn bị mấy tên tiểu tử trốn học lưu manh kéo vào trong ruộng chà đạp, từ đó về sau mới biến thành như vậy.”

“Bạch Soái, Bạch Soái, mẹ nó cậu chỉ biết đến Bạch Soái!” Tần Phi vừa nghe Giang Ninh nói lời này, hỏa khí lập tức bùng lên, quát, “Chà đạp? CMN cậu còn nói được câu chà đạp sao, vậy tối hôm qua không phải cậu cũng chà đạp tôi như thế? Giang Ninh, cậu dựa vào cái gì đưa bản mặt đó ra nhìn tôi? Lão tử đã làm gì có lỗi với cậu?!”

Sắc mặt Giang Ninh khẽ thay đổi: “Tôi đối với anh không giống nhau..... Tôi đối với anh không phải là loại kia.....”

“Loại kia là loại gì?!” Tần Phi ngồi ở bên giường ngựa đầu hỏi tới tấp.

Trong mắt Giang Ninh chợt lóe, liền nói: “Không có ý tứ bắt nạt.”

“Vậy ý cậu là sao? Chẳng lẽ bởi vì cậu ái mộ tôi, cho nên mới trối tôi lại rồi cưỡng hiếp?!”

“Tôi đã nói rồi, là anh uy hiếp tôi.”

Sắc mặt Tần Phi nhất thời thay đổi, vòng tới vòng lui, Giang Ninh còn không chịu ở ngoài miệng chịu thua.

Tần Phi vừa giận, tay cầm lấy gối bên người hướng Giang Ninh ném tới, vào lúc này anh cũng cố quên đi chỗ nào đó vẫn còn đau nhức, trước tiên cứ đánh Giang Ninh một trận cho hả dạ mới được.

Giang Ninh túm chặt lấy gối bay đến trước mặt mình, muốn ngăn lại Tần Phi, nhưng Tần Phi quyết tâm muốn đánh người, hai người giằng co qua lại, Giang Ninh liền đem Tần Phi ôm vào trong ngực.

Chờ Tần Phi ý thức được chính mình bị Giang Ninh ôm lấy, thân thể nhất thời cứng đờ, ngược mặt lên hướng về Giang Ninh nổi nóng, cũng không biết vì sao, khi nhìn vào đôi mắt Giang Ninh, hai gò má anh lại đỏ hồng lên.

Giang Ninh cúi đầu nhìn người trong ngực, sắc mặt tái nhợt nổi lên hồng hào, đôi mắt ngăm đen sáng như sao trời, hai cánh môi khẽ nhếch lấp lánh ánh sáng lộng lẫy.

Giang Ninh tâm thần hơi rung động, trong đầu trống rỗng, cúi đầu đem hai cánh môi kia ngậm trong miệng.

Hết chương 20

21. Chương 21: Thành Đôi?

Lúc này trong đầu trống rỗng đâu chỉ có Giang Ninh, Tần Phi cũng như thế.

Hai mắt anh trừng lớn, khó mà tin nổi nhìn khuôn mặt Giang Ninh gần trong gang tấc, ước chừng nửa phút sau mới phản ứng lại, đây là Giang Ninh hôn anh!

Giang Ninh đang chủ động hôn anh!!!

Chỉ là ý niệm này cũng đủ khiến anh chấn động không ngớt.

Lần đầu tiên trong đời, Tần Phi tự tin kỹ thuật hôn cao siêu của mình, kỹ năng trên giường thuộc hàng siêu đẳng nhưng hiện tại được hôn lại không phản ứng chút nào, không hề nhúc nhích như pho tượng đá.

Giang Ninh đôi môi mềm mại ở trên môi anh trần trọc nghiền nát, đầu lưỡi khê hắt, tiếp đó tiến vào hàm răng hơi mở ra của Tần Phi, nhẹ nhàng đụng vào đầu lưỡi nóng bỏng khác, tuy rằng không nóng bỏng cho lắm, lại bao hàm tinh tế tỉ mỉ đặc biệt.

Giang Ninh hôn rõ ràng có điểm trúc trắc, ở trên môi anh lăn qua lộn lại mút thật lâu, lúc này mới buông anh ra.

Tần Phi nhìn thấy Giang Ninh rũ mắt xuống, hai bên gò má hiện ra đỏ ửng, khuôn mặt đẹp đến tinh xảo lại thêm mấy phần mê hoặc, để anh căn bản không có cách nào chống cự, bất giác liền trầm mê.

Giang Ninh cứ như vậy liền rũ mắt xuống, cũng không nhìn Tần Phi, xoay người liền đi ra ngoài.

Tần Phi phản ứng lại, lập tức từ trên giường nhảy xuống, ngay cả dép cũng không mang liền đuổi theo.

“CMN cậu có ý gì?!” Tần Phi đứng trước cửa phòng ngủ, hướng về Giang Ninh hô lớn.

Giang Ninh đang chuẩn bị đi đến phòng bếp, bước chân dừng lại, nhưng không có xoay người, bóng lưng kiên cường thon dài run rẩy không dễ gì phát hiện.

Tần Phi tâm thần nhộn nhạo, đem rung động trong lòng đè xuống, hắng giọng nói một câu: “Hôn xong rồi liền chạy lấy người, cậu có ý đồ gì với lão tử?! Lập tức cho tôi một lời giải thích hợp lý!”

Giang Ninh hít một hơi thật sâu, từ từ xoay người. Cậu nhìn thấy Tần Phi đứng trước mặt mặc một bộ áo ngủ màu vàng, cổ áo mở rộng lộ ra lồng ngực trắng nõn tinh xảo, đôi môi vừa mới hôn qua càng thêm ướm ất, hai chân xích lỏm đứng trên sàn nhà nhìn qua sạch sẽ vô cùng.

Bất giác, hô hấp Giang Ninh có chút hỗn loạn, cậu nghiêng mặt không nhìn Tần Phi, lặng yên một lúc lâu mới dùng âm thanh trầm thấp nói: “Tự chính anh lý giải đi.”

Nhất thời cả người Tần Phi chấn kinh rồi!

Nam nhân không cần quá nhiều lời nói, một ánh mắt, một động tác đều có thể biểu đạt ra ý nghĩ sâu trong nội tâm. Giang Ninh người này bình thường không phải là người dễ dàng đùa giỡn, cậu lại chủ động đến hôn chính mình..... Cái này nói lên điều gì, Tần Phi đã hiểu rõ ràng!!

Trong lúc nhất thời, trong đầu Tần Phi mừng như điên, anh thậm chí đã tạm thời quên người trước mắt này ngày hôm qua đối với mình làm hành vi cầm thú.

Giang Ninh nói xong những câu nói này, không dừng lại lâu, lạnh nhạt tiến vào phòng bếp cầm tô, chuẩn bị vớt mì sợi.

Tần Phi đứng tại chỗ, sửng sốt chừng ba phút mới hòa hoãn lại tinh thần, anh đột nhiên xông lên, từ phía sau ôm chặt lấy Giang Ninh.

Sức lực Tần Phi xông tới thật mạnh, Giang Ninh đưa tay trụ ngay tử chén, lúc này mới ổn định thân thể, cậu xoay người, vươn cánh tay ra, đem Tần Phi ôm vào trong lòng ngực.

Tần Phi ôm lấy cổ Giang Ninh, đè lại đầu cậu, hung ác hôn lên.

Lúc này hôn cùng với khi nãy tuyệt nhiên không giống nhau, lần này quyền chủ động nằm trong tay Tần Phi!

Mút vào gặm cắn, đầu lưỡi xông vào, công thành đoạt đất, Tần Phi hôn một đường thông suốt.

Giang Ninh không chống cự, mặc cho Tần Phi ở trong miệng cậu chuyển động qua lại, cậu chỉ ôm lấy vòng eo Tần Phi, cảm thụ bấp thập bên hông rắn chắc, nhẹ nhàng, từ từ dùng chính phương thức của mình đáp lại anh.

Tần Phi càng hôn càng mãnh liệt, thậm chí muốn đem Giang Ninh đẩy ngã xuống đất, cởi đi quần dài, tay bắt tri bất giác mò lên mông Giang Ninh.

Giang Ninh nhanh chóng giữ chặt tay Tần Phi không thành thật, giọng nói khàn khàn: “Hiện tại thân thể anh không tốt, cảm mạo còn chưa khỏi hẳn, nếu tôi cũng bị lây nhiễm, ai là người hầu hạ anh?”

Trực giác nói cho Tần Phi biết, đây chỉ là cái cớ, Giang Ninh rõ ràng chống cự anh mò đến phòng cậu.

Tần Phi nhìn chằm chằm hai mắt Giang Ninh, nhìn hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng: “Tốt thôi, bây giờ phải nói cho rõ ràng, tôi nhất định phải là top, ngày hôm qua coi như tôi cho cậu một lần làm top, sau này cậu sẽ không còn cơ hội đó nữa!”

Giang Ninh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Về sau rồi hãy nói.”

“Cậu đừng tưởng có thể qua mặt được tôi!” Tần Phi kêu ầm lên, “Đối với chuyện này tôi có nguyên tắc, quyết không thỏa hiệp.”

Giang Ninh bưng tô trong tay lên, ở trước mặt Tần Phi quơ quơ: “Mau ăn mì, nếu không lát nữa mì sẽ nát.” Nhân gia dứt khoát không nói chuyện.

Tần Phi nhú mày nhìn Giang Ninh đầu vào đáy bưng lấy bữa tối lên bàn ăn, phảng phất như không thèm để ý tí nào.

Trong lòng anh có chút khó chịu, không khỏi cân nhắc, lẽ nào tiểu tử này trời sinh tính tình lạnh nhạt, đối với chuyện gì cũng làm thái độ lạnh nhạt? Rõ ràng khi này còn hôn nồng nhiệt, vào lúc này lại không có chuyện gì đi chuẩn bị mì, nhanh như thế liền khôi phục bình tĩnh, ngay cả chính mình có kinh nghiệm lâu năm trên thương trường cũng không làm được.

Giang Ninh người này, tố chất tâm lý quá mạnh mẽ, hoặc là căn bản chưa từng động tâm qua, không giống như chính mình đem chuyện như thế này coi là chuyện to tát.

Nghĩ tới đây, Tần Phi vừa nãy vui sướng liền quét đi hết sạch sành sanh, trong lòng thậm chí có điểm buồn man mác, anh đã không còn muốn truy cứu chuyện tối hôm qua Giang Ninh cưỡng hiếp mình, mà Giang Ninh..... Đối với anh có thật sự thích không? Hay là do bởi vì sự tình phát triển đến nước này, vì lẽ đó liền thuận theo phát triển như thế?

“Đứng thất thần làm gì.” Giang Ninh thúc giục nói.

Tần Phi thu lại tâm tình, ngồi vào trước bàn chờ ăn mì.

Chỉ là đôi mắt anh thời thời khắc khắc không rời Giang Ninh, hận không thể có một đôi mắt sáng, đem người này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài xem rõ ràng, rành mạch!

Theo đuổi tận mấy tháng, cuối cùng cũng gặt đầu, nhưng khi có được rồi, kích thích trong dự đoán lại không cảm nhận được, Tần Phi càng nghĩ càng bất đắc dĩ.

Giang Ninh cầm tô đưa tới trước mặt Tần Phi, hỏi: “Không ăn trưa?”

“Không, chỉ muốn ngủ.”

“Còn chưa ăn mì mà, không đói bụng sao?”

Tần Phi chống cằm, như có điều suy nghĩ nói: “Nhìn cậu đủ no rồi.”

Giang Ninh không nói nữa, ngồi đối diện anh ưu nhã ăn mì.

Tần Phi bắt mãi nói: “Cậu không có kích tình gì cả, lúc nào mặt cũng lãnh đạm hết.”

Giang Ninh nâng mắt liếc mắt nhìn anh: “Tôi có lãnh đạm hay không anh còn không rõ ràng sao?”

Sắc mặt Tần Phi tối sầm, cái nhược điểm này không phải ở trong tay chính mình à, sao lại để cậu ta đem ra dùng, hơn nữa chính mình lại không có tâm tình đi mắng cậu.

Tần Phi thất thần ăn một cọng mì sợi, cảm thấy mì này ăn rất ngon.

“Nhìn không ra nha, tay nghề không tệ.”

Giang Ninh “Ừ” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn đã khích lệ.”

“Sao cậu lại thích ăn mì đến như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng cậu là người Sơn Tây đấy.”

Tần Phi nằm mơ cũng không thể tin được sẽ có thời khắc chính mình mạnh mẽ tự chủ, mấy phút trước anh còn hôn đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, giờ khắc này ngồi an vị đối diện với người ta mặt không hề cảm xúc ăn mì, đây thật sự là chuyện hai người nên làm khi vừa xác định tâm ý đối phương sao?

Giang Ninh nhẹ nhàng cười hừ một tiếng, không nhiều lời, chỉ có điều cái tiếng cười hừ kia nghe có chút kỳ quái.

Tần Phi cả một ngày dài chưa ăn qua cái gì, bụng có chút đói meo, đơn giản ăn cả tô mì lớn, Giang Ninh làm mì sợi quả thật không tồi tí nào, ngay cả nước lèo anh cũng uống sạch.

Đặt tô xuống, phát hiện Giang Ninh đang theo dõi anh, khi đối đầu hai mắt Giang Ninh thì, anh cảm thấy ánh mắt Giang Ninh có chút phức tạp, anh không thể nói rõ được đây là loại ánh mắt như thế nào, chẳng qua là cảm thấy Giang Ninh như đang giấu một chuyện gì đó.

Giang Ninh rất nhanh thu liễm lại ánh mắt, đứng dậy thu dọn bát đũa.

Tần Phi được người hầu hạ quen rồi, hơn nữa hiện tại trong người có bệnh, tự nhiên cái gì cũng đều mặc kệ, giống như ông chủ trong nhà đi đến trong tủ lạnh lấy thức uống.

Mở tủ lạnh ra, Tần Phi mới chú ý tới trong tủ lạnh nhồi nhét bao nhiêu là đồ ăn thức uống, sữa bò, rau dưa, hoa quả. Anh nhớ lại lúc Giang Ninh trở về trong tay mang theo hai túi mua sắm, xem ra những thứ đồ này là Giang Ninh mua về.

Trong lòng dâng lên ý ngọt, được người ta chăm sóc quả nhiên cảm giác rất tốt, đặc biệt là người mình thích.

Tần Phi lấy ra một lon Coca, mở ra uống mấy hớp, quay đầu nhìn thấy Giang Ninh đứng trong phòng bếp rửa chén, nam nhân vóc người cao gầy đeo bao tay plastic, cẩn thận tỉ mỉ chuyên chú rửa bát đĩa, dáng vẻ Giang Ninh ở nhà như vậy, thật khiến lòng người ấm áp.

Anh đột nhiên cảm thấy, nếu cứ như vậy cũng khá tốt ấy chứ, đây mới chính là sinh hoạt, trong nhà nhiều thêm một người, biết nấu cơm cho anh, cùng anh nói chuyện phiếm, lấy thuốc cho anh, chiếu cố anh từng ly từng tí một, bình thường hai vợ chồng không phải đều làm như vậy sao. Nhưng nghĩ lại anh lại không cam lòng, nếu Giang Ninh có thể nhiệt tình một chút thì quá tốt rồi.

Sau khi Giang Ninh rửa chén xong, liền ngồi xuống ghế sofa đọc sách.

Tần Phi liếc mắt nhìn, là bài tập chuyên ngành của Giang Ninh, liền hỏi: “Hôm nay thi thế nào?”

“Cũng được.” Giang Ninh nói.

“À.”

Tần Phi nhìn Giang Ninh ôn bài, không còn lời gì để nói, an vị ở một bên chơi máy tính bảng, trong lòng yên lặng cảm thán: Nếu lão tử mặt dày một lần nữa, đẩy ngã trực tiếp, có thể ăn cậu ta được không?

Đáng tiếc hiện tại Tần Phi lực bất tòng tâm, tối hôm qua Giang Ninh chịch mạnh mẽ hung ác còn rõ ràng ngay trước mắt, anh thật lo lắng nếu mình làm hàng động đại đột với Giang Ninh, dẫm vào vết xe đổ tối hôm qua, vậy thì trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cuối cùng xui xẻo nhất chính là cái mông của mình.

Tần Phi cứ miên man suy nghĩ trong chốc lát, được lực từ thuốc trị cảm bắt đầu kéo đến, hai mí mắt đánh thẳng vào nhau, sau đó liền nằm dài trên người Giang Ninh.

Ban đêm khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, che kín chắn, mà Giang Ninh..... Còn nằm trên ghế sofa!!!

Tần Phi cạn lời, có cần phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết như thế không?

Có điều anh lại suy nghĩ một chút, Giang Ninh là thẳng nam, nếu như hiện tại Giang Ninh thoải mái tiếp nhận anh, hai người hừng hực khí thế, đối khát triền quần lẫn nhau, đó mới là lạ đấy!

Muốn cho một thẳng nam biến thành gay, đầu tiên phải đánh vào tận nội tâm chỉ được tiếp thu nam nhân, cùng nam nhân sống chung lâu dài, đây không phải chuyện một sớm một chiều, càng không phải cứ cởi quần làm một nháy đối phương liền triệt để dễ dàng uốn cong đơn giản như vậy, bạn cũng phải cho hắn một quá trình từ từ uốn cong.

Vừa nghĩ như thế, Tần Phi có chút thoải mái.

22. Chương 22: Mối Quan Hệ Giữa Hai Ta

Tần Phi ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, cảm mạo mới triệt để khỏi hẳn, mấy ngày nay tuy nói là nghỉ ngơi, thể nhưng trợ lý không ngừng gọi điện thoại đến đây, trong công ty có một đồng chuyện cần chờ anh xử lý, Tần Phi khỏi bệnh liền đi làm ngay.

Mấy ngày nay Giang Ninh tiến vào kỳ thi giai đoạn thử nghiệm, có chút bận rộn, ban ngày cậu đến trường, buổi tối về nhà nấu cơm tối cho Tần Phi, ăn cơm xong vội vàng ôn bài tập, bởi vậy, tuy rằng hai người ở chung một chỗ, nhưng lại không cảm giác được hình thức sinh hoạt “Vợ chồng già”.

Tình cờ Tần Phi có nói oán giận vài câu cùng Giang Ninh: “Cậu còn trẻ như vậy, sao lại không có nhiều tình cảm mãnh liệt nha, thời điểm tôi bằng tuổi cậu, sức sống mị lực bắn tứ phía rồi.”

Giang Ninh nâng mắt nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Nếu anh có sức sống mị lực bắn ra tứ phía, vậy sao gần ba mươi tuổi đầu rồi, anh còn chưa tìm được bạn nữ trường kỳ nhỉ?”

Tần Phi sững sốt, không nghĩ tới tiểu tử này sẽ khiến người khác ghen lời! Anh tiến đến bên người Giang Ninh, kéo cổ áo Giang Ninh liền hôn xuống, hôn thẳng đến khi hai người thở hồng hộc, Tần Phi mới buông người ra, nhẹ giọng nói: “Còn không phải là chờ cậu sao!”

Câu nói này xem như là lời tâm tình, kỳ thực cũng coi như là lời nói từ tận trong đáy lòng.

Cùng ở chung Giang Ninh mấy ngày nay, tuy rằng thiếu một chút kích tình cuồng nhiệt, thể nhưng Tần Phi chân thực cảm nhận được bên người có người làm bạn khiến anh cảm thấy thỏa mãn, đây thuộc loại cảm giác gia đình, khiến bên trong lòng người ấm áp lại chân thật.

Mỗi khi anh nhìn Giang Ninh buột tạt dề khí chất hoàn toàn không thuộc về phòng bếp, khó có thể ức chế sản sinh ra ý nghĩ: Mình độc thân nhiều năm như vậy, chính là chờ một người đi!

Nhưng Tần đại thiếu buồn phiền cũng không ít, tỷ như trước mắt —— Giang Ninh mỗi ngày đều ngủ sô pha.

Hai ngày trước, Tần Phi còn nhịn được, dù sao Giang Ninh là thẳng nam, không thể gấp gáp.

Qua mấy ngày sau anh có điểm không nhịn được, mỹ nhân đang ở ngay trước mắt, thấy được mà ăn không được cảm giác quá dằn vặt người, đặc biệt là Tần Phi còn đang xoắn xuýt chuyện tình mấy ngày trước, nghĩ đến món nợ này phải mau chóng hoàn trả.

Giang Ninh nhìn thấu ý nghĩ Tần Phi, không có ý tứ chống cự gì, chỉ bình tĩnh nói: “Mỗi ngày gần đây tôi đều có thi cử.....”

Được thôi! Mình không thể nào quá cầm thú được.

Cuối cùng nhẫn nhịn đến khi Giang Ninh thi xong, xế chiều hôm đó Tần Phi liền ở trong phòng làm việc đợi Giang Ninh gọi điện thoại.

“Đã thi xong?”

“Ừ.” Phía bên kia Giang Ninh rất ồn ào, nghe không ít sinh viên tụ tập lại với nhau, hò hét loạn lên.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.” Tần Phi cân nhắc đi ra ngoài ăn một bữa cơm, cũng coi như chính thức hẹn hò.

Giang Ninh lặng yên vài giây, nói: “Buổi tối Hội Học Sinh còn có hoạt động, chúng tôi muốn liên hoan.”

“À,” Tần Phi có chút thất vọng, “Vậy cậu cứ lo làm việc đi, sớm một chút trở về nhà.”

Cúp máy, Tần Phi thở dài, yên lặng dự tính đi ăn bữa tối sớm hủy bỏ.

Lúc này Tần Phi căn bản không phát hiện, chỉ mới mấy ngày thôi, anh đã đem nhà của chính mình trở thành nhà của Giang Ninh, trước đó dự định bàn với Giang Ninh chuyện sửa nhà, cũng đã sớm quên không còn một mống.

Đi làm về muộn, Tần Phi chẳng muốn về nhà, đã quen mỗi lần về đều có bữa cơm tối chờ mình, anh không thích trở về nhà chỉ có một mình, thế là anh kêu phần cơm hộp, ở trong phòng làm việc xử lý công tác gần đây.

Tăng ca đến tận mười giờ tối hơn, anh mới từ bàn làm việc đứng dậy, lười biếng đuổi người, đi tới cửa sổ sát đất nhìn khu vực bên ngoài CBD ánh đèn phồn hoa, bỗng nhiên cảm thấy trước kia những thú vui xa

hoa trụ lạc thật quá chán ngấy, mấy ngày nay tu thân dưỡng tính khiến anh không có cảm giác chán chút nào.

Cầm di động lên gọi lại cho Giang Ninh.

“Alô.” Giang Ninh hiển nhiên còn ở trong phòng ăn, âm thanh huyền não bên người kể cả âm thanh cậu đồng thời truyền vào tai Tần Phi.

“Còn chưa tan tiệc?”

“Ừ, hơi lâu tí.”

“Mọi người tụ hội ở chỗ nào?”

Giang Ninh do dự một chút, lảng tránh nói: “Kết thúc tiệc tôi sẽ sớm trở về ngay.”

Tần Phi có chút khó chịu: “Mọi người ở chỗ nào?”

Giang Ninh đành bất đắc dĩ nói: “Phụ cận trường học của chúng tôi có quán KTV.”

“Tôi đi đón cậu.” Tần Phi âm trầm nói xong liền cúp điện thoại, không cho Giang Ninh thời gian từ chối.

Đường Tam Hoàn vào mười giờ tối có chút thông thuận, Tần Phi lái xe hai chục phút đến địa điểm Giang Ninh nói, anh đem xe dừng bên lề đường, ngồi ở trong xe hút thuốc chơi di động.

Đợi đại khái hơn một giờ, Tần Phi mất sáng nhìn thấy từ bên trong KTV đi ra một tốp người trong đó có hai nữ sinh nhìn quen mắt, lần trước anh tới tìm Giang Ninh, ở trước cửa thư viện tình cờ gặp hai nữ sinh kia.

Quả nhiên, anh phát hiện sinh viên lục tục đi ra đều là sinh viên đại học năm nhất, bọn họ chơi đến độ rất sung sức, thậm chí còn vừa đi vừa hát.

Chỉ là đợi nửa ngày cũng không thấy Giang Ninh đi ra.

Tần Phi mở cửa xuống xe, nhìn thấy hai nữ sinh kia không hề rời đi, đứng ven đường tán gẫu, anh liền đi tới: “Mỹ nữ, còn nhớ tôi không?”

Trên mặt Tần Phi nở nụ cười ưu nhã, tay cắm vào trong túi quần, đẹp trai bức người.

Lập tức hai nữ sinh liền nở nụ cười, một người trong đó nói: “Sao không nhớ rõ chứ, anh không phải bạn của Giang Ninh à, trước đây có gặp một lần.”

Tần Phi cười nói: “Trí nhớ không tệ.”

Một cô khác cũng cười nói: “Đúng nha anh đẹp trai, anh đẹp như thế, chúng em gặp qua một lần không thể quên được.”

Tần Phi cười đến tận mang tai, cùng hai người hàn huyên vài câu, liền hỏi: “Giang Ninh sao còn chưa đi ra?”

Một người nói: “Thời điểm tan tiệc Giang Ninh nói cậu ấy đi toilet, có điều anh nói cũng cảm thấy đúng, đã mười phút trôi qua, còn chưa thấy cậu ấy đi ra.”

Tần Phi nhìn hai người, nhún mày nói: “Hai cô cũng đang chờ Giang Ninh?”

Hai nữ sinh đồng thời nở nụ cười, nhưng không nói lời nào.

Tần Phi đôi mắt cong lên: “Các cô cười cái gì?”

Hai người nở nụ cười một hồi, một nữ sinh trong đó nói: “Anh đẹp trai, anh còn không biết Giang Ninh ở trường học tại em còn có biệt hiệu băng sơn vương tử đi?”

“Băng sơn vương tử?”

“Đúng nha,” Cô cười khanh khách nói, “Nữ sinh muốn chờ Giang Ninh nhiều lắm, bất quá đều giống nhau ở chỗ phải chờ cậu ấy thôi, Giang Ninh đẹp trai ánh mắt rất cao, nữ sinh phổ thông căn bản không lọt nổi vào mắt Giang Ninh, nữ sinh theo đuổi Giang Ninh cũng phải tự có công năng phòng ngự, bằng không nhất định sẽ bị ngược, có nữ sinh tự mình biết mình đã phải từ bỏ rồi đấy!”

Tần Phi cười nhạt, Giang Ninh bộ dáng quạnh quẽ như thế kia, cảm thấy những nữ sinh này hình dung thật chuẩn xác.

Một nữ sinh khác nói: “Anh đẹp trai, nếu anh không chờ Giang Ninh nổi, hay cùng chúng em đi ra ngoài chơi?” Cô nói xong nhìn sang bạn mình một chút, hai người lại khúc khích cười.

Tần Phi ngẩn ra, thâm tâm nghĩ hiện tại các cô gái thật can đảm, anh đang muốn cùng hai cô bé nói thêm vài câu chuyện cười, liền nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh Giang Ninh: “Các bạn còn chưa trở lại?”

Giang Ninh quay về nói với hai cô bé.

Hai nữ sinh kia cười hì hì nói: “Chúng mình chỉ nói chuyện phiếm với anh đẹp trai thôi, Giang Ninh à, anh chàng này là ai nha, cùng cậu có quan hệ gì? Giới thiệu cho chúng mình một chút đi.”

Giang Ninh khề nói: “Đừng hồ đồ, trở về phòng ngủ sớm một chút, đợi đến khi cửa khóa không vào được, sau này khỏi đi chơi nữa.”

Giang Ninh dáng vẻ rất bình tĩnh, nói ra có chút ý tứ không giận mà uy, hai nữ sinh kia cũng hiểu rõ tính khí Giang Ninh, không nói đùa nữa, chào hỏi rồi đi.

Chờ các cô gái rời đi, Tần Phi liếc mắt nhìn Giang Ninh, nói: “Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của hai cô bé, hai chúng ta có quan hệ gì?”

Giang Ninh đối diện cùng Tần Phi vài giây, chậm rãi nhếch môi lên, không hề trả lời vấn đề của Tần Phi.

Tần Phi theo dõi cậu hỏi lại: “Cậu cọ tới cọ lui lâu như vậy mới chịu đi ra, là lo lắng bị người khác nhìn thấy tới đến tìm cậu sao?”

Giang Ninh vẫn không nói chuyện.

Tần Phi “Ha ha” cười lạnh hai tiếng: “Giang Ninh, tôi thật sự muốn nghe cậu làm sao hướng về hai cô bé giới thiệu tôi.”

Giang Ninh hơi nhíu lông mày, trầm mặc thật lâu sau mới nói: “Tôi vẫn còn là sinh viên, bạn học bên cạnh tôi cũng không phải dạng xã hội thượng lưu, mà anh luôn quá mức khoe khoang.....”

Nói xong, con mắt Giang Ninh liếc về phía ven đường nhìn chiếc Lamborghini kia.

Tần Phi thừa nhận, lái một chiếc xe rêu rao đi khắp nơi như thế, để bạn học Giang Ninh nhìn thấy xác thực ảnh hưởng không tốt, thế nhưng tâm tình của anh vẫn rất kém, xe lão tử không phải trộm cũng không phải cướp, sao lại không thể dùng?

Tần Phi cảm tức nói: “Vì lẽ đó cậu cứ giấu diếm tôi, cậu nghĩ rằng tôi không nhận ra sao?”

Giang Ninh vừa nghe giọng điệu Tần Phi, liền biết đại thiếu gia lại muốn phát hỏa, liền nói: “Tôi không muốn ở chỗ này tranh luận vấn đề với anh.”

Tần Phi hít sâu một hơi, cố gắng ép xuống hỏa khí, trầm giọng nói: “Giang Ninh, trước đây chúng ta chưa từng câu thông qua, thế nhưng hiện tại tôi muốn nói rõ với cậu chuyện này, cho tới nay, tôi đối với cậu chưa bao giờ có tâm thái vui đùa một chút xiu nào, tôi đã nói rất nhiều rồi, tôi rất nghiêm túc, đồng dạng, tôi hi vọng cậu có thể minh bạch, tôi không muốn phải nhận mối quan hệ chỉ từ một phía, mà tôi muốn mối quan hệ này lâu dài, có thể ra kết quả.”

Giang Ninh nhìn ánh mắt Tần Phi từ từ dâng lên vẻ kinh ngạc khó kiềm nén, không nghĩ tới Tần Phi đứng ở bên đường thổ lộ chuyện này.

Tần Phi lại nói: “Tôi biết xã hội này chưa cởi mở tiếp thu chúng ta nắm tay nhau, hôn môi, thế nhưng tôi không hi vọng ở trước mặt bạn cậu làm người qua đường, cậu không cần nói với tôi bây giờ vì giờ còn quá sớm, nếu được bạn cậu tán thành, tôi chính là bạn trai cậu sẽ được tôn trọng hơn.

Tần Phi nói xong những lời này, ở trong lòng lặng lẽ cân nhắc, có hay không lời nói mình quá đáng? Giang Ninh là thẳng nam có thể dễ dàng tiếp thu từ “Bạn trai” sao?

Thế nhưng anh cảm thấy nếu như không từng bước ép sát, cho Giang Ninh nhiều áp lực một chút, bằng không Giang Ninh cứ mỗi lần có chuyện đều muốn giấu diếm anh?!

Ngoài ý muốn, Giang Ninh không phản bác ý kiến anh, chỉ là dùng ánh mắt khó có thể dự đoán liếc nhìn anh một lúc, liền nói: “Trở về thôi.”

Giang Ninh xoay người đi ở phía trước, Tần Phi đi theo, cùng cậu sống vai mà đi.

Vượt qua đường cái, Tần Phi có chút mất tập trung, xe phía sau cũng không chú ý, vừa muốn cất bước, Giang Ninh kéo lại anh, miễn cưỡng tránh chiếc xe kia.

Tần Phi cúi đầu, nhìn thấy tay Giang Ninh cầm trên tay anh, nhất thời trong lòng rung động lên.

Giang Ninh ngẩn người, chậm rãi buông tay Tần Phi, chỉ là nhiệt độ bàn tay Tần Phi luôn quanh quẩn ở đầu ngón tay cậu không hề mất đi, khiến cậu hơi khó giữ được bình tĩnh.

Hai người không lên tiếng, yên lặng bước đi, chỉ vì lơ đãng một lần nắm tay, lại trở nên ăn ý đi rất nhiều, trước đó bởi vì Giang Ninh tránh né khiến bầu không khí không được vui bây giờ đã hoàn toàn tan biến.

Mãi đến tận sau khi qua được con đường cái, Giang Ninh mới nhẹ giọng nói: “Tôi không nghĩ nhiều đến thế đâu, nhưng tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ lời của anh.”

Tần Phi “Ừ” một tiếng.

Ngồi vào trong xe, Tần Phi khởi động xe, nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Giang Ninh: “Nếu cậu không thích chiếc xe này, lần sau tôi không lái nó đến trường học nữa.”

Này xem như hai người mỗi người nhường một bước đi.

Giang Ninh đón lấy ánh mắt Tần Phi, hai người đối diện trong chốc lát, khóe miệng cậu nhếch lên, nhẹ

nhàng nở nụ cười.

Tần Phi ngơ ngẩn nhìn Giang Ninh tươi cười đầy mặt, đã bao nhiêu lâu rồi, đây là lần đầu tiên Giang Ninh chân chính đối với anh cười lên.

Tần Phi trong lòng nóng rực, đưa tay ra, ôm lấy cổ Giang Ninh, đem người kéo qua, hôn lên môi Giang Ninh.

Lúc này anh mới bừng tỉnh minh bạch, người trước mắt này có sức ảnh hưởng đối với mình quá lớn, chỉ là một khuôn mặt tươi cười, liền khiến anh cái gì cũng không cần để ý, điên cuồng muốn đem người này tiến vào trong lòng ngực, tận tình hôn triệt để.

23. Chương 23: Không Muốn Quấn Giang Ninh

Giang Ninh không nghĩ tới Tần Phi đột nhiên hôn tại đây, bờ môi hai người dán vào nhau, đầu tiên là cậu sững sốt, sau đó nhanh chóng quay mặt đi, né tránh môi Tần Phi.

Tần Phi cũng sững sờ, anh không nghĩ tới Giang Ninh từ chối thẳng thừng như vậy.

Giang Ninh rũ mắt xuống nói: “Đừng hôn ở chỗ này.”

Tần Phi nhấp môi nhìn cậu mấy lần, hừ cười nói: “Bạn học cậu nói đúng lắm, mỗi người khi có ý với cậu đều phải mang tâm lý công năng phòng ngự.”

Giang Ninh lông mi thật dài chớp động mấy cái, không nói lời nào.

Tần Phi không nói nữa, lái xe trở về chung cư Đông Tam Hoàn.

Trên đường, trong lòng Tần Phi có chút bực, anh thừa nhận vừa nãy chính mình có chút kích động, xe của anh lại dừng bên lề đường, cách trường học Giang Ninh chỉ hai ngàn mét, ở đây làm ra cử chỉ thân mật quá đáng không phải là ý kiến hay.

Thế nhưng anh không nhịn được!

Từ khi thấy Giang Ninh nở nụ cười, phát ra tự tận chân tâm, anh cảm giác được, hai người đây đưa lâu như thế, chỉ một khắc vừa nãy thôi, Tần Phi cảm thấy Giang Ninh đối với mình cũng không phải là không có cảm giác.

Chính một nụ cười nho nhỏ như thế, khiến tâm anh hoàn toàn rối loạn!

Tần Phi cân nhắc lại cảm giác gần đây mình thật sự quá quan tâm Giang Ninh, hầu như có chuyện gì đều theo Giang Ninh, ngay cả trước đó sự kiện Giang Ninh mạnh mẽ làm chuyện đó, đảo đi đảo lại anh cũng không tra cứu, cái này không thể được, lão tử quá quan tâm Giang Ninh, không có quyền chủ động.

Tần Phi âm thầm hạ quyết tâm, lát nữa về đến nhà nói chuyện với Giang Ninh, chuyện này tuyệt đối không thể kéo dài thêm nữa!

Bên trong xe im lặng trầm mặc, hai người đều mang tâm sự riêng.

Đêm khuya trên đường Tam Hoàn rất ít xe cộ, bên cạnh có chiếc xe thể thao có mái che di động, bên trong xe bật nhạc rock and roll, hai cô gái xinh đẹp với mái tóc dài bồng bênh trong trời đêm, lái xe chính là người trẻ tuổi nhuộm tóc vàng, vừa nhìn chính là rich kid thích chơi trội, vượt qua xe Tần Phi tên thanh niên tóc vàng hướng Tần Phi huyết sát, ánh mắt khiêu khích tựa như nói: Lamborghini có gì ghê gớm, còn không phải bị lão tử vượt lên à.

Đổi lại là trước kia, Tần Phi nhất định sẽ đuổi theo, cùng chiếc xe thể thao kia tranh tài cao thấp, giới chơi xe ai mà không biết, lão tử đã từng đua xe mười mấy năm qua rồi.

Nhưng ngày hôm nay Tần Phi không có một chút hứng thú nào, anh xem như không nhìn thấy, vẫn duy trì tốc độ tám mươi cây số, mặc cho chiếc xe kia cố ý đi chậm lại, người trong xe hướng về anh vẫy tay ra dấu, Tần Phi vẫn không thèm để ý.

Nhưng thật ra Giang Ninh có híp mắt nhìn một lúc, mở miệng nói: “Hắn mời anh, anh không vui đùa với hắn sao?”

Tần Phi miễn cưỡng nói: “Có gì vui đâu? Ngày mai sẽ có một chồng biên lai đóng phạt lúc đó chỉ có mình hắn ta ký tên vào thôi.”

Giang Ninh hừ nhẹ nói: “Nói thật nếu như là anh trước đây chắc sẽ không bình chân như vại thế đâu.”

Tần Phi cạ lờ, bị tiểu tử này nói quá chuẩn, chính mình mấy năm trước đúng là có ham chơi thật, xác thực không làm ít loại sự tình ngu ngốc.

“Tôi phát hiện có đôi khi thấy cậu rất là căm phẫn, khi nói chuyện ghét cái ác như đối với kẻ thù, đặc biệt căm hận những người giàu có bất nhân, không hổ là thanh niên được tổ quốc bồi dưỡng ra, nếu hiện tại người trẻ tuổi nào cũng đều giống như cậu, quốc gia chúng ta có hi vọng rồi.”

Giang Ninh mất nhìn phía trước, lặng yên một lúc lâu mới nói: “Anh không cần phải trêu chọc tôi, tôi không có vĩ đại như vậy đâu, chênh lệch giàu nghèo là chuyện không có cách nào thay đổi được, tôi cũng không cảm thấy những người giàu có đều đáng trách, đáng trách chính là những tay cầm quyền kia, máu

lạnh giết người không dấu vết.”

Tần Phi choáng váng, quay đầu liếc Giang Ninh: “Chắc không phải cậu ám chỉ tôi đi? Mấy năm qua lão tử làm từ thiện, nâng cấp trường học cho cậu tiêu tốn không dưới mấy chục triệu đấy!”

Giang Ninh khẽ nói: “Tôi biết anh có làm từ thiện, không có ý nói đến anh.”

“Quả nhiên cậu vẫn cảm phần một trăm phần trăm không hơn không kém!” Tần Phi nói xong, lại nhìn Giang Ninh một chút, chỉ cảm thấy trong ánh mắt Giang Ninh lóe lên một chút tâm tình anh xem nhưng không hiểu gì.

Xe thể thao bên ngoài thấy Tần Phi không hưởng ứng, nhàm chán huýt sáo vài lần, sau đó lái xe rời đi.

Về đến nhà, Tần Phi đi thẳng đến phòng tắm.

Tắm xong, đổi một bộ đồ tắm mới, lại phát hiện Giang Ninh không ở trong phòng khách, anh tìm một vòng khắp cả nhà nhưng không thấy người, liền đi lên tầng hai, nhìn thấy Giang Ninh đứng hút thuốc ngay tại bồn hoa.

Chung cư Tần Phi có một bồn hoa lộ thiên, mỗi khi đến mùa hè dây leo mọc đầy chậu, ngồi ở bồn hoa ngắm nhìn sao trời, cũng là một loại thích ý.

Tần Phi đi tới phía sau Giang Ninh, nhìn thấy tóc Giang Ninh vẫn còn ẩm ướt, Tần Phi mặc trên người một bộ quần áo cũ, quần có chút ngắn, lộ ra làn da bóng loáng trắng nõn, khớp xương mắt cá chân rõ ràng.

Tần Phi nhìn đến trong lòng rung động, bụng dưới lạnh lẽo. Anh đi lên phía trước, đoạt lấy điều thuốc trên tay Giang Ninh, đặt ở miệng mình hút vài hơi, nhướng mày nhìn Giang Ninh.

Tần Phi từ khi sinh ra đã có đôi mắt phượng, bình thường đôi mắt của anh cũng đã rất đẹp rồi, chỉ cần anh hơi biểu lộ một chút phong tình thôi, đôi mắt này sẽ hiển lộ ra một loại quyến rũ khác thường, loại quyến rũ này một khi tỏa ra, đa số tất cả mọi người đều không thể chống lại, bất luận là nam hay nữ. Cái này cũng là nguyên do ở bên cạnh anh chưa bao giờ khuyết thiếu bạn tình, Tần đại thiếu phong tình có thể nói là mị lực vô hạn.

Tần Phi một bên hút thuốc, một bên nghiêng đầu nhìn Giang Ninh, tư thái phong lưu tiêu sái, thật sự là một đòn trí mạng.

Ánh mắt Giang Ninh dần dần thâm thúy, hai mắt đối diện cùng Tần Phi, tầm mắt trên không trung dây dưa.

Bỗng nhiên Tần Phi ném điều thuốc xuống, tiến lên một bước đè lòng ngực Giang Ninh, hôn môi Giang

Ninh, khói trong miệng ở bên môi hai người thả ra ngoài.

Giang Ninh không chống cự, nhắm mắt lại tùy ý để Tần Phi hôn môi, tay vuốt ve vòng eo Tần Phi có chút run rẩy, dường như cậu đã dự liệu được sớm muộn gì cũng sẽ đến giờ phút này, chuẩn bị tốt tâm lý đầy đủ.

Tần Phi hôn một lúc lâu, tình dục liền xông tới, xoay người muốn đem Giang Ninh đặt ở trên ghế nằm chỗ bồn hoa, đúng lúc này, di động để ở trên bàn cà phê vang lên, là di động Giang Ninh.

Tiếng chuông đột ngột xóa tan đi hết thủy bầu không khí ám muội.

Tần Phi nhíu mày, liếc nhìn một chút, nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ: Bạch Soái.

Anh nhất thời tức giận, cầm di động lên muốn ném xuống, Giang Ninh liền đưa tay đoạt lại.

Tần Phi nhìn Giang Ninh có ý muốn nghe điện thoại, không vui gầm nhẹ nói: “CMN cậu cố ý đi!”

Giang Ninh ánh mắt ngăm đen nhìn anh, bình tĩnh nói: “Bạch Soái sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện thoại, nhất định là đang có việc hệ trọng.” Khi nói chuyện cậu không hề có sắc thái tình dục, Tần Phi lúc này mới biết được, vừa rồi Giang Ninh căn bản không có động tình, động tình chỉ có chính mình mà thôi.

“Nửa đêm canh ba thì có chuyện gì nhỉ, hay là Bạch Soái tìm cậu cùng đi bắt gian em trai cậu ấy?!” Trong lòng Tần Phi đổ kị ghen ghét, lại một bụng không có chỗ phát tiết, khẩu khí tự nhiên hướng về cậu.

Giang Ninh theo dõi anh nhìn mấy lần, không lên tiếng, quay người thấp giọng tiếp điện thoại: “Này?”

Tần Phi nổi giận đùng đùng, mắng một câu “ĐM”, xoay người đi vào nhà.

Rút ra một liều thuốc, ngồi ở trên ghế phòng gym, tự giễu nghĩ: Lão tử thật sự quá rộng lượng, tính làm người tốt chuyện tốt, mẹ nó muốn thành Lôi Phong rồi.

Giang Ninh từ bên ngoài trở về, đi tới trước mặt Tần Phi, trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện rồi.”

CMN lại có chuyện! Tần Phi hừ lạnh, không chịu nói chuyện.

“Bạch Băng ở trong nhà Âu Tư Xuân tự sát.” Giang Ninh nói.

Đột nhiên Tần Phi ngẩng đầu, liền đứng lên, đúng là xảy ra vấn đề rồi!!

Hai người đi xuống lầu thay đổi đồ, lúc này Tần Phi mới phát hiện di động mình đặt trong túi áo không lấy ra ngoài, khi lấy ra nhìn thấy hơn hai chục cuộc gọi không bắt máy, tất cả đều do Đại Xuân Tử gọi.

Tần Phi một bên bận quần áo, một bên gọi điện cho Đại Xuân Tử.

Đại Xuân Tử như muốn khóc: “Anh Phi, cuối cùng anh cũng nghe điện thoại, xảy ra vấn đề rồi.”

Tần Phi tỉnh táo nói: “Ừ, cứ từ từ nói.”

“Tiểu tiện nhân Bạch Băng kia mẹ nó quá tàn nhẫn, thừa dịp em không có ở nhà chạy đến nhà em uống một lượng lớn thuốc ngủ, nằm trên giường chờ chết, may mà em về nhà sớm phát hiện, hiện tại đã đưa đến bệnh viện rồi, bằng không không chừng sẽ chết trong nhà em, còn có thằng anh trai điên khùng kia, nó tuyên bố muốn chém em.”

“Người ra sao rồi?”

“Không biết, còn trong bệnh viện cấp cứu.”

Đầu óc Tần Phi chuyển động thật nhanh, căn dặn Đại Xuân Tử: “Cậu tìm một chỗ ẩn nấp tạm trốn đi, không được đi đến bệnh viện, không đi ra cửa, không tiếp nhận điện thoại quá dễ dãi, nếu như không phải người tín nhiệm muốn gặp cậu, tuyệt đối không được gặp!”

Thân phận Đại Xuân Tử đặc thù, xảy ra chuyện như thế này liên lụy quá nhiều người, chuyện này vốn dĩ lớn có thể làm nhỏ đi, nhưng nếu như bị người khác bắt được nhược điểm rồi điều tra Đại Xuân Tử, khó tránh khỏi sẽ bị người bắt lương rắp tâm làm hành động, hướng hồ hiện tại xã hội này, mạng lưới phát triển, một khi xử lý không tốt, chẳng mấy chốc thông tin sẽ được truyền tải lên mạng internet, một khi khiến cư dân mạng bất mãn, vậy coi như cho dù có nói cái gì đi chăng nữa cũng không thể cứu vãn được.

Đại Xuân Tử luôn mồm nói: “Tôi biết, tôi đã nhờ Hạ Tranh đi xử lý, hiện tại Hạ Tranh đang ở trong bệnh viện, tôi chạy đến biệt thự bên Thuận Nghĩa ẩn nấp rồi.”

“Hạ Tranh?”

“Ừ, trước đó không phải tôi đã từng đề cập cho anh rồi sao, hiện tại tôi đang ở cùng anh ấy, anh ấy tên Hạ Tranh, anh đến bệnh viện liền có thể nhìn thấy Hạ Tranh.”

Tần Phi “Ừ” đáp lại một tiếng, cúp máy xong không khỏi cân nhắc, Đại Xuân Tử tin tưởng người tình như thế kia, lấy chuyện này giao cho đối phương xử lý, xem ra Hạ Tranh này không phải là người bình thường.

Anh thu hồi di động, chuẩn bị nắm chìa khóa xe, nhìn thấy Giang Ninh đã bận áo khoác, đứng ở bên cạnh hai tay vẫy quanh nhìn anh.

Ánh mắt Giang Ninh sâu thẳm, không ngừng đánh giá anh.

Tần Phi đón lấy ánh mắt cậu, nhú mày.

Giang Ninh nói: “Xử lý chuyện như vậy, dường như anh rất có kinh nghiệm.” Trong lời nói tràn ngập trào phúng, tiểu tử này, thật sự cảm phần trăm phần trăm không hơn không kém.

Tần Phi đi lên phía trước, đè lại bờ vai cậu, hai mảnh môi mỏng mút vào mấy cái, thấp giọng nói: “Mau chóng xử lý cho xong việc, trở về tiếp tục chuyện của đôi ta.”

Giang Ninh hí mắt nhìn anh, vẻ mặt trong mắt làm người khác không thể phỏng đoán.

Sau khi đến bệnh viện, từ đằng xa hai người nhìn thấy Bạch Soái đứng ở bên ngoài phòng giải phẫu, ngoài dự đoán, Bạch Soái không có đòi đánh đòi giết, mà là hai tay ôm đầu, thân thể lom khom ngồi ở trên ghế, trước đó còn hung hăng kiêu ngạo, lúc này nhìn qua lại có chút bất lực.

“Bạch Soái.” Giang Ninh đi tới, đè lại bờ vai cậu.

Bạch Soái nhấc đầu lên, bên trong viền mắt lóe lên thủy quang, giọng nói khàn khàn: “Ninh tử, Băng Băng nó..... Nó lại làm chuyện rò dại.....”

Giang Ninh thở dài, ngồi vào bên người Bạch Soái, vỗ về sau lưng Bạch Soái thấp giọng an ủi.

Tần Phi nhìn một vòng, không phát hiện phóng viên cùng paparazzi, nổi lòng lo lắng buông xuống, xem ra chuyện này vẫn chưa lộ ra.

Anh đi đến phòng trực bác sĩ, tìm hiểu một chút về tình huống Bạch Băng, mới vừa đi tới cửa, bên trong bước ra một người, cùng Tần Phi mặt đối mặt.

Người này sững sốt một chút, lập tức cười nhạt nói: “Là Tần tổng đi, anh khỏe chứ?”

Tần Phi chăm chú nhìn lại, trước mắt là nam tử hơn ba mươi tuổi, cao lớn đoan chính, mi thanh mục tú.

“Tôi là Hạ Tranh, không biết Xuân Tử có đề cập tôi với anh không?”

Tần Phi gật đầu nói: “Ừ, anh khỏe chứ?”

Tần Phi đánh giá Hạ Tranh, người này ánh mắt thanh minh, nụ cười trên mặt khéo léo, vừa nhìn chính là người thường hay giải quyết các trường hợp này, hơn nữa người này chỉ nhìn một chút liền nhận ra mình,

xem ra không phải nhân vật đơn giản, không nghĩ tới lần này Đại Xuân Tử tìm được người cùng tướng tượng của chính mình hoàn toàn khác nhau, trước Tần Phi còn tưởng Đại Xuân Tử tìm ra được tiểu bạch kiểng đấy.

“Tình huống Bạch Băng sao rồi?” Tần Phi hỏi.

Hạ Tranh nói: “Vẫn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, giải phẫu đã làm hơn một giờ, anh trai Bạch Băng nói trước đây đứa nhỏ này đã từng uống thuốc ngủ một lần, lần này là lần thứ hai, vì lẽ đó tình huống không được khả quan lắm.”

Tần Phi nghe Hạ Tranh nói rõ ràng, càng ngày càng cảm thấy Đại Xuân Tử tìm ra được một người thật không đơn giản.

“Cảm xúc hiện tại của Bạch Soái, là do anh ổn định lại?”

“Ừ.” Hạ Tranh gật gật đầu.

Tần Phi không nhiều lời, trong lòng có mấy phần kinh ngạc, cảm thấy Hạ Tranh có nhiều thủ đoạn thật.

Hai người trở về trước cửa phòng giải phẫu, Giang Ninh lại đây chào hỏi, rất lễ phép nắm tay cùng Hạ Tranh, trong lời nói lúc đó, Tần Phi mới biết, hóa ra Hạ Tranh làm biên đạo kênh tin tức trong đài truyền hình thành phố, vài tiết mục tin tức nổi danh đều xuất phát từ tay anh. Hơn nữa người này tốt nghiệp hệ tin tức trong đại học X, xem như là đàn anh Giang Ninh.

Giải phẫu đến tận rạng sáng 5 giờ mới kết thúc, bác sĩ nói lần này phát hiện đúng lúc, đưa tới cũng đúng lúc, tạm thời Bạch Băng không nguy hiểm đến tính mạng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, sau đó Tần Phi gọi điện thoại cho Đại Xuân Tử, Đại Xuân Tử lau mồ hôi lạnh, nói may mà có chủ ý từ Hạ Tranh, để cậu ngay lập tức đem người đưa đến bệnh viện, bằng không nếu xảy ra án mạng, ba cậu sẽ đem cậu đánh đến chết.

Tần Phi không nói gì.

Từ bệnh viện đi ra, đã là hơn 8 giờ sáng, Giang Ninh cùng Tần Phi lái xe trở về nhà, vừa vặn đang giờ cao điểm, kẹt xe ngay trên đường Tam Hoàn.

Tần Phi than thở: “Lần này hú hồn một hồi.”

“Đứa bé Bạch Băng này đặc biệt chấp nhất, trước đây nó từng giao du qua một người bạn trai, được hơn một năm, đối phương thay lòng đổi dạ, kết giao người tình mới sau đó đá nó đi, khi đó Bạch Băng nghĩ quần liềm tự sát một lần, thật vất vả mới bảo vệ được tính mạng, nhưng tính cách liềm thay đổi, thường

xuyên ra vào những nơi không đứng đắn, hoàn toàn sa đọa, không nghĩ tới lần này vì Âu Tư Xuân lại làm chuyện điên rồ.” Giang Ninh thở dài một hơi, “Biết rõ không thể, vẫn là ấu trĩ như thế.”

Tần Phi quay mặt nhìn Giang Ninh: “Không thể tưởng được cậu lại cảm khái nhiều như vậy, nếu cậu nói như thế, Bạch Băng đúng là quá si tình, có điều loại si tình này dùng trên người Đại Xuân Tử, thật sự quá lãng phí.”

“Đúng nha, loại người như vậy làm gì có cảm tình.” Giang Ninh ý vị thâm trường nói.

Lời này Tần Phi nghe vào lỗ tai có chút hụt hẫng, anh ho nhẹ một tiếng: “Cái gì chứ, cậu cũng đừng vì một cái cây chết mà đốn hết cả cánh rừng, tôi cùng Đại Xuân Tử tuy rằng ham chơi, nhưng tính cách hai chúng tôi hoàn toàn khác nhau.”

Giang Ninh nhìn về phía Tần Phi, sau một lúc lâu, như suy tư nói: “Tần Phi, nếu như có một ngày anh cũng gặp chuyện giống như Bạch Băng, vậy anh sẽ làm gì?”

“Hả? Ý của cậu là gì? Lẽ nào cậu muốn đá tôi?” Tần Phi nheo hai mắt lại.

24. Chương 24: Vấn Đề Là Ai Chịch Ai?

Giang Ninh cùng Tần Phi nhìn nhau trong chốc lát, lại mím môi không nói gì.

Tần Phi nhướn thân mình qua, tiến đến bên tai Giang Ninh nói nhỏ: “Tiểu Ninh, xem ra cậu đối với tôi vẫn còn chưa hiểu rõ, trên thế giới này chỉ có tôi là đá người, chưa tới phiên người khác đến đá tôi.”

Giang Ninh cười lạnh: “Anh biết không, có lúc cái thái độ bề trên này khiến người khác không thể nói lý.”

Không, thể, lý, giải!

Giang Ninh nói anh không thể nói lý!!!

Con mắt Tần Phi trợn tròn lên, cắn răng quát: “CMN cậu nói ai không thể nói lý?! Cậu mới là người không thể nói lý, cả nhà cậu đều không thể nói lý!!!”

Giang Ninh chớp chớp mắt, đặc biệt bình tĩnh nói: “Hiện tại anh không thể nói lý.”

“Đệt!” Tần Phi mắng một câu, nếu như hiện tại không phải anh đang lái xe, anh nhất định đánh Giang Ninh một trận tới bời! Thằng nhãi ranh đúng là ngứa đòn mà.

“Giang Ninh, đừng vì thấy lão tử gần đây cho cậu sắc mặt tốt, là cậu có thể lên mặt! Đúng là một người không biết tốt xấu, chuyện lần trước, lão tử còn chưa tính sổ với cậu, cậu đừng tưởng tôi sẽ bỏ qua!”

Giang Ninh ngồi ở một bên không cho là đúng, vẫn như cũ dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Nhìn anh làm việc có bài bản hẳn hoi, nhưng kỳ thực lại là người không có đạo lý, cái gì cũng đều tự ý làm theo chính mình, không cho người khác phản bác, tỷ như anh có thể mặc kệ để xe dừng giữa đường Tam Hoàn, thời điểm tâm tình không tốt liền lôi thùng công cụ sửa xe, chỉ cần anh muốn phát tiết, xưa nay không cần cân nhắc đến cảm thụ của người khác.”

Tần Phi nghe được liền ngửa rằng: “Ngày hôm nay cậu bị trúng gió hả?”

“Vì lẽ đó, không phải sự hiểu biết của tôi đối với anh không đủ, là anh đối với mình vẫn chưa hiểu rõ.” Giang Ninh càng nói càng trôi chảy.

Con mắt Giang Ninh đỏ lên, mấy ngày nay quan hệ giữa anh cùng Giang Ninh dần dần tốt lên, chính mình lằng lằng đắc ý, còn tưởng Giang Ninh bị mị lực của chính mình chinh phục, không nghĩ tới trong lòng cậu căn bản không xem anh là chuyện to tát gì.

Kỳ thực tính cách Tần Phi có chút thiếu hụt, anh không chịu nghe lời phê bình, cùng với hoàn cảnh trưởng thành có quan hệ, từ nhỏ đến lớn anh chỉ được nghe mọi người khen ngợi mình, đẹp trai, thông minh, hiểu chuyện, khi còn bé người ở bên cạnh nhìn thấy anh đều không ngừng khích lệ, lớn lên trong tay nắm được xí nghiệp Tần thị, anh nghe được chỉ là lời khen tặng, nào có người dám ở ngay trước mặt chỉ thẳng vào mũi anh nói anh không thể nói lý?!

“Giang Ninh,” Tần Phi trào phúng nói, “Nếu như tôi có nhiều khuyết điểm như thế, vậy sao cậu còn cùng tôi có mối quan hệ không rõ ràng? Phải mong rời đi không phải tốt hơn sao, như vậy tôi liền thoải mái tay chân, đem cậu cùng ba cậu, còn có công ty Gia Hoa Khang gì đó, triệt để cho phá sản! Cậu cứ ủy khuất luôn bên cạnh tôi, sẽ không lo lắng tôi trả thù cậu đi.”

Giang Ninh khẽ nói: “Đây chính là cái khiến người ta không thể nói lý, vì muốn đạt mục đích không chừa thủ đoạn nào, anh muốn tính sổ thì trực tiếp tìm đến tôi, tại sao lại trút giận lên công ty ba tôi? Những thủ đoạn của anh nham hiểm xảo trá, quả thực không giống như chuyện nam nhân nên làm.”

“CMN cậu mới không giống nam nhân!!” Tần Phi lòng tự ái bị tổn thương, phía trước Giang Ninh nói những khuyết điểm kia, tuy rằng anh tức giận, nhưng mình có tật xấu gì anh đều biết rõ, chính là không muốn thừa nhận mà thôi. Nhưng Giang Ninh nói anh không giống một người đàn ông, đây là câu bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể tiếp thu, mà những lời này lại là cái người đã làm chuyện cảm thú nói với anh!

Đây là cố tình khiêu khích!

“Đến cùng là cậu có ý gì? Mau nói rõ?” Tần Phi quát.

Giang Ninh: “Chỉ là đối với các người khách quan đánh giá mà nói, cho dù có ý tứ gì, tự anh đi mà lý giải, nếu như anh không thể tiếp thu, đó chẳng qua là do lòng dạ anh quá hẹp hòi, tuy lời nói thật khó nghe, nhưng nếu điểm ấy mà anh còn không nghe lọt tai, thì không thể tưởng được trong công ty làm sao anh có thể làm cho mọi người phục tùng.”

Tần Phi thật muốn mắng to một tiếng: Cút mẹ mày đi dám uy hiếp lão tử!

Thế nhưng anh cảm thấy nếu như mình phát hỏa thật sự, vô hình chung liền chứng minh những lời Giang Ninh nói đều hoàn toàn chính xác. Vì lẽ đó Tần đại thiếu căn răng, mặng mẽ đem hỏa khí đè xuống.

Cứ như vậy, hai người một đường tranh tài cao thấp lái xe về nhà.

Nguyên bản Tần Phi có kế hoạch sau khi về đến nhà cùng Giang Ninh ăn một bữa cơm, sau đó đem sự tình tối ngày hôm qua làm cho xong, nào biết trên đường Giang Ninh nói một đồng lớn chuyện lung ta lung tung, khiến anh hiện tại không còn một chút tình thú nào.

Anh không nhịn được nghĩ, tên tiểu tử nói với anh những lời này, khiến anh không còn tâm tình nghĩ đến chuyện lên giường.

Giang Ninh đi vào trong nhà thay đổi đồ, sau đó lấy vài món đồ tùy thân của mình, đặt trong túi ba lô vận động.

Tần Phi nhìn động tác của cậu, nhíu mày hỏi: “Cậu đang làm gì đấy?”

Giang Ninh đi đến cửa phòng đổi giày: “Trường học cho nghỉ hè rồi, tôi dự định về nhà ở với ba mấy ngày, ngày mai trường học bắt đầu huấn luyện tennis, tiện đường tôi đến đó luôn.”

“Cậu nghĩ đây là nơi nào? Khách sạn sao? Muốn tới thì tới muốn đi liền đi!” Tần Phi nổi giận bạo phát nói.

Giang Ninh ngược mắt nhìn anh: “Đừng nói như thế, khách sạn còn có giường ngủ nhé.”

Cậu ta còn ghét bỏ?!!!

Tần Phi vừa muốn nổi giận, Giang Ninh nhanh chân mở cửa đi ra ngoài.

Tần Phi trừng mắt nhìn cửa lớn đóng sầm lại, tức muốn nổ phổi, anh đá một cước vào tủ giày, khiến các vật phẩm trang trí trên ngăn tủ rơi đầy đất.

Chết tiệt! Giang Ninh, cậu mau rửa sạch sẽ mông chờ ngày lão tử chịch chết cậu!

Tần Phi qua cơn tức giận, cơn buồn ngủ ào ào kéo tới, hôm qua anh bận việc cả một đêm, giờ này cũng có chút buồn ngủ.

Không nghĩ tới tiểu tử Giang Ninh đi tận một tuần còn chưa trở về, gọi điện thoại cũng không bắt máy, mới bắt đầu Tần Phi cảm thấy Giang Ninh chỉ là giận dỗi, qua mấy ngày sẽ bình tĩnh trở lại, không nghĩ tới tiểu tử này vẫn còn tức giận, chơi trò chiến tranh lạnh.

Tần Phi gọi điện thoại cho Đại Xuân Tử, xem tình huống Bạch Băng đã ổn định lại chưa, Hạ Tranh đem chuyện này xử lý rất tốt, không chỉ không tiết lộ ra ngoài, còn khiến tâm tình hai anh em Bạch Soái Bạch Băng ổn định trở lại, Bạch Băng không tự sát nữa, Bạch Soái không còn muốn chém Đại Xuân Tử.

Trong điện thoại, Đại Xuân Tử khen Hạ Tranh không dứt miệng, Tần Phi bên kia nghe thấy, không nói một lời, đối với Hạ Tranh này đến tột cùng là muốn như thế nào, hiện tại Tần Phi bảo lưu quyền phát ngôn.

Đại Xuân Tử còn nói: “Đúng rồi, tiểu tình nhân của anh gọi là Giang Ninh ấy đúng không, lần này cũng nhờ có cậu ấy hỗ trợ một chút.”

“Giang Ninh?” Tần Phi ngẩn ra, ngày đó ở bệnh viện nhìn thấy Hạ Tranh bận bịu xử lý rất khá, Tần Phi liền không tham dự chuyện này, anh không nghĩ tới Giang Ninh sẽ tham dự vào, hơn nữa chính mình còn không biết.

“Đúng rồi, Giang Ninh cùng anh trai Bạch Băng không phải là bạn học à, đưa ra không ít lời khuyên cho Bạch Băng, hơn nữa anh trai Bạch Băng rất nghe lời Giang Ninh, Giang Ninh cùng anh trai Bạch Băng chỉ nói qua một lần, anh trai Bạch Băng không còn gây sự với tôi nữa.”

“À.” Tần Phi ngoài miệng đáp, nhưng trong lòng không ngừng cân nhắc tiểu tử Giang Ninh này đến cùng có chuyện gì vậy, bên này cùng chính mình cãi nhau chuyện Đại Xuân Tử, bên kia lại qua hỗ trợ.

Đại Xuân Tử còn nói: “Mấy ngày nay Giang Ninh cùng Hạ Tranh đồng thời ở trong bệnh viện, hai người còn chơi rất thân, hơn nữa bọn họ còn là đồng học, đúng là có duyên phận nha, tôi nói không phải chứ, sáng mai bốn người chúng ta đi ra ngoài ngồi một chút đi, để tôi mời khách cho, lúc này phải cảm ơn anh em đã giúp đỡ.”

“Được, đừng có mà trước mặt lão tử lại tinh tướng!”

Tần Phi cúp máy trong lòng không bình tĩnh nổi, Giang Ninh cùng bằng hữu lại hòa hợp với nhau, điều này làm cho anh rất không thoải mái!

Cân nhắc cả buổi trưa, lúc tan tầm Tần Phi vẫn gọi điện thoại cho Giang Ninh.

“Gi?”

Tần Phi âm trầm nói: “Đang ở chỗ nào?”

“Trường học huấn luyện.” Lúc Giang Ninh nói chuyện còn nghe được tiếng thở dốc, đúng là đang vận động thật.

“Mấy giờ kết thúc? Buổi tối cùng nhau ăn cơm.” Tần Phi nói ra lời này tâm tình cực kỳ kém, vì sao lúc này lại là chính mình thỏa hiệp trước?!

“Không cần, buổi tối tôi có hẹn với Bạch Soái.”

“.....” Bạch Soái, lại là Bạch Soái! Tần Phi tức giận dậm chân xuống đất, lạnh lùng thốt: “Được thôi!” Sau đó bang một tiếng cúp điện thoại.

Tần Phi phiền chán đến cực điểm, vốn dĩ trước đó vài ngày còn cùng Giang Ninh ở chung, hai người còn cố gắng giao du, đáng lẽ phải thuận lý thành chương lần lên giường, để anh dùng mị lực nam tính chinh phục Giang Ninh, sau đó bọn họ vui sướng khoái hạt ở chung bên nhau, đây mới là toàn bộ mục đích! Mà không phải như bây giờ, mình bị Giang Ninh chọc tức đến nổ phổi!

Tần Phi lại gọi điện thoại cho Đại Xuân Tử, nói mình tâm tình không tốt, muốn đi ra ngoài uống rượu.

Đại Xuân Tử ở bên kia cười hì hì nói: “Sao rồi, anh cùng Tiểu Ninh cãi nhau? Ai nha, chúng ta là đàn ông nên rộng lượng một chút, đi nói lời xin lỗi không được à, cúi đầu trước mặt vợ không có gì là xấu hổ hết, buổi tối tôi có hẹn với Hạ Tranh đi xem phim, không cùng anh uống rượu được rồi.”

Tần Phi hướng về Đại Xuân Tử la hét một trận, Đại Xuân Tử không thể làm gì khác hơn hủy buổi hẹn cùng Hạ Tranh, chạy tới ngồi uống rượu cùng Tần Phi.

Hai người ngồi trong quán bar Tam Lí Truân, mặt Tần Phi lạnh nhạt, một ly uống một ly, trong miệng không ngừng lải nhải.

“Cậu nói cái tên tiểu tử chết tiệt kia, lão tử có điểm nào không tốt? Cái gì cũng đều theo hẩn, luôn luôn trưng ra vẻ mặt ôn hòa, mấy ngày hôm trước xe Giang Ninh bị hỏng, tôi liền định mua cho một chiếc R8, chuẩn bị mấy ngày sau đem lại sự kinh ngạc cho hẩn, không phải Giang Ninh thích Audi sao, tôi liền theo hẩn, không dám mua những chiếc xe đắt tiền khác. Lão tử tính làm cho Giang Ninh vui lòng, ở trong mắt hẩn, CMN tôi luôn là một thân khuyết điểm, giống như không lọt nổi vào mắt Giang Ninh!”

Trong thâm tâm Đại Xuân Tử nghĩ, R8 còn không đủ chói mắt ư? Ánh mắt đại thiếu gia như ngài nhìn kiểu gì vậy nha!

Cậu gọi thêm một ly rượu đến cho Tần Phi uống, vỗ bờ vai anh kiên nhẫn khuyên nhủ: “Không phải chứ, anh nghe tôi nói một câu, nói về chuyện yêu đương thì phải dùng cái tâm, hai người phải bao dung lẫn nhau, lý giải lẫn nhau, rất nhiều thứ cho dù có dùng tiền cũng không mua nổi, anh cho rằng trước đây

mình hay mua xe cho tiểu tình nhân, giờ anh cũng áp dụng mua xe cho Giang Ninh, vậy anh xem hần là cái gì? Giang Ninh muốn căn bản không phải là những thứ này.”

Tần Phi nhìn Đại Xuân Tử một chút: “Ồi chào..... Nhìn ra rất rõ ràng nha!”

“Ừa, đều do Hạ Tranh giảng đạo đấy.”

“Hạ Tranh, Hạ Tranh, CMN mở miệng đóng miệng đều là Hạ Tranh.”

Đại Xuân Tử đắc ý nói: “Không còn cách nào, ai biểu Hạ Tranh nhà tôi ưu tú như thế!”

Tần Phi nhìn Đại Xuân Tử, thấp giọng nói: “Cậu cùng Hạ Tranh, ai chịch ai thế? Tôi nhìn Hạ Tranh kia không giống như làm bot.”

Câu này vừa nói xong, mặt Đại Xuân Tử lập tức đỏ lên, ho nhẹ một tiếng nói: “Tôi và Hạ Tranh là tình yêu chân thành, ai top ai bot không quan trọng, tôi là đàn ông chân chính, đội vợ lên đầu trường sinh bất tử.”

Tần Phi mắng một câu: “Vợ? CMN cậu bị chịch muốn nát cả cục, cậu mới chính là vợ người ta đi!”

Đại Xuân Tử mặt dày cãi: “Trọng điểm không phải vấn đề trên dưới, do vợ của chính mình làm, trên dưới không thành vấn đề!”

25. Chương 25: Đưa Tới Cửa

Tần Phi khiếp sợ nhìn Đại Xuân Tử: “Ồi đệt, cậu thật sự bị Hạ Tranh tẩy não!”

Trước đây Đại Xuân Tử dầu muối không ăn, ngay cả ba mẹ cậu cũng quản không nổi, hiện tại lại nghe lời Hạ Tranh như thế, còn ngoan ngoãn nâng mông cho Hạ Tranh chịch, anh không nghĩ ra vì sao Đại Xuân Tử lại biến thành như vậy.

Nhưng Đại Xuân Tử hồn nhiên không thèm để ý, bắt di bắt dịch không ngừng tú ân ái.

Cuối cùng, vốn Tần Phi muốn cùng Đại Xuân Tử đến uống rượu nói hết tâm tình, nhưng diễn biến lại thành Đại Xuân Tử nói chuyện yêu đương, Tần Phi nghe được liền chán ngán, chỉ uống một ly tiếp một ly.

Lúc hai người đi ra khỏi quán bar, hai chân Tần Phi mềm nhũn, trên con đường đi hai hàng thẳng bước.

Đại Xuân Tử vẫy tay gọi xe taxi cho Tần Phi, Tần Phi rút tay cậu ra, không vui nói: “CMN ai thèm ngồi xe taxi? Lão tử..... Lão tử muốn lái xe!”

Đại Xuân Tử bĩu môi nói: “Cả người anh say như thế này rồi, ai dám để anh lái xe? Nếu có chuyện gì xảy ra, tin tức buổi sáng ngày mai sẽ chính là anh.”

Tần Phi vẫn không nghe, Đại Xuân Tử không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Hạ Tranh, Hạ Tranh nói anh đang ở vùng phụ cận làm ít chuyện, lập tức sẽ đến ngay.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Tranh lái xe đến đây, Tần Phi lẩm bẩm nói: “Thật tốt mà, mới gọi đã đến đây, tú ân ái vẫn chưa đủ sao?” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng không khỏi đổ kị lên, khi nào Giang Ninh mới có thể săn sóc tốt như vậy, cũng không uống công anh vì tiểu tử kia uống rượu giải sầu.

Hạ Tranh cười nhạt: “Tần tổng, muốn tôi cùng Xuân Tử đưa anh về nhà thế nào đây?”

Đại Xuân Tử lôi Tần Phi đẩy vào trong xe: “Được rồi, đừng có cùng con ma men thương lượng, anh biết cái đích gì chứ, trực tiếp đưa về nhà cho rồi.”

Tần Phi vừa nghe phải về nhà, đầu óc vốn có chút mơ hồ lập tức tỉnh táo lên. Phải về cái căn nhà lạnh như băng kia? Không được, từ khi Giang Ninh không trở về, cái căn nhà kia anh không muốn trở lại, sinh hoạt một người quá buồn chán.

“Không về, ĐM, lão tử không trở về!”

Đại Xuân Tử từ ghế phụ quay đầu nhìn anh: “Vậy giờ anh muốn đi đâu? Chẳng lẽ còn muốn cùng tôi đi uống tiếp? Nhưng tôi không muốn đi uống nữa đâu.”

Tần Phi lườm cậu một cái, từ trong túi lấy di động ra, bấm nửa ngày mới gọi được một cú điện thoại, nhưng di động reo rất lâu cũng không ai nghe máy, Tần Phi tức giận muốn chửi thề, đem di động hướng về bên cạnh quăng đi.

Hạ Tranh từ kính xe quan sát nhìn thấy động tác Tần Phi, liền hỏi: “Tần tổng gọi điện cho Giang Ninh sao?”

“Ồ.....” Tần Phi hết sức khó chịu râm rì một tiếng.

Đại Xuân Tử nói: “Không phải anh nói tiểu tử kia trở về nhà rồi à? Sao vậy, Tần đại thiếu không kịp chuẩn bị quà nên thừa dịp mượn rượu đi tới nhà bọn họ đi? Thuận tiện ra mắt nhà họ, cùng ba vợ câu thông cảm tình.”

“Cút mẹ cậu đi!” Tần Phi mắng.

Hạ Tranh thâm trầm cười: “Một giờ trước tôi có gọi điện thoại cho Giang Ninh, hắn nói trường học gần đây huấn luyện quá mệt mỏi, liền ở lại trong ký túc xá.”

Tần Phi đầu ơng lên một tiếng, tiểu tử này không chịu trở về nhà! Tiểu tử này thà ở ký túc xá cũng không muốn nhìn thấy mình! Tiểu tử này không tiếp điện thoại anh nhưng lại tiếp điện thoại Hạ Tranh! Tiểu tử này sao lại thân thiết với Hạ Tranh đến như vậy!!!

Hạ Tranh nhìn thấy sắc mặt Tần Phi không tốt, dự cảm thấy chính mình đụng tới ổ kiến lửa rồi, mau chóng nói: “Ách, Giang Ninh nói muốn đến đài truyền hình thực tập, gần đây hay gọi điện thoại cho tôi mấy lần.”

Tiểu tử này muốn đến đài truyền hình thực tập lại không đề cập cho mình biết!!! Tần Phi càng ngày càng tức giận.

Anh nheo lại đôi mắt, oán hận nói: “Đi đến đại học X, đưa tôi đến đại học X! Mẹ nó, lão tử phải đi trị chết tiểu tử này, ba ngày không đánh muốn leo lên nóc nhà lật ngói!”

Hạ Tranh không nói gì nhìn về phía Đại Xuân Tử, Đại Xuân Tử nhún vai nói: “Đưa đi, được thôi. Tính tình đại thiếu gia hôm nay nóng tính, nếu như không thấy được Giang Ninh, không chừng đến nửa đêm lại có xu hướng muốn giết người!”

Hạ Tranh nhíu mày, không thể làm gì khác hơn là đem xe hướng về đại học X.

Đến trước cửa đại học X, hai chân Tần Phi xiêu xiêu vẹo vẹo liền xuống xe, cùng Đại Xuân Tử vẫy tay một hồi hướng đến trong sân trường đi, một bên vừa đi một bên không ngừng gọi điện thoại.

Đại Xuân Tử nhìn bóng lưng Tần Phi lảo đảo, lắc đầu nói: “Không biết tối hôm nay Tần Phi muốn dẫn vật cho đến khi nào? Giang Ninh chộc tới vị đại gia này, phỏng chừng sẽ khó mà dễ chịu.”

“Vây cũng chưa chắc, đừng xem Tần Phi hiện tại một bụng đầy oán khí, không chắc khi nhìn thấy Giang Ninh lúc đó lại quên hết đi, đây chính là võ quýt dày có móng tay nhọn.” Hạ Tranh nói.

Đại Xuân Tử liếc xéo Hạ Tranh, bĩu môi nói: “Tần Phi còn nói, em bị anh gài hàng đó.”

Hạ Tranh khẽ mỉm cười, đưa tay xoa tóc Đại Xuân Tử, nhẹ giọng nói: “Được rồi, chúng ta về nhà đi, về nhà anh sẽ hầu hạ em.”

Bên này đôi chồng chồng Đại Xuân Tử chia sẻ yêu đương, bên kia tình huống Tần Phi lại không mấy lạc quan cho lắm.

Anh nhiều lần gọi di động đến Giang Ninh, không có ai bắt máy, Tần đại thiếu càng gọi càng sinh khí, thâm tâm nghĩ cậu cùng Bạch Soái ăn cơm sao lại nồng nhiệt thế? Ngay cả di động cũng không thèm nghe.

Tần Phi uống rượu hơi nhiều, bước đi có chút loạng choạng, thế nhưng dựa vào kinh nghiệm mấy lần trước đã từng đến đại học X, rất nhanh tìm tới ký túc xá Giang Ninh.

Dám không nghe điện thoại? Lão tử đến ký túc xá cậu ôm cây đợi thỏ! Không phải buổi tối cậu phải về ký túc xá ở sao? Lão tử sẽ khiến cậu đổ mới được, sẽ kêu cậu thật phô trương, lão tử sẽ đứng trước mặt cậu khoe khoang mới thôi!

Lúc này đại học X đã nghỉ hè, đa số học sinh nơi khác đều về nhà thăm người thân, cụ ông dưới lầu ký túc xá cũng không ngăn người ngoài lên lầu, vì lẽ đó Tần Phi nghênh ngang tiến vào ký túc xá nam sinh.

Anh còn nhớ rõ số phòng Giang Ninh ở, trực tiếp đi tới mục tiêu, sau khi lên lầu mới phát hiện, Giang Ninh ở trên tầng cao nhất, tầng lầu ký túc xá này thuộc hàng “Xa hoa” nhất, phòng ở rất ít, so với mấy tầng dưới không nhiều bằng, hơn nữa thời gian này cơ bản các sinh viên đều không có ở đây, đa số các phòng đều không có ánh đèn, chỉ có khoảng hai, ba phòng có bật đèn sáng bên trong.

Tần Phi đi vào trong, đi tới trước cửa ký túc xá Giang Ninh, xác định số phòng không sai, phát hiện đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Anh suy nghĩ, tên tiểu tử này đã trở về?

Tần Phi không chút suy nghĩ, đẩy cửa đi vào, đi vào xong, lại phát hiện trong phòng không có ai.

Anh đánh giá căn phòng một chút, có giường tầng, bốn tủ sách, quét dọn rất sạch sẽ.

Tần Phi đứng giữa phòng, quay đầu nhìn bốn phía, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến tiếng âm thanh cửa phòng vang lên, anh xoay người, nhìn thấy cửa phòng vệ sinh mở ra, Giang Ninh chỉ quần khăn tắm, nửa thân trên để trần, một bên lau tóc một bên bước ra ngoài.

Chỉ là trong một cái liếc mắt, Tần Phi đột nhiên cảm thấy yết hầu khô khốc, ánh mắt lại không thể rời bỏ.

Dáng người Giang Ninh lúc mặc quần áo đã ốm rồi, cởi đồ ra trên người cũng không có bao nhiêu thịt, nhưng mỗi một khối cơ đều có bắp thịt cường tráng, đặc biệt là trên cánh tay cùng cơ bụng, vừa nhìn qua chính là quanh năm rèn luyện thêm nữa nhờ tuổi còn trẻ nên mới phát triển được như vậy.

Tần Phi nhìn chằm chằm thân thể Giang Ninh từ từ hướng lên trên, từ lòng ngực rắn chắc đến vòng eo tinh tế, từ hai hột đậu đỏ đến nhúm lông đen nửa kín nửa hở.....

Đây là lần đầu tiên anh trực tiếp quan sát dáng người Giang soái ca, tuy rằng hai người đã từng làm chuyện chăn động trên xe, thế nhưng lần đó hai người đều không cởi quần áo, thuần túy chỉ là cởi quần mần việc. Những ngày Giang Ninh ở trong nhà Tần Phi, quần áo nghiêm túc, một chút lợi lộc cũng không cho Tần Phi thấy thái chiếm tiện nghi.

Thật vất vả mới chờ được cơ hội này nên không thể kiên dè mà nhìn cho kĩ, nhất định phải nhìn đủ, chỉ là càng nhìn nhiều, Tần Phi phát hiện mình cương rồi!

“Sao anh lại đến đây?” Giang Ninh nhìn thấy Tần Phi nhất thời sững sốt.

Tần Phi không ngừng cố gắng lặn lẽ nuốt nước bọt, lấy ý định đẩy ngã cậu dè ép trở lại, rồi mới lên tiếng: “CMN cậu không nghe máy, tôi đành phải tìm tới cửa! Sao thế? Không vui khi thấy tôi sao?”

Giang Ninh ngửi thấy được mùi rượu khi Tần Phi nói chuyện, khẽ nhú mày: “Anh uống rượu?”

Tần Phi hừ nói: “Uống đó, thì sao?”

Giang Ninh chẳng muốn cùng kẻ nghiện ngập đôi co, vòng qua người Tần Phi, đi tới tủ quần áo chính mình lấy ra một cái quần đùi cùng cái áo lót.

Tần Phi thấy Giang Ninh không để ý đến mình, sinh khí nói: “Này, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, sao lại không nghe máy?”

Giang Ninh nhìn anh giống như thằng ngốc liếc anh một cái: “Anh không thấy tôi đang tắm à?”

“Sao cậu lại tắm lâu như vậy? Tôi gọi hơn nửa tiếng rồi đấy!”

“Trước còn tán gẫu cùng Bạch Soái, không tiện bắt máy.”

Tần Phi nghe được tên Bạch Soái, máu ghen dồn lên não, không phân rõ phải trái nói: “Lừa người! Tôi khẳng định cậu không muốn tiếp điện thoại tôi!”

Lần thứ hai Giang Ninh nhú mày lại: “Anh uống nhiều rồi đấy, để tôi thay đồ rồi đưa anh trở về.” Nói xong, cầm quần áo hướng về phòng toilet.

“Tôi không đi!” Tần Phi vừa nghe Giang Ninh muốn đưa anh trở về, lập tức kiềm cánh tay Giang Ninh, thì thầm nói: “Không được thay quần áo!”

Lòng bàn tay Tần Phi vừa mới tiếp xúc đến cánh tay Giang Ninh, như có cổ nhiệt khí khiến người ta khát vọng len lỏi trong cơ thể, anh chậm rãi nheo lại hai mắt, tay nắm cánh tay Giang Ninh bất tri bất giác trượt, vuốt ve lên xuống.

Thân thể Giang Ninh cứng đờ, trầm giọng nói: “Anh làm gì thế?”

Tần Phi hai gò má ửng đỏ, cảm thụ được lòng bàn tay truyền đến ấm áp, tinh tế tỉ mỉ, trong đầu phiêu đãng, anh nhích lại gần Giang Ninh, nhẹ giọng nói: “Tiểu Ninh, sao cậu lớn lên lại đẹp trai đến thế? Trên người thật nhiều cơ bắp, làn da còn trắng như vậy.....”

Giang Ninh vội vàng hất cánh tay Tần Phi ra, lạnh lùng nói: “Tần Phi, đừng quậy! Tôi đổi đồ xong liền đem anh trở về!”

Tần Phi lúc này mất diết tai ngơ, cả tâm tình anh chìm đắm trong thân thể gợi cảm của Giang Ninh, bị Giang Ninh lôi kéo, không chỉ không lôi được anh ra, ngược lại anh còn đuổi cánh tay ra, ôm chặt lấy eo Giang Ninh, đem đầu tựa trên bả vai Giang Ninh, mùi vị Giang Ninh không ngừng tiến vào mũi anh.

“Tiểu Ninh, cậu thật là thơm quá.” Tần Phi nhắm mắt say sưa nói.

Giang Ninh ngẩn người, ngoài mặt không nhúc nhích. Thế nhưng không ai biết trong lòng cậu nảy lên kịch liệt, không biết vì cái gì, cậu cảm thấy khi Tần Phi say rượu thân thể đặc biệt..... Đặc biệt..... Mềm mại?

Là ảo giác hay vẫn là ảo giác?

Trong đầu Giang Ninh đột nhiên hiện ra tình cảnh trong xe ngày đó, cậu đặt Tần Phi ở dưới thân, tiến vào thân thể Tần Phi chặt khít, tàn nhẫn mà đắm vào!

Từ mấy ngày nay, cậu không muốn hồi tưởng lại chuyện này, nhiều lần bị Tần Phi quyến rũ cảm giác lần thứ hai lại xông tới, đều bị cậu dùng ý chí mạnh mẽ đè ép trở lại.

Nhưng hiện tại, Tần Phi lại dựa vào đây, đôi tay ấn lên hông cậu cọ sát khắp người; Chóp mũi không ngừng hấp động như lông chim ở trên cổ cậu lay động; Còn có lông mi thon dài, đuôi mắt nhuộm đầy phong tình, làm người khác vô pháp khống chế xúc động nguyên thủy chính mình, muốn đem chủ nhân có đôi mắt này đặt tại dưới thân chịch thoải mái!

Tâm tư Giang Ninh đang quay cuồng, bỗng nhiên cảm giác tay Tần Phi từ hông cậu chậm rãi trượt xuống, cặp môi hồng hào ở bên tai Giang Ninh nói ra những lời tình sắc: “Tiểu Ninh, cậu mê người như thế, tôi thật muốn chịch cậu!”

Hết chương 25

26. Chương 26

Thân thể Giang Ninh ngẩn ra, đưa tay nắm lấy cằm Tần Phi, nâng mặt Tần Phi lên.

“Anh biết không, đáng vẻ anh khi nói ra những câu này cũng rất mê người.” Rõ ràng là ngôn ngữ ám muội, nhưng khi nói ra khỏi miệng Giang Ninh, trên mặt cậu vẫn là vẻ mặt lạnh lùng hờ hững, chỉ là trong mắt sáng lập lờ càng ngày càng thâm trầm.

Khóe miệng Tần Phi nhẹ nhàng cười: “Vậy cậu có biết không, mỗi lần nhìn thấy đáng vẻ chán ngắt của cậu, tôi chỉ muốn đem cậu lột sạch sẽ mà làm! Làm cậu khóc lóc cầu xin tôi dừng lại!”

Nói tới đây, tâm tình buồn bực trước đây đột nhiên dâng lên, gạt tay Giang Ninh nắm cầm anh ra, hận nói: “Giang Ninh, CMN cậu lúc nào cũng lúc nóng lúc lạnh treu đùa lão tử. Nói sinh khí liền sinh khí, nói rời nhà trốn đi liền rời nhà trốn đi, quả thực so với các em gái còn khó chiều chuộng hơn! Vì lý do gì cậu lại trốn trong ký túc xá lại không muốn gặp tôi? Dựa vào cái gì cậu cùng tên ngốc Bạch Soái ăn cơm lại không chịu tới tìm tôi? CMN cậu có biết hay không, những ngày qua không có cậu..... Lão tử, mỗi ngày lão tử đều nhớ cậu!”

Nói tới câu cuối cùng, Tần đại thiếu như có điểm oan ức. Cả một buổi tối anh uống rượu, vốn là muốn mượn rượu giải sầu, ai biết đi cùng Đại Xuân Tử hết buồn đầu không thấy, ngược lại sinh ra tâm tình ước ao ghen tị, hiện tại những cảm xúc này bị điều động lên, ào ào xông lên, Tần Phi lại không cảm thấy oan ức sao! Minh đường đường là Tần đại thiếu ngày thường ai lại không nâng niu, theo đuổi mình, như thế nào khi đứng trước mặt Giang Ninh liền biến thành pháo hôi có cũng được mà không có cũng không sao?

Giang Ninh hơi cúi đầu, không biết vì cái gì, cậu cảm giác người trước mắt này ngày thường vênh váo tự đắc, giờ khắc này lại như cô dâu nhỏ bị lạnh nhạt, ngay cả khi Tần Phi nhìn vào ánh mắt cậu, cậu cũng thấy ở trong đó u oán nồng nặc, hơn nữa “Cô dâu nhỏ” này tay còn không thành thật, ở bên hông chính mình sờ tới sờ lui, lôi kéo khăn tắm, bất cứ lúc nào cũng đều muốn giặt khăn tắm ra.

Giang Ninh thật vất vả mới bình tĩnh lại tâm tình bỗng “Đùng” một cái, tim đập nhanh kịch liệt, tay Tần Phi ở bên hông cậu càng ngày càng rõ ràng, vừa nẩy bỏ ra rất nhiều sức lực khổng lồ chế kích động nguyên thủy lần thứ hai hướng về bụng cậu tuôn trào.

Nhưng mà, ý niệm này vừa hừng khởi vài giây, “Tần cô dâu nhỏ” bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, trong mắt tinh quang lập lờ, mang theo hận ý khó kiềm nén, anh cắn răng nói: “Lão tử mỗi ngày đều nhớ cậu, mỗi ngày muốn làm cậu! Giang Ninh, không dạy cậu trở nên ngoan ngoãn, tôi ăn không ngon ngủ không yên! Từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ để bụng một người như thế, nhưng lòng tốt của tôi đều bị cậu giẫm nát dưới chân, cậu nói cậu không thích ăn đòn, có phải là do không được chịch!”

Quả nhiên, cô dâu nhỏ cái gì chứ tất cả đều là ảo giác!

Khóe miệng Giang Ninh dần hiện ra tia cười nhợt nhạt: “Cuối cùng cũng chịu nói thật? Giấu lâu đến như vậy, đơn giản chỉ là trong lòng anh không cam lòng mà thôi.”

Tần Phi hừ một tiếng, cúi đầu cắn một cái lên bả vai Giang Ninh.

Giang Ninh “Shzzz” một tiếng, nắm chặt hai tay Tần Phi, đem người kéo lại, “Anh là chó hả? Chỉ biết cắn người!”

Giang Ninh hiếm khi dùng vẻ mặt nuông chiều không thể làm gì khác hơn nói chuyện, nhưng Tần Phi lại hoàn toàn không chú ý tới, hiện tại trong đầu anh chỉ nghĩ đến một chuyện: Nhất định ngày hôm nay phải chịch Giang Ninh!

Tần Phi thủ hạ vừa động, roẹt một tiếng, khăn tắm quấn quanh thân Giang Ninh liền bị kéo xuống dưới.

Nhất thời, thân thể không hề che đậy của Giang Ninh triển lãm ngay trước mặt Tần Phi, thon dài, trắng tấp, cường tráng, mạnh mẽ, có thể nói là thân thể hoàn mỹ.

Con mắt Tần Phi từ từ đi xuống, chỉ liếc mắt nhìn, vốn đầu óc có chút mê say liền chấn động, anh thấp giọng mắng một câu: “Cái món đồ này..... CMN sao lớn đến thế!”

Chẳng trách lần trước cái mông của anh đau mất tận năm, sáu ngày, dương vật lớn như thế này, người sắt còn không chịu nổi huống hồ là người thật!

Lông mày Giang Ninh nhíu lại, ngọn lửa trong cơ thể càng ngày càng khó kiềm chế, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Giang Ninh.

Tần Phi bỗng nhiên đưa tay, đẩy trước ngực Giang Ninh, muốn đem Giang Ninh đẩy lên phía sau bàn bên cạnh, sau đó chính mình tiến lên một bước, đè lại Giang Ninh mạnh mẽ đem người áp đảo trên bàn, tư thế đứng thẳng gi đó, anh thật sự rất thích.

Nhưng mà, hiện thực cùng lý tưởng chênh lệch vĩnh viễn làm người khác khó có thể dự đoán.

Giang Ninh so với những gì anh tưởng mạnh hơn rất nhiều, chỉ đẩy một cái, lại không nhúc nhích!

Tần Phi sửng sốt, hai tay đặt trước ngực Giang Ninh, dưới bắp tay cường tráng mạnh mẽ, Giang Ninh đứng đó không hề động đậy nhìn anh, ánh mắt cậu trào phúng chột lóc lên.

Lòng tự ái của Tần đại thiếu bị tổn thương nghiêm trọng!

Tuy rằng tối hôm nay anh xác thực mình uống có hơi nhiều rượu, nhưng là trong ý thức của anh, “Muốn tàn nhẫn làm Giang Ninh một lần” đó là mục tiêu cần phải làm được, hơn nữa nhất định phải làm!

Trên mặt Tần Phi có điểm không nhận được, liền thẳng thắn đi đến trọng điểm, đưa tay nắm chặt dương vật.

Sắc mặt Giang Ninh nhất thời thay đổi, Tần Phi có chút đắc ý, đồng dạng đều là đàn ông, anh lại là một người đã từng làm qua vô số nam nhân, tự nhiên rất rõ ràng nắm được vị trí then chốt này, cho dù nam nhân mạnh mẽ đến đâu, cũng không có cách nào giữ được sự tỉnh táo.

Tần Phi dán tới, Giang Ninh chỉ cảm thấy nam nhân dường như có bản năng tiết hạp hồng thủy, toàn bộ mãnh liệt tuôn trào ra.

“Tần Phi, hãy nhớ kỹ, chính anh tự mình đưa tới cửa!”

Lời Giang Ninh trầm thấp còn chưa dứt, đã khom lưng đem nam nhân tự tìm đường chết chặn ngang ôm lên, nhanh chân đi về trước giường, đem người ném lên giường.

Trên giường ký túc xá rất nhỏ hẹp, đầu Tần Phi bị đụng đến đau đớn, trầm thấp mắng một tiếng.

Giang Ninh không để ý tới, xoay người đi tới trước cửa ký túc xá, chốt cửa, sau đó tắt đèn phòng.

Ký túc xá chìm vào trong bóng tối, chỉ có ánh sáng ngoài cửa sổ len lỏi vào đây.

Mặc dù tia sáng ảm đạm, Tần Phi vẫn nhìn thấy biểu hiện Giang Ninh nhào lên người mình, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng giờ khắc này như núi lửa phun trào.

Hai người ôm nhau điên cuồng hôn môi, máu toàn thân Tần Phi như thiêu đốt, đây là lần đầu tiên, anh chân thật cảm giác Giang Ninh ở ngay trong ngực chính mình.

Lúc cả người toàn thân trần trụi, trong đầu Tần Phi cảm thấy như có chỗ nào đó không đúng? Vừa nãy Giang Ninh ôm anh lên trên giường hình như là kiểu ôm công chúa à???

Thế nhưng cả người anh đều bị Giang Ninh nhen lửa, Giang Ninh nhiệt tình như thế là mình đang nằm mộng ư, đầu óc anh như dục hỏa đốt cháy, phía trước Giang Ninh ăn sâu bén rễ không ngừng hôn môi anh, như muốn cắn nát môi anh.

Hoặc là hôm nay uống quá nhiều rượu, hay đây là lần đầu tiên Giang Ninh hùng hực khí thế như thế, kỹ thuật trên tay Giang Ninh rất tệ, không lâu lắm Tần Phi liền phóng thích, trong đầu Tần Phi trống rỗng, cả người như trôi bồng bềnh trên mây, chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Chờ Tần Phi từ trên mây dần dần trở về hiện thực, ngón tay Giang Ninh thon dài đã bắt đầu dờ đi trên đùi.

“Đột ngột!” Tần Phi giật mình tỉnh táo đi rất nhiều, đưa tay nắm lấy tay Giang Ninh đang làm xăng làm bậy, cắn răng nói: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Giang Ninh cực kỳ bình tĩnh hất tay anh ra: “Làm – Anh.”

“ĐM!” Tần Phi quát, “CMN cậu dám làm tới một lần nữa đi, tôi tuyệt đối không khoan dung cho cậu!”

Nói xong, Tần Phi giãy dựa một hồi, lúc này anh mới phát hiện, đôi chân mình không biết thời điểm nào bị Giang Ninh thao túng làm tư thế xấu hổ khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng.

Tần Phi sắp điên rồi, mở miệng muốn chửi ầm lên.

Giang Ninh che miệng Tần Phi lại, đôi mắt uốn cong, tiến đến trước mặt Tần Phi, nhìn chăm chú đôi mắt Tần Phi kiệt ngạo khó thuần.

“Không phải anh nói thích tôi sao, lẽ nào điểm oan ức ấy cũng không chịu được? Nếu anh muốn ở cùng tôi, như vậy tôi chịch anh hay anh chịch tôi có gì khác nhau đâu?”

Khác nhau rất lớn! Một thoải mái một đau đớn, có thể giống nhau sao?

Tần Phi chớp mắt, bị Giang Ninh che miệng một chữ cũng không nói ra được, lòng tràn đầy lửa giận anh chỉ có thông qua ánh mắt biểu đạt chính mình, như từng con dao nhỏ bay về phía Giang Ninh.

Giang Ninh cúi đầu hôn lên trán Tần Phi, híp mắt nói: “Nhìn thấy mặt tôi không? Ngày đó anh đập vỡ kính thủy tinh thì bị thương đấy, giờ lưu lại vết sẹo rồi, Tần Phi, tôi có thể xem như đây là anh để lại dấu ấn lên người tôi, không cách nào xóa đi được. Như vậy tôi cũng muốn ở trên người anh lưu lại dấu ấn thuộc về tôi, lưu ở ngay đây.....”

Nói xong, cậu bắt đầu động tác, thân thể Tần Phi bỗng dưng cứng đờ, nhưng lại không thể thốt nên lời, mày gắt gao khóa lại vào nhau.

Giang Ninh theo dõi đôi mắt Tần Phi, thấp giọng nói: “Tôi muốn đi vào trong anh, để anh nhớ kỹ nhiệt độ của tôi, để anh nhớ kỹ cảm giác tôi ở trong thân thể anh, nhớ cả đời!”

Ầm một tiếng, Tần Phi chưa từng nghĩ tới Giang Ninh sẽ nói ra lời bá đạo âu yếm đến như vậy! Một đời? Cả đời ư? Lúc trước thời điểm theo đuổi Giang Ninh, không phải là cả đời hay sao? Còn không phải cả đời này có thể bồi cậu hay sao?

Từ khi biết Giang Ninh tới nay, trong lòng khát vọng đối với Giang Ninh đạt đến cực điểm, đây là lần đầu tiên Tần Phi đối với một người lưu ý đến như vậy, quan tâm đến như thế, cũng là lần đầu tiên anh muốn sống cả đời với một người, mặc kệ người này là nam hay nữ, rời xa những sinh hoạt phồn hoa, giống như mấy ngày trước Giang Ninh ở trong nhà anh vậy.

Tần Phi chợt nhớ tới Đại Xuân Tử đã nói những câu nói kia: Trọng điểm không phải ai chịch ai, mà là làm với ai.

Lúc đó cảm thấy lời này quá ngu ngốc, nhưng hiện tại cân nhắc một hồi, có vẻ như cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý?

Giang Ninh là người mình thích sao? Đáp án khẳng định là có, anh vẫn luôn thích Giang Ninh, từ lần đầu tiên gặp gỡ phát hiện mình đã thích Giang Ninh rồi. Ngay cả khi Giang Ninh làm những chuyện không tốt, vốn dự định sẽ trừng trị tiểu tử này, nhưng Giang Ninh chỉ cần ôn nhu một chút với anh thôi, những ý nghĩ này liền biến mất tăm, không phải bởi vì thích Giang Ninh, còn có lý do nào khác giải thích sao?

Thời điểm Tần Phi ngậy người, Giang Ninh không kịp đợi nữa, tiếp tục bắt đầu động tác phía sau.

Tần Phi đau đến nổi mồ hôi thấm ướt cả trán, anh muốn hét to, nhưng Giang Ninh vẫn bịt chặt miệng anh.

“Chớ có lộn xộn, càng động anh càng đau!” Thanh âm Giang Ninh cảnh cáo vang lên bên tai.

Mịa nó! Tần Phi ở trong lòng mắng to, đem Giang Ninh đời đời kiếp kiếp mắng từ đầu tới đuôi, lại từ đuôi lên đầu ân cần hỏi thăm một lần.

Cùng lúc đó, Giang Ninh cảm thấy dòng máu trong người đều đang sôi trào, loại cảm giác tuyệt vời khó có thể hình dung, từ lần trước ở trong xe, cậu thường xuyên bất chợt sẽ nhớ đến tư vị này, cuối cùng lần thứ hai lại được nếm trải thêm một lần.

Giang Ninh không hiểu chính mình bị làm sao thế này, vì cái gì đối với cảm giác này không những không bài xích, ngược lại sinh ra khát vọng lần thứ hai chạm vào người kia, mê muội khác thường.

Trên giường chật hẹp, tứ chi tiếp xúc, Tần Phi mới hiểu được vì cái gì Giang Ninh muốn che miệng anh, bởi vì thật sự anh muốn hét to lên.

Bên ngoài chính là ký túc xá hành lang, tình cờ còn nghe được tiếng sinh viên đi về nhà muộn, chỉ cách một cánh cửa, lại đang làm chuyện xấu hổ này, khiến cho hai người sản sinh ra khoái cảm yêu đương vụng trộm.

Đau dần dần biến mất, thay vào đó chính là cảm giác vui sướng tràn trề, tràn ngập trong đầu óc, anh đưa tay nắm chặt khung giường, thanh âm rên rỉ đảo quanh trong cổ họng, âm thanh như muốn tuôn trào lại bị mạnh mẽ kiềm nén trở lại, đem anh một lần nữa đẩy lên trên mây.

Trong đầu Tần Phi trống rỗng, anh nghĩ thôi, thế là xong, ván đã đóng thuyền.

Giang Ninh lần thứ hai cảm nhận được vui thích cực hạn, cậu nghĩ, mấy tháng trước Tần Phi đến dưới ký túc xá quần quýt lấy cậu muốn cùng cậu tiến vào trong phòng mình, khi đó cậu có chết cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày chính mình ở trong ký túc xá mạnh mẽ làm Tần Phi.

27. Chương 27

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào mắt Tần Phi khiến anh chói cả mắt liền tỉnh lại.

Hai mắt anh mở ra, vừa lúc đón nhận ánh sáng chiếu vào, theo bản năng đưa tay chặn lại, vừa mới nâng cánh tay, khắp toàn thân từ trên xuống dưới không một chỗ nào không đau, ý thức dần dần khôi phục, ký ức đêm qua xông tới, cả người anh kinh sợ như sét đánh ngang tai.

Anh cùng Giang Ninh làm, là lần thứ hai làm, không, phải nói chính xác là bị Giang Ninh làm lần thứ hai!

Tần Phi cả người vô lực thở dài một hơi.

Tối hôm qua, bị tiểu tử Giang Ninh kia vừa lừa vừa dụ, cứ mơ hồ mà làm theo ý cậu.

Sau khi khôi phục ký ức, khó tránh khỏi nhớ tới đoạn tình cảm điên cuồng kia.

So với lần thứ nhất hai người làm trong bóng tối, ngày hôm qua lại là một lần tràn ngập kích tình.

Cái tên tiểu tử kia cứ y như nốc thuốc lắc, thường ngày sắc mặt lạnh lùng, như một con sói đầu đàn, hết gặm rồi cắn, điên cuồng quất xuyên, còn bày ra vài loại tư thế khiến mình khó có thể làm theo, nếu như không phải trước đây đã từng thấy qua một Giang Ninh ngây ngô, thì Tần Phi suýt chút nữa bị kỹ thuật trên giường của cậu đánh lừa rồi.

Có điều, tỉnh té hồi tưởng lại, Tần Phi không khỏi không thừa nhận, vừa bắt đầu đau sau dần dần rút đi, anh thường thức cảm giác trước đây chưa từng có, so với các loại trải nghiệm khác hoàn toàn khác nhau, đây là một loại khiến người ta triệt để phát điên, anh quên mất đêm qua mình rốt cuộc đã bắn mấy lần, chỉ biết đến cuối cùng bị Giang Ninh làm đến ngất đi.

Đang miên man suy nghĩ, tiếng cửa phòng đột nhiên vang lên.

Tần Phi mở mắt ra nhìn, Giang Ninh mặc bộ đồ thể thao nhạt màu từ bên ngoài đi vào, hơi thở có chút không ổn định, như mới tập thể dục buổi sáng vừa trở về.

Tên tiểu tử chết tiệt này còn có tinh lực đi tập thể dục buổi sáng!!!

“Tỉnh rồi?” Giang Ninh đi tới bên giường, nhìn về phía Tần Phi, vẻ mặt cậu rất tự nhiên, một điểm lúng túng đều không có.

Tần Phi cạn lời, sao trước kia anh lại không nhìn ra tiểu tử này lại có tố chất tâm lý tốt đến như vậy.

Tần Phi trong lòng bực mình, hơn nữa đối mặt trực tiếp với Giang Ninh anh ít nhiều cảm thấy không còn mặt mũi, dù sao lần trước anh theo đuổi Giang Ninh, là lấy tư thái chủ động tiến công, khi đó anh rất tự tin có một ngày Giang Ninh sẽ thần phục ở dưới thân mình, thế mà hiện tại, người bị đặt ở dưới thân lại chính là anh!

Hơn nữa trước đây khi anh nghĩ chinh phục Giang Ninh, vẫn không có để ý qua tuổi tác hai người chênh lệch, nhưng hiện tại, anh nhìn thấy Giang Ninh một chút mệt mỏi cũng không có, còn có thể đi ra ngoài tập thể dục buổi sáng, mà chính mình nằm ở trên giường ngay cả rời giường còn phải mất sức, hai người chỉ kém có tám tuổi thôi mà đã hiện rõ ra sự khác biệt quá lớn.

Bị đàn ông chịch đã làm anh khó tiếp thu rồi, đã thế người đàn ông này so với chính mình còn nhỏ hơn tám tuổi..... Dựa vào đâu chứ!

Tần Phi quay mặt đi, không để ý tới Giang Ninh, lạnh lùng hừ một tiếng.

Giang Ninh liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư Tần Phi, thần sắc trong mắt thay đổi nhỏ đến mức khó phát hiện, lại nói: “Anh có muốn tắm không?”

Tần Phi vẫn không để ý tới cậu.

Giang Ninh nhún nhún vai, chính mình tiến vào phòng vệ sinh trước tiên là đi tắm, chỉ chốc lát sau truyền đến tiếng nước ào ào.

Tần Phi liếc nhìn chung quanh, bên trong phòng này có hai tầng, tổng cộng bốn cái giường ngủ, trừ mình ngủ ở giường ngoài ra, còn lại ba giường ngủ kia đều cuốn lại hết, dùng khăn che kín, xem ra ba người ở trong này đã đi về nhà.

Mặt khác ba tấm giường ngủ kia không có dấu vết ngủ qua, như thế rõ ràng Giang Ninh cùng chính mình chen ở trên một cái giường ngủ?! Chẳng trách khi anh ngủ cảm thấy phía sau có đồ vật nóng như lửa đốt dán lên người mình.

Nghĩ tới đây, không biết vì cái gì, trong lòng Tần Phi đối với Giang Ninh đã hết bực mình.

Một lát sau, anh khoác chăn mỏng ngồi dậy, cả người mệt mỏi, vị trí phía sau đau thắt từng cơn, có điều so với lúc trước, cảm giác đau đớn đã đỡ đi rất nhiều, hơn nữa lần này kỹ thuật Giang Ninh có chút tiến bộ, anh không còn sưng nữa, quả nhiên thân thể của chính mình bị điều giáo thành bị thông rồi sao?

Cúi đầu nhìn thoáng qua, trước ngực, dưới bụng, cánh tay, bắp đùi, ngoại trừ dấu hôn chính là dấu răng, còn có dấu vết bầm tím, tên tiểu tử chết tiệt này ở trên giường không biết nặng nhẹ, như một con cầm thú ấy!

Giang Ninh tắm xong, trên người mặc quần thể thao ngắn, mở cửa phòng vệ sinh bước ra ngoài.

Tần Phi nghe được âm thanh ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng nhất thời cân bằng, trên người Giang Ninh cũng không có chỗ nào tốt cả, cơ bản khắp nơi trên người cậu đều bị anh ghé thăm, không cần thì cũng cào.

Giang Ninh lau khô tóc, trông lên áo thun màu trắng, đi đến bên người Tần Phi: “Mặc quần áo vào đi, chúng ta trở về nhà.”

Tần Phi hừ một tiếng: “Nhà nào?”

“Nhà anh.”

“Nhà tôi không hoan nghênh cậu!”

Giang Ninh bắt đầu nói: “Tôi phải ở bên chăm sóc anh.”

“Chăm sóc?” Tần Phi hất cằm lên nhìn cậu, “Dần vặt cả một đêm, mạng già của tôi đều bị cậu vặt khô muốn chết đi sống lại, cậu chăm sóc tôi như thế nào?”

Sắc mặt Giang Ninh trắng nõn rốt cục cũng hiện lên ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng: “Khụ, không phải anh cũng rất sướng sao? Chỉ một buổi tối bắn tận bốn lần.”

Tần Phi cứng đờ cả người, oán hận nói: “Mau cút.” Dem áo thun chính mình trông qua người, sau đó lấy quần lót mặc vào, đi xuống giường.

Giang Ninh liếc đến vòng eo đường nét trôi chảy, mộng vênh cao, còn có khối thịt sẫm màu ở dưới háng kia, ánh mắt thâm thúy đi rất nhiều, cậu chậm rãi dời ánh mắt, khắc chế cảm xúc quay cuồng, hỏi: “Anh không tắm à?”

“Phí lời! Cả thân toàn mùi tinh trùng, sao có thể ra cửa!”

Khuôn mặt Giang Ninh một lần nữa phỉếm hồng, ánh mắt không được tự nhiên nhìn sang hướng khác.

Khi tắm, ngón tay Tần Phi di chuyển xuống phía sau, có một chút đau đốn, còn sót lại chất dịch chảy ra ngoài, cái tên tiểu tử kia dám bắn vào bên trong anh, làm cho anh phải rửa sạch rất là tốn công.

Tần Phi tức giận muốn chết, đem tổ tông mười tám đời nhà Giang Ninh mắng không kịp vuốt mặt.

Tắm xong, Giang Ninh nói cùng Tần Phi: “Điểm tâm căng tin trường học anh ăn sẽ không quen đâu, nếu không hay là đi ra ngoài ăn một chút, sau đó lái xe trở về nhà.”

“Tôi không ngồi xe taxi!” Tần Phi tức giận nói.

Buồn cười, chính mình hiện tại sắc mặt tái nhợt toàn thân vô lực, vừa nhìn chính là bị người chịch qua, để đáng về anh ngồi xe taxi? Đi chết đi, anh mới không thêm ngồi!

Giang Ninh nhú mày nói: “Vậy hôm qua anh có lái xe không? Vừa nãy tôi có đi ra ngoài trong bãi đậu xe không thấy xe anh.”

Tần Phi buồn bực nói: “Không có!”

“Vậy phải làm sao đây? Tôi cũng không có xe, xe tôi bị anh đập nát bấy rồi, còn đang ở xưởng sửa xe ấy.”

Giang Ninh nhắc đến việc này, Tần Phi nhớ tới mình có mua cho cậu một chiếc Audi R8, thế nhưng hiện tại anh không muốn nói cho Giang Ninh biết, chính mình không công đưa tới cửa bị người ta chịch, chịch xong còn muốn đưa xe cho người ta, Tần Phi cảm thấy mình so với tên gốc cũng không có gì khác nhau!

“Cậu tới Tam Lí Truân lấy xe tôi đi, ngày hôm qua tôi đậu xe ở bên ngoài quán bar.” Tần Phi từ trong túi quần lấy ra chìa khóa xe ném về hướng Giang Ninh.

Giang Ninh không thể làm gì khác hơn là thuận theo Tần đại thiếu dẫn dò, chính mình trước tiên bắt xe đến Tam Lí Truân, sau đó lái xe Tần Phi về đây.

Tần Phi đợi ở ký túc xá Giang Ninh chờ cậu, toàn thân vô lực, Tần Phi dự định đi ngủ một giấc.

Anh vừa nằm xuống không được bao lâu, bên ngoài hành lang chuông reo ầm vang không ngừng, làm cho anh không tài nào ngủ được, mở cửa vừa thấy là do ký túc xá đang kiểm tra mạch điện cùng đèn điện, hết công nhân, sau đó là túc quán, làm động tĩnh rất là lớn.

Tần Phi không ngủ được, liền dứt khoát, đem quần áo sửa sang thật tốt, dự định đi ra ngoài chơi một chút.

Chính là khi hai chân anh bước đi, thật sự không còn sức lực, đi xuống mấy tầng lầu lại cảm thấy rất mệt, nhìn bên ngoài những sinh viên đại học mạnh mẽ căng tràn sức sống, Tần Phi không khỏi ước ao, anh năm nay hai mươi tám tuổi, gần đến ba mươi tuổi rồi, mọi người nói tam thập nhi lập*, Tần Phi cũng cho mình một mục tiêu ba mươi tuổi sẽ đi tìm một người thích hợp để làm người yêu.

***Tam thập nhi lập: nghĩa là người ta đến 30 tuổi mới có thể tự lập, dựng nên sự nghiệp cho mình. (Nguồn: <https://sites.google.com/site/trongkien/my-notes/tam-thap-nhi-lap>)**

Nhưng Giang Ninh còn chưa đến hai mươi, khai giảng mới lên năm hai, ba năm nữa mới tốt nghiệp đại học, tuy nói hai người đều là nam, không cần nhắc đến vấn đề sinh con, nhưng Tần Phi cảm thấy Giang Ninh vẫn còn đang đi học, rất nhiều người vì kế sinh nhai giống như Giang Ninh đều phải trì hoãn việc học

chính mình.

Lúc này Tần Phi hồn nhiên không nhận ra được, anh đối với bản kế hoạch tương lai, Giang Ninh đã chiếm cứ vị trí hết sức quan trọng.

Ở trước cửa trường học anh tìm tới một quán cà phê thanh tịnh, kêu một ly Latte, ở bên cạnh vị trí của sổ ngồi xuống, một bên uống cà phê một bên nhắn tin cho Giang Ninh, nói cho Giang Ninh biết vị trí của mình, sau đó liền mở ra website nhìn cổ phiếu.

Ngồi chừng mười phút, bỗng nhiên trên đầu vang lên âm thanh đã từng quen biết.

“Tần tổng? Sao ngài lại ngồi ở đây?”

Tần Phi ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời ngẩn người, người nói chuyện mặc bộ đồ thể thao, biểu tình trên mặt sinh động, cầm trong tay một ly nước trái cây, Dương Duệ đã lâu rồi không gặp.

Trong mắt Tần Phi chợt lóe lên tia chán ghét, nhớ tới sự tình lúc trước cùng Dương Duệ dây dưa, trong lòng anh có chút rối bời, có điều vì ngại mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là khẽ vuốt cằm, xem như hướng về Dương Duệ chào hỏi.

Dương Duệ từ lúc vào cửa liền thấy Tần Phi, đương nhiên sẽ không bỏ qua vẻ mặt Tần Phi, ngay cả tia chán ghét kia, trong lòng cậu lạnh lẽo, trên mặt lại không hiện ra vẻ mặt gì, lộ ra một nụ cười xán lạn: “Đã lâu không gặp, Tần tổng, nếu anh không ngại em có thể ngồi chỗ này không?” Nói xong, rất tự giác liền ngồi xuống.

Thâm tâm Tần Phi nghĩ, người này da mặt dày quá, lần trước đưa cho cậu hai mươi vạn đuổi đi, gặp mặt lại còn không thấy ngại ngồi vào đối diện anh.

Dương Duệ liếc mắt nhìn ly cà phê Tần Phi, cười nhạo nói: “Hóa ra Tần tổng thích uống Latte, em còn tưởng anh thích uống trà táo đỏ.”

Bị cậu nói như thế, Tần Phi nhớ tới đã từng có mấy ngày như vậy, mỗi ngày Dương Duệ đều mua một ly trà táo đỏ đem đến dưới lầu công ty chờ anh, đột, trời ạ nghĩ lại thấy mình ngốc kinh.

Tần Phi hơi nhấp môi, không nói tiếng nào, vẻ mặt không kiên nhẫn, đối đãi với loại người này, Tần đại thiếu không kiên trì nữa.

“Tần tổng, sắc mặt anh không tốt lắm, có phải anh bệnh không?” Dương Duệ quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Tần Phi lạnh nhạt nói, liền không nói tiếp nữa.

28. Chương 28

Tần Phi không nói lời nào, Dương Duệ ở nơi đó bất di bất dịch nói hoài không yên, ý tứ đại khái chính là lúc trước chính mình không hiểu chuyện, gây cho Tần Phi nhiều phiền phức, từ khi Tần Phi rời đi, tâm tình cậu vẫn luôn không tốt, những ngày tháng sống bên cạnh Tần Phi nhớ mãi không quên, có trở lại tìm Tần Phi mấy lần, đều bị thư ký ngăn lại, còn nói cậu đã hối cải trở thành người tốt hơn, hi vọng Tần Phi cho cậu một cơ hội.

Tần Phi ngồi ở đằng kia vốn tai trái nghe tai phải lọt, một câu đều không bỏ sót.

Dương Duệ nói hơn nửa tiếng, đôi mắt Tần Phi vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, cuối cùng anh nhìn thấy xe của chính mình chậm rãi lái tới đây, dừng ở ngoài cửa quán cà phê, Giang Ninh đặt hai chân thật dài từ trong xe đi xuống, thẳng tiến bước vào quán cà phê.

Giang Ninh vừa vào quán cà phê liền thấy Tần Phi cùng một người đàn ông ngồi cùng một chỗ, tuy rằng sắc mặt cậu không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh đi rất nhiều.

Tần Phi đem vẻ mặt Giang Ninh thu hết vào trong mắt, chống cằm nheo mắt nhìn về hướng Giang Ninh.

Giang Ninh dừng ở cửa một chút, nhận ra được đó là Dương Duệ, bước chân dừng lại, không đi về phía trước.

Tần Phi nhìn thấy Giang Ninh không chịu qua, hung hăng trừng Giang Ninh một cái, xem ra tiểu tử này vẫn lo lắng bạn học của cậu sẽ biết quan hệ giữa hai người.

Đúng lúc này, Dương Duệ biểu lộ thâm tình đạt đến cao trào, cậu kích động đưa tay ra, nắm chặt tay Tần Phi đặt trên mặt bàn: “Anh Tần, tự đáy lòng em hi vọng anh có thể cho em một cơ hội, hãy tin tưởng em, chắc chắn em sẽ không khiến anh thất vọng.”

Trên người Tần Phi nổi đầy da gà.

Dương Duệ thẳng thắn cầm tay Tần Phi lên, hai tay nâng trong lòng bàn tay, ánh mắt thâm tình biểu lộ: “Anh Tần, lời em nói toàn bộ đều thật lòng, em rất sùng bái anh, tôn kính ngưỡng mộ từ trong thâm tâm, em thật muốn đi theo anh học tập, mở mang kiến thức hiểu biết.”

Tần Phi nhú mày, đang muốn mở miệng chế nhạo con người giả tình giả ý làm bộ làm tịch, con người liếc về vẻ mặt âm trầm của Giang Ninh, nhanh chân hướng về bọn họ đi tới.

Tần Phi dứt khoát không nói lời nào, dù bạn vẫn ung dung nghiêng đầu chờ.

“Cà phê uống xong chưa? Có thể đi được chưa!” Giang Ninh đứng ở phía sau Dương Duệ, hướng về Tần Phi lạnh lùng thốt.

Dương Duệ đang chăm chú nhìn Tần Phi liên cả kinh, quay đầu nhìn thấy Giang Ninh khuôn mặt lãnh đạm.

Dương Duệ kinh ngạc nói: “Giang Ninh?”

Giang Ninh nhìn Dương Duệ một chút: “Ngày hôm nay lớp của các cậu chiếm dụng sân bãi huấn luyện, tôi còn tưởng các cậu đang khắc khổ luyện bóng, chuẩn bị cho học kỳ sau, không nghĩ tới hóa ra cậu còn thanh nhàn đến thế, còn có thời gian lại đây uống cà phê, xem ra kỳ huấn luyện này đối với cậu mà nói đều không quan trọng nhỉ?”

Lời này nói đến mức không một chút khách khí nào, Dương Duệ cùng Giang Ninh không chút liên hệ nào cả, tuy rằng hai người ở những giải thi đấu tennis gặp gỡ mấy lần, trên sân thi đấu mỗi người đều có thắng có thua, nhưng bình thường ở trong sân trường, tối đa cũng chỉ là sơ giao.

Giang Ninh lời nói sắc bén như thế, cho dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra Giang Ninh là hướng về Tần Phi mà đến.

Dương Duệ không lên tiếng, nhanh chóng rút tay về, người này rất nhiều lúc lại hiểu biết có chừng mực.

Tần Phi cũng không nói lời nào, khéo miệng hàm chứa ý cười, ngoẹo cổ nhìn Giang Ninh.

Giang Ninh nhìn thấy Tần Phi không đứng lên đi theo mình, hừ cười một tiếng, bỗng nhiên đưa tay ra ở trên cổ áo thun Tần Phi vỗ vai xuống hai lần, lạnh nhạt nói: “Tần tổng, cổ áo anh vẫn chưa sửa sang lại cho tốt.”

Cậu vỗ lên như thế, vón cổ áo Tần Phi đang ngay ngắn ngược lại hướng ra phía ngoài, lộ ra gần một nửa xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp, đương nhiên, đồng thời còn lộ ra dấu hôn đỏ tím trên xương quai xanh.

Dương Duệ liếc mắt nhìn thấy những dấu hôn chói mắt kia, kết hợp với sắc mặt Tần Phi tái nhợt, cùng với sự xuất hiện của anh ở vùng phụ cận đại học X, lập tức tỉnh ngộ ra.

Trong lòng Dương Duệ căng thẳng, cảm giác thất vọng cùng tức giận tự nhiên sinh ra, cậu nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Tần Phi, là ở trận chung kết thi đấu tennis trong buổi tiệc rượu, khi đó ánh mắt Tần Phi liên tục nhìn chăm chăm vào Giang Ninh. Dương Duệ chưa bao giờ liên tưởng hướng về trên người Giang Ninh, chủ yếu là Giang Ninh người này bình thường quá mức lạnh nhạt, sẽ không tin tưởng ai kể cả khi cậu có thể cam tâm tình nguyện bị người khác bao dưỡng.

Nhưng bây giờ nhìn đến Giang Ninh chỉnh sửa cổ áo cho Tần Phi động tác đầy ám muội, còn có cả dấu vết

trên người Tần Phi, Dương Duệ không thể không tin hai người trước mắt này có quan hệ thân mật.

Dương Duệ rất nhanh che dấu đi tâm tình của chính mình, vẻ mặt mỉm cười, đứng lên nói: “Tần tổng, không quấy rầy ngài nữa, em phải về để đi huấn luyện.”

Nói xong, vòng qua Giang Ninh đi ra ngoài.

Trong nháy mắt khi thân thể hai người đan xen nhau, bỗng nhiên Giang Ninh quay đầu liếc mắt nhìn Dương Duệ, đối diện với Dương Duệ đưa tới không thềm che giấu, tràn ngập hận ý, còn có cả ánh mắt châm chọc, nghiêm nhiên như bị kim chủ đá ra bên ngoài.

Tần Phi như cũ vẫn ngồi ở chỗ đó chống cằm, đôi mắt không chớp nhìn Giang Ninh, đang chờ đợi Giang Ninh chủ động mở miệng.

Giang Ninh lạnh lùng liếc anh, cái gì cũng đều không nói, xoay người liền đi ra ngoài.

Tần Phi mau chóng đứng lên đuổi theo ra ngoài, Giang Ninh chui vào trong xe, Tần Phi cũng theo sát ngồi vào ghế phụ.

Giang Ninh không khởi động xe, ngồi ở đằng kia không nói một lời, cũng không nhìn Tần Phi. Người này vốn khí chất thanh lãnh, vừa vào trong xe áp suất càng xuống thấp hơn.

Tần Phi cảm thấy hi vọng Giang Ninh mở miệng nói chuyện thật sự quá xa vời, thế là chính mình ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi đói bụng, trước tiên chúng ta đi ăn điểm tâm thôi.”

Giang Ninh nhú mày, nửa ngày mới nói: “Tần Phi, những tình nhân ngoài kia nếu gộp lại có thể nhồi nhét cả vào một chiếc xe tải đi.”

“.....”

“Loại người như Dương Duệ mà anh cũng để ý, anh thèm khát đến thế à? Một ngày cũng không thể rời bỏ đàn ông?”

“Đừng nói bậy.”

“Sao anh lại không đi hỏi thăm một chút, Dương Duệ là người như thế nào? Cậu ta ở trong trường học đang tiếng muốn nát bét ra, những tin đồn khó nghe đều bị người khác chê cười, anh cùng người như vậy ở cùng nhau, ngấm lại cũng cảm thấy.....”

“Đủ rồi.”

Tần Phi âm thanh trầm thấp đánh gãy lời Giang Ninh, anh vốn không muốn giải thích, chuyện Dương Duệ là do anh nhất thời sai lầm, âm thầm hối hận rất nhiều, thế nhưng Giang Ninh càng ngày càng quá đáng, khiến anh không còn mặt mũi nào nhìn người nữa.

“Tiểu Ninh,” Tần Phi hít một hơi thật sâu, “Về nhà đi, tôi đói bụng rồi.”

Giang Ninh không lên tiếng, sắc mặt thâm trầm đến lợi hại, tra chìa khóa nổ máy xe, lái xe hướng về chung cư Tần Phi.

Hai người không ai nói chuyện, trong xe một trận chiến tranh lạnh.

Mãi cho đến khi đến được dưới nhà Tần Phi, đem xe gửi trong bãi xe, Tần Phi xuống xe trước tiên, Giang Ninh cũng xuống xe sau, hai người không nói một lời tiến vào thang máy.

Tựa ở trên vách tường thang máy, Tần Phi nhìn về phía Giang Ninh, sắc mặt Giang Ninh vẫn âm lãnh như vậy, bỗng nhiên Tần Phi nở nụ cười: “Tiểu Ninh, cậu sinh khí với tôi, là đang ghen đúng không?”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt Giang Ninh lập tức trở nên âm lãnh hơn.

Tần Phi nhích lại gần, tay nhẹ nhàng đề lên vai Giang Ninh, ở bên tai Giang Ninh thấp giọng nói: “Tôi rất là vui đấy.”

Khi thang máy đến, cửa tự động mở ra, Tần Phi buông Giang Ninh đi ra ngoài, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, phía sau có người bỗng nhiên nhích lại gần, đem anh áp sát vào cửa, tiện tay đóng cánh cửa lại.

Anh bị dồn đến cửa phòng, còn chưa kịp thở dốc, tiểu tử này đã thật nhanh hôn lên môi anh.

Giang Ninh hôn rất tàn nhẫn, hàm răng trên môi Tần Phi không phân biệt nặng nhẹ mà cắn, đầu lưỡi luồn vào trong miệng Tần Phi, không ngừng dây dưa, hôn Tần Phi đến khó thở, hai người hỗn hợp bên nhau khiến nước bọt theo khóe miệng chảy xuống.

Ước chừng hôn hơn mười phút, Giang Ninh mới thỏa mãn, buông Tần Phi ra, trong mắt cậu biểu tình phức tạp, tựa hồ có điểm kích phát tình dục, lại có hay không giữ vững sự lạnh lùng này.

“Tần Phi, tôi mặc kệ cuộc sống trước đây của anh có bao nhiêu thối nát, bắt đầu từ bây giờ, anh nhất định phải đem chúng xử lý sạch sẽ, tôi không hi vọng nhìn thấy Dương Duệ đứng bên cạnh anh thả thính! Nếu như anh không thể rời bỏ những sinh hoạt xa hoa đồi trụy kia, thế thì tôi cùng anh nên chấm dứt tại đây!”

Bị đặt ở cửa phòng Tần Phi hơi ngược đầu lên cùng Giang Ninh đối diện, từ khi anh biết Giang Ninh tới nay rất ít khi nhìn thấy Giang Ninh tức giận đến như vậy.

Một lúc sau, Tần Phi giọng khàn khàn nói: “Tiểu Ninh, cậu thật sự đang ghen.”

Giang Ninh quay đầu đi, lộ ra vẻ mặt buồn bực.

Tần Phi đưa tay nắm cằm Giang Ninh, đem mặt cậu quay lại đây, ép buộc Giang Ninh nhìn mình.

Giang Ninh kéo tay Tần Phi xuống, lạnh lùng thốt: “Ít nhất trong khoảng thời gian cùng tôi ở bên nhau này, tuyệt đối anh phải thật sạch sẽ!”

“Cậu đây là muốn tôi hứa hẹn sao? Tiểu Ninh.” Tần Phi gắt gao nhìn chăm chăm Giang Ninh.

“Tôi.....” Giang Ninh buột miệng thốt ra lời nói liền miễn cưỡng nhin xuống, lần thứ hai cậu bực bội nghiêng mặt đi, hít thật sâu một hơi, “Tôi muốn anh phải hiểu, tôi cùng những người đó không giống nhau!”

Trong đầu Giang Ninh lần thứ hai hiện ra hình ảnh trong quán cà phê Dương Duệ mang về kinh ngạc còn có cả ánh mắt trào phúng, thật giống như đang nói: Cậu cũng chỉ là bị bao dưỡng mà thôi!

Trong lòng Giang Ninh bực bội, bỗng nhiên tiến lên cắn vào môi Tần Phi, lẩm bẩm nói: “Tôi làm đến bước này không hề dễ dàng, Tần Phi, CMN anh đừng chọc tức tôi!”

Nếu là lúc trước, Tần Phi nhất định sẽ mắng trở lại: Cậu dám chịch mông lão tử đến nở hoa, lão tử chọc tức cậu thì thế nào!

Nhưng là, người hôn anh chính là Giang Ninh, là Giang Ninh mà anh thích.

Tần Phi nghĩ, thân là thẳng nam, hiện tại Giang Ninh phát sinh một chút cảm xúc cũng là chuyện có thể lý giải đi.

Sau khi cuồng nhiệt hôn môi xong, Tần Phi nói đứt quãng: “Tôi có cậu..... Là đủ rồi.”

Thân thể Giang Ninh dừng một chút, tiếp đó đè lên người Tần Phi điên cuồng cắn xé mút vào.

Tần Phi bị Giang Ninh ôm, phóng tới gần tủ gần cạnh cửa, anh ngồi ở phía trên, hai chân dài cuốn lấy thân Giang Ninh, Giang Ninh đứng trước mặt anh, tay dò vào bên trong quần anh xoa nắn.

Xé rách quần áo đối phương, tận tình cảm thụ da thịt nóng bỏng, mãi đến tận khi Giang Ninh đâm vào

thân thể anh, cơn đau đớn sâu sắc mới khiến anh nhớ tới, đêm qua hai người làm có hơi quá trớn, anh còn chưa kịp nghỉ ngơi đây.

Từ cửa phòng đến sô pha, rồi đến giường lớn trong phòng ngủ.

Giang Ninh không giống như đêm qua bịt kín miệng Tần Phi, Tần Phi kêu la đến khàn cả cổ họng.

Mãi đến tận buổi trưa, anh mới mệt mỏi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giang Ninh mở to hai mắt ngóng nhìn trần nhà, nghe tiếng hít thở đều đều bên người Tần Phi, cảm thấy đầu óc có chút rối loạn.

Một lúc sau, cậu đứng dậy bận quần áo vào, một mình đi tới phòng khách, từ trong túi xách lấy ra laptop, mở ra trang web nước ngoài trả phí chuyên cung cấp hoạt động theo dõi.

Cậu từ trên trang web download một đoạn video, cắm tai nghe, mắt không cảm xúc mở video lên.

Trên màn hình, Tần Phi nhắm hai mắt, khuôn mặt trắng nõn che kín vết đỏ ửng, hai chân dài quấn quanh người cậu, chịu đựng từng đợt va chạm, trên mặt ngũ quan tỉnh táo bởi vì sa vào tình dục, sớm đã không còn bất luận biểu tình phòng bị gì, bên trong tai nghe là tiếng Tần Phi rên rỉ, tràn ngập tình sắc.

Đây là đoạn video hai người vừa mới làm tình, hình ảnh tràn đầy hoạt sắc sinh hương.

Giang Ninh thở dài một hơi, khép laptop lại, nhắm chặt hai mắt dựa trên ghế sô pha, lâm vào trầm tư.

29. Chương 29

Tần Phi không nói lời nào, Dương Duệ ở nơi đó bất di bất dịch nói hoài không yên, ý tứ đại khái chính là lúc trước chính mình không hiểu chuyện, gây cho Tần Phi nhiều phiền phức, từ khi Tần Phi rời đi, tâm tình cậu vẫn luôn không tốt, những ngày tháng sống bên cạnh Tần Phi nhớ mãi không quên, có trở lại tìm Tần Phi mấy lần, đều bị thư ký ngăn lại, còn nói cậu đã hối cải trở thành người tốt hơn, hi vọng Tần Phi cho cậu một cơ hội.

Tần Phi ngồi ở đằng kia vốn tai trái nghe tai phải lọt, một câu đều không bỏ sót.

Dương Duệ nói hơn nửa tiếng, đôi mắt Tần Phi vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, cuối cùng anh nhìn thấy xe của chính mình chậm rãi lái tới đây, dừng ở ngoài cửa quán cà phê, Giang Ninh đặt hai chân thật dài từ trong xe đi xuống, thẳng tiến bước vào quán cà phê.

Giang Ninh vừa vào quán cà phê liền thấy Tần Phi cùng một người đàn ông ngồi cùng một chỗ, tuy rằng sắc mặt cậu không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh đi rất nhiều.

Tần Phi đem vẻ mặt Giang Ninh thu hết vào trong mắt, chống cằm nheo mắt nhìn về hướng Giang Ninh.

Giang Ninh dừng ở cửa một chút, nhận ra được đó là Dương Duệ, bước chân dừng lại, không đi về phía trước.

Tần Phi nhìn thấy Giang Ninh không chịu qua, hung hăng trừng Giang Ninh một cái, xem ra tiểu tử này vẫn lo lắng bạn học của cậu sẽ biết quan hệ giữa hai người.

Đúng lúc này, Dương Duệ biểu lộ thâm tình đạt đến cao trào, cậu kích động đưa tay ra, nắm chặt tay Tần Phi đặt trên mặt bàn: “Anh Tần, tự đáy lòng em hi vọng anh có thể cho em một cơ hội, hãy tin tưởng em, chắc chắn em sẽ không khiến anh thất vọng.”

Trên người Tần Phi nổi đầy da gà.

Dương Duệ thẳng thắn cầm tay Tần Phi lên, hai tay nâng trong lòng bàn tay, ánh mắt thâm tình biểu lộ: “Anh Tần, lời em nói toàn bộ đều thật lòng, em rất sùng bái anh, tôn kính ngưỡng mộ từ trong thâm tâm, em thật muốn đi theo anh học tập, mở mang kiến thức hiểu biết.”

Tần Phi nhú mày, đang muốn mở miệng chế nhạo con người giả tình giả ý làm bộ làm tịch, con người liếc về vẻ mặt âm trầm của Giang Ninh, nhanh chân hướng về bọn họ đi tới.

Tần Phi dứt khoát không nói lời nào, dù bận vẫn ung dung nghiêng đầu chờ.

“Cà phê uống xong chưa? Có thể đi được chưa!” Giang Ninh đứng ở phía sau Dương Duệ, hướng về Tần Phi lạnh lùng thốt.

Dương Duệ đang chăm chú nhìn Tần Phi liền cả kinh, quay đầu nhìn thấy Giang Ninh khuôn mặt lãnh đạm.

Dương Duệ kinh ngạc nói: “Giang Ninh?”

Giang Ninh nhìn Dương Duệ một chút: “Ngày hôm nay lớp của các cậu chiếm dụng sân bãi huấn luyện, tôi còn tưởng các cậu đang khắc khổ luyện bóng, chuẩn bị cho học kỳ sau, không nghĩ tới hóa ra cậu còn thanh nhàn đến thế, còn có thời gian lại đây uống cà phê, xem ra kỳ huấn luyện này đối với cậu mà nói đều không quan trọng nhỉ?”

Lời này nói đến mức không một chút khách khí nào, Dương Duệ cùng Giang Ninh không chút liên hệ nào cả, tuy rằng hai người ở những giải thi đấu tennis gặp gỡ mấy lần, trên sân thi đấu mỗi người đều có thắng

có thua, nhưng bình thường ở trong sân trường, tối đa cũng chỉ là sơ giao.

Giang Ninh lời nói sắc bén như thế, cho dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra Giang Ninh là hướng về Tần Phi mà đến.

Dương Duệ không lên tiếng, nhanh chóng rút tay về, người này rất nhiều lúc lại hiểu biết có chừng mực.

Tần Phi cũng không nói lời nào, khóe miệng hàm chứa ý cười, ngoẹo cổ nhìn Giang Ninh.

Giang Ninh nhìn thấy Tần Phi không đứng lên đi theo mình, hừ cười một tiếng, bỗng nhiên đưa tay ra ở trên cổ áo thun Tần Phi vỗ vai xuống hai lần, lạnh nhạt nói: “Tần tổng, cổ áo anh vẫn chưa sửa sang lại cho tốt.”

Cậu vỗ lên như thế, vón cổ áo Tần Phi đang ngay ngắn ngược lại hướng ra phía ngoài, lộ ra gần một nửa xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp, đương nhiên, đồng thời còn lộ ra dấu hôn đỏ tím trên xương quai xanh.

Dương Duệ liếc mắt nhìn thấy những dấu hôn chói mắt kia, kết hợp với sắc mặt Tần Phi tái nhợt, cùng với sự xuất hiện của anh ở vùng phụ cận đại học X, lập tức tỉnh ngộ ra.

Trong lòng Dương Duệ căng thẳng, cảm giác thất vọng cùng tức giận tự nhiên sinh ra, cậu nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Tần Phi, là ở trận chung kết thi đấu tennis trong buổi tiệc rượu, khi đó ánh mắt Tần Phi liên tục nhìn chăm chăm vào Giang Ninh. Dương Duệ chưa bao giờ liên tưởng hướng về trên người Giang Ninh, chủ yếu là Giang Ninh người này bình thường quá mức lạnh nhạt, sẽ không tin tưởng ai kể cả khi cậu có thể cam tâm tình nguyện bị người khác bao dưỡng.

Nhưng bây giờ nhìn đến Giang Ninh chỉnh sửa cổ áo cho Tần Phi động tác đầy ám muội, còn có cả dấu vết trên người Tần Phi, Dương Duệ không thể không tin hai người trước mắt này có quan hệ thân mật.

Dương Duệ rất nhanh che dấu đi tâm tình của chính mình, vẻ mặt mỉm cười, đứng lên nói: “Tần tổng, không quấy rầy ngài nữa, em phải về để đi huấn luyện.”

Nói xong, vòng qua Giang Ninh đi ra ngoài.

Trong nháy mắt khi thân thể hai người đan xen nhau, bỗng nhiên Giang Ninh quay đầu liếc mắt nhìn Dương Duệ, đối diện với Dương Duệ đưa tới không thêm che giấu, tràn ngập hận ý, còn có cả ánh mắt châm chọc, nghiêm nhiên như bị kim chủ đá ra bên ngoài.

Tần Phi như cũ vẫn ngồi ở chỗ đó chống cằm, đôi mắt không chớp nhìn Giang Ninh, đang chờ đợi Giang Ninh chủ động mở miệng.

Giang Ninh lạnh lùng liếc anh, cái gì cũng đều không nói, xoay người liền đi ra ngoài.

Tần Phi mau chóng đứng lên đuổi theo ra ngoài, Giang Ninh chui vào trong xe, Tần Phi cũng theo sát ngồi vào ghế phụ.

Giang Ninh không khởi động xe, ngồi ở đằng kia không nói một lời, cũng không nhìn Tần Phi. Người này vốn khí chất thanh lãnh, vừa vào trong xe áp suất càng xuống thấp hơn.

Tần Phi cảm thấy hi vọng Giang Ninh mở miệng nói chuyện thật sự quá xa vời, thế là chính mình ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi đói bụng, trước tiên chúng ta đi ăn điểm tâm thôi.”

Giang Ninh nhú mày, nửa ngày mới nói: “Tần Phi, những tình nhân ngoài kia nếu gộp lại có thể nhồi nhét cả vào một chiếc xe tải đi.”

“.....”

“Loại người như Dương Duệ mà anh cũng để ý, anh thêm khát đến thế à? Một ngày cũng không thể rời bỏ đàn ông?”

“Đừng nói bậy.”

“Sao anh lại không đi hỏi thăm một chút, Dương Duệ là người như thế nào? Cậu ta ở trong trường học đang tiếng muốn nát bét ra, những tin đồn khó nghe đều bị người khác chê cười, anh cùng người như vậy ở cùng nhau, ngẫm lại cũng cảm thấy.....”

“Đủ rồi.”

Tần Phi âm thanh trầm thấp đánh gãy lời Giang Ninh, anh vốn không muốn giải thích, chuyện Dương Duệ là do anh nhất thời sai lầm, âm thầm hối hận rất nhiều, thế nhưng Giang Ninh càng ngày càng quá đáng, khiến anh không còn mặt mũi nào nhìn người nữa.

“Tiểu Ninh,” Tần Phi hít một hơi thật sâu, “Về nhà đi, tôi đói bụng rồi.”

Giang Ninh không lên tiếng, sắc mặt thâm trầm đến lợi hại, tra chìa khóa nổ máy xe, lái xe hướng về chung cư Tần Phi.

Hai người không ai nói chuyện, trong xe một trận chiến tranh lạnh.

Mãi cho đến khi đến được dưới nhà Tần Phi, đem xe gửi trong bãi xe, Tần Phi xuống xe trước tiên, Giang Ninh cũng xuống xe sau, hai người không nói một lời tiến vào thang máy.

Tựa ở trên vách tường thang máy, Tần Phi nhìn về phía Giang Ninh, sắc mặt Giang Ninh vẫn âm lãnh như vậy, bỗng nhiên Tần Phi nở nụ cười: “Tiểu Ninh, cậu sinh khí với tôi, là đang ghen đúng không?”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt Giang Ninh lập tức trở nên âm lãnh hơn.

Tần Phi nhích lại gần, tay nhẹ nhàng đề lên vai Giang Ninh, ở bên tai Giang Ninh thấp giọng nói: “Tôi rất là vui đó.”

Khi thang máy đến, cửa tự động mở ra, Tần Phi buông Giang Ninh đi ra ngoài, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, phía sau có người bỗng nhiên nhích lại gần, đem anh áp sát vào cửa, tiện tay đóng cánh cửa lại.

Anh bị dồn đến cửa phòng, còn chưa kịp thở dốc, tiểu tử này đã thật nhanh hôn lên môi anh.

Giang Ninh hôn rất tàn nhẫn, hàm răng trên môi Tần Phi không phân biệt nặng nhẹ mà cắn, đầu lưỡi luồn vào trong miệng Tần Phi, không ngừng dây dưa, hôn Tần Phi đến khó thở, hai người hỗn hợp bên nhau khiến nước bọt theo khóe miệng chảy xuống.

Ước chừng hôn hơn mười phút, Giang Ninh mới thỏa mãn, buông Tần Phi ra, trong mắt cậu biểu tình phức tạp, tựa hồ có điểm kích phát tình dục, lại có hay không giữ vững sự lạnh lùng này.

“Tần Phi, tôi mặc kệ cuộc sống trước đây của anh có bao nhiêu thối nát, bắt đầu từ bây giờ, anh nhất định phải đem chúng xử lý sạch sẽ, tôi không hi vọng nhìn thấy Dương Duệ đứng bên cạnh anh thả thính! Nếu như anh không thể rời bỏ những sinh hoạt xa hoa đồi trụy kia, thế thì tôi cùng anh nên chấm dứt tại đây!”

Bị đặt ở cửa phòng Tần Phi hơi ngước đầu lên cùng Giang Ninh đối diện, từ khi anh biết Giang Ninh tới nay rất ít khi nhìn thấy Giang Ninh tức giận đến như vậy.

Một lúc sau, Tần Phi giọng khàn khàn nói: “Tiểu Ninh, cậu thật sự đang ghen.”

Giang Ninh quay đầu đi, lộ ra vẻ mặt buồn bực.

Tần Phi đưa tay nắm cằm Giang Ninh, đem mặt cậu quay lại đây, ép buộc Giang Ninh nhìn mình.

Giang Ninh kéo tay Tần Phi xuống, lạnh lùng thốt: “Ít nhất trong khoảng thời gian cùng tôi ở bên nhau này, tuyệt đối anh phải thật sạch sẽ!”

“Cậu đây là muốn tôi hứa hẹn sao? Tiểu Ninh.” Tần Phi gắt gao nhìn chăm chăm Giang Ninh.

“Tôi.....” Giang Ninh buột miệng thốt ra lời nói liền miễn cưỡng nhin xuống, lần thứ hai cậu bực bội nghiêng mặt đi, hít thật sâu một hơi, “Tôi muốn anh phải hiểu, tôi cùng những người đó không giống nhau!”

Trong đầu Giang Ninh lần thứ hai hiện ra hình ảnh trong quán cà phê Dương Duệ mang về kính ngạc còn có cả ánh mắt trào phúng, thật giống như đang nói: Cậu cũng chỉ là bị bao dưỡng mà thôi!

Trong lòng Giang Ninh bực bội, bỗng nhiên tiến lên cắn vào môi Tần Phi, lẩm bẩm nói: “Tôi làm đến bước này không hề dễ dàng, Tần Phi, CMN anh đừng chọc tức tôi!”

Nếu là lúc trước, Tần Phi nhất định sẽ mắng trở lại: Cậu dám chịch mông lão tử đến nở hoa, lão tử chọc tức cậu thì thế nào!

Nhưng là, người hôn anh chính là Giang Ninh, là Giang Ninh mà anh thích.

Tần Phi nghĩ, thân là thẳng nam, hiện tại Giang Ninh phát sinh một chút cảm xúc cũng là chuyện có thể lý giải đi.

Sau khi cuồng nhiệt hôn môi xong, Tần Phi nói dứt quãng: “Tôi có cậu..... Là đủ rồi.”

Thân thể Giang Ninh dừng một chút, tiếp đó đè lên người Tần Phi điên cuồng cắn xé mút vào.

Tần Phi bị Giang Ninh ôm, phóng tới gần tủ gần cạnh cửa, anh ngồi ở phía trên, hai chân dài cuốn lấy thân Giang Ninh, Giang Ninh đứng trước mặt anh, tay dò vào bên trong quần anh xoa nắn.

Xé rách quần áo đối phương, tận tình cảm thụ da thịt nóng bỏng, mãi đến tận khi Giang Ninh đâm vào thân thể anh, cơn đau đớn sâu sắc mới khiến anh nhớ tới, đêm qua hai người làm có hơi quá trớn, anh còn chưa kịp nghỉ ngơi đây.

Từ cửa phòng đến sofa, rồi đến giường lớn trong phòng ngủ.

Giang Ninh không giống như đêm qua bịt kín miệng Tần Phi, Tần Phi kêu la đến khàn cả cổ họng.

Mãi đến tận buổi trưa, anh mới mệt mỏi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giang Ninh mở to hai mắt ngó nhìn trần nhà, nghe tiếng hít thở đều đều bên người Tần Phi, cảm thấy đầu óc có chút rối loạn.

Một lúc sau, cậu đứng dậy bận quần áo vào, một mình đi tới phòng khách, từ trong túi xách lấy ra laptop, mở ra trang web nước ngoài trả phí chuyên cung cấp hoạt động theo dõi.

Cậu từ trên trang web download một đoạn video, cắm tai nghe, mắt không cảm xúc mở video lên.

Trên màn hình, Tần Phi nhắm hai mắt, khuôn mặt trắng nõn che kín vết đỏ ửng, hai chân dài quấn quanh người cậu, chịu đựng từng đợt va chạm, trên mặt ngũ quan tinh xảo bởi vì sa vào tình dục, sớm đã không còn bất luận biểu tình phòng bị gì, bên trong tai nghe là tiếng Tần Phi rên rỉ, tràn ngập tình sắc.

Đây là đoạn video hai người vừa mới làm tình, hình ảnh tràn đầy hoạt sắc sinh hương.

Giang Ninh thở dài một hơi, khép laptop lại, nhắm chặt hai mắt dựa trên ghế sofa, lâm vào trầm tư.

30. Chương 30

Giang Ninh ở đài truyền hình thực tập ba tháng, công việc đặc biệt nghiêm túc, thậm chí có chút trở ngại, nhưng nhờ cậu nỗ lực, rốt cuộc cũng có cơ hội độc lập soạn kịch bản.

Cậu về nhà cùng Tần Phi nói chuyện này, vẻ mặt khó có thể che giấu niềm vui sướng, Tần Phi rất ít khi nhìn thấy Giang Ninh có vẻ mặt phong phú đến như vậy, không khỏi nhìn có chút si mê.

Kỳ thực khoảng thời gian này Đại Xuân Tử không chỉ một lần cùng Tần Phi tâng bốc, nói Hạ Tranh luôn khích lệ Giang Ninh, Giang Ninh người này cực kỳ có thiên phú, làm việc kỹ lưỡng, hơn nữa tố chất đặc biệt cao, là một người mới rất có tiềm lực, Hạ Tranh thậm chí còn có ý nguyện muốn Giang Ninh làm chủ bá, chỉ là anh phát hiện trên mặt Giang Ninh có hai vết sẹo nhợt nhạt, không khỏi cảm thấy tiếc hận.

Nhắc tới hai vết sẹo kia, Tần Phi trong lòng khó chịu, Giang Ninh chưa từng bởi vì trên mặt có hai vết sẹo mà oán giận Tần Phi, nhưng Tần Phi biết, tất cả điều này là do chính mình tạo thành.

Anh một bên áy náy, một bên âm thầm nghĩ, nếu như vết sẹo trên mặt Giang Ninh biến mất, Hạ Tranh sẽ giới thiệu Giang Ninh làm chủ bá, lấy điều kiện của Giang Ninh, chỉ cần xuất hiện mấy lần khẳng định sẽ nổi tiếng, nhưng từ tận trong đáy lòng, anh không muốn Giang Ninh xuất đầu lộ diện, anh thậm chí còn ích kỷ muốn Giang Ninh chỉ thuộc về chính mình, chỉ có anh mới có thể thưởng thức.

Nhưng hiện tại, anh nhìn thấy Giang Ninh bởi vì có thành tích trong đài truyền hình lộ ra nụ cười sung sướng, trong lòng càng ngày càng mâu thuẫn.

Tần Phi ngồi vào bên người Giang Ninh, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Giang Ninh, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ninh, cậu muốn làm chủ bá sao?”

Giang Ninh không chút suy nghĩ liền nói: “Không có ý định này.”

“Vì sao?”

“Tôi đến đài truyền hình không phải vì làm chủ bá.”

Cái lý do này khiến Tần Phi hứng thú: “Vậy cậu đến là vì cái gì?”

Giang Ninh thuận miệng nói: “Tôi là muốn đi.....” Lời nói đến đây đột nhiên dừng lại, thân thể cậu ngẩn ra, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, vừa nãy mắt tập trung, cậu suýt chút nữa liền nói ra lời nói thật lòng.

Trong đầu Tần Phi còn xoắn xuýt vụ vết sẹo trên mặt Giang Ninh, không nhận thức được Giang Ninh có chút khác thường, chỉ bất mãn nói: “Muốn đi làm cái gì? Sao đang nói lại im lặng, có cái gì không thể nói với tôi?”

Giang Ninh vội vàng đem tâm tình thất thường đè xuống, ánh mắt hơi dịch ra ngoài, nói: “Tôi muốn đi thực hiện mục tiêu cuộc sống của mình.”

Câu trả lời này có chút không rõ ràng, Tần Phi truy hỏi: “Mục tiêu cuộc sống của cậu là cái gì? Tôi cũng muốn nghe một chút.”

“Khẳng định không phải là nổi tiếng, không phải là ăn may.”

“Đó là cái gì? Kiếm tiền sao?”

“Cũng không phải, chỉ cần anh biết kiếm tiền là đủ!”

“..... Ai bảo tôi là thương nhân, cậu cũng nói xem, ngoại trừ kiếm tiền cùng thành danh, còn có mục tiêu cuộc sống gì mà cậu muốn tìm kiếm?”

Giang Ninh trầm tư chốc lát, mới nói: “Tôi muốn sống có ý nghĩa hơn.”

“Thật sao!” Tần Phi niết cằm cậu, “Nói tới nói lui, cậu nói toàn đạo lý!”

Nói xong, tiến qua hôn thật sâu lên môi Giang Ninh.

Khi buông Giang Ninh ra, Tần Phi nhìn chăm chú đôi mắt của cậu nói: “Tiểu Ninh, tôi biết một bác sĩ chuyên khoa về da, ngày nào đó khi cậu có thời gian rảnh, chúng ta đi xem một chút vết sẹo trên mặt cậu đi.”

Giang Ninh có chút kinh ngạc: “Đang khỏe mạnh, đi nhìn vết sẹo làm gì?”

Tần Phi cười cười, ở trên gương mặt cậu lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa lên: “Gương mặt cậu đẹp như vậy, để lại hai vết sẹo thật không dễ nhìn.”

“Anh ghét bỏ, hoặc vẫn đang tự trách?”

“Ách.....”

Giang Ninh nói: “Kỳ thật không sao cả, tôi không thêm để ý.”

Khoảng thời gian sinh hoạt chung một chỗ này, Tần Phi sâu sắc hiểu rõ Giang Ninh, Giang Ninh không phải là người chú trọng bề ngoài. Giang Ninh trời sinh lớn lên thật tốt, cơ bản không cần phải trang điểm, rửa mặt thì dùng xà phòng thơm, lau mặt dùng khăn lông bình thường, nếu như không phải gương mặt đó từ nhỏ tinh xảo gần như hoàn mỹ, người này nhất định chính là một anh chàng đẹp trai.

Thế nhưng trời cao chính là không công bằng như thế, có người mặc dù không có trang điểm, không tân trang, chỉ là một khuôn mặt, một thân hình bình thường cùng áo thun bình thường, vẫn tràn đầy mị lực, chỉ cần đứng một chỗ liền có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, điểm này, Tần Phi có chút đố kị với Giang Ninh.

“Đi xem đi.” Tần Phi suy nghĩ một chút, vẫn kiên trì muốn dẫn Giang Ninh đến xem bác sĩ.

Giang Ninh ánh mắt thâm thúy nhìn Tần Phi rất lâu, gật gật đầu: “Ừ.”

Tần Phi lộ ra ý cười an tâm, nằm dài trên ghế sofa, hai chân khoát lên trên đùi Giang Ninh, nắm remote mở ti vi lên, bắt đầu xem tin tức.

Ánh mắt Giang Ninh từ đầu đến cuối không dời đi, một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Tần Phi, tôi phát hiện có lúc không phải lúc nào anh cũng tệ hại.”

Tần Phi một cước đạp trên bụng Giang Ninh: “Lão tử vẫn luôn tốt, người theo đuổi lão tử có thể xếp thành một hàng dài, chỉ có ánh mắt cậu có vấn đề, tôi không lọt vào mắt cậu nổi!”

Giang Ninh nắm chặt mắt cá chân Tần Phi, tay dò vào bên trong quần ngủ Tần Phi, nhẹ nhàng vuốt ve cẳng chân bóng loáng: “Anh đừng oán tôi, đừng quên lần đầu tiên gặp mặt giữa hai ta, anh cùng tên lưu manh không khác gì nhau đâu.” Nói xong, Giang Ninh học theo khẩu khí Tần Phi nói: “Tôi là Tần Phi, phi thường đẹp trai có đúng không?”

Tần Phi vụt một cái liền ngồi dậy, trừng mắt Giang Ninh: “Thằng nhóc chết tiệt, lá gan không nhỏ nhỉ?”

Lời anh còn chưa dứt, nhào tới hướng về Giang Ninh, Giang Ninh đem người ôm lấy, ấn vào trong lòng ngực hôn lên.

Tần Phi ôm lấy cổ Giang Ninh, bất giác tách ra hai chân ngồi trên người Giang Ninh.

Hôn môi nồng nhiệt kết thúc, hai người thở dốc kịch liệt, ánh mắt quẩn quýt lẫn nhau, Tần Phi nói: “Tiểu Ninh, tôi thích dáng vẻ hiện tại của cậu, thời điểm đùa giỡn với cậu thật vui.”

Giang Ninh lúc này mới ý thức được, chính mình vừa cùng Tần Phi nói chuyện cười!!!

Đã bao lâu rồi cậu chưa nói chuyện cười!!! Mười năm? Mười hai năm? Từ sau sự kiện kia cậu đã không còn nói chuyện cười nữa! Sớm đã không còn tâm tình đùa giỡn.

Đôi môi Tần Phi tiến đến bên tai Giang Ninh, thấp giọng nói: “Bảo bối, tôi muốn làm, cứ giữ tư thế hiện tại này, chúng ta còn chưa có thử qua đâu.”

Giang Ninh đầu ông lên một tiếng, hết thấy tâm tư đều bị âm thanh Tần Phi khàn khàn mê hoặc quét một cái sạch trơn, lần thứ hai cậu cuồng nhiệt hôn lên môi Tần Phi, một tay đỡ eo Tần Phi, một tay kia vói vào trong quần ngủ Tần Phi.

Tần Phi một bên phối hợp động tác Giang Ninh, một bên nhẹ nhàng cọ xát dương vật Giang Ninh cứng như thép, ôm lấy cổ Giang Ninh không ngừng hôn.

Chỉ chốc lát sau, tiếng thở dốc rên rỉ cùng âm thanh bạch bạch bạch đem âm thanh tin tức trên ti vi che lại.

Ngày hôm sau, Giang Ninh theo Tần Phi đến phòng khám chuyên về chăm sóc da, thời điểm làm kiểm tra, Giang Ninh kéo Tần Phi, đối với bác sĩ nói: “Cánh tay của anh ấy cũng có vết sẹo, sẵn nhìn luôn đi.”

Tần Phi sửng sốt: “Trên cánh tay tôi làm sao trọng yếu bằng trên mặt cậu được.”

Giang Ninh hướng về anh nháy mắt một cái: “Dấu vết nào trên thân thể anh cũng đều trọng yếu.”

Tần Phi nhất thời cảm thấy mình không thở nổi, anh được Giang Ninh bày tỏ như thế, chỉ một chút ôn nhu thôi đã khiến anh như sa vào vũng bùn! Có lúc anh bắt đầu suy nghĩ, chính mình không phải bị Giang Ninh ngược mà sinh ra sai lầm, Giang Ninh bình thường luôn làm mặt lạnh đối với anh như gần như xa, đột nhiên quan tâm anh như vậy, anh cảm thấy rất hạnh phúc, haizz, chẳng lẽ mình có tiềm chất thích bị ngược?

Bác sĩ kê toa thuốc bôi cho hai người, nói đây là vết sẹo lạnh, không quan trọng lắm, kiên trì bôi sẽ được thành quả.

Mặc dù thế, Tần Phi vẫn không yên lòng, trở về lặng lẽ gọi điện thoại cho bác sĩ, nói Giang Ninh sau này sẽ còn lên ti vi, trên mặt không thể có bất cứ dấu vết nào, nhất định phải chữa trị tốt.

Bác sĩ cùng Tần Phi có giao tình, không khỏi cười nói: “Chỉ là hai vết thương nhỏ không cần để ở trong lòng, trong đợt trị liệu cứ kiên trì bôi thuốc, một thời gian sau sẽ hết. Tần tổng, nhìn cậu căng thẳng như vậy, giờ yên tâm được rồi chứ, bằng hữu của cậu lớn lên đẹp trai như vậy, cho dù có vết thương cũng không ảnh hưởng gì.”

Tần Phi lúc này mới an tâm.

Bên kia Giang Ninh bởi vì lần độc lập soạn kịch bản, công việc trở nên rất bận rộn, lại còn phải đến trường đi học, chừng mấy ngày sau tăng ca đến tận đêm khuya mới về nhà. Tần Phi mỗi lần chờ đều gần như ngủ gục, mới nghe được cửa phòng bên ngoài mở, Giang Ninh một thân lạnh lẽo đi vô nhà.

Vốn Tần Phi nghĩ lễ quốc khánh Giang Ninh có thể nghỉ dài hạn, liền để trợ lý đặt một phòng trong khách sạn Tắc Ban Đảo xa hoa, chuẩn bị cùng Giang Ninh nghỉ ngơi thả lỏng mấy ngày.

Ai biết, lễ quốc khánh Giang Ninh nghỉ dài hạn đâu không thấy, thậm chí mỗi ngày còn tăng ca!

Tần Phi oán giận hai lần, Giang Ninh vẻ mặt bất đắc dĩ: “Tiết mục này tỉ lệ người xem xếp thứ ba, tôi không thể làm ra sai lầm được.”

Tần Phi nghĩ đến Giang Ninh người ta đi thực hiện mục tiêu cuộc sống, cũng không nói thêm nữa.

Đã như vậy, không thể làm gì khác hơn là hủy bỏ phòng khách sạn, nghỉ mấy ngày ở nhà “Tề gia nội trợ”, Tần đại thiếu tám trăm năm không xuống phòng bếp, khi Giang Ninh còn đang đi làm, Tần Phi tiến vào trong phòng bếp, một bên lấy di động tra kiểm thực đơn, bắt đầu triển khai tuyệt chiêu nấu ăn.

Trải qua năm tiếng chiến đấu, cuối cùng Tần Phi làm ra ba món mặn một món canh, toàn bộ bày lên trên bàn, như cô vợ nhỏ chờ Giang Ninh về nhà ăn cơm.

Giang Ninh vừa vào cửa, suýt chút nữa bị dọa rồi, có đánh chết cậu cũng không nghĩ ra, Tần Phi có thể đi vào phòng bếp nấu ăn! Người đàn ông này là nhân vật nổi tiếng trong thương trường, thủ đoạn cùng năng lực của anh có thể hô mưa gọi gió, mà không phải tiến vào phòng bếp làm ba món mặn một món canh, Tần Phi đem lại cho cậu quá nhiều bất ngờ.

Tần Phi cười tủm tỉm đứng trước bàn ăn, “Về rồi sao? Xem thiếu gia như tôi từ phòng lớn có thể vào được phòng bếp đi!”

Giang Ninh nhìn dáng vẻ Tần Phi buộc tạp dề, chậm rãi đi lên phía trước, thấp giọng nói: “Anh buộc vào tạp dề nhìn rất gợi cảm.”

Tần Phi híp mắt nói: “VẬY buổi tối chúng ta có thể chơi đầu bếp play gì đó, nhưng hiện tại, trước tiên ăn cơm cái đã, tôi làm mất cả ngày đấy!”

Giang Ninh nhìn trên cánh tay Tần Phi bị dầu nóng bắn ra văng lăm tăm lên tay, cái gì cũng không nói, đem người kéo vào trong lòng ngực hôn nửa ngày mới buông ra.

Hương vị cơm canh có thể tưởng tượng được, Tần Phi ăn một miếng liền phun ra, mặt Giang Ninh vẫn không biến sắc ăn cho hết, buổi tối lúc ngủ chạy đi WC ba lần, cuối cùng ngay cả đầu bếp play còn chưa kịp thưởng thức, bây giờ cậu muốn bệnh luôn rồi.

Tần Phi thở dài: “Ngày mai tôi tìm ôsin tới nấu cơm thôi.”

Giang Ninh vô lực nằm ở trên giường: “Lần sau anh làm cơm xong có thể hay không chính mình ăn thử mấy miếng.”

Tần Phi lắc đầu liên tục: “Tôi chỉ làm cho cậu ăn, nhìn cậu ăn là tôi vui rồi.”

Giang Ninh: “.....”

Giang Ninh tiêu chảy, đáng lẽ phải ở nhà nghỉ ngơi, nhưng sáng sớm hôm sau còn chưa kịp rời giường liền tiếp điện thoại, sau đó cầm lấy đồ vật vội vã đi ra cửa, cậu nói là thanh niên này đợi cậu hồi phục, trưa hôm nay sẽ đi phỏng vấn ngay.

Tần Phi ở trên giường trở mình, bất mãn lắm bầm nói: “Cái thanh niên có nhà xí nghiệp có gì quan trọng chứ, sao lại còn muốn gặp cậu phỏng vấn?”

31. Chương 31

Công việc Giang Ninh tiến triển rất thuận lợi, một tháng sau, một mình cậu soạn kịch bản tiết mục chế tác cuối cùng cũng hoàn thành. Tiết mục được đệ trình lên, các cấp lãnh đạo phi thường hài lòng, liên tiếp khen ngợi Giang Ninh nhiều lần, nhờ có Hạ Tranh cực lực đề cử, Giang Ninh mượn cơ hội này, từ kênh tài chính và kinh tế được điều đến kênh tin tức.

Cậu điều đến kênh tin tức tìm kiếm tiết mục kim bài, tiết mục này rất được coi trọng, đây là tiết mục nắm giữ vị trí quán quân, đạo diễn cũng là người có tên tuổi, tiết mục này trước đây chưa từng nhận thực tập sinh, Giang Ninh là người đầu tiên.

Có được cơ hội thực tập lần này, không thể nghi ngờ Giang Ninh có trình độ năng lực cực kỳ cao.

Tần Phi biết tin tức này xong cũng rất vui vẻ, buổi tối hôm đó liền kéo Giang Ninh đi ra ngoài chúc mừng.

Giang Ninh vốn không muốn đi, nhưng không chịu nổi Tần Phi dính chặt như keo đành thuận theo mà đi.

Hơn nữa Tần Phi người này, căn bản không hiểu cái gì gọi là biết điều, không để ý phản đối của Giang Ninh, đi đến khách sạn Shangri-La đặt trước phòng riêng chỉ dành cho đôi tình nhân.

Giang Ninh không lay chuyển được Tần Phi, dưới ánh mắt ám muội của đám người phục vụ liền bước theo anh, cả người khó chịu tiến vào phòng tình nhân.

Trong phòng trang trí cực kỳ xa hoa, ánh đèn đặc biệt ám muội, vừa nhìn chính là chuẩn bị cho đôi tình nhân hẹn hò.

Gọi món ăn xong, Tần Phi chống đỡ cằm, nhắm mắt lại nhìn Giang Ninh, càng nhìn càng cảm thấy Giang Ninh lớn lên rất đẹp trai.

“Tiểu Ninh, tôi càng ngày càng muốn cậu.” Tần đại thiếu rất không biết xấu hổ nói.

“Được rồi, sao anh lúc nào cũng thích khoe khoang như vậy!” Giang Ninh liếc anh một cái.

Tần Phi hả hê, nhưng cùng lúc đây là lời nói tự đáy lòng.

Nếu nói lúc trước Giang Ninh khiến anh nhất kiến chung tình là do vẻ ngoài xuất sắc, như vậy hiện tại, anh càng ngày càng lún sâu, là do xuất phát từ mị lực cá nhân của Giang Ninh.

Năng lực làm việc cường đại, đối với người ngoài nhận việc xử lý càng thỏa đáng, Tần Phi càng ngày càng cảm thấy Giang Ninh có nhiều tài mao như vậy mới xứng đáng đứng bên cạnh anh, để anh cam tâm tình nguyện cả đời sinh hoạt chung một chỗ.

Sau châu ăn cơm tình nhân này, Tần Phi lại đưa Giang Ninh đi xem phim.

Giang Ninh liếc xéo anh, mím môi không nói.

Tần Phi thì lại cười ha ha nói: “Ăn cơm xong thì phải đi xem phim, đây không phải bước hẹn hò đầu tiên mà mọi người thường làm à? Hai ta dù sao cũng đang nói chuyện yêu đương, tình cờ hẹn hò một lần cũng là chuyện bình thường! Huống hồ ngày hôm nay chủ yếu là chúc mừng cho cậu!”

Tần đại thiếu có thể làm cho người khác không có lý do gì để cự tuyệt.

Giang Ninh gật gật đầu: “Được rồi.”

Hai người từ phòng ăn đi thẳng đến rạp chiếu phim, Tần đại thiếu đứng ở nơi đó chọn nửa ngày mới thấy phim phù hợp, cuối cùng chọn một bộ phim nói về tình yêu.

Vừa vào rạp chiếu phim, hai người liền phát hiện bộ phim này quá kén người xem, là một bộ phim rất tệ. Hai người xem rất chán, muốn ngủ gục ngay tại rạp.

Tần Phi liền cân nhắc, rạp chiếu phim cũng đến rồi, không phải các đôi tình nhân phải làm chuyện mờ ám hay sao, kia không phải mình đến đây không công à?

Thế là, ở trong bóng tối, móng vuốt sói bắt tri bắt giác sờ lên chân Giang Ninh, thân thể Giang Ninh cứng đờ, nhưng không có hắt tay Tần Phi ra.

Tần Phi vừa nhìn, ồ, ngẫm đồng ý rồi nha.

Hai tay liền làm càn, sờ tới sờ lui, thế nhưng khi sờ đến vị trí then chốt của Giang Ninh. Vốn dĩ cho rằng Giang Ninh sẽ không cao hứng, không nghĩ tới Giang Ninh ngồi ở đó ngược lại cũng không nhúc nhích, Tần Phi trong lòng vui vẻ, càng ngày càng làm tới.

Thường xuyên qua lại, Giang Ninh liền bị Tần Phi mò cho cứng rồi.

Tên ngọc Tần Phi quá đắc chí liền làm càn rõ, lại muốn đi tháo bỏ thắt lưng Giang Ninh.

Lúc này Giang Ninh lại không vui, cậu bắt được tay Tần Phi, thấp giọng nói: “Đi.”

Đều là đàn ông, Tần Phi trong nháy mắt linh hội điều này.

Hai người một trước một sau ra rạp chiếu phim, đặc biệt ăn ý tiến vào phòng vệ sinh nam, do trong thời gian chiếu phim, bên trong không có ai, Tần Phi hưng phấn lôi Giang Ninh tiến vào phòng riêng, đem người đè lên hôn.

Sau khi xong việc Giang Ninh có chút hối hận, chính mình từ khi nào sa đọa đến bước này, đi đến phòng vệ sinh còn có thể làm chuyện này sao, ở cùng với Tần Phi càng ngày càng không có tiết tháo.

Từ phòng vệ sinh đi ra, cũng vừa lúc phim điện ảnh kết thúc, bọn họ hòa vào trong đám người đi ra ngoài.

Bên ngoài rạp phim chính là thương trường, hai người mới vừa ra, bỗng nhiên phía sau truyền tới một giọng nữ vang lên thanh thúy: “Giang Ninh, sao cậu lại ở đây?”

Giang Ninh quay đầu nhìn lại, sửng sốt một chút, “Ồ, là cô, thật là khéo.”

Đi tới chính là một cô gái ăn mặc rất thời thượng, tóc dài mắt to, da dẻ rất trắng, nhìn qua là một cô gái đẹp, phía sau còn có hai nam tử bận đồ đen, nhìn rất giống bảo vệ.

Tần Phi đứng ở một bên hai tay cắm vào trong túi quần, híp mắt nhìn mỹ nữ này, nhưng trong lòng lại không yên.

Cô bé này đi lên phía trước, rất thân thiện vỗ lên người Giang Ninh: “Thật là khéo nha, ở đây mà cũng nhìn thấy cậu, cậu là đến xem phim à? Đi với ai?” Nói xong nhìn chung quanh dường như đang tìm kiếm bạn gái Giang Ninh.

Sắc mặt Giang Ninh rất không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng: “Ách, à.....”

Lời cậu còn chưa nói hết, Tần Phi tiến lại gần, mỉm cười nói: “Giang Ninh, mỹ nữ này là ai nha? Sao không giới thiệu một chút?”

Anh vừa lên tiếng, Giang Ninh cùng cô bé kia đều sửng sờ, cô bé kia thật nhanh đánh giá Tần Phi.

Tần Phi mỉm cười không nói, đứng bên người Giang Ninh, dù bận vẫn ung dung chờ Giang Ninh giới thiệu với anh.

Giang Ninh đành phải nói: “Đây là Thẩm Kiều Kiều, là bạn học của tôi.”

Tần Phi gật gù đầu, mỉm cười nói: “Cô khỏe chứ, Thẩm tiểu thư.” Trong lòng lại cân nhắc, Thẩm Kiều Kiều? Họ Thẩm? Anh lập tức nghĩ đến trước đó Giang Ninh đã từng nói, con gái Thẩm Trung Hoa là bạn học của cậu, hơn nữa đối với Giang Ninh rất có hảo cảm. Nếu vị trước mặt này là Thẩm tiểu thư, đi dạo phố còn đưa bảo vệ theo, tám chín phần mười chính là con gái Thẩm Trung Hoa.

Nghĩ tới đây, Tần Phi có chút khó chịu.

Thẩm Kiều Kiều là cô gái có tính hào sảng, cười nói: “Anh khỏe không, thật hân hạnh được gặp anh.” Sau đó xoay người đối với Giang Ninh mỉm cười, “Nếu cậu có việc thì mình đi trước đây, mình sẽ liên lạc lại cậu sau.”

Nói xong lại nhìn Tần Phi cùng Giang Ninh mấy lần, ánh mắt lộ ra vẻ ám muội không tự nhiên.

Cô gái vừa đi, sắc mặt Giang Ninh không tốt lắm.

Tần Phi không lên tiếng, anh đương nhiên biết Giang Ninh vì cái gì không cao hứng, hai người đàn ông từ

rạp chiếu phim đi ra, lại chọn phim tình cảm mà xem, đứa ngốc nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy cảnh tượng này quá mức ám muội. Huống hồ hiện tại trên thế giới này hủ nữ nhiều như thế, đối với đồng tính cũng rất miễn cảm, phỏng chừng Thẩm Kiều Kiều này, khẳng định hướng về phương diện kia liên tưởng.

Tần Phi không thèm để ý những điều này, thế nhưng anh nhìn thấy sắc mặt Giang Ninh thâm trầm, trong lòng cũng không vui sướng gì.

Hai người không lên tiếng, trực tiếp đi đến bãi đậu xe. Ngồi vào trong xe, Tần Phi liền nói: “Đó là con gái Thẩm Trung Hoa đi, cùng cậu dính dáng tin đồn tình ái?”

Giang Ninh gật đầu: “Ừ.”

“Bị cô ta nhìn ra mối quan hệ giữa hai ta, cậu không vui?” Tần Phi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Giang Ninh nhíu mày lại, trầm tư trong chốc lát, không muốn cùng Tần Phi tranh cãi, ngược lại thở dài nói: “Không phải, giấy không thể gói được lửa, tôi còn có ba năm mới tốt nghiệp đại học, tôi không cảm thấy ba năm nay anh sẽ yên lặng được như vậy, sớm muộn gì cũng bị các bạn học biết. Dù sao hiện tại tôi cũng không còn là cán bộ học sinh, ngày thường ở trường học cũng học trước khóa, mấy cô ấy muốn như thế nào liền làm như thế đi!”

Lời nói mặc dù nói như vậy, thế nhưng Tần Phi rất rõ ràng, bình thường Giang Ninh lạnh lùng nhạt nhẽo, cũng không thèm để ý người khác đánh giá chính mình, thời điểm trước nói tới Dương Duệ, vẻ mặt cậu khinh thường ra mặt.

Tần Phi trầm mặc, một lúc lâu sau anh mới bắt đầu nói: “Tiểu Ninh à! Vừa nãy tôi có chút ghen đó nha.”

Giang Ninh nhất thời ngẩn ra, cậu không nghĩ tới Tần Phi sẽ nói ra lời trực tiếp đến như vậy, đây không giống Tần đại thiếu kiêu căng sẽ có thể nói ra.

Cậu hơi ngạc nhiên, không nghĩ tới Tần Phi sẽ có biến hóa lớn đến thế, mà biến hóa này, đa số là do chính mình.

Trong lòng cậu lo âu, Tần Phi biến hóa như vậy, chính mình không phải cũng biến hóa à? Tỷ như vừa rồi ở rạp chiếu phim, cậu cư nhiên điên cuồng cùng Tần Phi chạy vào phòng vệ sinh làm tình, từ trước cho tới nay cậu cũng không dám nghĩ tới.

Càng biến hóa như thế cậu càng cảm thấy bất an, thậm chí có chút lo lắng, cậu lo lắng chuyện tình sắp tới sẽ không thể không chế mà phát triển theo hướng khác. Chuyện này không thể xảy ra được.

“Tiểu Ninh?” Tần Phi thấy Giang Ninh không nói, liền kêu cậu một tiếng.

Lúc này Giang Ninh mới lấy lại tinh thần, khẽ nói: “Không có gì, tôi hiện tại cùng Thẩm Kiều Kiều chỉ là bạn bè, bình thường chỉ nói có mấy câu, cô ta không phải loại người lắm mồm, sẽ không nói lung tung đâu, những chuyện này cứ để tôi xử lý.”

Tần Phi không lên tiếng, tâm tình anh hiện tại rất phức tạp, tuy rằng anh lý giải được Giang Ninh là sinh viên, mọi việc không thể quá gấp gáp, thế nhưng chỉ cần anh thấy có người quan tâm Giang Ninh, bất luận là nam hay nữ, anh khó có thể tiếp thu được.

Trước đây cái cảm giác này vẫn không có mãnh liệt như thế, Giang Ninh cùng anh ở chung một chỗ thời gian càng dài bao nhiêu, tính chiếm hữu càng ngày càng lớn bấy nhiêu.

Chuyện này sau đó cứ thế trôi qua, Tần Phi không nhắc lại, Giang Ninh cũng càng không muốn nhắc tới.

Lại qua hơn nửa tháng, Giang Ninh thực tập ở kênh tin tức dần dần quen thuộc, trạng thái cậu làm việc rất tốt, tiến bộ cũng rất nhanh.

Mà Tần Phi bên này, trong công ty có không ít chuyện, sinh hoạt cũng có một chút biến hóa, đó chính là anh trai Tiểu Cẩn sắp trở về rồi.

Tiểu Cẩn đẩy mạnh xử lý sự tình bên nước Mỹ xong, xác định cuối tuần thứ hai liền bay trở về.

Tần Phi cân nhắc mấy ngày, quyết định để Giang Ninh cùng anh đi tiếp đón Tiểu Cẩn.

Anh đem chuyện này nói cho Giang Ninh biết, hai người mới vừa tắm xong, ngồi dựa vào đầu giường, một người đọc sách, một người chơi máy tính bảng.

Giang Ninh hơi kinh ngạc, để quyển sách trên tay xuống nhìn Tần Phi.

Tần Phi niết lấy cằm cậu cười khê: “Sao vẻ mặt cậu lại chần động như vậy?”

Giang Ninh liếc anh một cái, hỏi ngược lại: “Anh đây là muốn tôi cùng anh đi gặp gia trưởng sao?”

Tần Phi có chút cảm thán nói: “Tiểu Ninh, trên thế giới này anh hai đối với tôi là tốt nhất, ở trong lòng tôi, hẳn là thân nhân duy nhất trên thế giới này còn thương yêu tôi.”

Hai người ở cùng nhau chỉ mới mấy tháng, ngoại trừ lần trước Giang Ninh nhìn thấy bức ảnh Tần Phi trong bóp tiền, Tần Phi đã từng nói chính mình có một người anh, đây là lần đầu tiên Tần Phi chủ động nói chuyện về bản thân và gia đình mình.

Giang Ninh nhìn Tần Phi, thần sắc trong ánh mắt không thể nói nên lời: “Anh cùng anh trai, thật sự rất

thân mật!”

Tần Phi nở nụ cười, đưa tay vò tóc Giang Ninh: “Tôi cùng cậu mới gọi là thân mật, còn đối với anh hai, đó chỉ là tình thân!”

Giang Ninh không lên tiếng, chăm chú nhìn Tần Phi.

Tần Phi thở dài: “Tôi cảm thấy trên thế giới này chỉ có ba người chân chính yêu tôi: Ông nội, ông ngoại, cùng anh hai.” Anh nhìn thật sâu vào mắt Giang Ninh, trong lòng yên lặng bổ sung: Tôi hi vọng cậu là người thứ tư. Có điều lời này, anh không thể nói ra, nếu nói ra mà không được để ý tới hoặc bị từ chối. Tần đại thiếu sẽ rất khó chịu.

Lông mày Giang Ninh nhú lên, thật lâu sau, mới nói: “Còn ba mẹ anh thì sao?”

Lần thứ hai Tần Phi lại cười, trong nụ cười mang theo bất đắc dĩ.

“Trước khi bà sinh ra tôi tình cảm cả hai người đều không tốt, hai người ai cũng đều bận rộn với công việc, ngày thường ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cảm tình từ từ cạn kiệt. Mẹ tôi lại hay đi làm ăn, thường thường hay đi ra ngoài, khó tránh khỏi tiếp xúc với đủ loại người. Thời gian dài, mẹ tôi ở bên ngoài lén lút cặp bồ với người khác, chuyện này bị ba tôi biết được, hai người liền bắt đầu cãi nhau, cả ngày cứ đòi ký đơn ly hôn. Lúc đó trong bụng bà đã hoài thai tôi, tính cách ba tôi lại hay đa nghi, khả năng ——”

Tần Phi nói tới đây liền dừng, trên mặt lộ ra biểu tình trào phúng, trầm mặc trong chốc lát, rồi cuộc vẫn nói ra: “Khả năng ông cảm thấy tôi không phải là con ổng đi! Chính vì thế ổng mới nhất định đòi ly hôn, sau đó khi tôi còn chưa kịp sinh ra, hai người bọn họ liền ly hôn. Khi bà sinh ra tôi, cái người mà bà cặp kè bên ngoài là người họ Vương kia liền kết hôn. Thằng cha họ Vương kia biết rất rõ tôi không phải con ruột ổng, đối xử với tôi rất hà khắc, khi còn bé còn thường hay đánh tôi..... Hồi đó ba ruột tôi không nhận tôi, chỉ có ông nội cùng anh hai tin tưởng tôi là người họ Tiểu, ông nội tôi vẫn kiên định nói, Tiểu Phi chính là cháu đích tôn của nhà họ Tiểu!”

32. Chương 32

Nói xong những câu nói này, Tần Phi từ từ nhắm mắt lại, thân thể hướng về sau nhích tới.

Giang Ninh nghiêng đầu, yên lặng nhìn Tần Phi, nhận thức Tần Phi lâu như thế, đây là lần đầu tiên cậu thấy trên mặt anh có loại biểu hiện mệt mỏi thể này.

Bất giác cậu vươn tay ra, muốn vuốt ve gò má Tần Phi, nhưng cậu lại nghĩ đến điều gì đó, tay khựng lại giữa không trung, do dự một lát, mới chậm rãi vươn tới.

Khuôn mặt Tần Phi có chút lạnh lẽo, Giang Ninh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lông mày anh.

Tần Phi chậm rãi mở mắt ra, hít sâu một hơi, lại nói: “Mẹ tôi cũng là nữ nhân có vận mệnh thăng trầm, đối với chuyện làm ăn bà làm rất tốt, nhưng do thân thể suy yếu, thời điểm tôi lên năm tuổi bà liền qua đời. Nhiều năm trôi qua, dáng vẻ của bà ra sao tôi không còn nhớ rõ, đối với bà ấn tượng duy nhất, cũng chỉ còn sót lại là một người phụ nữ mạnh mẽ, tuy bà không phải là một người mẹ tốt nhưng lại là một bà chủ tốt.

Ở Tần gia, chỉ có ông ngoại là chân tâm thật lòng đối tốt với tôi, ông ngoại chỉ có mẹ là con một, sau khi mẹ mất, ông đè nén xuống nỗi mất mát khi đứa con ra gái ra đi, gắng gượng chuyện làm ăn của gia tộc, thân thể của ông cũng không được tốt, một mình chống lưng đến tận mười mấy năm, mãi đến tận sau đó ông phát bệnh nặng, mới đành phải về hưu.

Lúc đó thằng cha họ Vương muốn tranh cổ phần xí nghiệp Tần thị, nhưng ông ngoại cố ý để cho tôi kế thừa, khi đó tôi mới 17 tuổi cái gì cũng không hiểu, một công ty lớn như vậy đè nặng lên vai tôi, hơn ngàn người đều hi vọng Tần thị sẽ nuôi sống gia đình họ, bắt đầu từ đó, tôi liền biết, trên thế giới này ai cũng không thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Nghe Tần Phi nói như thế, Giang Ninh rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, cậu mới nói: “Anh rất mạnh mẽ, theo tôi được biết, thời điểm anh tiếp nhận, công trạng của Tần thị không quá nổi bật, chỉ trong vòng mười năm ngắn ngủi, anh đem Tần thị làm được quy mô lớn như vậy, đây đúng là thực lực của anh.”

Đây là lần đầu tiên, Từ Phi từ trong miệng Giang Ninh nghe được lời tán thưởng, anh có chút kinh ngạc nhìn Giang Ninh.

Ngón tay Giang Ninh sượt lên gò má Tần Phi, ánh mắt sâu thẳm nói: “Như vậy ba anh bên kia thì sao?”

“Ở Tiểu gia, ông nội cùng anh hai đối xử với tôi rất tốt, đáng tiếc vào thời điểm mười tuổi ông đã qua đời. Ông ngoại lại bận rộn chuyện làm ăn, tôi cùng thằng cha họ Vương không có cách nào ở chung, một thời gian dài đã từng rời nhà trốn đi. Vào lúc ấy tôi không có chỗ để đi, liền đi nhờ vả anh hai, anh hai lúc đó được phân công công tác đến thị trấn Sơn Tây làm bí thư huyện ủy, tôi một mình đi mua vé xe lửa chạy đến huyện nhỏ kia tìm anh, anh hai biết được thời điểm đó tôi bị oan ức nên đứng phía sau bảo vệ tôi.”

Tần Phi thở dài một hơi, nâng đôi mắt lên nhìn về phía Giang Ninh, đối diện ánh mắt Giang Ninh cực kỳ phức tạp.

Một cái chớp mắt như vậy, Tần Phi cảm thấy trong ánh mắt này có bao nhiêu là phức tạp, là bao hàm tình cảm không nói nên lời.

Tần Phi cười mỉa mai: “Thôi được rồi, không nói chuyện xưa tích cũ nữa, đi ngủ sớm một chút!”

Nói xong, anh nhắc chân chui vào trong.

Giang Ninh thẳng lưng ngồi một lúc lâu, mới đưa tay tắt đèn ngủ, cũng tiến vào trong chăn.

Tần Phi cũng không ngủ, anh từ từ hướng về phía trong hơi di chuyển thân mình, dán lên người Giang Ninh mát mẻ.

Thân thể Giang Ninh cứng ngắc trong chốc lát, chậm rãi đưa tay kéo Tần Phi vào trong lòng ngực.

Hai người cao 1 mét 8 ôm nhau ngủ cũng không thoải mái, nhưng Tần Phi vẫn cứ dựa vào Giang Ninh, rất nhanh, tâm tư ngổn ngang đều biến mất, trong lòng yên tĩnh, bình tĩnh ngủ say.

Cả một đêm Giang Ninh mở to hai mắt nhìn đêm đen, cảm thụ người đàn ông kề sát vào chính mình hô hấp vững vàng đều đều, như thế nào cũng đều không ngủ được.

Sau buổi tối ngày hôm ấy, hai người không nhắc lại chuyện đêm đó nữa.

Qua mấy ngày sau, Tiểu Cẩn trở về nước.

Hai giờ chiều máy bay mới đáp xuống, còn chưa tới giữa trưa, Tần Phi liền lái xe tới trước cửa đài truyền hình, đợi Giang Ninh rồi trực tiếp đi tới sân bay.

Giang Ninh được nghỉ nửa ngày đi ra cổng, cậu vừa lên xe liền thấy vẻ mặt Tần Phi có chút sung sướng, đè lại tay Tần Phi, nhẹ giọng nói: “Để tôi lái đi!”

Tần Phi gật đầu, hai người đổi vị trí, Giang Ninh lái xe, Tần Phi ngồi bên cạnh ghế tài xế.

Thời gian này trên đường rất thông thoáng, không kẹt xe, một giờ trưa bọn họ đã đến sân bay.

Hai người đợi hơn một giờ, máy bay cuối cùng cũng đáp xuống.

Ở lối chờ, Tần Phi vẫn như cũ tâm tình vui sướng, không ngừng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình Tiểu Cẩn.

Mà Giang Ninh đứng ở phía sau cách anh không xa, nhìn chăm chú trước mắt người đàn ông làm bạn với cậu mấy tháng nay, tâm tư trong lòng càng ngày càng xoắn xuýt.

“Anh, Nham Nham, ở chỗ này!” Tần Phi vẫy tay kịch liệt hô lên.

“Tiểu thúc!” Một đứa bé trai chạy thật nhanh tới đây, đầu va vào trong lòng ngực Tần Phi, cao hứng hô lên, “Tiểu thúc, chú đến đón con với ba rồi!”

Tần Phi xoa tóc bé trai, cưng chiều nói: “Tiểu tử con lại lớn lên nhiều rồi, tiểu thúc muốn ôm con cũng không được.”

Thằng bé này lớn lên rất xinh đẹp, mắt to ngăm đen, chu cái miệng lên nói: “Con được 11 tuổi rồi, chú còn muốn ôm con hả?!”

Tần Phi ha ha cười lớn, nhéo lên mặt thằng bé: “Tiểu tử này càng ngày càng nghịch ngợm, 11 tuổi rồi còn không nói thành thật.”

Thằng bé hừ một tiếng: “Ba con nói lúc chú 11 tuổi khi đó còn nghịch ngợm hơn cả con!”

Tần Phi cười tính bóp vào mũi thằng bé, bé trai liền nhảy sang một bên.

Lúc này từ trong đám người đi ra một người đàn ông, vóc người cùng Tần Phi cao xấp xỉ, tóc ngắn, khuôn mặt trắng nõn, đeo kính mắt gọng vàng, cả người phong độ như dân trí thức, có vẻ rất nho nhã.

Tần Phi nhìn thấy người đến, nở nụ cười tự đáy lòng, tiến lên phía trước duỗi hai tay ra đem người ôm lấy, kêu một tiếng: “Anh.”

Nam nhân tướng tá nho nhã chính là anh trai Tần Phi – Tiểu Cẩn, anh em gặp lại, đương nhiên không thể thiếu một phen hỏi han ân cần.

Hai người nói đơn giản mấy câu, Tiểu Cẩn nhắc mắt, liền thấy Giang Ninh đứng phía sau cách đó không xa.

Ánh mắt Tiểu Cẩn vừa lúc cùng Giang Ninh va chạm vào nhau, chỉ trong nháy mắt, Tiểu Cẩn cảm giác được ánh mắt này có chút quen thuộc, không biết vì cái gì trong lòng anh đột nhiên run rẩy lên, trong đầu không tự chủ liền nghĩ tới nhiều năm về trước đã từng phát sinh chuyện kia.

Trong lòng anh rung mình, lần thứ hai nhìn lại, ánh mắt của đối phương đã trở nên trong suốt sáng sủa, nào có nửa điểm lạnh giá?

Lẽ nào vừa nãy là ảo giác sao?

Tiểu Cẩn còn chưa kịp suy nghĩ, Tần Phi kéo anh, mỉm cười nói: “Anh, em còn dẫn theo một người tới đón anh.” Nói xong, Tần Phi quay đầu hướng Giang Ninh chào hỏi: “Tiểu Ninh, đây chính là anh hai của tôi Tiểu Cẩn. Anh, đây là người lần trước em đã nói với anh, khụ khụ, người yêu của em, Giang Ninh.”

Không biết tại sao, Tần đại thiếu da mặt dày như xi măng, khi nói ra câu này gò má không tự chủ được liền đỏ ửng lên.

Giang Ninh cũng không nghĩ tới, Tần Phi lại nói câu “Người yêu” để giới thiệu chính mình như vậy, nhất thời cũng ngẩn ra.

Tiểu Cẩn gật đầu với Giang Ninh, ôn thanh nói: “Cậu có khỏe không?”

Giang Ninh vẫn không đáp lại, đứng ở một bên nhìn Nham Nham nhảy ra ngoài, “Tiểu thúc, người yêu là gì vậy ạ?”

Cả ba người đàn ông đều sững sốt, Tần Phi cùng Tiểu Cẩn đều bật cười.

Tần Phi dùng tay chọc vào trán thằng bé: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, hỏi lung tung cái gì đó? Chuyện của người lớn không cho phép con xen vào hỏi.”

Nham Nham bất mãn lắm lắm nói: “Chú mới là tiểu tổ tông, con đây 11 tuổi rồi. Đừng tưởng con không biết, người yêu chính là cả hai người nói chuyện yêu đương, chú cùng anh trai này đang nói chuyện yêu đương!”

Sắc mặt Tần Phi tối sầm, điều này không thể được, đứa nhỏ này cái gì cũng biết, chính mình lại đem cháu trai của mình nghĩ sai lệch đi, lại nói tại sao lại gọi Giang Ninh là anh trai, chính mình nhỏ như thế, thật không ra thể thống gì.

Tần Phi giả bộ trầm mặt nói: “Phải gọi chú Giang, không được kêu anh trai!”

Nham Nham hướng về Tần Phi làm mặt quỷ, chạy đến phía sau Giang Ninh trốn.

Tiểu Cẩn đứng một bên ôn hòa cười, nhìn đôi chú cháu đang chơi đùa cùng nhau.

Lúc này Tần Phi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn chung quanh một hồi, hỏi: “Anh, chị dâu đâu?”

Sắc mặt Tiểu Cẩn cứng đờ, còn chưa kịp nói, Nham Nham đã giành nói: “Tiểu thúc, ba mẹ con ly hôn rồi.”

Tần Phi sững sốt, hỏi dò nhìn về phía Tiểu Cẩn: “Anh.....”

Tiểu Cẩn miễn cưỡng gật gật đầu: “Lên xe đi, rồi anh sẽ nói sau.”

Tần Phi biết anh của chính mình cùng chị dâu cảm tình bắt đầu rạn nứt, trước đó cùng anh hai gọi điện thoại cũng nói về vụ này, thế nhưng khi nói đến đề tài này, Tiểu Cẩn nói vài câu liền không nói nữa. Không nghĩ tới, nhanh như vậy liền ly hôn.

Mọi người nhấc hành lý đi ra ngoài, đến bãi đỗ xe. Giang Ninh chủ động lái xe, Nham Nham nhất định phải ngồi bằng được ghế phụ, hai anh em Tần Phi cùng Tiểu Cẩn an vị ở phía sau.

Tiểu Cẩn chủ động nói: “Lần này ở bên nước Mỹ anh làm chính sự chính là ly hôn, anh với Từ Yến đã không còn cảm tình, sớm muộn gì cũng phải ly hôn, sau này Nham Nham sẽ theo anh.”

Tần Phi ban đầu vui sướng hiện tại đảo qua một cái quét sạch sành sanh, anh nhớ tới nửa năm trước anh có qua nước Mỹ, nhìn thấy anh hai chị dâu tuy rằng hai người có chút bằng mặt không bằng lòng, nhưng dù sao còn ở cùng một chỗ, khi đó anh còn nghĩ tình cảm của bọn họ qua một quãng thời gian dài sẽ huề nhau, ai biết chỉ nửa năm ngắn ngủi, hai người đã ly hôn.

Anh nhìn Nham Nham ngồi ở trước mặt hứng khởi nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi xúc động, trên thế giới này lại có thêm một người giống như anh gia đình không tròn vẹn.

Tiểu Cẩn khẽ nói: “Từ Yến ở bên ngoài cặp bồ, tiếp tục như vậy đối với tụi anh, đối với Nham Nham cũng không ổn, ngược lại anh cũng muốn về nước cùng ba sinh hoạt chung một chỗ, đồng thời cũng hi vọng Nham Nham có thể tiếp thu nền giáo dục quốc nội, vì lẽ đó về nước là lựa chọn tốt nhất mà anh đã chọn.

Tần Phi thở dài: “Được rồi, anh đồng ý trở về thế là tốt rồi.” Anh còn nhớ Tiểu Cẩn năm đó rời bỏ công việc quốc nội, khăng khăng đòi xuất ngoại, không ai có thể ngăn cản được.

Tần Phi nhìn về phía Tiểu Cẩn, nhú mồm nói: “Anh, muốn cùng ông ở cùng một chỗ?”

Đương nhiên hai người đều biết, từ “Ông” này chính là ba của bọn họ.

Tiểu Cẩn nói: “Dù sao ông cũng lớn tuổi rồi, năm nay đã về hưu, một người sống như vậy quá cô độc, có anh cùng Nham Nham ở bên cạnh dù sao cũng giúp ông vui hưởng về già, còn có thể chăm sóc cho ông.

Tần Phi hừ một tiếng, không nói chuyện.

Hết chương 32

33. Chương 33

Vốn dĩ Tần Phi muốn đem hai cha con Tiểu Cẩn đi đến nhà của mình, sau đó ăn một bữa cơm đoàn viên, nhưng Tiểu Cẩn nói bọn họ muốn trước tiên đi đến Thạch Cảnh Sơn* nhìn cha mình một chút, Tần Phi biết anh hai của chính mình một khi đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, liền kêu Giang Ninh đem xe hướng về Thạch Cảnh Sơn.

Lúc này, Tiểu Cẩn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Giang Ninh, chỉ một cái thoáng nhìn, từ trong gương cùng ánh mắt Giang Ninh đối đầu nhau.

Loại cảm giác không thoải mái kia lần thứ hai kéo tới.

Tiểu Cẩn nheo đôi mắt lại, đối với Giang Ninh mỉm cười ôn hòa: “Tiểu Giang à, cậu cùng Tần Phi bên nhau bao lâu rồi?”

Giang Ninh nói: “Chưa tới nửa năm.”

Tiểu Cẩn lại hỏi: “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Người vùng miền nào?”

“Hai mươi tuổi, ba là người Bắc Kinh.”

“Hai mươi? Vậy là nhỏ hơn Tần Phi tám tuổi, cậu còn đi học không?”

“Còn, học tại trường đại học X hệ tin tức.”

“Ha ha, thật là khéo nha, tôi lần này trở về cũng do một người bạn học cũ mời về đây, hi vọng tôi đến đại học X làm khách mời tọa đàm, tôi đã nhận lời mời rồi.”

Giang Ninh vẫn dùng ngữ khí bình thản nói: “Hoan nghênh anh, giáo sư Tiểu.”

Tiểu Cẩn cười cợt, nhưng không nói tiếp, lại tiếp tục hỏi: “Cậu cùng Tần Phi bên nhau người thân trong nhà có biết không?”

Lời này vừa thốt ra, đầu tiên là Tần Phi sững sờ, nhanh chóng quay đầu nói với Tiểu Cẩn: “Anh, anh đây là muốn tra xét gia đình nhà người ta hả?”

Tiểu Cẩn ôn hòa nói: “Anh chỉ hỏi mấy vấn đề cần quan tâm, em khẩn trương làm gì?”

Tần Phi đối với Tiểu Cẩn có thể nói là vừa kính lại vừa sợ, đa số những thời điểm khác anh sẽ không phản bác lời anh mình nói, thế nhưng Tiểu Cẩn hỏi đến vấn đề này, quả thật có chút vượt quá giới hạn, anh không muốn làm khó Giang Ninh.

Nhưng Giang Ninh không có bất kỳ e ngại hay bất an gì, bình tĩnh đáp lại: “Vẫn chưa nói.”

“Ồ.” Tiểu Cẩn không hỏi nữa, trầm tư một lúc, mới nói: “Nếu đã muốn ở cùng một chỗ, thì cứ sống cho thật tốt vào.”

Lúc này Tần Phi mới thở phào nhẹ nhõm, anh không hi vọng Tiểu Cẩn hỏi thêm nữa. Tiểu Cẩn với anh không giống nhau, anh từ nhỏ sinh sống ở Tần gia, dù sao Tần gia cũng là gia tộc thương mại, tư tưởng văn minh hơn nhiều.

Mà Tiểu gia lại không giống như vậy, người nhà họ Tiểu đa số đi trên con đường làm quan, nếu như Tiểu Cẩn không phải ở nước ngoài nhiều năm, cũng sẽ không tiếp thu Tần Phi có mối quan hệ đồng tính, anh lo lắng Tiểu Cẩn sẽ không đồng ý anh cùng Giang Ninh bên nhau, mặc dù mình đã sớm quyết định, cho dù người nhà có phản đối cũng không chia tay với Giang Ninh, thế nhưng nếu được anh hai chúc phúc cũng là niềm khát vọng lớn nhất dành cho anh.

Xe dừng ở khu nhà bên ngoài Thạch Cảnh Sơn, mảnh đất khu vực này đa số các căn nhà là nhà phổ thông đầu thập kỷ chín mươi, ngoài cửa lớn có hai quân nhân thủ vệ đeo vũ trang đầy mình.

“Tiểu Phi, còn không chịu đi vào?” Tiểu Cẩn hỏi.

Tần Phi yên lặng dời đi ánh mắt, không nói gì.

Tiểu Cẩn thở dài: “Vậy thì thôi.”

Tiểu Cẩn kéo hành lý xuống xe, Nham Nham từ ghế phụ nhảy xuống: “Tiểu thúc, ngày mai con đến tìm chú chơi.”

Tần Phi mỉm cười: “Luôn sẵn sàng tiếp đón!”

Nham Nham hướng về Giang Ninh nói: “Anh Giang, anh cũng cùng chơi với em nha.”

Giang Ninh nhìn đôi mắt Nham Nham đen láy, lộ ra nụ cười mỉm hiếm thấy, “Ừm.”

Tiểu Cẩn dẫn Nham Nham hướng về Tần Phi vẫy vẫy tay, rồi đi đến cửa lớn.

Hai cha con đi một khoảng xa, Giang Ninh đánh giá bốn phía: “Ba anh ngủ ở nơi này?”

Tần Phi lạnh lùng hừ một tiếng, yên lặng chốc lát mới nói: “Rất nhiều lúc tôi đã quên chính mình còn có một người cha.”

Giang Ninh không nói thêm nữa.

Hai người lái xe trở về nhà, Tần Phi đột nhiên mở miệng: “Vừa nãy anh tôi có nói những câu nói kia cậu đừng để trong lòng, anh trước đây phản đối tôi lui tới với những người đàn ông khác, chỉ có hai năm gần đây mới thoáng hơn một chút, cho anh một chút thời gian, rồi từ từ sẽ tiếp thu chúng ta.”

Giang Ninh nghiêng đầu nhìn Tần Phi, rồi nói: “Có vẻ như anh hai của anh không chào đón tôi.”

Tần Phi đưa tay ra véo lên gò má Giang Ninh, cười nói: “Cậu chỉ cần có mình tôi là đủ rồi.”

Mấy ngày kế tiếp, Tần Phi bắt đầu giúp Tiểu Cẩn sắp xếp chuyện ở trong nước. Tiểu Cẩn tiếp nhận thư mời từ đại học X, rất nhanh sẽ đi nhậm chức, hai anh em từ lúc gặp nhau cho đến giờ, còn chưa kịp ngồi xuống tám chuyện một chút.

Một ngày này, Tần Phi hẹn Tiểu Cẩn đi ăn cơm trưa, hai người ở phụ cận công ty tìm một tiệm cơm Tây vừa ăn vừa nói chuyện.

Tiểu Cẩn lấy khoảng thời gian này cùng Từ Yến ly hôn nói qua một lần, thở dài nói: “Anh cùng cô ấy duyên phận đã dứt.”

Đối với chuyện này Tần Phi vẫn rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì thêm, anh biết, tâm tình Tiểu Cẩn bây giờ khẳng định không dễ chịu gì.

Hai người hàn huyên một lúc mới dời đề tài đến trên người Giang Ninh. Tiểu Cẩn ý vị sâu xa nói: “Đứa nhỏ Tiểu Giang này tuy tuổi không lớn lắm, thế nhưng trong lòng rất trầm tĩnh, hai em có thể hiểu nhau sao?”

Tần đại thiếu phong lưu thành quen khi nói đến đề tài này ngược lại có chút xấu hổ: “Em đối với Giang Ninh là nhất kiến chung tình, đừng nhìn thấy cậu ấy lạnh lùng mà lầm, kỳ thực lại rất trọng tình nghĩa, hơn nữa năng lực không kém chi ai, là một thanh niên rất tốt, anh cứ yên tâm, ánh mắt nhìn người của em anh còn chưa tin à.”

Tiểu Cẩn gật gật đầu nói: “Chỉ cần em cam tâm tình nguyện, anh không phản đối em với nó ở chung một chỗ, thế nhưng em đã ở lứa tuổi này, anh hi vọng em phải cân nhắc thật kỹ nhìn xa một chút, dù sao nó chỉ mới là đứa trẻ 20 tuổi, nghĩ đến em lúc 20 tuổi là dạng người gì?”

Tần Phi cười nói: “Nói thật em cảm thấy Giang Ninh 20 tuổi so với em thời điểm đó thành thực hơn rất nhiều, cái này cũng là một trong những nguyên nhân mà em thương thức cậu ấy, anh, em sẽ cùng hắn cố gắng ở chung.”

“Ừ.”

Hai người kết thúc dùng cơm chuẩn bị rời đi, Tần Phi đứng dậy đi toilet, Tiểu Cẩn ngồi ở tại chỗ chờ anh.

Lúc này, cửa phòng từ ngoài đi vào ba người, hướng chỗ ngồi Tiểu Cẩn đi tới. Người đi đầu kia thấy rõ ràng đó là Tiểu Cẩn, nhất thời kinh ngạc, đứng ở trước mặt Tiểu Cẩn.

“Tiểu bí thư, đã lâu không gặp.”

Tiểu Cẩn nhìn người tới, trong nháy mắt cả người cứng ngắc, đôi môi run lên không nói nên lời.

“Tiểu bí thư, nghe nói ngài đã đi xuất ngoại, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ chết già ở nước ngoài, không nghĩ tới còn có thể gặp lại được cậu.”

Tiểu Cẩn hai hàng lông mày nhíu chặt, trầm giọng nói: “Thẩm Trung Hoa, tôi không muốn cùng ông phí lời, giữa tôi và ông đã sớm không còn chút quan hệ nào.”

“Úi chà! Không còn chút quan hệ nào sao? Tiểu bí thư thật biết nói đùa.” Thẩm Trung Hoa ám muội nở nụ cười, vẻ mặt như hồ ly, “Cậu cùng tôi sao lại không có quan hệ cho được? Quan hệ giữa chúng ta còn chưa cạn tình đâu! Quả thực đã tới rồi thì cắt không đứt, gỡ ra càng rối hơn.”

Sắc mặt Tiểu Cẩn trở nên rất khó coi, anh đứng dậy lạnh lùng thốt: “Ông chủ Thẩm, có chuyện gì sau này hãy nói! Ngày hôm nay tôi có việc, thứ không phụng bồi.” Nói xong anh đứng lên đi ra ngoài, một giây cũng không muốn dừng lại lâu.

Đi ra đến cửa phòng ăn kiểu Tây, xác định Thẩm Trung Hoa không phải người đuổi theo anh, lúc này Tiểu Cẩn mới thở dài một hơi, không nghĩ tới mới về nước chưa đầy nửa tháng, liền nhìn thấy người mà anh cực kỳ không muốn gặp.

Tiểu Cẩn bước nhanh đi ra ngoài, đi tới khu cao ốc, mới lấy di động ra nhắn tin đến Tần Phi, nói cho Tần Phi biết anh sẽ đi đến bãi đậu xe đợi.

Tần Phi từ toilet đi ra, tìm kiếm khắp nơi bóng dáng Tiểu Cẩn, nhận được tin nhắn xong mau chóng đi tới bãi đậu xe.

“Anh, sao anh lại ra đây?”

“Bên trong ngột ngạt quá, anh ra ngoài này hóng mát một chút.”

Tần Phi khởi động xe đem Tiểu Cẩn trở về đại học X.

Tiểu Cẩn đắm chiêu nói: “Tiểu Phi, việc anh trở về nước anh không muốn có quá nhiều người biết tới.”

Tần Phi gật đầu: “Em biết rồi.”

“Còn có, quan hệ giữa hai chúng ta cũng nên bảo mật cho tốt.”

“Hiện tại trên căn bản không có người nào biết.”

“Ừ, càng ít người biết càng tốt.”

Tần Phi nhíu mày: “Anh, anh có thể nói cho em biết vì cái gì anh nhất định phải cãi lời người lớn, cố ý đi xuất ngoại?”

Anh còn nhớ năm đó Tiểu Cẩn nắm giữ chức bí thư huyện ủy Sơn Tây được đề bạt lên thị trưởng, tiền đồ vô lượng, bỗng nhiên từ bỏ chức vị đang làm rất tốt, bỏ luôn các công việc ở quốc nội, đi đến nước Mỹ làm một học giả bình thường, vừa đi chính là đi đến tận mười bốn năm, chưa một lần trở về quê nhà.

Lúc trước thời điểm Tiểu Cẩn xuất ngoại, người cha luôn luôn tán thưởng Tiểu Cẩn không đồng ý cho anh đi, lần đầu tiên trong đời hai cha con bởi vì việc này cãi vã nhau một trận ầm ĩ.

Mười mấy năm qua, cách mấy tháng Tần Phi bay qua Mỹ đi thăm Tiểu Cẩn một lần, cũng từng vì Tiểu Cẩn từ bỏ sự nghiệp quốc nội mà truy hỏi qua nhiều lần, nhưng Tiểu Cẩn vẫn luôn nói năng thận trọng, cái gì cũng không chịu nói.

Cũng may những năm này Tiểu Cẩn trải qua ở bên Mỹ cũng không đến nỗi nào, kết hôn sinh con, xem ra thuận buồm xuôi gió, ngoại trừ trước đó mới vừa ly hôn. Nhưng Tần Phi thấy được, nếu như Tiểu Cẩn không xuất ngoại, lấy năng lực của Tiểu Cẩn, hiện tại ở thương trường chắc chắn sẽ thành công, sẽ không có cách nào đuổi kịp và vượt qua được ông ngoại, nhưng cũng không thấp so với cha anh.

Tiểu Cẩn nhìn cửa sổ bên ngoài, sau thấu kính hai con mắt thâm thúy dị thường, một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Đều là chuyện đã qua, đừng hồi nữa.”

Tần Phi hiểu rõ anh trai chính mình, Tiểu Cẩn không muốn nói, nhất định sẽ không nói, anh nhìn trong gương thấy khuôn mặt anh hai nhả nhặn, nói: “Anh, mặc kệ có chuyện tình gì, em sẽ cùng anh đồng thời gánh vác, trước đây em không có năng lực chăm sóc anh, nhưng hiện tại không giống như vậy, em sẽ khiến anh cùng Nham Nham sống vui vẻ.”

Tiểu Cẩn khẽ cười nói: “Anh biết, hiện tại em rất trâu bò, còn dám lấy con xe mấy triệu mang anh đi đến Bắc Kinh đổi gió, không giống mười mấy năm trước, em cùng anh ở huyện Tấn Nham, khi đó em mới mười ba, mười bốn tuổi, đạp xe đi khắp thị trấn tìm cho được MacDonald, khi đó trong thị trấn nào có tiệm MacDonald. Có một lần em không nói được ngôn ngữ địa phương, đi đến tiệm cơm kêu một tô hoành thánh, người ta đưa cho em một tô mì, em khóc lóc chảy nước mũi tèm lem chạy về nói em không muốn đi đến tiệm cơm nữa, chỉ muốn ăn hamburger và khoai tây chiên.”

“Em khi đó thật sự quá yếu đuối!” Tần Phi nhớ tới chuyện cũ, cũng không nhịn được nở nụ cười, “Hai năm sinh hoạt kia thực sự là khó quên, hiện tại hồi tưởng lại luôn cảm thấy hai năm sinh hoạt đó là hai năm thoải mái nhất. Anh, nếu như lúc trước không phải anh thu nhận giúp đỡ em, em mà còn ở Tần gia, chắc chắn sẽ bị Vương Chí Đạt ngược đãi đến chết, coi như không chết cũng bị ông đánh đến tàn phế.”

Tiểu Cẩn lắc đầu: “Em là em trai duy nhất của anh, anh vĩnh viễn sẽ không bỏ mặc em.”

“Anh, cảm ơn anh.” Tần Phi từ tận đáy lòng nói.

Hết chương 33

34. Chương 34

Ngày đó sau khi tan tâm, Tần Phi về đến nhà, nhìn thấy Giang Ninh đang thu dọn đồ đạc, lấy quần áo, giấy, đồ dùng rửa mặt, đóng gói cất vào trong túi du lịch, ngay cả quần sịp gợi cảm mấy ngày trước Tần Phi mua cho cậu cũng xếp vào trong.

“Tiểu Ninh, cậu đang làm gì thế?”

Giang Ninh vừa nghiêng đầu, nhìn thấy trên mặt Tần Phi hiện ra vẻ sốt sắng, cảm thấy rất buồn cười, rất có tâm đi hù dọa anh, làm ra dáng vẻ không cao hứng nói: “Tôi dự định về nhà ở mấy ngày.”

“Về nhà? Đang yên đang lành sao lại về?”

“Anh đoán xem?” Giang Ninh cố ý hỏi ngược lại.

Tần Phi vò đầu bứt tai suy nghĩ nửa ngày, không nhớ được gần đây mình đã làm gì không đúng, đã rất lâu rồi anh không còn đi bar đêm, Trần Đại Đầu gọi điện anh liền đem sổ đưa vào sổ đen, đây đã hoàn toàn cải tà quy chánh rồi nha.

Anh kéo tay Giang Ninh: “Đừng quậy Tiểu Ninh, có phải tôi không cho cậu về nhà mẹ đẻ nên dỗi rồi.”

“Cái này là anh nói đấy nhé!” Giang Ninh liếc anh một cái.

Tần Phi cười hì hì áp sát tới, muốn ôm làm chuyện thân mật, lại bị Giang Ninh kéo ngồi ở bên mép giường hôn tới.

“Ngày mai tôi phải đi công tác rồi.” Giang Ninh hôn xong, buông người ra tiếp tục thu dọn.

“Đi công tác?” Nếu đi về nhà mẹ đẻ cũng thôi đi, ngược lại còn muốn bỏ anh đi mấy ngày, Tần Phi có chút khó chịu, “Một mình cậu cần gì phải thực tập?”

“Anh xem thường thực tập sinh à?”

“Khụ khụ tôi không có ý đó, tôi nào dám xem thường cậu nha! Tôi chính là nói, không phải cậu còn phải đi học à?”

“Ngày mai thứ năm tôi xin nghỉ, thứ sáu vốn không có tiết học, hơn nữa còn có thứ bảy, chủ nhật, tổng cộng đi bốn ngày.”

“À.” Tần Phi buồn bã ỉu xiu trả lời một câu.

Đi tận bốn ngày, quá lâu, từ khi đi đến đài truyền hình thực tập, Giang Ninh cũng từng đi mấy ngày, nhưng đều đi rất gần, đi Kinh Giao hoặc đi Thiên Tân Hà Bắc, nhiều nhất là hai ngày, có đôi khi chỉ một ngày đã trở về.

Nhưng lần này đi đến tận bốn ngày, đã lâu rồi anh không cùng Giang Ninh tách nhau ra lâu đến thế, tưởng tượng đến bốn ngày sau chỉ có một mình anh phòng không gối chiếu, buổi tối không ai nấu cơm cho anh ăn, trước khi ngủ không ai làm tình cùng anh, trong lòng anh liền trống vắng.

“Đi đâu? Lâu như vậy.”

Giang Ninh nói đến tên nơi đó, Tần Phi chưa từng nghe qua bao giờ, bất mãn nói: “Sao lại đi đến chỗ hẻo lánh đó?”

Giang Ninh liếc mắt nhìn anh: “Bởi vì tôi là thực tập sinh, địa điểm đó tôi nhất định phải đi đến.”

“.....”

Giang Ninh đem đồ vật thu dọn xong, liền đi đến thư phòng Tần Phi, lấy ra laptop bắt đầu viết bản thảo.

Tần đại thiếu ở bên ngoài loay hoay nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, tiến đến thư phòng hỏi một câu: “Cậu đi công tác có mấy người?”

“Hai người, tôi cùng một người quay phim.”

“Người quay phim là nam hay nữ?”

“Nam.”

“Nam?” Tần Phi ngữ khí không yên lòng.

Giang Ninh đem ánh mắt từ màn hình dời đi, nhìn anh một chút: “Lẽ nào đi chung với nữ anh mới yên tâm?”

Tần Phi buồn phiền hừ một tiếng, nói thật nam hay nữ anh đều không yên tâm.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng Giang Ninh vẫn đúng giờ đi công tác, không còn cách nào khác, đây là người ta đi công tác, Tần Phi không có quyền ngăn cản.

Tần Phi rất muốn cùng đi với Giang Ninh, nhưng anh không muốn mình mất mặt nói ra điều này, nghe cứ như là anh không muốn rời xa Giang Ninh, vạn nhất bị tiểu tử kia nhìn thấu tâm tư, sẽ mất mặt biết chừng nào. Hơn nữa ngày hôm sau Tần Phi còn có một buổi họp quan trọng, xác thực không đi được.

Buổi chiều ngày hôm sau, Tần Phi cũng họp xong, kéo thân thể có chút mệt mỏi trở lại văn phòng, ngồi xuống chỗ ngồi liền bắt đầu nhớ đến Giang Ninh, anh lấy di động ra gọi điện cho Giang Ninh.

Di động vang lên nửa ngày, đối phương không bắt máy.

Tần Phi có chút buồn bực, tính toán thời gian, đáng lẽ Giang Ninh đã đến nơi rồi, lẽ nào là đi ra ngoài làm việc? Trên đường sẽ không gặp được chuyện gì ngoài ý muốn đi?

Tần Phi nghĩ tới đây có chút sốt ruột, mau chóng lấy di động gọi tiếp, liên tục gọi đến ba lần đều không có người bắt máy.

Tần Phi hoảng hốt, thấp giọng mắng: “Đệt, sẽ không thật sự có chuyện ngoài ý muốn chứ?”

Tần đại thiếu kiên nhẫn tiếp tục gọi điện thoại, cuối cùng, gọi điện lần thứ sáu mới có người bắt máy: “Alô?”

Tần Phi nghe được thanh âm này, không đúng, đây không phải giọng Giang Ninh!

“Anh là ai? Giang Ninh đâu?”

“À, tôi là đồng sự cùng đi với Giang Ninh, cậu ta đang tắm rồi.”

“Tắm?” Giọng Tần Phi trầm xuống, “Tắm ở nơi nào? Vì cái gì cậu ta đi tắm lại đem di động đưa đến cho anh?”

“Ách, ở trong khách sạn tắm.”

“Anh với cậu ta ở cùng một phòng?” Trong thanh âm Tần Phi khó có thể kiềm chế tức giận.

“Đúng rồi, ngài có chuyện gì cần gấp sao? Nếu cần tôi sẽ gọi cậu..... ALÔ? ALÔ? Sao lại cúp máy rồi?”

Tần Phi đem di động đặt trên bàn, tức giận đến nỗi muốn đập lên bàn thủy tinh! Ai cho phép cái tên tiểu tử kia cùng người đàn ông khác ở cùng một phòng!!!

Anh gọi trợ lý Trương vào, để trợ lý Trương lấy tốc độ nhanh nhất an bài cho anh một chiếc xe, anh muốn đích thân đi nhìn xem! Muốn, bắt, gian, tại, giường!!!

Trợ lý Trương rất nhanh đã an bài xong.

Tần Phi lúc xuống lầu, di động liên vang lên, anh vừa nhìn liền thấy đó là Giang Ninh gọi, ngữ khí bất thiện bất máy, liền gào thét hỏi: “CMN ban ngày cậu tắm tấp gì chứ?”

Ở bên kia Giang Ninh ngữ khí nhàn nhạt: “Bên này khu mỏ quá nhiều, không khí không tốt cho lắm, dọc đường chúng tôi đi rất mệt, tắm một chút thì có sao!”

“Ai bảo cậu cùng người đàn ông khác chung một phòng? Biết bao nhiêu phòng tại sao hai người lại ở chung?!”

“Bởi vì tôi chỉ là thực tập sinh, trong nội quy khi thực tập sinh đi công tác không được ở phòng đơn.”

“Đệt! Sao buổi sáng lúc đi cậu không nói?”

“Anh có hỏi đâu.”

“Giang Ninh này, cậu chờ đó! Dám lừa tôi, lão tử phải lột một lớp da mới hả giận!”

“Ồ.” Giang Ninh có cũng được mà không có cũng được đáp, “Nếu không có chuyện gì thì tôi đi công tác tiếp đây.”

Tần Phi mắng to vào di động: “Giang Ninh, CMN cậu muốn chết! Thử cúp máy xem, mới đem thả ra ngoài nửa ngày lại dám có năng lực phản kháng à!”

Đáng tiếc trong điện thoại chỉ còn thanh âm tút tút vang vọng lại.

Trợ lý Trương đứng ở một bên nơm nớp lo sợ hỏi: “Tần tổng, huyện XX có hạng mục quan trọng nào sao? Có cần tôi đi theo ngài không? Tôi lập tức đi chuẩn bị tài liệu.”

Tần Phi nhăn nhin tức giận, hừ một tiếng: “Không cần, cậu muốn làm gì thì làm cái đó đi! Tôi đi ra ngoài làm một ít chuyện, cuối tuần sẽ trở về, có chuyện gì nhớ gọi cho tôi.”

“Dạ.”

Tần Phi lên xe, tài xế lấy tốc độ nhanh nhất hướng về huyện XX.

Tài xế nói nhanh nhất cũng phải đến tám giờ tối mới tới nơi, Tần Phi nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, hiện tại là hai giờ trưa, nhanh nhất cũng phải đến mười giờ tối mới có thể nhìn thấy tên tiểu tử kia.

Anh ngồi ở ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, hờn dỗi một lúc lại nghĩ đến tên tiểu tử buổi sáng dậy sớm liền đi, phỏng chừng đi một chặng đường dài khẳng định mệt muốn chết rồi, cái đài truyền hình này đi công tác kiểu gì vậy, sau khi trở về sẽ không cho phép cậu làm nữa!

Buổi sáng Tần Phi bận rộn mở hội nghị, buổi trưa tùy tiện ăn đồ ăn bên ngoài, chạng vạng đói bụng nên dạ dày có chút đau, nhưng anh không muốn dừng xe ăn cơm, một lòng mau chóng đến địa phương kia, không thấy được Giang Ninh tâm tư anh rất khó chịu.

Trời càng về tối, xe bắt đầu chạy chậm lại, hơn nữa ra khỏi đường cao tốc thì đến đoạn đường đất đỏ, rất khó đi, đến huyện XX đã là mười một giờ đêm.

Tần Phi gọi điện đến Giang Ninh, thanh âm vững vàng nói: “CMN cậu đang trú ở khách sạn nào?”

“Cái gì?” Giang Ninh nhíu mày nói.

“Tôi hỏi mẹ nó cậu đang ở khách sạn nào? Cái thị trấn xui xẻo này tìm một cái khách sạn cũng không có, cậu đang trú ở Tụ Hữu? Hay là ở Hoàn Nguyên? Hay chỉ ở phòng trọ? Mau nói cho tôi biết, chẳng lẽ muốn để tôi phải một mình đi tìm người à?”

Giang Ninh trầm mặc vài giây: “Tần Phi, anh đang làm gì vậy? Sao lại để ý tôi đến thế, nhất định phải đuổi tới đây?”

“Ít nói nhảm! Ai bảo cậu không thành thật, dám qua mặt lão tử hồng hạnh xuất tường, tôi phải lại đây lột một tầng da mới được!”

“Tôi không có làm loại chuyện đó.”

“Hừ, cùng một người đàn ông khác ngủ chung một phòng cũng không được, ai biết trong phòng của cậu có mấy cái giường!”

Giang Ninh không lên tiếng, chỉ còn lại tiếng hít thở nhỏ bé từ trong loa truyền đến.

Tần Phi nghe được tiếng hít thở của Giang Ninh, mới vừa rồi còn đang tức giận lồng lộn tâm liền bình tĩnh lại, vốn là trên đường anh còn muốn kiểm điểm, chỉ một cú điện thoại của Giang Ninh liền khiến anh không nhìn được đuổi tới đây, chính mình cứ như bác Bao Tự cười Chu U Vương, nhưng hiện tại, anh cảm thấy chỉ cần là chuyện có liên quan đến Giang Ninh, coi như có làm chuyện hoang đường đi chăng nữa thì có làm sao, một lần làm hôn quân thì đã là gì, ai bảo người đó là Giang Ninh.

Thật lâu sau, Giang Ninh nhẹ giọng nói: “Tần Phi, kỳ thực anh chính là muốn gặp tôi đi.”

Tần Phi cắn răng, thấp giọng nói: “Tôi còn muốn chịch cậu.”

“Vậy thì nhanh đến đây, khách sạn Hoàn Nguyên phòng 209.”

Tần Phi cúp máy, tâm hoa nộ phóng, dặn dò tài xế bị anh dẫn vật cả ngày: “Lập tức quay đầu, đi đến khách sạn Hoàn Nguyên.”

Khi Giang Ninh mở cửa phòng cho Tần Phi vào, Tần Phi ló đầu nhìn vào trong, muốn nhìn một chút người quay phim không muốn sống trong truyền thuyết có dáng vẻ ra sao.

Giang Ninh đem người kéo vào: “Đừng xem nữa, tôi muốn một gian phòng khác cho hần rồi, sát vách phòng ngủ của chúng ta.....”

Tần Phi thu lại ánh mắt, khoe miệng hiện lên ý cười, nhìn Giang Ninh: “Cậu nha.....”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Giang Ninh lấp kín miệng, đặt trên tường hôn sâu, cả người Tần Phi mệt mỏi, trên người còn có khí lạnh cuối thu, Giang Ninh cởi áo khoác anh ném qua một bên, gắt gao ôm cả người anh vào trong lòng ngực.

“Tiểu Ninh.....”

“Tần Phi, anh sắp sửa bước đến ngưỡng tuổi ba mươi, sao lại giống như thanh niên hai mươi tuổi làm loại kích động này?”

“Cậu cũng đang trong độ tuổi hai mươi đấy, cũng không thấy cậu đối với tôi kích động gì cả.”

“Tôi không kích động? Không kích động thì sao có thể chỉ trong một đêm giúp anh bắn bốn lần?”

“Xí, là do tiểu tử cậu ghen quá thì có!”

“Tần Phi, có đôi khi anh buồn bực so với bình thường nhìn đáng yêu lắm.”

“Vậy cậu có yêu lão tử không?”

“Tôi vẫn luôn thích chịch anh!”

“Cút mẹ cậu đi!”

Giang Ninh ấn Tần Phi đè xuống giường, một bên hôn một bên cởi quần, những nụ hôn nóng rực rơi trên mặt, trên cổ, trên lòng ngực Tần Phi, chỉ chốc lát sau truyền đến tiếng thở dốc kịch liệt.

Hai người cởi sạch ôm lấy nhau, Tần Phi cắn lên môi Giang Ninh nói: “Tiểu Ninh, chúng ta chơi 69 đi.”

“Cái gì?”

“Cậu không biết blowjob sao?”

Trong nháy mắt mặt Giang Ninh trắng bệch, quay mặt về một bên nói: “Cái đó..... Tôi không làm được.”

“Mẹ nó, biết ngay cậu sẽ không chịu làm mà!” Tần Phi hừ một tiếng, trong lòng rất thất vọng, anh rất muốn cùng Giang Ninh trải nghiệm tư thế đó, nhưng Giang Ninh lại quá rụt rè, haizz, thôi vậy, dù sao Giang Ninh cũng là thẳng nam, không thể yêu cầu cậu nhanh như thể đem tiết tháo vứt ra ngoài.

Rất nhanh hai người liền đao thật sướng thật làm một lần, xong việc Tần Phi nằm thẳng căng thở hừ hừ, Giang Ninh ở một bên vuốt ve bụng anh, thỉnh thoảng còn trêu chọc hôn anh mấy lần.

Hai người muốn chịch lần thứ hai, di động Tần Phi liền vang lên.

Tần Phi cầm máy nhìn một chút hóa ra là Tiểu Cảnh gọi cho anh, dùng ánh mắt ra hiệu Giang Ninh nên dừng lại, Giang Ninh khó chịu ở trước ngực anh cắn xuống, xoay người xuống dưới, nằm ở một bên ôm lấy anh.

Tần Phi hôn Giang Ninh một cái, sau đó tiếp điện thoại.

“Alô? Anh hả?”

“Ừ,” Âm thanh Tiểu Cảnh trầm thấp, “Em ở đâu? Anh có chút chuyện muốn đàm luận cùng em.”

“Ồ huyện XX.”

“Sao em lại chạy tới Sơn Tây?”

“Tiểu Ninh đến bên này công tác, làm một tiết mục, phỏng vấn một gia đình khai thác mỏ quặng.”

“À,” Tiểu Cẩn trầm mặc nói, “Chờ em trở về chúng ta bàn luận sau.”

“Không thể nói trong điện thoại sao?”

“Tốt hơn hết là nói ngay trước mặt, đợi em trở lại rồi hẵng nói.” Nói xong liền cúp máy.

Tần Phi nhìn di động, cảm thấy anh hai có chút kỳ quái, nhưng cũng không để ý, Giang Ninh ở chỗ đó đã chờ không nổi, đem hai chân anh nhấc lên khiêng lên trên vai mình, khụ khụ, vẫn là nên làm chuyện giường chiếu thì hơn.

Tiểu Cẩn cúp máy xong, thở dài một hơi, đưa tay xoa bóp huyết thái dương, cảm giác rất là mệt mỏi.

Ngày hôm nay, Thẩm Trung Hoa lại xuất hiện.

Từ khi nửa tháng trước gặp lại Thẩm Trung Hoa, trong lòng Tiểu Cẩn tâm tình bất an không yên.

Anh biết Thẩm Trung Hoa là một lão hồ ly chiếm tiện nghi không bao giờ là đủ, người kia thích nhất tận dụng mọi thứ, chỉ cần bị lão bắt được một chút xíu cơ hội lợi nhuận, tuyệt đối sẽ không bỏ qua, có thể dùng câu nói này miêu tả về lão “Bắt được con cóc nắm chặt nó đến tận khi vắt cạn nước đái”.

Hiện tại Tiểu Cẩn ở quốc nội vừa không có sản nghiệp cũng không có sự nghiệp, ba anh cũng gần về hưu rồi, chính mình chỉ làm giáo sư đại học, tối đa cũng chỉ là thân phận học giả, không có quá nhiều giá trị lợi dụng.

Nếu như lão hồ ly Thẩm Trung Hoa muốn ở trên người anh chiếm tiện nghi, duy nhất có khả năng chỉ có thể lợi dụng Tần Phi, có điều đáng lẽ Thẩm Trung Hoa phải không biết mối quan hệ giữa anh cùng Tần Phi, bằng không lão hồ ly đó đã sớm đánh chủ ý lên Tần Phi. Dù sao hiện tại Tần Phi là giám đốc công ty Tần thị, có quá nhiều mỡ màng từ trên người Tần Phi mò được.

Không nghĩ tới những điều Tiểu Cẩn lo lắng đã thật sự ứng nghiệm.

Xế chiều nay, Tiểu Cẩn cùng sinh viên đại học X ở bên trong quán cà phê tán gẫu, khi các bạn sinh viên rời đi, Tiểu Cẩn liền cúi đầu thu dọn tài liệu.

Thẩm Trung Hoa đi tới, vẫn bình thường như mọi ngày, phía sau còn dẫn theo hai người bảo vệ, còn bày đặt tình tượng.

“Tiểu bí thư, ngài đúng là người bận rộn không chịu ngồi yên nha! Mới về nước có mấy ngày, từ bí thư lác người biến thành giáo sư.” Thẩm Trung Hoa không chút khách khí ngồi vào đối diện Tiểu Cẩn.

Tiểu Cẩn nâng mắt nhìn Thẩm Trung Hoa, trong lòng chợt căng thẳng.

Thẩm hồ ly cười rạng rỡ nói: “Xem ra tôi phải gọi ngài là giáo sư, Tiểu giáo sư, chúc mừng chúc mừng.”

“Tôi thấy ông có vẻ không cao hứng cho lắm thì phải!” Tiểu Cẩn lạnh lùng thốt, “Thẩm Trung Hoa, tôi cảm thấy giữa ông và tôi không thích hợp gặp mặt nữa.”

“Sao lại nói vậy,” Thẩm Trung Hoa hừ cười nói, “Tiểu bí thư xuất ngoại mười mấy năm qua, tôi thường xuyên nhớ đến cậu.”

Thanh âm Tiểu Cẩn càng ngày càng lạnh: “Chuyện năm đó đã qua, đồ ông muốn lấy, tôi đều giúp ông giấu đi, cái gì tôi cũng thỏa mãn giúp ông, bây giờ ông lại có chủ ý gì đây?”

“Tiểu bí thư nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ muốn tìm cậu đến ôn chuyện thôi mà.”

“Tôi không có chuyện gì để cùng ông ôn chuyện.”

“Vậy cũng không hần, nghe nói Tiểu bí thư tìm được em trai thất lạc nhiều năm, tôi chính là tới đây chúc mừng cậu.”

Sắc mặt Tiểu Cẩn trở nên trắng bệch: “Tôi nghe không hiểu ông đang nói cái gì.”

Thẩm Trung Hoa vẫn như cũ treo lên ý cười: “Tiểu bí thư, anh em gặp lại là chuyện mừng, cậu cần gì phải che giấu chứ? Huống hồ em trai của ngài —— Là một nhân vật rất vĩ đại, giám đốc tập đoàn Tần thị! Đối ngoại Tần Phi có thân phận là con của Vương Chí Đạt, hai cha con từ trước cho đến giờ vẫn bất hòa, đấu đến người chết ta sống đã không còn là chuyện gì bí mật, mọi người còn tưởng rằng Tần Phi tiểu lang kia sao lại có thể tàn nhẫn độc ác, cha đẻ của chính mình sao lại không buông tha, ha ha ha, hóa ra hần cần bản không phải con của Vương Chí Đạt, mà là của họ Tiểu!”

Tiểu Cẩn trong lòng nhẩn nhện cơn tức giận, ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Anh biết nếu như Thẩm Trung Hoa muốn tra xét Tần Phi, sớm muộn gì cũng tra được những thứ này, chỉ là anh không nghĩ tới sao lão biết nhanh đến thế, hơn nữa Thẩm Trung Hoa sao lại đột nhiên muốn tra Tần Phi? Anh cùng Tần Phi mỗi lần gặp mặt đều vô cùng cẩn thận, chẳng lẽ đã bị tiết lộ rồi? Hoặc là có người mật báo?

“Chuyện của tôi không cần ông bận tâm!”

“Tiểu bí thư hà tất khách khí, chuyện của ngài tôi vẫn rất quan tâm.” Thẩm Trung Hoa mắt nhỏ phiếm tình quang, “Vừa lúc trên tay tôi có mồi làm ăn muốn cùng em trai cậu hợp tác, có điều em trai cậu ánh mắt quá cao, không lọt nổi mồi làm ăn này, mấy lần cùng hắn đàm luận, hắn cũng không chịu hạ mình. May là hiện tại có Tiểu bí thư đây, không bằng làm phiền Tiểu bí thư đứng ở giữa làm đàm phán, đốc thúc em trai cậu, mau nhanh chóng ký kết hợp đồng này.”

Nói xong, Thẩm Trung Hoa đưa tay ra, bảo vệ phía sau đưa phần văn kiện tới, lão lấy văn kiện hướng đến trước mặt Tiểu Cẩn: “Tiểu bí thư, mấy năm qua ngài xuất ngoại bảo dưỡng không tệ nha, mặt mày hồng hào, chính là không biết nếu như em trai ngài biết được năm đó ngài hút heroin thì sẽ có dáng vẻ gì đây nhỉ? À, đúng rồi, còn có Tiểu lão tướng quân, nghe nói lão ở Hàng Châu bảo dưỡng tuổi thọ, lão tướng quân hơn chín mươi tuổi, ngài nói nếu lão biết cháu đích tôn của mình năm đó trốn ra tận nước ngoài là bởi vì chuyện này, không biết có khi nào đột quỵ mà chết không nhỉ?”

Tiểu Cẩn nhìn chằm chặp Thẩm Trung Hoa, bàn tay siết lại thành nắm đấm, “Thẩm Trung Hoa, làm người không nên quá vô liêm sỉ! Năm đó ông đưa ra những yêu cầu tâng bốc tận lương tâm muốn tôi giúp đỡ tôi đều đã đáp ứng, những năm gần đây lương tâm tôi vẫn luôn rất bất an! Ông lại còn lấy mấy chuyện này không buông bỏ, ông quá tham lam không biết đến chừng mực!”

Thẩm Trung Hoa bắt chéo hai chân, trong lòng móc ra một điếu xì gà, ngón tay mập mạp vuốt nhẹ điếu thuốc, chậm rãi nói: “Không còn cách nào nha, ai bảo hiện tại làm ăn quá khó khăn đây!” Lão lấy xì gà đặt ở trước mũi ngửi ngửi, híp mắt cười nói: “Tiểu bí thư còn nhớ mùi vị này không?”

Thẩm Trung Hoa đem điếu xì gà kia đẩy lên trước mặt Tiểu Cẩn, sau đó chậm rãi đứng dậy, “Tiểu bí thư, tôi chờ tin tức tốt từ cậu!”

“Không cần!” Tiểu Cẩn lấy phần văn kiện cùng điếu xì gà có heroin đẩy về trước mặt Thẩm Trung Hoa, lạnh lùng nói: “Quá trình cai nghiện rất thống khổ, vĩnh viễn tôi không muốn thử lại lần hai, thậm chí cả phần hợp đồng này, tôi họ Tiểu, Tần Phi họ Tần, ông dùng người nhà họ Tiểu đến uy hiếp người nhà họ Tần, quả đúng là chuyện cười, người nhà họ Tần không phải thằng ngu.”

Thẩm Trung Hoa có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tiểu Cẩn dám ở chỗ này từ chối, sắc mặt nhất thời lạnh xuống: “Tiểu bí thư không chịu hợp tác, là cảm thấy tôi đang hù dọa ngài sao?”

“Tôi hiện tại làm nghề tự do, không còn gì có thể để ý, cùng lắm thì ——” Tiểu Cẩn đứng lên, “Cùng lắm tôi đi ngồi tù là xong.”

Nói xong, anh cầm lấy đồ vật chính mình, không quay đầu lại liền rời đi.

Về đến nhà, nội tâm Tiểu Cẩn vẫn không có cách nào bình tĩnh lại được, anh tự hỏi thật lâu, quyết định khi Thẩm Trung Hoa lần thứ hai có hành động mình phải đi gặp Tần Phi, có điều chuyện này không thích hợp đàm luận trong điện thoại, vẫn là chờ Tần Phi đi công tác trở về gặp mặt rồi nói sau.

35. Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm hôm sau, Tần Phi chóng đờ eo nằm ở trên giường, híp mắt nghe tiếng nước trong phòng tắm.

Bởi vì ngày hôm qua anh nhận cuộc gọi của Tiểu Cẩn, khiến Giang Ninh bất mãn, sau khi cúp máy, bị Giang Ninh đặt dưới thân lăn qua lăn lại dần vật đủ kiểu, dẫn đến sáng sớm hôm nay anh muốn rời giường nhưng sức lực lại không có.

Lần thứ hai ai oán thân thể mình càng ngày càng lão hóa khi bước vào ngưỡng cửa ba mươi, thật sự là quá sa sút, rõ ràng nửa năm trước vẫn là kim thương không dễ đẩy ngã Tiểu Bá Vương, sao mới chỉ làm bot trong vòng nửa năm, liền bị chà đạp giống như con gà chết thể này.

Tiếng nước bên trong phòng tắm ngừng hẳn, Giang Ninh nửa người dưới vây quanh khăn tắm đi ra, dùng khăn mặt lau tóc, ngẩng Tần Phi một chút, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn đi công tác, khách sạn nơi này không có phòng phục vụ cho khách, anh một mình đi ra ngoài ăn điểm tâm đi.”

Tần Phi mắng: “Giang Ninh, cậu có còn là con người không? Lão tử từ xa chạy đến nơi chim không thềm ị này, nằm ở trên giường bị cậu chịch nguyên đêm, cậu liền đuổi tôi đi ăn sáng một mình!! Bà mẹ nó, lão tử đưa mộng từ ngàn dặm đến đây để cho cậu chịch thôi à?”

Giang Ninh nghiêng đầu nhìn về phía Tần Phi, Tần Phi lười biếng nằm lỳ ở trên giường, chần rớt xuống lộ ra nửa người, phác họa ra đường nét sau lưng trôi chảy cùng cái mộng co giãn, da thịt trắng nõn dày đặc dấu vết màu đỏ tím, trên khe hở rèm cửa sổ lọt vào ánh mặt trời vàng chói, vừa lúc chiếu vào tấm lưng cùng eo lộ ra bên ngoài, khiến người ta không dời mắt nổi.

Tuy rằng lời nói trong miệng người này mỗi một câu đều không xuôi tai, thể nhưng vóc dáng mê người này nhìn rất sướng mắt.

Bụng dưới không khỏi căng thẳng, đêm qua bị Tần Phi gắt gao cuốn lấy cảm giác này một lần nữa liền bốc lên, cậu ném khăn mặt xuống, đi tới bên giường, đè lại Tần Phi, cúi đầu hôn cái miệng không có lời hay ý đẹp kia.

“Hừm.....” Tần Phi lẩm bẩm một tiếng, nhẹ nhàng cắn vào môi Giang Ninh, vuốt ve tấm lưng trần trụi Giang Ninh, cái hôn dịu dàng biến thành hôn sâu môi lưỡi quấn quýt.

Vài phút sau, Giang Ninh buông Tần Phi ra, hai con mắt đen nhánh nhìn nam nhân hơi thở dốc, thật lâu sau, lắc đầu bất đắc dĩ: “Tôi đi ra ngoài mua cho anh.”

“Coi như cậu biết thức thời!” Tần Phi lẩm bẩm một câu, đem người buông ra.

Giang Ninh xoay người thay quần áo, khoác lên người quần áo thể dục đơn giản, gọn gàng lại đẹp trai, trước khi ra cửa quay đầu lại liếc nhìn người nằm trên giường một chút, người đàn ông kia rút ra một điều thuốc, kẹp trên đầu ngón tay thon dài, hơi híp mắt đối diện với cậu. Giang Ninh trong lòng bất đắc dĩ đạt đến cao trào, vẫn là thỏa hiệp, bắt đầu từ thời điểm nào, không đành lòng nhìn người đàn ông kia nổi nóng.

Giang Ninh xuống lầu mua bữa sáng đơn giản: Bánh bao, trứng ngâm trà*, sữa đậu nành, mang trở về phòng, căn dặn Tần Phi nhân lúc còn nóng thì mau chóng ăn đi, lúc này mới đi đến phòng sát vách gõ cửa, gọi đàn anh quay phim, hai người gánh thiết bị đi ra ngoài làm việc.

Tần Phi rời giường, tắm táp, ăn điểm tâm, lấy di động nhìn tin tức một chút, cảm thấy quá nhàm chán, liền gọi điện thoại cho lão Triệu tài xế hôm qua chở anh đến đây. Giang Ninh lần này đi công tác đi đến nơi đều là giao thông công cộng, Tần Phi đau lòng, phái lão Triệu hộ tống toàn bộ chuyến đi này.

Ai biết, lão Triệu báo cáo nói: “Tần tổng, Giang tiên sinh nói cậu ấy không cần xe chuyên dùng, không muốn tôi đưa đi.”

Tần Phi lườm một cái nói: “Được, vậy ông chuẩn bị đi, đưa tôi ra ngoài một lúc.” Đã sớm biết tính khí tiểu tử kia sẽ là như vậy mà.

Tần Phi thu dọn một phen, hôm qua vội vàng đến đây, cũng không mang theo quần áo gì, đơn giản mặc vào quần áo Giang Ninh, Giang Ninh ngoại trừ vóc dáng cao hơn anh một chút, hai người béo gầy không sai biệt lắm, quần áo mặc vào người tương đối vừa vặn.

Đi ra ngoài, để lão Triệu trực tiếp lái xe hướng đến địa điểm nơi Giang Ninh muốn đi phỏng vấn, chỗ kia cách huyện Nam Đại hơn năm mươi dặm.

Một đường xóc nảy, Tần Phi nhìn ngoài cửa xe, trong lòng âm thầm cảm khái: Mười mấy năm qua chưa đặt chân về Sơn Tây, so với mười mấy năm trước, thị trấn này, có biến hóa một chút, có điều biến hóa này vẫn quá chậm.

Có điều huyện XX này cùng năm đó anh theo Tiểu Cẩn trải qua ở huyện Tấn Nham vẫn rất tương đồng, là khu vực khai thác mỏ quặng nhiều hơn các huyện trấn khác, đáng tiếc chỉ lo lấy quặng, hoàn cảnh xung quanh bị phá hỏng đi rất nhiều, sinh hoạt dân chúng lại không được đề cao, hơn nữa tần suất có được mỏ quặng tốt đặc biệt rất thấp.

Đến được nơi Giang Ninh phỏng vấn, Tần Phi để lão Triệu đem xe để bên ngoài trấn, anh không xuống xe, đợi Giang Ninh nhắn tin, nói cho Giang Ninh biết anh đang ở đây, sau đó ở ngay trên xe chờ.

Mãi đến tận chiều Giang Ninh mới gửi tin nhắn đến cho Tần Phi, bảo Tần Phi chờ một chút, ngày hôm nay công việc của cậu quá nhiều, phỏng chừng sẽ rất muộn mới trở về.

Tần Phi thờ ơ chờ ở trong xe, đợi ròng rã đến tận mấy tiếng.

Lão Triệu ngồi không nổi, bèn ra ngoài đi bộ, nhưng mà bên ngoài cũng rất hoang vu, không có gì có thể chơi, lão Triệu buồn đến chịu không nổi, không khỏi khâm phục Tần tổng kiên trì cùng chịu đựng!

Kỳ thật Tần Phi ở trong xe cũng cảm thấy quá nhàm chán, tưởng tượng Giang Ninh chạy đến địa phương này, quả thực chính là tìm ngược, anh liền đau lòng, người trong lòng của mình còn không sợ khổ, anh đi theo chỉ trong chốc lát thì có là gì.

Đến khi trời tối, Giang Ninh cùng anh quay phim gánh đồ trở về, anh quay phim họ Lư, Giang Ninh kêu hẳn là anh Lư.

Anh Lư vừa lên xe, nhìn thấy Tần Phi liền sững sốt, mỉm cười duỗi tay nói: “Ngài là Tần tổng đi, chào ngài, rất vui được gặp mặt, ba năm trước tôi có theo đồng sự có đến phỏng vấn ngài, chắc ngài đã sớm quên tôi rồi.”

Tần Phi ôn hòa cười: “Chào anh.” Đương nhiên anh không nhớ rõ, mấy năm trước anh đem Tần thị hô mưa gọi gió, cấp cho xí nghiệp kim bài, có một quãng thời gian không nhận phỏng vấn. Có điều người quay phim này, một ông chú tuổi trung niên, hoàn toàn không có lực sát thương, ngày hôm qua đúng là mình ghen tuông vô cớ thật!

Anh Lư là người rất thức thời, chủ động ngồi trên ghế phụ, hàng ghế sau dành cho Tần Phi cùng Giang Ninh.

Anh Lư không lẩm miệng, ở đài truyền hình công tác mấy năm qua, anh biết rõ ở đài truyền hình có bao nhiêu là nam thanh nữ tú, quan hệ tiền bạc cũng không hề ít, anh sớm đã nhìn quen, bất quá nhìn Tần Phi “Tự tay làm lấy” là lần đầu tiên anh nhìn thấy, ngàn dặm xa xôi chạy đến một huyện thành nhỏ rách rưới, ở một đêm cùng nhau mất năm mươi đồng khách sạn, ở một nơi hoang sơn dã lĩnh chờ đến tận mười giờ cũng không hề có một lời oán trách nào, sưng kiêu này cũng có chút quá phận đi.

Trên đường trở về, Tần Phi cùng Giang Ninh không nói chuyện nhiều, chủ yếu Tần tổng người này, ở trước mặt ngoại nhân rất lịch sự, hơn nữa, còn hồi hân ân cần lời ngon tiếng ngọt, chờ khi không còn ai chỉ còn lại hai người thì muốn nói sao thì nói, hà tất để người ngoài phải nghe.

Cơm tối là Tần Phi mời, ở thị trấn tìm một quán cơm tốt nhất. Một buổi tối này Giang Ninh có chút mất tập trung, Tần Phi liếc nhìn cậu nhiều lần, sau đó anh Lư liền nói: “Thời điểm Tiểu Giang phỏng vấn quá mức tập trung, tâm tình không được tốt cho lắm.”

Tần Phi không khỏi nhú mày: “Sao lại thế này?”

Anh Lư nói: “Còn không phải là do các gia đình thợ mỏ lúc trước đã từng gặp nạn sao, sinh hoạt quá mức khổ cực, có cô nhi quả phụ, có ông mất cháu, mỗi nhà đều có những chuyện bi kịch quá khứ xa xưa, Tiểu Giang à, cậu cũng đừng quá đau lòng, chúng ta làm tin tức xã hội, sau này nhân sinh bách thái sẽ thấy nhiều lắm, cậu mà cứ tập trung vào như thế này, chẳng mấy chốc liền mệt chết mất.”

Giang Ninh gật đầu: “Dạ.”

Tần Phi biết Giang Ninh có điểm phần thanh, cảm xúc có chút chùng xuống cũng là bình thường, anh từ dưới gầm bàn nắm chặt tay Giang Ninh, quá lạnh, thậm chí còn có chút run rẩy. Giang Ninh cảm nhận được nhiệt độ trên tay Tần Phi, trong mắt lóe lên tia chống cự, ngay sau đó lập tức nhắm mắt lại.

Ăn cơm xong, anh Lư cùng lão Triệu rất thức thời về khách sạn nghỉ ngơi trước, Tần Phi cùng Giang Ninh đi bộ trở về, nhân cơ hội vừa tản bộ vừa tán gẫu.

Tần Phi nói: “Tiểu Ninh, công việc này quá khổ cực, lại hao tổn tinh thần, tôi kiến nghị cậu nên cân nhắc thời gian kết thúc khóa thực tập này, đem tinh lực đặt hết vào việc học tập, chờ đến khi tốt nghiệp đại học, tiến vào tổ tiết mục nhẹ nhàng một chút.”

Giang Ninh trầm mặc trong chốc lát, nói: “Đợi qua thêm một quãng thời gian nữa đi, tôi sẽ cân nhắc đến điều này.”

Tần Phi muốn tiếp tục khuyên vài câu, di động trong túi liền vang lên, anh lấy ra nhìn, lông mày liền nhíu chặt lại.

Giang Ninh liếc nhìn anh: “Không bắt máy?”

Tần Phi ấn xuống nút tắt, đem di động thả vào trong túi áo: “Ồ, Thẩm Trung Hoa gọi tới, lão lấy hạng mục được phẩm muốn cùng tôi hợp tác, tôi không đồng ý, vẫn luôn trốn tránh lão đây.”

“Thẩm Trung Hoa? Trước đây anh với ông từng hợp tác à?”

“Không có, người này cáo già xảo quyệt, điều kiện đưa ra quá hà khắc, cùng lão hợp tác chỉ có hại chứ không có lợi.”

Giang Ninh nhún vai, không lên tiếng, hai người sống vai hướng về khách sạn.

Trở lại khách sạn không quá vài phút, di động Tần Phi nhận được tin nhắn, Tần Phi liếc mắt nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thẩm Trung Hoa nhắn tới: Trong hòm thư cậu có đồ vật rất quan trọng của anh trai cậu, tôi tin tưởng cậu nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú với nó, sau khi xem qua có thể suy nghĩ lại cân nhắc sự hợp tác của chúng ta.

Tần Phi nhìn thấy hai chữ “anh trai”, rất là sợ hãi, lẽ nào Thẩm Trung Hoa tra được Tiểu Cẩn?

Anh mở ra hòm thư điện tử, rất nhanh tìm ra được tập tin mới, quả nhiên, lần này Thẩm Trung Hoa bàn tính đánh chủ ý lên đầu Tiểu Cẩn.

“Làm sao vậy?” Giang Ninh nhìn thấy sắc mặt Tần Phi không tốt liền hỏi.

Lông mày Tần Phi nhíu chặt: “Có chút phiền phức.”

“Có liên quan đến Thẩm Trung Hoa?”

“Ừ.” Tần Phi đáp, đem di động đưa cho Giang Ninh nhìn.

Giang Ninh sửng sốt, không nghĩ tới Tần Phi lại đem di động đưa cho cậu, mặc kệ trong di động có nội dung gì, khẳng định đều dính đến thương mại cơ mật của Tần Phi, mà Tần Phi lại tin nhiệm cậu như thế, không một chút suy nghĩ nào cả.

Trong nháy mắt nhận được di động, tay Giang Ninh có chút run lên, cậu chần chờ trong chốc lát, thần sắc phức tạp nhìn di động.

Trong tập tin nội dung rất đơn giản, mấy tấm hình còn có cả tư liệu, những thứ này biểu đạt chỉ với một mong muốn: Tiểu Cẩn đã từng nhận hối lộ từ Thẩm Trung Hoa, hơn nữa còn có cả heroin.

Giang Ninh nhìn nội dung di động xong nâng mắt hướng về Tần Phi: “Anh dự định sẽ làm gì đây?”

Tần Phi rút ra một điều thuốc, đốt lên, hút một hơi thật sâu, phun ra sương khói màu trắng: “Trước tiên tôi sẽ nói chuyện với anh hai, anh tôi là một người rất thanh liêm, tôi không tin anh sẽ làm ra loại chuyện này.”

Tần Phi trong lòng rối loạn, đưa tay xoa trán, vì lẽ đó anh không nhìn thấy khi mình nói ra những câu nói này, trong mắt Giang Ninh lóe lên tia trào phúng.

“Coi như nếu là có đi, khẳng định sẽ có ẩn tình khác.” Tần Phi nhíu mày nói, “Nhìn thời gian trong tài liệu này, lúc đó anh tôi còn ở huyện Tấn Nham làm bí thư, khi đó tôi còn chưa tham dự vào xã hội thượng lưu, một ít chuyện vào lúc đó tôi không còn ấn tượng gì cả, nhưng mặc kệ có như thế nào, tôi luôn tin tưởng anh hai.”

Hết chương 35

*Trứng ngâm trà: được người Trung Quốc ăn quanh năm, nhưng nhiều nhất là vào dịp Tết Nguyên Đán và được coi như là món ăn mang lại sự thịnh vượng, may mắn.

36. Chương 36

Nguyên cả đêm, Tần Phi ngồi trên giường khách sạn hút thuốc.

Giang Ninh tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, nhìn dưới đất thấy toàn đầu mẩu thuốc lá, trong phòng lượn lơ khói thuốc, sắp không còn thấy rõ trang trí trong phòng.

“Đừng hút nữa.” Giang Ninh đoạt thuốc lá trong tay Tần Phi, dập tắt, đi đến cửa sổ mở ra một khe hở.

Gió đêm thu cuối mùa tiến vào phòng, thổi vào nhiều đến mức khiến trong người tỉnh táo đi rất nhiều.

Tần Phi khép lại laptop, ném qua một bên, uất hận mắng: “Thẩm Trung Hoa chết tiệt đúng là lão hồ ly lòng tham vô đáy.”

“Làm sao vậy?” Giang Ninh ngồi vào bên người Tần Phi.

“Trước kia hạng mục này lão có cùng tôi đàm luận qua, tôi cảm thấy điều kiện lão đưa ra quá hà khắc, mặc dù đáp ứng hợp tác, cũng là mất công sức không đạt kết quả tốt, sẽ không dễ gì kiếm được tiền lời. Lúc này ý vào trong tay có nhược điểm, lão mới đem hợp đồng gửi đến hộp thư điện tử, lần này hợp đồng bị lão sửa lại quả thực chính là muốn đoạt tiền! Công khai từ trong túi tôi móc tiền ra ngoài!” Tần Phi tức giận dùng chân đạp laptop để ở bên cạnh.

Giang Ninh nắm chặt mắt cá chân anh, giải cứu laptop đáng thương: “Lão đã có dự định anh sẽ thỏa hiệp?”

Tần Phi trầm tư trong chốc lát, nói: “Tôi luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Anh nghĩ tới điều gì?”

“Tại sao Thẩm Trung Hoa lại tra được tôi có người anh ruột? Coi như lão uy hiếp tôi muốn ký được hợp đồng, kỳ thực có rất nhiều thủ đoạn thương mại có thể sử dụng, dù cho muốn lợi dụng nhược điểm cá nhân tôi, tại sao lão lại nghĩ đến thân nhân tôi, hơn nữa nhanh như thế liền tra ra được? Năm đó ba mẹ tôi ly hôn là do chính ông nội tự mình xử lý, căn bản không thể có người biết tôi có mối quan hệ với Tiểu gia.”

Giang Ninh biết rõ Tần Phi, Tần Phi cùng ông nội Tiểu Cẩm là nhân vật cỡ nào, ông tự mình xử lý sự tình, tất nhiên khi làm sẽ kín kẽ không có lỗ hổng.

“Có khi nào Thẩm Trung Hoa cùng anh ruột anh lúc đó có mâu thuẫn?” Giang Ninh nói.

“Anh tôi không có khả năng đó đâu, anh tôi chính là quả hồng mềm, nếu như không phải có người nói bóng nói gió, thì sao có thể thăm dò được thân thể của anh?”

Giang Ninh không lên tiếng, trầm mặc trong chốc lát nói: “Trong lòng anh có dự định gì?”

“Tiểu Ninh, cậu biết chuyện này có tính chất nghiêm trọng không? Trong tay Thẩm Trung Hoa nắm được đồ vật, mặc kệ vật này là thật hay giả, riêng việc anh hai trong lúc còn nhậm chức hai người bọn họ từng có lợi ích vướng lại cũng khiến cho thanh danh ông nội hủy hoại một đời. Hiện tại xã hội tin tức phát triển, rất nhiều người nắm được chứng cứ vô lý, chuyện này một khi lộ ra ánh sáng, hậu quả không thể tưởng tượng được, tôi..... Ông nội tôi đã qua đời, khi ông còn sống hơn nửa đời người đều đấu tranh giành thiên

hạ, sau khi an nghỉ, nếu bởi vì loại chuyện này mà đi quấy rầy anh linh ông.....”

Câu nói kế tiếp Tần Phi không nói ra, thở một hơi thật dài, rơi vào trầm mặc, ông nội của anh, đó là nhân vật được ghi nhớ vào trong sách lịch sử, không cho phép có vết nhơ nào.

Giang Ninh nhìn Tần Phi, ánh mắt sâu thẳm: “Chuyện này nếu là thật, anh hai của anh từng làm chuyện có lỗi, anh vì không muốn ảnh hưởng danh dự ông nội, tính mang chân tướng che lấp đi sao? Đây mà là công bằng à?”

Tần Phi nâng mắt lên, đối diện khuôn mặt Giang Ninh có chút kích động.

Anh lắc lắc đầu, đưa tay bóp cằm Giang Ninh: “Tiểu Ninh, tôi biết cậu đang nghĩ gì, cũng lý giải được nó, dù sao cậu cũng chỉ là sinh viên, trong lòng còn mơ về thế giới khát khao công bằng tốt đẹp, có lẽ chờ đến tương lai cậu sẽ minh bạch ngay, có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, bất luận quan trường hay là thương trường, trên thế giới này nơi nào có chân tướng tuyệt đối, thì lúc đó mới có công bằng tuyệt đối.”

Tần Phi nói xong lời này, nhìn thấy trong mắt Giang Ninh có chút thất vọng.

Tần Phi mỉm cười, ấn vai Giang Ninh, xoa tóc cậu: “Cậu đúng thật là một tiểu phần thanh, không phải muốn theo tôi nói đạo lý đi?”

Giang Ninh hừ lạnh: “Đạo lý thì có làm sao? Quyền lên tiếng còn không phải nắm trong tay các người?”

Tần Phi bắt đắc dĩ nhìn cậu, thâm tâm nói, bề ngoài tiểu tử này nhìn qua trưởng thành, nhưng mặc kệ có như thế nào đi nữa cũng chỉ là sinh viên hai mươi tuổi, suy nghĩ trong lòng không khỏi quá đơn thuần đi.

“Tôi đọc sách cũng từng có tâm tình như vậy, cảm thấy thế giới này đen chính là đen, trắng chính là trắng, nhưng khi tiếp xúc Tần thị, tiến vào thương trường, mới từ từ biết rõ, trắng cùng đen đôi khi còn lẫn lộn vào nhau.”

Giang Ninh không nói nữa, đôi mắt rũ xuống không biết đang nghĩ đến điều gì.

Tần Phi đến gần hôn lên trán cậu, có chút mệt mỏi nói: “Ngủ đi, chuyện này cứ để tôi xử lý.”

Nói là ngủ, nhưng Tần Phi làm sao ngủ được, anh cả đêm trợn tròn mắt nhìn bóng tối, trong đầu đều là hình ảnh khi anh còn bé được ông nội dạy dỗ ra sao, cho đến nay, ông nội ở trong lòng anh luôn luôn là một vĩ nhân, một vĩ nhân khiến cho anh cả đời kiêu ngạo, mặc dù anh không phải họ Tiểu, nhưng anh biết, trên người mình chảy huyết quản Tiểu gia, giữ gìn danh dự Tiểu gia, anh không còn cách nào để từ chối.

Dựa theo kế hoạch, sẽ là Tần Phi ở huyện XX bồi theo Giang Ninh sau đó cùng nhau trở về, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện, anh phải trở về Bắc Kinh trước.

Giang Ninh đối với chuyện này không có thái độ đặc biệt gì, sáng sớm hôm sau liền đi ra ngoài phỏng vấn.

Tuy rằng Tần Phi cảm nhận được từ tối hôm qua hai người nói chuyện này, tâm tình Giang Ninh vẫn không tốt lắm, như đang muốn làm chuyện gì đó, lại hết sức lảng tránh anh, nhưng anh cũng không rảnh cùng Giang Ninh tỉ mỉ đàm luận, vội vàng chạy về Bắc Kinh.

Đến Bắc Kinh, anh trực tiếp đi tìm Tiểu Cẩn, hai người hẹn gặp nhau tại quán cà phê trên đường Ngọc Tuyền Lộ.

Tiểu Cẩn nhìn thấy vẻ mặt Tần Phi, liền mở miệng nói: “Thẩm Trung Hoa đi tìm em?”

“Dạ.” Tần Phi gật đầu, “Anh hai, anh hãy nói thật cho em biết, năm đó ở huyện Tấn Nham anh đã làm chuyện gì? Sao lại bị Thẩm Trung Hoa thó được cái đuôi?”

Tiểu Cẩn cầm muống khuấy cà phê trước mặt, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Tiểu Phi, em vẫn luôn hỏi năm đó tại sao anh không để ý mọi người phản đối, cố ý đi xuất ngoại, kỳ thực đáp án rất đơn giản, khi đó anh không thể ở lại quốc nội.”

Tần Phi trong lòng chấn động: “Có liên quan đến Thẩm Trung Hoa?”

Tần Phi mĩa mai cười lên: “Đúng đấy, khi đó anh chỉ mới hai mươi tuổi, chính là độ tuổi rất sung sức, ông nội cùng cha là thần tượng của anh, anh cảm thấy chính mình có đủ sức lực có thể thành công làm ra sự nghiệp. Cha nói trước tiên để anh đi cơ sở rèn luyện vài năm, phái anh đến huyện Tấn Nham làm bí thư, mới vừa đến cái huyện cằn cỗi nhỏ bé kia, anh quyết định muốn dẫn dắt mọi người trong thị trấn làm giàu, cải thiện sinh hoạt bách tính, lấy huyện Tấn Nham trở thành huyện có cuộc sống lý tưởng nhất.

Bởi vì thân phận của anh đặc biệt, rất nhiều trường hợp có thể nói chuyện được, bởi vậy anh thi hành chính sách rất nhanh liền chấp hành, nhưng mà, trời không chiều lòng người, hành động của anh làm quá lớn, chặn con đường phát tài của những người nơi đây, Thẩm Trung Hoa cũng là một người trong số đó, khi đó, Thẩm Trung Hoa dùng hết biện pháp thu mua anh, tiền tài, mỹ nữ, lại không dao động được lòng anh, nhưng người kia quá âm hiểm xảo trá, anh không có sự phòng bị bị lão sử dụng thủ đoạn bỉ ổi.....”

Tiểu Cẩn nói tới đây, bàn tay không nhịn được khẽ run lên, tuy nhiên đã qua mười bốn năm, những trải nghiệm năm đó lại ồ ạt xông vào đầu, làm cho anh khó có thể bình tĩnh lại.

“Anh.....” Tần Phi dè tay Tiểu Cẩn, nhẹ giọng nói, “Lão đưa cho anh ma túy?”

Tiểu Cẩn chậm rãi nhắm mắt lại, tận lực che giấu thống khổ, một lúc lâu mới gật đầu: “Là tiêm vào.”

“Mẹ nói!” Tần Phi vỗ mạnh lên bàn, trong lòng tức giận bắt đầu bay lên, Tiểu Cẩn là dạng nhân vật gì, là do ông nội dốc lòng dạy dỗ, từ nhỏ đã thông minh, ưu tú, sau này lớn lên là quân tử khiêm tốn, Thẩm Trung Hoa sao lại có thể đối xử với anh trai anh làm ra chuyện ác độc như vậy?!

Tần Phi nhớ lại Thẩm Trung Hoa đưa tới mấy tấm hình kia, cất lực không chế tâm tình anh hai đau khổ ngay trước mặt mình, hận không thể đem Thẩm Trung Hoa bầm thây vạn đoạn.

Tiểu Cẩn bình phục lại tâm tình, tiếp tục nói: “Anh bị Thẩm Trung Hoa uy hiếp, làm ra rất nhiều chuyện phản bội lý tưởng, phản bội tín ngưỡng, đáng lẽ ra mười bốn năm trước anh phải nhận trừng phạt, nhưng anh không có cách nào thần nhiên đối mặt với chuyện này, anh có lỗi với dòng họ, anh không xứng đáng làm cháu ngoan của ông nội!”

“Anh.....”

“Tiểu Phi, chuyện này em không nên nhúng tay vào, anh sẽ gánh vác trách nhiệm hết thủy việc mình làm.”

“Anh làm thế nào gánh vác?” Tần Phi nhìn Tiểu Cẩn, “Để thanh danh ông nội bị bôi nhọ? Khiến ba chịu đựng thế nhân trào phúng chỉ trích? Nham Nham đã mất đi mẹ rồi bây giờ phải xa lìa khỏi ba?”

“Thế nhưng.....”

“Anh, trách nhiệm này, anh gánh vác không nổi đâu!”

Tiểu Cẩn không còn lời nào để nói, Tần Phi nói những câu này rất có lý, anh biết mình không gánh vác nổi, chỉ cần hai điều kiện trước thôi đã khiến anh không thể gánh nổi, huống hồ hiện tại anh còn có Nham Nham, đã là một người cha rồi.

Hai người rơi vào trầm mặc.

Thật lâu sau, di động Tiểu Cẩn vang lên đánh vỡ sự trầm mặc, anh nhìn vào màn hình, bắt máy và nói chuyện rất tự nhiên nhu hòa: “Nghe đây! Nham Nham hả?”

“Dạ, ba ơi con tan học rồi, chừng nào ba mới rước con?”

“Ba..... Sẽ rước con trễ một chút.”

“Dạ, hôm nay con thi trung khảo đạt thành tích rất tốt, hi hi, khi nào con về nhà sẽ cho ba xem thành tích, cuối tuần này lớp có họp phụ huynh, ba đừng quên nha.” Âm thanh Nham Nham lú lo, nghe vào là biết thành tích kỳ thi không đến nỗi tệ.

Tiểu Cẩn nói: “Ừ, ba nhớ rồi.”

“À quên,” Nham Nham lại vui vẻ nói, “Tối mai con có thể đi chơi với tiểu thúc thúc không? Với cả anh Giang Ninh nữa, mấy ngày nay con chưa thấy hai người đâu cả.”

“Thúc thúc con đang rất bận rộn, chờ chú có thời gian sẽ tìm con chơi sau.”

“Ồ..... Dạ rồi.”

Tiểu Cẩn cúp máy, nhìn Tần Phi, bất đắc dĩ lấy tay che trán mình.

Tần Phi thở dài: “Anh, đừng để Nham Nham thất vọng, chuyện này giao cho em đi.”

“Như vậy sao được?” Tiểu Cẩn nói, “Em là người của Tần gia!”

“Em biết chừng mực, anh cứ yên tâm.”

“Tiểu Phi.....”

Tần Phi nheo mắt: “Thẩm Trung Hoa dám xuống tay với anh, em sẽ không bỏ qua cho lão đâu!”

Tiểu Cẩn nói: “Anh không hi vọng em xen vào, chính anh tự muốn giải quyết.”

“Anh!” Tần Phi nhú mày, “Anh bây giờ không còn giống như mười bốn năm trước, anh xuất ngoại lâu như thế, những người mà anh từng đối tác đã phai nhạt đi rất nhiều, lẽ nào anh muốn đi ngồi tù thật sao? Trừ phi anh vận dụng..... Vận dụng quan hệ của ba, bằng không anh không có cách nào làm được, thế nhưng nếu làm vậy, anh nhất định phải cho ba biết chuyện này?”

“.....”

Tần Phi nói: “Quyết định như thế đi, tạm thời anh đừng hành động, em sẽ nghĩ biện pháp.”

Tiểu Cẩn không lên tiếng, em trai anh trải qua mười mấy năm rèn giũa, đã không còn là thiếu niên năm đó vì tránh né cha dưỡng mà chạy đi nhờ vả anh. Người trước mắt này, là một nam nhân có năng lực cường đại.

Thật lâu sau, Tiểu Cẩn nói: “Tiểu Phi, có chuyện này anh không thể không nhắc nhở em, lần này Thẩm Trung Hoa tra được anh em ta có mối quan hệ, anh cảm thấy có người mật báo, phía bên anh ngoại trừ Nham Nham cùng Từ Yến người bên ngoài không ai biết đến vụ này, anh đã liên lạc qua bên Từ Yến, cô ấy không tiết lộ với bất kỳ người nào, cho nên, tốt hơn hết em nên tra rõ người bên cạnh mình một chút đi.”

Tần Phi nâng mắt lên: “Bên này em chỉ có mình Tiểu Ninh biết..... Anh, anh sẽ không nghi ngờ Tiểu Ninh đi?”

Tiểu Cẩn nhíu lông mày: “Anh chỉ nhắc nhở em nên cẩn thận nhiều hơn.”

Tần Phi liên tục lắc đầu: “Không đâu, anh ơi, em luôn tín nhiệm Tiểu Ninh, giống như em luôn tín nhiệm anh vậy.”

Tiểu Cẩn nhìn Tần Phi biểu tình kiên định, không nói nữa.

37. Chương 37

Hai ngày sau Giang Ninh kết thúc xong chuyến công tác liền trở lại Bắc Kinh, đến được nhà Tần Phi thì đã hơn mười một giờ khuya.

Tần Phi ngồi ở tầng hai hút thuốc trên sân thượng, nghe được tiếng động ở dưới lầu, biết là Giang Ninh trở về. Anh không nhúc nhích, vẫn ngóng nhìn bầu trời, đầu óc lâm vào trầm tư.

Giang Ninh ở cùng Tần Phi thời gian cũng không phải là ngắn, biết rõ Tần Phi khi muốn ở một mình liền trốn tránh lên sân thượng, chưa từng có ý định đi quấy rối, đặt đồ vật xuống liền đến phòng tắm rửa.

Tần Phi cầm gói thuốc lá trống trơn, lúc này mới đứng dậy xuống lầu, đi đến phòng ngủ.

Trong phòng ngủ chỉ mở chiếc đèn ngủ u ám, Giang Ninh nằm trên giường quay lưng lại với anh, như đã chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng Tần Phi biết, tiểu tử này không ngủ được.

Tần Phi cởi áo khoác bên ngoài, vén chăn lên, tiến vào trong. Mùa đông đã bắt đầu đến sớm, ban đêm trên sân thượng rất lạnh, cả người Tần Phi lạnh như băng.

Anh nhích lại gần giữa giường, nhìn chằm chằm sau lưng Giang Ninh, đưa tay ra, từ phía sau ôm lấy Giang Ninh, vùi đầu sau cổ Giang Ninh, một cổ ấm áp kéo tới, khí lạnh từ từ tản mát đi.

Thật lâu sau, tay anh bị Giang Ninh nắm chặt.

“Trời lạnh lắm, đừng ngồi trên sân thượng lâu như thế.” Thanh âm Giang Ninh nhàn nhạt, như có dòng nước ấm phun trào vào lòng Tần Phi.

Tần Phi nhẹ giọng nói: “Xoay qua đây, nhìn tôi.”

Thân thể Giang Ninh cứng đờ, cùng Tần Phi chung chăn gối lâu như vậy, hai người chuyện nên làm đều đã làm, đối với thân thể lẫn nhau đã quá quen thuộc, thế nhưng ôn nhu chân thành như thế thì rất hiếm thấy.

Giang Ninh từ từ xoay người, cùng Tần Phi mặt đối mặt.

Tần Phi đưa tay ra, sờ lên gương mặt Giang Ninh: “Vết sẹo này rất nhanh sẽ lành lại.”

“Ừ.” Giang Ninh cảm nhận được khi Tần Phi nói chuyện thở ra nhiệt khí, quanh quẩn ngay giữa hai người, nhiệt tình này làm cậu có chút khó thích ứng. So với nhìn nhau chăm chú như vậy, ngược lại cậu cảm thấy hai người cứ lên giường làm tình cho xong, sau đó liền ngủ sẽ càng thoải mái hơn.

Tần Phi vuốt mặt Giang Ninh, trong mắt dần dần trở nên thâm tình, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiểu Ninh, tôi yêu cậu.”

Giang Ninh ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn Tần Phi khiếp sợ không dám tin: “Anh, sao anh lại nói tới điều này?”

Tần Phi cười nhẹ: “Tôi đột nhiên nhớ tới, trước kia tôi chưa từng trịnh trọng nói với cậu ba chữ này.”

Ánh mắt Giang Ninh dời sang nơi khác, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng không kịp che giấu.

Tần Phi dùng ngón tay chỉ vào ngực cậu: “Này, có cảm động không?”

“.....” Giang Ninh mím môi không nói.

Tần Phi “Xì” một tiếng, nắm lấy cằm cậu nói: “Thật là một người không có lương tâm!”

Anh áp sát tới, đôi môi kề sát trước môi Giang Ninh, nhẹ nhàng hôn: “Ngủ đi, Tiểu Ninh.”

Tần Phi nhắm mắt, đây là Tiểu Ninh của anh, thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, là người duy nhất khiến anh cam tâm tình nguyện trở thành bot, bởi vì yêu cậu, nên cũng tín nhiệm cậu.

##

Những ngày kế tiếp, Tần Phi cùng Thẩm Trung Hoa bắt đầu đàm phán.

Nhiều năm đã trôi qua, mỗi lần Tần Phi đàm phán đều rất sắc sảo, hùng hổ dọa người, nắm giữ quyền chủ động giúp anh mau chiến thắng, nhưng lần đàm phán này, quyền chủ động nằm trong tay người khác, lần đầu tiên, Tần Phi ở trong thương vụ đàm phán gặp nhiều khó khăn đến thế.

Cũng may Thẩm Trung Hoa so với trước bớt phóng túng đi một chút, không đưa ra chiêu bài ghê gớm gì, chỉ ngồi xuống cùng Tần Phi bàn điều khoản, chính là điều khoản kia quá mức chèn ép, như muốn lột một

lớp da người. Thế là, Tần đại thiếu khó chịu, chính cái khó chịu này về sau Tần đại thiếu bắt đầu cố ý kỳ kèo điền khoản.

Trận đàm phán này giằng co hơn một tháng, Thẩm Trung Hoa có chút tức tối, lại bắt đầu ngấm ngấm giở trò, uy hiếp Tần Phi cùng Tiểu Cẩn, còn gọi phóng viên tòa soạn báo đến, nói rằng chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ tiết lộ điều này ra ánh sáng.

Tần Phi thấy rằng không thể kéo dài hơn nữa, chỉ có thể quyết định vào giờ khắc này.

Mà trong khoảng thời gian này, Giang Ninh vẫn bận công tác tại đài truyền hình, đi công tác càng ngày càng nhiều, có lúc mấy ngày còn ở tận bên ngoài. Hai người quá bận rộn, ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, Tần Phi lòng sinh oán hận, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo gần đây có quá nhiều chuyện phát sinh.

Đêm khuya Giang Ninh đi công tác trở về nhà, vào cửa phát hiện Tần Phi còn chưa ngủ, ở trong thư phòng ngồi.

Giang Ninh đặt đồ vật xuống tiến vào thư phòng, đúng như dự đoán, Tần Phi lại hút thuốc, cả trong phòng tràn ngập sương khói, anh nâng mắt nhìn thấy Giang Ninh, mỉm cười: “Trở về rồi?”

“Ừ.” Giang Ninh theo thường lệ, giật điếu thuốc Tần Phi, bóp tắt, thu dọn tàn thuốc, mở cửa sổ cho thoáng khí.

Tần Phi nhìn sắc mặt Giang Ninh, biết Giang Ninh trách cứ anh hút thuốc quá nhiều, đang muốn cân nhắc nói sang chuyện khác, nghe thấy Giang Ninh lạnh nhạt nói: “Gần đây anh hút thuốc quá nhiều, trên đất có hai gói rỗng, ngày hôm nay anh hút mấy gói?”

“Ba gói.” Tần Phi thành thật đáp.

“Anh.....” Giang Ninh liếc xéo anh, “Anh muốn làm gì thì làm đi.”

Bị trách cứ Tần đại thiếu thật buồn phiền, đành phải thanh giọng nói: “Tôi không thể giảm bớt áp lực đè nén này.”

Giang Ninh dừng tay, nhìn về phía anh, hơi nhú mày nói: “Đàm phán ra sao?”

“Thôi đừng nói nữa.” Tần Phi mắng một câu, đem laptop trước mặt đẩy về hướng Giang Ninh, “Tối đây xem một chút lão Thẩm vô liêm sỉ làm đến mức độ này đi.”

Giang Ninh kéo laptop, nhìn vào màn hình.

Tần Phi ở một bên tức giận nói: “Sáng nay lão cùng tôi đàm luận thay lão quyền tiêu thụ vài loại dược phẩm nhập khẩu, bên trong hợp đồng ăn chia quá thấp, vì lẽ đó tôi không muốn hợp tác, hiện tại lão đem chuyện anh tôi ra uy hiếp, CMN nếu tôi nhận vụ này coi như làm không công cho lão!”

Anh đưa tay, ở trên màn hình chỉ vào hai thư mục: “Cậu nhìn xem, lão yêu cầu tôi thành lập tổ tiêu thụ, thị trường, cố vấn các loại, lão muốn tôi phải lấy toàn bộ tài nguyên đưa cho lão không công, cậu lại nhìn lão chia ra này, ba quả dưa hai táo, còn chưa đủ tiền lương cho công nhân! Còn có những điều khoản bồi thường! Đột, bây giờ thì tôi đã rõ, lão hồ ly này muốn tôi trường kỳ làm không công cho lão, nuôi sống lão.”

Giang Ninh xem xong, đem laptop đẩy trước mặt Tần Phi, suy tư chốc lát nói: “Nếu là như thế, cho dù anh có đáp ứng hợp tác cùng lão, vậy khi nào đồ trên tay lão sẽ giao cho anh? Nếu lão muốn từ chỗ anh chiếm được tiện nghi, có khi nào lão còn giấu giếm gì đó? Tôi nghĩ trong tay lão vẫn còn đồ vật, sẽ không đưa toàn bộ hết cho anh đâu.”

Tần Phi thở dài: “Cho nên thỏa hiệp không giải quyết được vấn đề này, cùng loại người như Thẩm Trung Hoa, không thể nói đạo lý được.”

Giang Ninh khẽ rũ mắt xuống, không lên tiếng.

Tần Phi nhìn cậu: “Sao không nói lời nào?”

Giang Ninh nói: “Vấn đề này, quan điểm giữa chúng ta không đồng nhất, tôi không dám đưa ra nhận xét.”

Tần Phi bất đắc dĩ nói: “Tiểu Ninh.....” Anh biết rõ quan điểm Giang Ninh, Giang Ninh cảm thấy giải quyết biện pháp đúng đắn chính là nhìn thẳng vào sai lầm, nhưng Tiểu Cẩn là anh ruột anh, anh sao có thể trơ mắt nhìn Tiểu Cẩn thân bại danh liệt sau đó ngồi tù? Huống hồ chuyện này còn dính đến Tiểu gia cùng danh dự ông nội!

Một tháng qua, mỗi khi nhắc đến vấn đề này, Giang Ninh cùng quan điểm của anh nhất định sẽ phát sinh xung đột, cũng chính vì vậy nên hai người cứ ầm ĩ nhau mấy lần.

Tần Phi không muốn khắc khẩu với Giang Ninh, khép laptop, đứng lên nói: “Như thế đủ rồi, không nói chuyện này nữa, bên kia cậu làm ra sao rồi? Công tác gần đây có thuận lợi không?”

“Có thuận lợi.” Giang Ninh cũng không muốn nói thêm, cũng đứng lên, xoay người ra ngoài, đi vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Tần Phi nhìn bóng lưng Giang Ninh, lắc đầu liên tục, đến giờ này anh vẫn không hiểu Giang Ninh, tại sao tâm tình Giang Ninh lại mãnh liệt đến như vậy?

Kỳ thật sau lưng Tần Phi cũng không nhàn rỗi, hơn một tháng nay, anh tìm kiếm các mối quan hệ, lại bỏ ra giá cao thu mua thân tín bên người Thẩm Trung Hoa, nếu Thẩm Trung Hoa tung ám chiêu, anh sẽ

không thành thật ngồi chờ chết, Tần Phi vốn dĩ cũng không phải là loại người thành thật.

Tần đại thiếu tính toán cũng rất nhanh, bên này cùng Thẩm Trung Hoa dây dưa, có thể kéo liên kéo, không kéo được thì thông thả đẩy mạnh, coi như kí được hợp đồng rồi đi, Tần Phi cũng có tính toán khác, chờ anh thu mua được thân tín bên người Thẩm Trung Hoa lấy được toàn bộ tư liệu đưa đến đây, lúc đó anh sẽ nhẹ nhàng cho Thẩm Trung Hoa biết, đến lúc đó xé ra một tầng da lão ra cũng không thành vấn đề!

38. Chương 38

Gần đây Tần Phi cùng Thẩm Trung Hoa độ sức nhau, công việc lại tăng thêm rất nhiều, vô cùng bận rộn.

Mà Giang Ninh bên kia, từ khi tiến vào tổ tin tức, không biết là bởi vì công tác quá bận hoặc quá mệt mỏi, cả ngày đối mặt với rất nhiều người cảm phần xã hội bất bình, khiến tâm trạng Giang Ninh gần đây luôn luôn trầm xuống.

Tần Phi cảm nhận được tâm tình Giang Ninh không tốt, buổi tối Giang Ninh thường xuyên về nhà rất muộn, khi về đến nhà chỉ muốn đọc sách, còn không thì bật laptop xem lịch trình công tác.

Tần Phi áp lực cũng rất lớn, khiến cho thần kinh anh có chút mất cảm, tỷ như anh nhìn thấy Giang Ninh ngồi trên ghế sofa chờ người ra, tự mình ôm lấy Giang Ninh nói “Tôi yêu cậu”, về mặt Giang Ninh kinh ngạc lại không biết phải làm sao.

Nghĩ tới những điều này, Tần Phi bất đắc dĩ cùng mất mát, Giang Ninh phản ứng như thế này cũng nằm trong dự liệu của anh; Mất mát chính là, ở bên nhau lâu như thế, anh không hi vọng Giang Ninh có thể giống mình si tình, nhưng tối thiểu cũng phải có chút tình cảm chứ, nhưng gần đây anh cảm thấy Giang Ninh lạnh nhạt đi rất nhiều, như trở về lúc hai người mới vừa quen nhau, chính mình mặt dày theo đuổi cậu.

Tần Phi kiềm chế tính khí, vẫn như một cơn gió xuân ấm áp như thường ngày, kiên nhẫn đối xử với Giang Ninh, ôn nhu, sẵn sàng, chính anh còn cảm thấy mình giống như ông chồng mẫu mực nhị thập tứ hiếu.

Dù cho như thế, về mặt Giang Ninh vẫn lạnh lùng. Vừa nhìn thấy chính mình cứ như nhìn thấy kẻ thù, Tần đại thiếu tức muốn điên lên, nhưng anh không nỡ trút giận lên người Giang Ninh, tâm trạng ức chế đến phiên muộn.

Buổi tối ngày hôm đó, Giang Ninh ở đài truyền hình tăng ca, Tần Phi buồn chán, nhớ tới đã lâu không cùng bạn bè đi ra ngoài uống rượu, đang tính gọi điện thoại cho Đại Xuân Tử, di động ngay lập tức liên vang lên, vừa nhìn tới hóa ra Đại Xuân Tử gọi đến.

“Tôi đang muốn tìm cậu, di động liên gọi tới, đúng là tâm hữu linh tề!”

Âm thanh Đại Xuân Tử say mềm truyền đến: “Không phải đâu, đệt, lão tử thất tình rồi!”

“.....” Tần Phi cầm di động nửa ngày không nói nên lời.

Quán bar Tam Lí Truân nằm tại nơi hẻo lánh, Đại Xuân Tử ngồi trên ghế dài, một ly lại đến một ly nốc rượu mạnh.

Tần Phi đến sau, đoạt lấy ly rượu trên tay Đại Xuân Tử, đặt qua một bên.

“CMN cái tiền đồ rẻ mạt! Tưởng mình là ai, sao lại đối xử với tôi như thế?!”

Đại Xuân Tử hai mắt đỏ bừng, nước mắt như muốn rơi xuống, môi run rẩy nói: “Tôi bị ông bỏ phát hiện rồi.”

Sự tình rất đơn giản, Đại Xuân Tử cùng Hạ Tranh chịch quá mức hừng hực, không để ý liền bị ba phát hiện. Ba Đại Xuân Tử là người như thế nào, sao có thể chịu đựng được sự tình đáng xấu hổ do chính con trai mình làm ra, thế là nhốt Đại Xuân Tử trong nhà, đem tất cả giáo huấn cùng giáo dục ra rèn luyện lại, dần vặt hơn nửa tháng trời.

Đừng xem Đại Xuân Tử ngày thường chơi bời lêu lổng, đối với Hạ Tranh lại là tình yêu chân thành, hơn nửa tháng nhần nhện chịu đựng được, cắn chết cũng không hé miệng, Âu thị trưởng có đánh, có mắng, có phạt, hơn nữa mẹ Âu đau lòng khi thấy con mình khóc lóc, một nhà ba người trải qua những ngày tháng hết sức khó khăn.

Âu thị trưởng đối với con mình bó tay rồi, cuối cùng từ bên Hạ Tranh ra tay. Muốn một người từ bỏ mục tiêu, biện pháp đơn giản chính là vừa đe dọa vừa dụ dỗ, “Cưỡng bức” đối với Hạ Tranh không có tác dụng, “Dụ dỗ” thì có thể làm được, chức vị trưởng phòng đài truyền hình đổi lấy Hạ Tranh chia tay Đại Xuân Tử.

Đại Xuân Tử có chết cũng không nghĩ ra chính mình ở nhà nhịn đói, bị đánh, bị nhốt lại, Hạ Tranh lại dễ dàng buông tay, lúc cậu được ba mình thả ra ngoài, cả người hồn lìa khỏi xác.

“Phi tử, tôi đi tìm hần, hần không nhieu nhìn tôi, mẹ nó, lão tử không cam lòng, chỉ muốn hỏi hần có ý đồ gì khi muốn ở bên cạnh tôi? Chết thì phải biết lý do vì sao mình chết chứ, nếu không làm sao có thể minh bạch được, CMN quá oan ức!”

Tần Phi nhìn Đại Xuân Tử khó chịu, lời khuyên nhủ cũng lười khuyên, cái này kêu là: Không biết lư sơn chân diện mục, chỉ duyên đang ở núi này trung.*

*Không biết lư sơn chân diện mục, chỉ duyên đang ở núi này trung: Không nhìn được bộ mặt thật, duyên kiếp chỉ còn ở trong núi.

Anh đã sớm phát hiện Hạ Tranh có mục đích không đúng đắn, nhưng do Đại Xuân Tử hãm tình quá sâu, không thể tự kiềm chế.

Tính ra thời gian Đại Xuân Tử cùng Hạ Tranh bên nhau so với anh cùng Giang Ninh chênh lệch nhau không nhiều, chỉ mới hơn nửa năm, chuyện tình cảm, hóa ra lại yếu đuối không chống đỡ được bão táp mưa sa.

Đại Xuân Tử túm lấy tóc nói: “Tôi hiện tại lý giải được vì sao lúc trước khi chia tay Bạch Băng, Bạch Băng chỉ muốn tự sát, CMN tôi bị báo ứng rồi!”

Tần Phi đập vào chân cậu, cảnh cáo nói: “Cậu đang trong cơn kích động! Đừng nói những điều như vậy!”

Đại Xuân Tử nhắm hai mắt tựa lưng vào sau lưng ghế, từ trong cuống họng bỏ ra một câu nói: “Thật khó chịu.”

Tần Phi nhìn cả người Đại Xuân Tử gầy đi trông thấy, trong lòng cũng có chút hụt hẫng, anh có chút hối hận lúc trước khi Đại Xuân Tử cùng Hạ Tranh bên nhau chính mình lại không ngăn cản, nhưng ngăn cản thì có ích lợi gì, anh hiểu rõ Đại Xuân Tử, cho dù có dùng hết mọi lời khuyên ngăn thì cũng có thêm nghe đâu.

Sự tình nháo đến nước này, chỉ có thể nói là kiếp số khó thoát.

Mỗi người đều nắm trong tay mệnh kiếp, Hạ Tranh chính là mệnh kiếp của Đại Xuân Tử.

Cùng Đại Xuân Tử uống rượu cả đêm, hai người đều say mềm, Tần Phi mê say tiếp nhận một cú điện thoại, cũng không nghe rõ đó là ai, liền đem di động ném sang bên ôm lấy bình rượu tiếp tục uống.

Một mỗi quá, Tần Phi cũng cần mượn rượu giải sầu.

Sau đó, có người vỗ lên mặt anh, khiến anh tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn, là Giang Ninh đứng trước mặt anh.

Tần Phi mỉm cười mê hoặc: “Tiểu Ninh, về rồi à? Mau đi tắm rửa, tôi có làm nước nóng cho cậu đấy.”

Giang Ninh nhìn dáng vẻ Tần Phi, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, đưa tay đem người nhấc lên, thấp giọng nói: “Về nhà.”

Lúc này, Đại Xuân Tử cũng tỉnh theo, nhìn thấy đó là Giang Ninh, nở nụ cười ha ha ha, cười đến nỗi khiến người khác sợ hãi. Cậu đứng lên, thân thể nghiêng ngả kéo cánh tay Giang Ninh: “Tôi nói cho cậu nghe, cậu phải đối xử thật tốt với ái phi nhà tôi, nếu cậu dám ở sau lưng hắn làm loạn, lão tử sẽ không tha thứ cho cậu! Các người đều không có lương tâm, đồ vong ân bội nghĩa!”

Tần Phi đẩy tay Đại Xuân Tử ra, kéo Giang Ninh đến phía sau lưng mình, mở to mắt say lơ đãng nói: “Cậu tránh xa Tiểu Ninh của tôi một chút, không cho phép đụng vào cậu ấy, đừng tưởng tôi xem cậu là bạn thân mà muốn làm gì thì làm, dám có chủ ý với Tiểu Ninh, tôi cùng cậu cắt đứt quan hệ!”

“Cắt đi, cắt đi, CMN không có một ai tốt cả! Chỉ vì tên tiểu bạch kiểm này, ngay cả anh em với nhau còn không muốn.” Đại Xuân Tử thì thào.

Hai người phẩm rượu thật sự quá kém, Giang Ninh nhìn thấy đủ rồi, không còn cách nào khác, lấy di động Đại Xuân Tử móc ra, gọi đến nhà Đại Xuân Tử, sau đó ngồi ở một bên chờ đợi. Hơn nửa tiếng sau, người nhà Đại Xuân Tử đến đem con ma men lôi về, lúc này Giang Ninh mới đem quỹ say đưa ra ngoài đem lên xe.

Ngồi vào trong xe, Tần Phi liền không thành thật, đầu tựa trên vai Giang Ninh, mò đến cầm Giang Ninh: “Tiểu Ninh à, lại đây cho anh thơm thơm, mấy ngày nay chả được thân thiết gì sất, anh nhớ cậu lắm.”

Giang Ninh nắm lấy cánh tay lôi kéo mình, rất nhanh người kia lại quần lấy cậu, lôi áo cậu ra, hai tay sờ tới sờ lui, Giang Ninh hết cách, dứt khoát ôm lấy eo người kia, bám vào người hôn xuống.

Mút vào đôi môi mang theo mùi rượu, mùi vị quen thuộc lại co dãn, khiến lòng người khoan khoái.

Một lát sau, cảm nhận môi người kia không còn cử động, Giang Ninh buông ra nhìn lại, người kia liền ngủ say rồi.

Giang Ninh nhìn nam nhân ngạo mạn trước mặt hiếm khi thấy ngủ say đến như vậy, nhìn hồi lâu, khẽ thở dài, cúi người hôn lên vầng trán trơn bóng, nhanh chóng lái xe về nhà.

Ngày hôm sau, Tần Phi tỉnh lại đã quên hết chuyện tối qua làm mất mặt trong quán bar, xoa trán hỏi Giang Ninh: “Cậu đem tôi trở về?”

Giang Ninh đưa cho anh một ly nước: “Tôi có gọi cho anh, ngay từ đầu không nói lời nào, sau dứt khoát không có ai bắt máy, tôi không ngừng gọi, cuối cùng anh bartender trong quán bar nhận cuộc gọi, nói anh đang ở đây.”

Tần Phi nhớ tới dáng vẻ tối hôm qua chính mình uống say, quá mức xấu hổ, nhanh chóng uống nước che giấu tâm tình.

Giang Ninh nhìn anh trong chốc lát, nói: “Lần sau anh có đi uống rượu trước tiên nhớ nói cho tôi biết địa điểm, ngày hôm qua tôi còn tưởng anh bị bắt cóc đấy.” Nói xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Tần Phi miệng ngậm đầy nước, đã quên nuốt xuống, chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa, mãi đến khi truyền đến tiếng động phát ra từ Giang Ninh, anh mới phục hồi tinh thần lại.

Mấy ngày trước còn lạnh lùng giờ đã tiêu tan trong nháy mắt, anh thở ra một hơi thật dài, tiểu tử này coi như vẫn còn chút lương tâm đi!

Qua mấy ngày sau, Tần Phi ngoài ý muốn nhận được cuộc gọi từ Hạ Tranh, nói đang ở dưới lầu, muốn gặp gỡ anh.

Tần Phi nhìn thấy Hạ Tranh ở khu nghỉ ngơi dưới lầu công ty mình, Hạ Tranh trước sau như một vẫn giải giang ôn nhả như vậy, cũng không chịu bị ảnh hưởng gì quá to tát.

Tần Phi ngồi đối diện anh, sắc mặt trầm xuống nhìn đối phương.

Hạ Tranh nho nhả lễ độ gật đầu: “Tần tổng, tôi biết anh vẫn có thành kiến với tôi, nhưng tôi không còn cách nào khác, thân phận Xuân Tử quá cao, lẽ nào có thể cùng tôi quang minh chính đại ở bên nhau? Anh hẳn rõ ràng biết cái này nó rất khó khăn.”

“Nếu đã như vậy, lúc trước hư tình giả ý làm gì? Đại Xuân Tử chỉ là bàn đạp giúp anh thăng quang tiến chức thôi.”

Hạ Tranh cười khở nói: “Ban đầu tôi không nghĩ đến em ấy chấp nhất như vậy, tôi còn cho rằng em ấy sẽ buông tay tôi trước.”

Tần Phi hừ một tiếng: “Ồ cạnh nhau cùng cậu ấy đến hơn nửa năm, không lẽ cậu ấy là dạng người gì anh lại không biết, tôi vì cậu ấy cảm thấy quá sức bi ai.”

“.....” Hạ Tranh uống hớp cà phê, nói sang chuyện khác, “Ngày hôm nay tôi đến đây không phải nói chuyện này.”

“Tôi không biết giữa tôi và anh còn đề tài nào khác để nói.”

Hạ Tranh bất đắc dĩ nói: “Là về Giang Ninh.”

Tần Phi giương mắt, lần đầu tiên đem ánh nhìn hướng về Hạ Tranh.

“Tần tổng, Giang Ninh do chính tôi giới thiệu đến đài truyền hình thực tập, biểu hiện của cậu rất ưu tú, tôi cũng rất thích cậu ấy, khi cậu ấy điều đến tổ tin tức về sau không còn là thuộc hạ của tôi nữa, vì thế tôi không còn lưu tâm cậu ấy nữa, thế nhưng gần đây, tôi ngẫu nhiên nghe được một người chung tổ với cậu ấy nói, khoảng thời gian này Giang Ninh vận dụng tài nguyên của đài truyền hình, điều tra sự kiện tai nạn khai thác mỏ quặng mười mấy năm trước.”

“Mỏ quặng?” Tần Phi nhíu mày, “Cái này thì tôi biết. Hắn làm ở tổ tin tức mà, còn đi Sơn Tây công tác nhiều lần.”

Hạ Tranh lắc đầu nói: “Thế nhưng theo tôi được biết, cậu ấy tra tư liệu đã vượt quá quyền hạn của mình, anh cũng biết, đài truyền hình của chúng tôi khá là đặc thù, có một ít tư liệu, tài liệu lịch sử rất nhạy cảm cần phải được bảo mật, tôi cũng nghe nói cậu ấy điều tra tư liệu bảo mật này.”

“Cái này.....” Tần Phi nói, “Tiểu Ninh luôn làm việc khá là nghiêm túc, thậm chí có chút để tâm vào chuyện vụn vặt, hẳn là loại người một khi muốn làm sẽ làm cho bằng được, nếu như không thể tra cứu tư liệu bảo mật, tôi sẽ cùng hắn đàm luận chuyện này, trực tiếp sa thải hắn làm công tác thực tập, chuyên tâm học hành.”

“Nếu đã như vậy, có lẽ tôi đã quá lo xa rồi.” Hạ Tranh là người rất giỏi nghe lời đoán ý người khác, anh biết Tần Phi không muốn nghe quá nhiều chuyện không tốt liên quan đến Giang Ninh, nói chuyện cũng biết điểm dừng. Không nghĩ tới, Tần Phi lại là người bao che khuyết điểm đến thế.

Lúc gần đi, Hạ Tranh suy tư nói: “Tần tổng, Xuân Tử bên kia, cầu xin anh hãy khuyên nhủ em ấy.”

Tần Phi lạnh lùng nhìn anh: “Nếu như anh vẫn còn chút tình chút nghĩa, cách xa cậu ấy ra, đừng xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa.”

39. Chương 39

Đuổi đi cái thằng tra công khiến Đại Xuân Tử thất tình, thỉnh thoảng Tần Phi còn đi bồi Đại Xuân Tử, một bên khai đạo, một bên khuyên bảo, ai kêu hai người là bạn thân chứ.

Kỳ thực, Tần Phi cảm thấy Đại Xuân Tử sớm muộn gì cũng phải trải qua điều này một lần, để cậu bị giáo huấn này khiến mình tỉnh táo trở lại.

Đại Xuân Tử cùng anh không giống nhau, ba anh không thương, mẹ cũng không còn, ông nội tạ thế đã nhiều năm, chỉ còn lại ông ngoại ở Hàng Châu dưỡng bệnh, vì lẽ đó anh thường tìm những người đàn ông bầu bạn, chỉ cần đừng quá kiêu căng, đừng khiến cho cả nước bất mãn, các cấp lãnh đạo lớn nhỏ đều biết, trên căn bản không ai quản anh tìm bạn là nam hay là nữ.

Đại Xuân Tử là con độc đinh, ba cậu lại là thị trưởng, nhân vật có máu mặt, Đại Xuân Tử có thể quậy phá, có thể làm loạn, nhưng tương lai phải tìm một cô gái kết hôn sinh con, thành gia lập thất.

Tần Phi nghĩ, phương diện này mình so với Đại Xuân Tử còn may mắn chán.

Có điều nói tới dòng độc đinh, Giang Ninh cũng là con một, ba cậu Giang Như Hải nhìn qua bảo thủ, không biết tương lai khi hai người come out ra ngoài Giang Như Hải có bị dọa cho sợ hãi không nhỉ?

Tần Phi suy nghĩ một hồi, kỳ thực anh đối với việc công bố ra bên ngoài cực kỳ tự tin, bởi vì anh cảm giác

mình so với bất luận người phụ nữ nào mạnh mẽ gấp tám trăm lần, căn bản Giang Như Hải không có bất kỳ lý do gì phản đối anh cùng Giang Ninh bên nhau.

Ngày hôm nay, hiếm thấy Giang Ninh không tăng ca, Tần Phi cao hứng đẩy công việc sang một bên, đứng giờ tan sở, đi đón Giang Ninh ăn bữa tối.

Hai người gần đây quá bận rộn, có thể ngồi chung ăn cơm với nhau quả không dễ dàng gì.

Ngồi trong quán ăn, Giang Ninh đi toilet, Tần Phi nhớ tới còn có một việc muốn giao trợ lý Trương đi làm, dự định gọi điện cho trợ lý Trương lại phát hiện di động mình để ở trong xe.

Anh liếc nhìn di động Giang Ninh để trên bàn, cũng không nghĩ nhiều, cầm lên dùng.

Giao phó xong sự tình, cúp máy, đúng lúc đó có tin nhắn tới, người gửi đến chính là: Luật sư Chu.

Di động Giang Ninh nhận được nguyên một tin nhắn thật dài: Vụ án của ngài còn cần.....

Tần Phi nhìn chằm chằm màn hình mấy lần, anh rất tôn trọng việc riêng tư lẫn nhau, xưa nay không nhìn di động cùng laptop Giang Ninh. Nhìn thấy ba chữ luật sư Chu, phản ứng đầu tiên của anh là chắc đây là người quen biết khi Giang Ninh đi công tác, thế nhưng phía sau hàng chữ kia..... Vụ án của ngài?

Anh còn đang suy tư, Giang Ninh liền trở về, ngồi đối diện anh.

Tần Phi thu lại tâm tình, đem di động đặt xuống bàn, cười yếu ớt nói: “Di động tôi để trong xe rồi, khi này có mượn di động cậu gọi cho tiểu Trương.”

“À.” Giang Ninh đáp, bưng ly trà lên uống.

Tần Phi nghĩ, lại nói: “Hình như cậu có tin nhắn, tin từ luật sư Chu gửi tới, tôi cũng không thấy rõ.”

“Phải không.” Giang Ninh lấy di động qua, cúi đầu kiểm tra tin nhắn.

“Tiểu Ninh, cậu muốn thưa kiện sao? Sao lại liên hệ với luật sư?”

Giang Ninh thần thái tự nhiên nói: “Chỉ là chuyện công việc, ngày mai tôi có hẹn với ông ta đi phỏng vấn.”

“Ừ.” Tần Phi không nhiều lời, chỉ là có chút nghi hoặc chuyện công việc vì sao lại xuất hiện ba chữ “Vụ án của cậu” như vậy.

Hai người ăn xong cơm tối trả tiền rồi đi, lái xe về đến nhà, Tần Phi hỏi Giang Ninh: “Chuyện điều tra tin tức xã hội cậu đã làm xong chưa?”

Giang Ninh nắm chặt tay lái, mắt nhìn về phía trước: “Gần xong rồi.”

“Làm xong chuyện tình này, nên suy tính một chút kết thúc thực tập đi, nếu như cảm thấy việc học tập quá nhàn hạ, muốn cuộc sống thêm phong phú, hoan nghênh cậu đến công ty của tôi, hoặc tôi đưa cậu đến câu lạc bộ tennis cũng được.”

“Tôi sẽ cân nhắc.”

“Ừ,” Tần Phi không chút để ý nói, “Tôi cùng Thẩm Trung Hoa bên kia đàm luận gần xong rồi, tuần sau sẽ ký hợp đồng.”

Giang Ninh trầm mặc: “Anh thật sự quyết định cùng lão ký hợp đồng? Người kia sẽ thực hiện theo hợp đồng à? Lão không giống như người tuân thủ lời hứa.”

Tần Phi bất đắc dĩ nói: “Có còn biện pháp nào đâu? Trừ khi tôi đem ám chiêu đáp trả lại lão, tỷ như bắt cóc con gái cưng của lão, chụp mấy bức ảnh khóa thân up lên trên mạng, nhìn lão còn dám hả hê nữa không!”

Sắc mặt Giang Ninh trầm xuống: “Anh không nên hại mình hại người như vậy.”

“Suýt chút nữa quên mất, cậu cùng con gái Thẩm Trung Hoa là người quen cũ.”

“Vấn đề không phải quen biết hay không, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh làm chuyện này, làm như vậy, chẳng khác nào anh cùng Thẩm Trung Hoa là cùng một dạng?”

Tần Phi ngẩn người, quay đầu nhìn Giang Ninh, một lúc sau, đưa tay vỗ lên vai Giang Ninh khẽ cười nói: “Quả nhiên cậu đúng là tiểu thiên sứ chính nghĩa nha.”

Giang Ninh liếc anh, nghiêm túc nói: “Không phải chính nghĩa hay không chính nghĩa, chỉ là mọi người có quyền biết sự thật.”

Tần Phi lắc đầu nói: “Quả nhiên là làm về tiết mục tin tức.”

Ngày hôm sau, Tần Phi nhận được cuộc gọi đến, buổi sáng ông ngoại khi đi tản bộ thì trượt chân té ngã, đưa đến bệnh viện, hiện tại còn đang hôn mê.

Đầu Tần Phi “Ong” một tiếng, cúp máy liền kêu trợ lý Trương đặt vé máy bay.

Người già sợ nhất là té ngã, đặc biệt là ông ngoại đã hơn chín mươi tuổi, tâm tình Tần Phi chìm trong đáy vực, gần đây theo đuổi sự tình, tất cả mọi chuyện đều chạy đến đây, hơn nữa toàn là những chuyện không tốt.

Anh đứng yên lặng mười mấy phút khiến cho mình tỉnh táo lại, gọi trợ lý Trương vào, phân phó nói: “Đặt cho tôi hai vé máy bay, tôi đi cùng Giang tiên sinh.”

“Dạ.”

Tần Phi lo lắng thân thể ông ngoại không tốt, muốn mang Giang Ninh đến gặp ông ngoại, nếu như ông ngoại có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng coi như đối với ông ngoại một công đạo. Ông ngoại mỗi lần thấy anh đều thúc giục anh mau chóng thành gia lập thất, anh muốn nói cho ông ngoại biết, bên cạnh mình đã có người, hơn nữa lại đẹp trai tuấn tú, ông ngoại là một lão nhân rất tiến bộ, chắc chắn sẽ không để ý Giang Ninh là đàn ông.

Trợ lý Trương đi ra ngoài, Tần Phi gọi điện thoại cho Giang Ninh, di động vang lên rất lâu mới có người bắt máy.

“Nghe đây.”

“Tiểu Ninh, cậu ở đâu?”

“Phỏng vấn, có chuyện gì?”

Tần Phi hít sâu một hơi: “Theo tôi đi đến Hàng Châu, ông ngoại tôi bị bệnh.”

Nói ra câu nói này, tâm tình Tần Phi có chút sốt ruột, đây là anh đem Giang Ninh đến tận cửa nhà Tần gia, dẫn cô dâu nhỏ trở về gặp người nhà Tần gia, không biết cô dâu nhỏ có ngại ngần mắc cỡ khi bước vào cửa hay không?

Anh chờ đợi Giang Ninh trả lời một câu chắc chắn.

Ba giây, năm giây, mười giây, đợi tới chừng nửa phút sau, Giang Ninh cũng không nói gì.

Tần Phi không nhịn được kêu một tiếng: “Tiểu Ninh?”

Lúc này, Giang Ninh mới tỉnh táo trở lại bình thường, an tĩnh nói: “Vào lúc này mà tôi đi cùng anh đến nơi đó e không tiện.”

“Cái gì?” Tần Phi trở mặt nói, nhất thời có điểm không phản ứng kịp.

“Ông ngoại anh đang bệnh nặng, đây là chuyện của gia đình anh, tôi qua đó không thích hợp. Tần Phi, tôi không thể cùng anh đi Hàng Châu, đặc biệt là trong giai đoạn này, quá vội vàng, hơn nữa trên tay tôi cũng còn việc đang muốn làm.” Giang Ninh dùng ngữ khí bình tĩnh nói.

Vội vàng? Tần Phi không cảm thấy vội vàng, trên thực tế xưa nay anh không thêm để ý thời điểm nào, đây là thời cơ thích hợp mang Giang Ninh đến trước mặt ông ngoại, ở trong lòng anh, Giang Ninh là người của anh, quang minh chính đại bất cứ lúc nào cũng được vào cửa Tần gia gặp ông ngoại anh.

Nhưng mà, Giang Ninh không đi!

Tần Phi trầm mặc, bỗng nhiên gầm nhẹ nói: “Cút mẹ mày đi Giang Ninh! CMN cậu có ý gì? Cái gì là không thích hợp, tôi mang cậu trở về, đương nhiên đã an bài tất cả, chẳng lẽ còn muốn cho cậu chịu oan ức?!”

Giang Ninh nói: “Ông ngoại anh đã lớn tuổi rồi, anh mang đàn ông trở về, vạn nhất khiến ông tức giận thì sao?”

“Ông ngoại tôi chuyện gì mà chưa thấy qua? Đừng nói mang người đàn ông trở về, tôi có dẫn yêu tinh trở về, lão nhân gia còn không thêm chớp mắt! CMN đây không phải là cái cớ, Giang Ninh, cậu có chuyện gì vậy?!” Tần Phi mất đi lý trí, miệng mắng chửi toàn câu thô tục.

“Tần Phi.” Âm thanh Giang Ninh trầm thấp gọi tên anh, nhưng không tiếp tục nói nữa.

“Cậu là không muốn theo tôi trở về?” Tần Phi khắc chế suy nghĩ tâm tình dữ dội, nhẫn nại nói.

Di động bên kia chỉ nghe tiếng hít thở đều đều, Giang Ninh không nói một lời dư thừa.

Bên trong sự tĩnh lặng đáng sợ này, trong lòng Tần Phi thất vọng hoàn toàn.

Tay anh nắm lấy di động nhẹ nhàng run rẩy: “Giang Ninh, cậu đang ở đâu? Tôi qua đó tìm cậu.” Đây là lần nhẫn nại lớn nhất của anh, anh cũng không biết vì sao mình lại khoan dung đến nước này, bị cự tuyệt rồi còn muốn tìm đến cửa để đàm luận.

“Tôi.....”

Giang Ninh còn chưa mở miệng nói, bỗng nhiên trong loa truyền đến âm thanh lớn: “Ninh tử, sao cậu lại chạy tới đây? Luật sư Chu kêu chúng ta vào kia.”

Tần Phi sửng sốt, Ninh tử? Trong ấn tượng người xưng hô như thế với Giang Ninh chỉ có thằng ngốc Bạch Soái kia. Giang Ninh cùng Bạch Soái bên nhau?

Lửa giận lập tức bùng lên, hai mắt Tần Phi đỏ chót, quay về di động điên cuồng hét lên: “Không phải cậu nói đi phỏng vấn à? Sao lại cùng Bạch Soái ở chung? Phỏng vấn còn mang theo Bạch Soái? Giang Ninh, CMN đến cùng là cậu muốn làm gì?”

Chỉ nghe Giang Ninh nói khẽ vài câu với Bạch Soái, sau đó nói: “Tần Phi, hiện tại tôi có chút việc phải xử lý, ngày hôm nay thật sự không thể đi được, trước tiên anh cứ đến Hàng Châu trước, khi nào xong tôi sẽ gọi lại cho anh sau, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

Trong loa truyền đến âm thanh bị cắt đứt, Tần Phi cúi đầu nhìn di động, nửa ngày rồi chưa hoàn hồn lại.

Giang Ninh cúp điện thoại của anh!!!

Có chút việc? Có chuyện gì so với cùng anh đi gặp ông ngoại còn trọng yếu hơn?

“Bang!” Tần Phi ném di động xuống đất.

Lửa giận công tâm, anh đem cả gia phả nhà Giang Ninh mắng đến mấy chục lần, cái phỏng vấn chó má, căn bản không phải là phỏng vấn, rõ ràng chính là cùng Bạch Soái ở cạnh nhau, còn có cả luật sư nữa chứ!

Tần Phi buồn bực gãi tóc, đây rốt cuộc là có chuyện gì, rõ ràng mỗi đêm Giang Ninh đều ngủ bên cạnh anh, đột nhiên anh cảm giác như mình không quen biết Giang Ninh, không biết tiểu tử này đang làm cái gì!! Chỉ trong một đêm, chính mình không còn quan trọng, hoặc là từ trước cho đến nay hầu như không quan trọng.....

Tần Phi không cam lòng, anh đem di động từ trên mặt đất nhặt lên, gọi đến chỗ Giang Ninh.

Di động một lần nữa vang lên, nhưng lại không có người bắt máy.

Đến cuối cùng, Tần Phi lần thứ hai ném di động qua một bên, ngồi trên ghế sofa, bắt đầu hút thuốc.

Anh cần phải tỉnh táo, nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hút năm điếu thuốc liên tiếp, anh ấn xuống điện thoại nội tuyến: “Trợ lý Trương, đem vé máy bay Giang Ninh hủy đi, sắp xếp tài xế đưa tôi đến sân bay.”

Tần Phi không rảnh suy nghĩ quá nhiều làm gì, ông ngoại ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, nếu như ông có điều gì bất trắc, đối mặt với anh không chỉ mất đi người thân tính nhất, còn có cả di sản Tần thị, thậm chí còn có cổ phần Tần thị một lần nữa sẽ được phân phối ra.

Mặc kệ Giang Ninh ở với anh làm ra sự tình gì, trước tiên anh phải buông tay vụ này, chạy đến Hàng Châu

cùng ông ngoại, đối mặt với một đồng lớn sự tình sắp sửa lũ lượt kéo tới.

##

Ở một bên khác, Giang Ninh cúi đầu nhìn di động, đầu hơi cúi thấp, sợi tóc ngắn cản đôi mắt cậu, nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì.

“Vào đi thôi, luật sư Chu đang đợi.” Bạch Soái như bình thường vỗ lên bờ vai cậu, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Giang Ninh run rẩy, “Ninh tử, cậu sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

Giang Ninh bừng tỉnh phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng che dấu ánh mắt thất thần, nói: “Không có chuyện gì.”

Bạch Soái thân thiết nói: “Gần đây cậu quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi cho thật tốt, trước đây thời điểm đánh trận chung kết còn không thấy cậu mệt mỏi như vậy.”

Giang Ninh mất tập trung gật đầu: “Ừ.”

“Ninh tử, tớ không biết phải nói ra sao để cảm ơn cậu, vì vụ án của ba tớ, cậu cả ngày bên ba khắp nơi, sưu tầm tư liệu.” Bạch Soái có chút vụng về nói lời cảm ơn.

Giang Ninh hừ cười, trong giọng nói có vẻ trào phúng: “Bạch Soái, đúng là tôi chỉ vì vụ án của ba cậu, không nghĩ tới cậu lại nghĩ tôi làm việc vĩ đại đến như vậy, mọi việc làm của tôi đều mang theo mục đích.”

Bạch Soái nghe không rõ lời Giang Ninh nói, nhưng cậu biết hôm nay tìm tới luật sư Chu chủ yếu là vì năm đó ba cậu dính đến vụ án ấy, Giang Ninh muốn giúp cậu đem ba cậu cứu ra khỏi ngục giam. Chỉ là cậu càng nhìn càng không hiểu biểu tình trên mặt Giang Ninh, gần đây cảm thấy Giang Ninh rất là lạ, cả một bụng đầy tâm sự, còn thường xuyên dờ người, nói ra toàn những lời không hiểu.

“Ninh tử, nếu như cậu gặp áp lực lớn.....” Bạch Soái thử nói.

“Không có chuyện gì,” Giang Ninh đánh gãy lời nói của cậu, xoay người, đi về phía trước, giọng nói lạnh lẽo, “Đi vào thôi, gặp luật sư Chu.”

Bạch Soái nhìn Giang Ninh, cảm thấy thân ảnh ấy quá sức cô đơn.

Giang Ninh cất bước đi về phía trước, không ai nhìn thấy trong mắt cậu có chút phức tạp gút mắc.

Có phải cậu không muốn cùng tôi trở về?

Có phải cậu không muốn cùng tôi trở về?

Trong đầu luẩn quẩn mỗi một lần lại một lần chính là âm thanh thất vọng đến cực điểm.

Di động trong túi vang lên một lần nữa, cậu biết là người kia gọi tới, nhưng cậu không thể bắt máy.

Hết chương 39

40. Chương 40

Tần Phi ngồi ở phòng chờ sân bay, hai mắt nhắm nghiền, suy nghĩ rất lâu, trước khi lên máy bay gọi điện thoại cho trợ lý Trương.

“Tiểu Trương, đi điều tra một người.”

“Xin ngài phân phó, Tần tổng.”

Tần Phi hít sâu một hơi: “Giang Ninh.”

“Ách?!” Dù cho trợ lý Trương bên người Tần Phi nhiều năm, từ lâu đã luyện thành bản lĩnh tùy cơ ứng biến, nhưng giờ phút này nghe được Tần Phi muốn điều tra Giang Ninh, cũng là vạn phần kinh ngạc.

Tần Phi trầm giọng nói: “Cậu ta đang giao thiệp với một người luật sư họ Chu, điều tra bọn họ đàm luận vụ án gì, bất cứ lúc nào có tiến triển phải hướng về tôi báo cáo.”

Nói xong những điều này, Tần Phi suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Không được để cho hắn phát hiện, không nên quấy rầy hắn.”

“Dạ.” Trợ lý Trương nhanh chóng đáp lại.

Tần Phi giao phó xong, tắt di động, đi đăng ký đến Hàng Châu.

Cuối cùng vẫn hạ quyết tâm điều tra Giang Ninh, không phải không nghĩ tới muốn đem người bên gối điều tra rõ ràng từ đầu đến đuôi, thế nhưng anh luôn cảm thấy Giang Ninh rất đặc thù, trước đó chính anh chủ động theo đuổi Giang Ninh, Giang Ninh không có lý do gì phải ở bên cạnh anh.

Khoảng thời gian gần đây Giang Ninh rất khác thường, khiến anh càng ngày càng cảm thấy có chỗ nào đó

đã bị mình bỏ qua. Tần Phi không thích cục diện bị khống chế này, anh muốn biết rõ đến tột cùng Giang Ninh muốn làm cái gì.

Máy bay hạ xuống ở sân bay Hàng Châu, trợ lý sinh hoạt của ông ngoại đã chờ đợi rất lâu, đưa Tần Phi đến tận bệnh viện.

Đến bệnh viện, Tần Phi nhìn thấy cả người ông ngoại cầm đầu đường ống dẫn, tinh thần đã từng quắc thước, lão nhân gia quất tháo thương trường giờ phút này nhìn qua rất gầy yếu, ngọn nến sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng sẽ lụi tắt.

Tần Phi chỉ nhìn thoáng qua, tâm đau đớn không thôi. Anh quỳ gối trước giường bệnh, cầm tay ông ngoại, run rẩy gọi một tiếng: “Ông ngoại.”

Đáng tiếc ông không nghe thấy tiếng nói của anh, lâm vào trạng thái hôn mê.

Tần Phi vội vàng đi tìm bác sĩ hỏi thăm bệnh tình.

Bác sĩ nói với anh: “Người bệnh xuất huyết não, trước mắt huyết áp lại quá cao, bệnh tình nguy hiểm, trải qua trị liệu ban đầu không có hiệu quả, tốt nhất dùng phương pháp tiến hành giải phẫu ngoại khoa, thế nhưng người bệnh tuổi tác quá cao, không chịu được cơn phẫu thuật phức tạp này, thế nên chúng tôi đề nghị không nên giải phẫu ngay lúc này.”

Tần Phi lặng yên, hồi lâu không nói, ông ngoại hơn chín mươi tuổi, không có cách nào làm phẫu thuật lớn đến thế, hiện tại anh chỉ có một lựa chọn —— Phối hợp với bác sĩ tiến hành bảo thủ trị liệu, nói thẳng ra là, chính là chờ ông ngoại tắt thở.

Mặc dù biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến, nhưng tới khi đến thì, không người nào có thể tiếp nhận được.

Đến chiều chạng vạng, người Tần gia lũ lượt kéo đến Hàng Châu.

Cả đời này Tần lão gia chỉ có một trai ba gái, trưởng tử Cách Văn bị phê đầu, sau đó chết trong tù, khi chết còn chưa kịp kết hôn, cũng không lưu lại con nối dõi; Trưởng nữ chính là mẹ Tần Phi, đến tuổi xuân thì cũng chết sớm; còn lại hai nữ nhi, cũng chính là dì hai cùng dì út Tần Phi, hai người đều sinh sống ở nước ngoài, dì hai gả cho một vị luật sư nước Mỹ, hai người lại hiếm muộn, không có con, dì út chỉ sinh ra được một đứa con gái.

Một nhà dì hai cùng một nhà dì út đến sau, rất nhanh, còn có một người không được hoan nghênh cũng đến đây, đó chính là cha kế Tần Phi – Vương Chí Đạt.

Tần Phi đã mười mấy năm qua chưa từng thấy Vương Chí Đạt, năm đó ông ngoại về hưu, đem Tần thị giao trong tay Tần Phi, Vương Chí Đạt cùng Tần Phi hoàn toàn trở mặt, Vương Chí Đạt bị Tần Phi uy

hiếp phải đi đến Thâm Quyển phát triển sự nghiệp.

Nếu như nói người trong Tần gia hận Tần Phi nhất, không thể nghi ngờ đó chính là Vương Chí Đạt.

Lần này Vương Chí Đạt đột nhiên lộ diện, hiển nhiên là hướng về phía Tần lão gia đòi di sản. Ông ngoại tính dưỡng mười mấy năm, người này một lần còn không thèm qua hỏi, lúc này nghe được động tĩnh liền lập tức tới đây, người vô liêm sỉ cũng chỉ như thế là giỏi.

Tần Phi vội vàng ở trong bệnh viện chăm sóc ông ngoại, công việc này giao cho người khác khiến anh không yên tâm; Còn phải an bài thân quyến, động viên dì hai cùng dì út; Công ty bên kia còn phải đưa ra thông báo cùng hội đồng quản trị các cổ đông khác tình hình bên này; Đồng thời còn phải đề phòng Vương Chí Đạt thừa cơ quấy rối, mỗi ngày kết thúc sự tình khiến anh cả người mệt mỏi.

Khi trời trở tối, anh mới trở lại biệt thự của ông ngoại nghỉ ngơi.

Tắm rửa sạch sẽ, thay xong đồ ngủ, nằm ở trên giường, anh không nhịn được cầm di động lên, xem cuộc gọi cùng tin nhắn, Giang Ninh một cú gọi điện cũng không có, một cái tin nhắn cũng không gửi đến.

Anh nhìn chăm chú màn hình di động, nhìn chăm chú rất lâu, cuối cùng không nhìn nữa.

Đêm khuya yên tĩnh, cả người Tần Phi mệt mỏi nhưng không sao ngủ được.....

Hai ngày sau, vẫn bận rộn như thế, ông ngoại vẫn hôn mê, tình huống một ngày so với một ngày càng gay go hơn.

Tâm tình Tần Phi ngày càng kém đi, nhưng anh cái gì cũng làm không được, chỉ có thể hầu ông ngoại bên giường, trông mắt nhìn sinh mệnh ông ngoại từng chút một trôi qua.

Tuy rằng anh đang ở Hàng Châu, thế nhưng Thẩm Trung Hoa ở Bắc Kinh cũng khiến anh không dám thả lỏng, phái người đuổi tới Hàng Châu để lấy cho được chữ ký hợp đồng trên tay. Đồng thời, Thẩm Trung Hoa đáp ứng, khi lão nhìn thấy hợp đồng nội trong ba ngày, sẽ đưa hết tất cả nhược điểm của Tiểu Cẩn đưa tới tay Tần Phi.

Tần Phi thăm mắng lão hồ ly Thẩm Trung Hoa, đã kí rồi còn muốn kéo dài ba ngày. Nhưng giờ phút này anh không rảnh cùng Thẩm Trung Hoa kỳ kèo điều kiện, ba ngày liền ba ngày.

Tình huống ông ngoại càng ngày càng kém, lại qua một ngày rưỡi, cuối cùng ông cũng không chịu đựng được.

Ông ngoại đi thực bình tĩnh, thân nhân trong nhà đều canh giữ ở bên người lão gia. Dì hai cùng dì út khóc đến thở không ra hơi, Tần Phi khước mắt chảy ra nước mắt.

Một giây đó, Tần Phi cảm thấy quá sức mệt mỏi, lại thêm một người thân thiết với anh ra đi, anh thật sự không chịu đựng nổi cơn đau khổ này lần nữa.

Kế tiếp là lo liệu hậu sự của ông ngoại, dựa theo di nguyện của ông ngoại, lá rụng về cội, hậu sự vẫn nên làm ở Bắc Kinh, trước tiên đem di thể chôn về Bắc Kinh.

Tần Phi đi suốt đêm trở lại Bắc Kinh, sau đó không ngừng không nghỉ lo liệu hậu sự, mãi cho đến tận lễ truy điệu xong xuôi hẳn hoi, lúc này anh mới về nhà nghỉ ngơi.

Ở Hàng Châu ngày người mất năm ngày, trong năm ngày này, hoàn toàn không liên lạc với Giang Ninh. Trợ lý Trương hướng về anh báo cáo chuyện Giang Ninh cùng luật sư Chu có tiếp xúc qua lại lẫn nhau, căn cứ điều tra của trợ lý Trương, Giang Ninh đang giúp vụ án của ba Bạch Soái.

Trước đây Giang Ninh đã từng đề cập với anh sự tình về nhà Bạch Soái, ba Bạch Soái đang ngồi tù, anh đây cũng biết vụ này, nếu là như vậy, có thể giải thích nguyên nhân ngày đó Giang Ninh cùng Bạch Soái ở bên nhau. Thế nhưng Tần Phi không thể nào hiểu được, vì cái gì Giang Ninh lại gạt anh làm những chuyện này, nếu như Giang Ninh trực tiếp nói cho anh biết về vụ án ba Bạch Soái, thì anh sao lại ngăn cản cho được? Không chỉ không ngăn cản, e còn hỗ trợ thêm, ai bảo Bạch Soái và Giang Ninh là bằng hữu.

Mấy ngày nay cũng coi như là chiến tranh lạnh với Giang Ninh đi, trong lòng Tần Phi vẫn có chút oán hận Giang Ninh, nếu như Giang Ninh đồng ý đi với anh gặp ông ngoại, như vậy ít nhất có thể khiến cho ông ngoại đi không nuối tiếc, nhưng còn hiện tại, từ đầu đến cuối ông ngoại không nhìn thấy cháu ngoại ông yêu nhất, muốn dùng cả quãng đời còn lại đi chung với người kia.

Lúc Tần Phi về đến nhà, trong nhà không có ai.

Anh nhìn thấy Giang Ninh không có trong nhà, trong lòng có chút thất vọng, nhìn chung quanh một lần, trong nhà rất sạch sẽ, xem ra mấy ngày nay Giang Ninh vẫn chưa trở về, nghĩ tới đây, anh có chút âm thầm vui mừng, nói thật, anh rất lo lắng khi vừa trở về nhìn thấy Giang Ninh đã chuyển đi, nếu thật là như vậy, anh không biết phải làm sao bây giờ.

Tần Phi quá mệt mỏi, tắm rửa xong liền đi lên trên giường ngủ, một giấc ngủ này ngủ đến tận buổi sáng hôm sau.

Tỉnh lại xong phát hiện di động không ở bên giường, anh vừa định xuống giường, liền nghe thấy âm thanh Giang Ninh truyền đến: “Dậy rồi?”

Giương mắt nhìn lại, Giang Ninh bận quần áo thông thường ở nhà, đứng tựa ở cạnh cửa, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt tuấn tú, hai mắt trong sáng nhìn chăm chú vào anh.

Trong lòng Tần Phi khẽ run, đáp: “Ừ.”

“Lại đây ăn một chút gì đi.” Ngữ khí Giang Ninh rất tự nhiên, dường như giữa hai người chưa từng có chuyện không vui đã xảy ra vào mấy ngày hôm trước.

Tần Phi yên lặng nhìn Giang Ninh, anh biết, hiện tại ở trước mặt anh có hai sự lựa chọn: Một, phối hợp với Giang Ninh, không nhắc lại sự tình của mấy ngày trước nữa, đem vụ này bỏ qua một bên, hai người nên như thế nào thì làm thế ấy; Hai, cùng Giang Ninh nói chuyện công bằng, hỏi cậu một chút đến cùng đang suy nghĩ đến điều gì!

Nếu như là trước kia, Tần Phi không chút do dự lựa chọn phương án thứ hai, bởi vì trong mắt Tần đại thiếu không được lọt vào hạt cát nào.

Thế nhưng giờ phút này, anh vừa mất đi thân nhân yêu quý nhất, tâm tình thống khổ không thể vút đi được, vào lúc này anh cần Giang Ninh làm bạn, dù cho lúc đó hai người đang có khúc mắc, nhưng ít nhất trong khoảng thời gian này, anh không muốn phải gánh vác một mình.

Tần Phi trầm mặc trong chốc lát, gật đầu: “Ừ.”

Trong chớp mắt lúc anh gật đầu, trong mắt Giang Ninh lóe ra ánh sáng vui sướng không cách nào che giấu.

Tần Phi rời giường, chuẩn bị tiến vào phòng tắm rửa mặt, khi mở cửa phòng tắm ra, Giang Ninh từ phía sau ôm lấy anh.

Đôi môi ấm áp rơi vào phía sau cổ Tần Phi, hôn lên da thịt anh, hít sâu mùi vị trên người anh.

Thân thể Tần Phi bỗng dưng cứng đờ, Giang Ninh rất ít khi ở trên giường chủ động ôm lấy anh, ôm ấp ôn nhu như thế này là chưa từng có.

Giang Ninh dán vào lỗ tai anh nói: “Xin lỗi, Tần Phi, tôi không nghĩ tới ông ngoại anh.....”

“Thôi được rồi, không đề cập tới việc này nữa.” Tần Phi đánh gãy lời Giang Ninh, nếu quyết định bỏ qua vụ này, anh không muốn xoắn xuýt vấn đề này nữa.

“Tôi.....” Giang Ninh há miệng, tựa hồ có lời muốn nói, nhưng kẹt ở trong cổ họng không nói ra được.

Tần Phi lắc đầu, kéo cánh tay cậu xuống, tiến vào phòng tắm.

Giang Ninh nhìn Tần Phi đóng cửa lại, biểu tình trên mặt dần lạnh xuống, rũ mắt xuống, có chút cô đơn.

Tần Phi rửa mặt xong, Giang Ninh đã đem bữa sáng đặt trên bàn ăn, nói là bữa sáng, kỳ thực đã sắp đến 11 giờ, phải gọi là ăn cơm trưa.

Tần Phi cúi đầu húp cháo, Giang Ninh rất thích nấu cháo, thường thả một chút đường trắng vào, hương vị thơm ngọt, rất hợp khẩu vị của anh.

Giang Ninh ngồi đối diện anh, thỉnh thoảng nhìn anh mấy lần, cảnh tượng như vậy cùng trước kia không hề khác biệt.

Nhưng trong lòng hai người đều hiểu, giữa bọn họ không thể dễ dàng nói ra, không muốn đàm luận đề tài này, thật giống như trứng gà hoàn hảo lại nứt ra một đường khe hở.

Ăn cơm xong, Giang Ninh đến phòng khách lấy một thùng giấy nhỏ, nói với Tần Phi: “Buổi sáng có người đưa đồ chuyển phát nhanh đến đây, lúc đó anh còn ngủ, tôi thay anh nhận rồi.”

“À.”

“Thùng giấy chuyển phát nhanh này không có viết tên người nhận, chỉ có địa chỉ, tôi còn tưởng rằng đây là đồ vật tôi đặt hàng tới, liền mở ra nhìn, mở ra xong mới phát hiện đó là đồ vật của anh.” Giang Ninh đem thùng giấy đặt trên bàn, áy náy nói.

“Không sao đâu.” Tần Phi thuận miệng nói.

Anh đem đồ vật bên trong lấy ra nhìn mấy lần, lập tức nhú mày nói: “Đây là tư liệu của anh trai tôi, không phải Thẩm Trung Hoa nói phái người tự mình đưa tới đây à, CMN lại bảo chuyển phát nhanh đưa tới, đúng là không xem chuyện của lão tử là chuyện to tát mà!”

41. Chương 41

“Thẩm Trung Hoa là người không giữ chữ tín, hơn nữa lại tham lam vô liêm sỉ,” Giang Ninh nhìn về phía Tần Phi, ngữ khí khá bất đắc dĩ nói, “Hiện tại hai người đã ký kết hợp đồng, có hiệu lực pháp luật, anh nhất định phải đề phòng lão.”

Chuyện ký hợp đồng này Giang Ninh đã từng khuyên Tần Phi mấy lần, không chỉ không khuyên nổi, hai người còn bởi vì chuyện này mà tan rã trong không khí không vui vẻ.

Tần Phi giương mắt đối diện ánh mắt Giang Ninh, cười nhạt: “Không nghĩ tới cậu còn quan tâm tôi.”

Sắc mặt Giang Ninh cứng ngắc, nhú mày nói: “Tần Phi, anh đang giận tôi ư?”

Tần Phi cúi đầu nhìn tư liệu, cực kỳ yên tĩnh nói: “Không có.”

“Chính là.....”

“Tôi còn có việc, phải đi ra ngoài.” Tần Phi đánh gãy lời Giang Ninh, cẩn thận đem tư liệu thu vào trong tay, đứng lên vòng qua người Giang Ninh, tiến vào thư phòng.

Giang Ninh trở mắt nhìn Tần Phi, thật lâu sau, đi tới trước cửa thư phòng, chần chừ trong chốc lát nói: “Anh muốn tới công ty sao? Buổi chiều tôi không có việc gì, để tôi lái xe đưa anh đi.”

Động tác trong tay Tần Phi dừng lại, ngẩng đầu nhìn Giang Ninh, ánh mắt bình tĩnh không một tia gợn sóng: “Không cần, tiểu Trương sẽ đến đón tôi.” Nói xong, cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Tâm Giang Ninh nháy mắt lạnh đi, Tần Phi chưa từng dùng thái độ xa cách đối xử với cậu như thế, thời điểm hai người cùng nhau, đa số thời gian Tần Phi đều chủ động, thao thao không ngớt, đây là lần đầu tiên, Tần Phi đối với cậu lạnh lùng như vậy.

Giang Ninh đứng tại chỗ, nhìn Tần Phi lấy đi đồ tốt, thay đổi âu phục già dặn, mở cửa rời đi, thậm chí ngay cả khi ra ngoài cũng không hề bắt chuyện.

Giang Ninh thở một hơi thật dài, ngồi vào trên ghế sofa phòng khách, nhìn chung quanh căn nhà đã ở hơn nửa năm, trong lòng có điều phiền muộn không thể nói ra.

Từ thời điểm nào biến thành như vậy? Vốn là dựa theo kế hoạch của cậu, lấy được đồ vật sau đó tiêu sái xoay người, nhanh chân rời đi, nhưng vì cái gì bước chân lại trở nên nặng nề như thế?

Cậu xoa bóp huyết thái dương, thả tay xuống, ngón tay chạm tới gạt tàn thuốc đặt trên bàn trà, bên trong còn có nửa điếu thuốc Tần Phi đã hút qua.

Giang Ninh đưa tay nhặt lên điếu thuốc, đặt ở trước mũi ngửi, cổ hương vị quen thuộc, khiến người không thể chống cự, mùi vị thuốc về Tần Phi tiến vào trong lỗ mũi, Giang Ninh có chút thất thần, không tự chủ được nhớ tới lần ôm Tần Phi vào trong lòng ngực.

Cho đến khi chuông di động vang lên, cậu mới đột nhiên tỉnh táo, nhìn trong tay nửa đoạn điếu thuốc, không thể tin được chính mình sẽ nhặt lên điếu thuốc Tần Phi đã hút qua, cậu lắc lắc đầu, nhanh chóng ném điếu thuốc, vội vã nhận cuộc gọi.

“Là Giang tiên sinh sao, tôi có thể nói chuyện với ngài được không?”

“Được, luật sư Chu cứ nói.”

“Ngài đưa tới bức ảnh quá quan trọng, trong ảnh từng văn kiện tỉ mỉ ghi chép lúc Tiểu Cẩm còn trong nhiệm kỳ, Thẩm Trung Hoa đối với hắn có hành vi hối lộ, trong đó có một lần nội dung bên trong nhắc tới “Lần

sự cố này”, tôi tin tưởng đây là chứng cứ Tiểu Cẩn giúp Thẩm Trung Hoa che lấp chân tướng sự tình. Có chứng cứ trong tay, trận kiện tụng này chúng ta nhất định sẽ thắng! Giang tiên sinh, chứng cứ quan trọng như thế, ngài làm sao có được?”

Âm thanh Giang Ninh lạnh lẽo không hề có chút nhiệt độ: “Đừng hỏi nhiều, nếu như những chứng cứ này thành lập, Thẩm Trung Hoa sẽ được phán định ra sao?”

Luật sư Chu suy tư trong chốc lát: “Lão phụ trách hoàn toàn vụ án về khai thác quặng, đồng thời còn phạm vào tội dút lót, còn khiến người khác phải chịu tội thay, những tội danh này nếu như được thành lập, nhất định sẽ phán tử hình.”

“Ừ.” Giang Ninh nghĩ hồi lâu, lại hỏi, “Còn Tiểu Cẩn thì sao?”

“Lấy chứng cứ hiện nay mà nói, Tiểu Cẩn sẽ được phán mười lăm năm cho đến hai mươi năm tù có thời hạn.”

Giang Ninh trầm mặc, không nói gì, trong mắt càng ngày càng sâu thẳm.

Luật sư Chu còn nói: “Nguyên cáo bên kia đều đã tề tựu, chứng cứ hiện tại cũng chuẩn bị gần đủ rồi, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể khởi tố.”

“Ừ.....” Giang Ninh nhắm mắt lại, quyết định chắc chắn nói: “Vậy thì khởi tố đi.”

“Được, tôi lập tức đi làm ngay.”

Cúp máy, Giang Ninh mệt mỏi nằm trên ghế sofa.

Cuối cùng cũng đến một ngày này, đã từng lập lời thề, quyết tâm muốn cho những kẻ ác phải bị trừng phạt thích đáng, vì những nỗ lực này, sớm gặt hái được thành quả, nhưng vì sao lại mệt như vậy?

Giang Ninh bất tri bất giác ngủ quên, sau đó do lạnh quá nên chợt tỉnh dậy, khi tỉnh lại, không cách nào không chế nhớ tới lần buổi chiều anh ngủ ở đây, cũng ngủ trên ghế sofa này, không giống chính là, khi đó có người cho cậu tấm thảm lông đắp trên người.

##

Tần Phi đi xuống lầu trước tiên gọi điện đến Tiểu Cẩn, hẹn xong địa điểm, để trợ lý Trương cùng tài xế trực tiếp đưa anh đi.

Bên trong xe, trợ lý Trương hướng về Tần Phi báo cáo tiến triển điều tra.

“Tần tổng, tôi tra được một chút chuyện liên quan đến thân thế Giang tiên sinh.”

“Thân thế?” Tần Phi kinh ngạc nói, “Thân thế hắn có vấn đề?”

“Cái này..... Tôi cũng rất tò mò.”

“Mau nói.”

“Theo điều tra, Giang Như Hải chưa từng kết hôn.”

“Chưa kết hôn? Vậy Giang Ninh từ đâu tới? Con riêng sao?” Tần Phi có chút bực bội nói.

Trợ lý Trương biết đụng đến vấn đề Giang Ninh, Tần tổng sẽ trở nên nóng giận, vì lẽ đó cậu cẩn thận từng li từng tí một tiếp tục báo cáo.

“Tuy rằng Giang Như Hải là người Bắc Kinh, nhưng lúc còn trẻ đã sớm thành đạt ở Sơn Tây, ông ở Sơn Tây làm ăn tận mười năm, trở về Bắc Kinh mang về một đứa bé, cũng chính là Giang Ninh, khi đó Giang Ninh chỉ mới sáu tuổi. Thế nhưng Giang Như Hải ở Sơn Tây chưa từng kết hôn, tư liệu về mẹ Giang Ninh không cách nào tra được.”

Tần Phi suy tư chốc lát: “Mẹ Giang Ninh không phải người Bắc Kinh, đã qua đời nhiều năm, nếu Giang Như Hải ở Sơn Tây làm ăn buôn bán trong lúc đó nhận thức được Giang Ninh, hai người kết giao cũng có khả năng sinh ra Giang Ninh, điều này cũng có thể lý giải.”

Trợ lý Trương gật đầu nói: “Đã đi thăm dò tư liệu mẹ Giang Ninh, nhưng bởi vì sự tình đã trôi qua mười mấy năm, nếu muốn tra lên thật sự rất khó.”

“Ừ, Giang Như Hải ở Sơn Tây làm ăn ở địa phương nào?” Tần Phi hỏi.

Trợ lý Trương mở ipad đem tài liệu bên trong đưa cho Tần Phi: “Ông đã đi qua vài nơi, trong đó thời gian ở lâu nhất chính là đây.”

Tần Phi nhìn chằm chằm màn hình, nhìn đến một hàng địa danh, ba chữ “Huyện Tấn Nham” bỗng nhiên xuất hiện trong hàng ngũ đó.

Cảm giác nghẹt thở mãnh liệt tuôn đến, Tần Phi hồi lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, huyện Tấn Nham, huyện Tấn Nham, quả nhiên Giang Ninh tìm tới địa điểm này!

##

Tần Phi hẹn Tiểu Cẩn đến quán trà ngon, Tiểu Cẩn đến sớm, ngồi bên trong nhàn nhã uống trà.

Tần Phi ngồi xuống đối diện anh.

Tiểu Cẩn giương mắt nhìn Tần Phi, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay có vẻ mệt muốn chết rồi nhỉ?”

“Dạ.” Tần Phi cởi áo khoác, cầm lên ly trà trước mặt.

“Chuyện trong nhà ra sao rồi?”

“Ngày mai sẽ tiến hành lễ truy điệu.”

Tiểu Cẩn nhìn Tần Phi một lúc, thấy em trai mấy ngày nay không gặp, trở nên càng thành thực cẩn trọng.

Tần Phi không nói nữa, trực tiếp lấy tư liệu Thẩm Trung Hoa đưa ra đẩy trước mặt Tần Phi.

Tiểu Cẩn biết trong túi hồ sơ sắp xếp cái gì, mở ra xem nhìn mấy lần, liền để một bên không muốn nhìn lại.

“Anh, những thứ kia em đã xem qua, anh đối thoại cùng Thẩm Trung Hoa đưa ra một vấn đề, đến tột cùng đó là cái gì?”

Tiểu Cẩn đưa mắt nhìn sang hướng khác, hai hàng lông mày nhíu lại, lặng yên một lúc, nói: “Là sự cố tai nạn khai thác mỏ than.”

“Mỏ than?”

Trên mặt Tiểu Cẩn lộ ra thần sắc rối rắm, thở dài nhẹ nhõm, chậm rãi nói.

“Huyện Tấn Nham có mỏ than đá tài nguyên phong phú, có tận mười mấy mỏ than đá to nhỏ khác nhau, trong huyện có rất nhiều người làm khai thác mỏ than đá, Thẩm Trung Hoa là một trong những ông chủ đầu tư các mỏ than đá ở đây. Sau này anh đến huyện Tấn Nham nhậm chức, lão ta muốn lôi kéo anh, bị anh từ chối nhưng lão không từ bỏ, dùng hết thấy chiêu trò cường bức dụ dỗ, cuối cùng làm ra ám chiêu tiêm ma túy vào người anh, ép buộc anh nghiện ma túy, để lão có thể chi phối anh. Ngày 15 tháng 4 năm 1995, một mỏ than đá nằm trong quyền quản lý của Thẩm Trung Hoa phát sinh sự cố nổ khí gas, mười bốn người gặp nạn, đây là sự cố mỏ than lần đầu tiên mà anh nhận được khi nhậm chức.”

Âm thanh Tiểu Cẩn rất trầm thấp, chuyện này giấu ở trong lòng anh tận mười bốn năm, chưa từng lần nào nói qua chuyện này, ngày hôm nay nói ra, cảm giác được cả người nhẹ nhàng thoải mái.

Trong lòng có tảng đá đè lâu như thế, cũng nên dời đi rồi.

Tần Phi không dám tin nhìn anh trai mình, từ khi anh biết trong tay Thẩm Trung Hoa có chứng cứ năm đó ép Tiểu Cẩn dùng ma túy, anh còn tưởng năm đó Tiểu Cẩn làm những việc nhiều nhất cũng chỉ là bị Thẩm Trung Hoa uy hiếp mà thôi, vì chuyện làm ăn của Thẩm Trung Hoa mắt nhắm mắt mở cho qua, không nghĩ tới còn có chuyện tai nạn mỏ than đá như thế này.

Tần Phi nhú chặt hai hàng lông mày nói: “Sự cố như thế này sao anh không báo?”

“Có báo, nhưng lại che giấu hết nhân số thương vong, hơn nữa Thẩm Trung Hoa tìm người chịu tội thay mình.” Tiểu Cẩn trong thanh âm khó nén thống khổ cùng bất kham, “Lúc đó Thẩm Trung Hoa lấy ma túy đến uy hiếp anh, bắt anh đem chuyện này che giấu đi, anh thật sự không nhìn được thống khổ khi cơn nghiện phát tác, đồng thời, khi đó anh còn quá trẻ, cũng rất sợ hãi, lúc đó anh còn nhậm chức mà lại phát sinh sự cố như thế này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, anh không biết chính mình có gánh vác nổi chuyện này không.....”

Hai tay Tiểu Cẩn chống lên trên trán, cúi đầu, cay đắng nói: “Chuyện này về sau, lương tâm anh cắn rứt, suốt đêm đều nằm mơ thấy ác mộng, mơ tới những người thợ mỏ đã chết kia tìm đến anh đòi mạng, sau đó..... Anh không chịu đựng được nữa, quyết định từ chức xuất ngoại. Kỳ thực nguyên nhân lớn nhất khiến anh xuất ngoại, chính là muốn chạy khỏi nơi này, thoát khỏi chuyện ám ảnh mà anh không dám đối mặt. Tiểu Phi, anh không xứng đáng làm con cháu Tiểu gia, không xứng làm cháu của ông nội! Đã làm sai lại còn không dám đối mặt, chỉ biết trốn tránh, anh không xứng đáng làm anh trai của em! Hiện tại cuối cùng anh cũng hiểu rõ, có một số việc cho dù có muốn trốn cũng không thoát! Trong những năm anh ở nước ngoài, nhìn qua cứ tưởng anh sống thoải mái, kỳ thực chỉ có anh là người hiểu rõ nhất, không có một đêm nào anh ngủ ngon giấc, anh thật sự quá mệt mỏi.”

Tần Phi nhìn dáng vẻ anh hai chịu đựng sự dằn vặt, trong lòng rất khó chịu, anh nhớ tới năm đó Tiểu Cẩn hai mươi tuổi đi tới huyện Tấn Nham nhậm chức có bao nhiêu là hăng hái, hùng tâm tráng chí, nhưng còn hiện tại..... Hiện tại ngồi ngay trước mặt anh lại là một nam nhân yếu đuối không chịu nổi gánh nặng này.

Này không phải vận mệnh trời đưa, đây là một người vào thời khắc mấu chốt đưa ra lựa chọn sai lầm, một bước sai, từng bước sai, dẫn đến tình trạng ngày hôm nay.

Tần Phi chợt nhớ tới lúc trước Giang Ninh đã từng nói, cậu nói: Nếu như anh hai anh thật sự làm chuyện sai, lẽ nào vì không muốn ông nội bị ảnh hưởng đến danh dự mà che lấp đi chân tướng sự thật à?

Khi đó chính mình cùng Giang Ninh nói một đồng đạo lý, nhưng hiện tại xem ra, chính mình nói những lời này thiệt hết sức buồn cười.

Thân thể Tiểu Cẩn run rẩy, anh cầm ấm trà rót nước trà đầy ly mình, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới hòa hoãn xuống.

“Tiểu Phi, buông tha sự tình Thẩm Trung Hoa đi! Năm đó anh bị lão uy hiếp, làm ra rất nhiều chuyện sai trái, anh không thể nhìn em bước vào vết xe đổ của anh, anh đã nghĩ thông suốt rồi, trốn tránh vĩnh viễn

không phải là biện pháp giải quyết vấn đề này, chuyện này anh thừa nhận, anh sẽ phụ trách trách nhiệm sẽ do anh gánh chịu!”

42. Chương 42

Đối với chuyện này, Tần Phi cùng Tiểu Cẩn vẫn bất đồng ý kiến.

Tiểu Cẩn mấy lần biểu thị, không hi vọng Tần Phi nhúng tay vào, chính anh có thể giải quyết. Trước đây Tần Phi cảm thấy chuyện này đã qua nhiều năm, Tiểu Cẩn đã sớm từ chức, Thẩm Trung Hoa cầm tới đồ vật uy hiếp bọn họ, đơn giản chính là nhắm vào gia đình Tiểu Cẩn, muốn giữ gìn danh dự cho Tiểu lão gia, muốn mưu lợi từ trên người bọn họ.

Hiện tại không còn giống như trước, dính đến mạng người sẽ phải ra hầu tòa! Nếu như Tiểu Cẩn muốn đi tự thú, cùng Thẩm Trung Hoa cá chết lười rách, nhưng hiện tại trong tay lại có tư liệu, một khi Tiểu Cẩn nhận hình phạt, tội tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng đâu!

Tần Phi suy nghĩ sâu xa, đem sự tình phát triển suy tính trong đầu một lần.

Tiểu Cẩn nói: “Tiểu Phi, em đừng tham dự chuyện này, Tần lão gia mới vừa qua đời, trong thời gian này Tần gia sẽ có chút loạn, Vương Chí Đạt lần này đã hiện thân, chính là muốn đi sản cùng cổ phần, chuyện Tần gia em đã gánh vác quá nhiều rồi, chuyện của anh, em cứ giao cho anh xử lý đi.”

Tần Phi lắc đầu nói: “Chuyện đã đến mức này, em không thể khoanh tay đứng nhìn, lão muốn hướng về phía hai người chúng ta.”

“Xin lỗi, tiểu Phi.”

“Không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ, Thẩm Trung Hoa đã ghi nhớ, phải giải quyết tên trộm này triệt để.”

Tiểu Cẩn nhú mày, thở dài nói: “Anh muốn nói..... Anh khiến em thất vọng rồi..... Anh không còn là anh trai lý tưởng trong lòng em.”

Tần Phi ngược mắt nhìn về phía Tiểu Cẩn, trong mắt Tiểu Cẩn ảo não đau thương.

Anh phát hiện, trong khoảng thời gian này trên mặt Tiểu Cẩn hiện rõ một mối, so với mới vừa về nước có gầy đi một chút.

Đã có lúc, anh rất kiêu ngạo khi có người anh trai như Tiểu Cẩn, khi còn bé, bắt luận Tiểu Cẩn làm chuyện

gì, anh đều cảm thấy là đúng, bởi vì Tiểu Cẩn là anh trai anh, anh trai duy nhất, chỉ có thể mà thôi.

“Anh,” Ánh mắt Tần Phi kiên định, “Anh mãi mãi là anh trai của em.”

Ông nội qua đời, ông ngoại cũng đi rồi, hiện tại nếu như ngay cả anh trai thân thương cũng tiến vào tù.....
Lẽ nào anh phải cô độc sao? Bên người ngay cả một người thân cũng không có?

Từ quán trà đi ra, Tần Phi đi tới công ty một chuyến, để trợ lý Trương đem hợp đồng giữa anh cùng Thẩm Trung Hoa tới đây, anh phải cẩn thận nhìn mấy lần. Thật ra ở trong hợp đồng này anh có để lại vài “Cạm bẫy”, có mấy điều khoản tồn tại lỗ hổng, chỉ cần anh lợi dụng vài giờ này, hoàn toàn có thể khiến mình không tổn thất lợi ích nào, đem Thẩm Trung Hoa hố đến không thở nổi.

Tần Phi thu mua được thân tín bên người Thẩm Trung Hoa mới biết được, kỳ thật Thẩm Trung Hoa là người mù kiến thức pháp luật, sở hữu các điều khoản hợp đồng do chính một nữ luật sư thủ hạ dưới trướng giúp đỡ lão, Thẩm Trung Hoa rất tín nhiệm nữ luật sư này. Tần Phi cố ý kéo dài thật lâu để ký kết hợp đồng, cũng là lưu cho mình khoảng thời gian quyết định nữ luật sư này, thu mua không thành bèn học cách uy hiếp từ Thẩm Trung Hoa, ngược lại nhược điểm của nữ nhân này rất dễ khống chế.

Tóm lại, cho tới tận bây giờ, nhìn từ bề ngoài, Tần Phi bị Thẩm Trung Hoa dắt mũi, nhưng trên thực tế, Tần Phi vẫn là người chiếm ưu thế.

Chiều chạng vạng, Tần Phi gọi điện thoại cho thân tín Thẩm Trung Hoa, dò hỏi lúc trước Thẩm Trung Hoa cùng Tiểu Cẩn có mối quan hệ như thế nào.

Thân tín kia nghĩ một hồi, nói: “Lúc đó ông chủ Thẩm nghe được con gái của lão nói, sau đó mới phái người điều tra, ngài có biết con gái của ông chủ Thẩm không, tên là Thẩm Kiều Kiều, học trường đại học X.”

“Ừ.”

Tần Phi cúp máy, đốt cho mình một điếu thuốc, ngồi trong phòng làm việc, đến tận sắc trời dần tối xuống.

Anh nhớ tới lúc trước Đại Xuân Tử lần đầu tiên nhìn thấy Giang Ninh, từng nói với anh một câu: Anh đừng dưỡng tới dưỡng lui, dưỡng ra một con bạch nhãn lang.

Quả nhiên, anh nuôi ra được một con bạch nhãn lang sao?!

Hơn 8 giờ tối Tần Phi trở lại chung cư, nắm chìa khóa mở cửa, mùi thơm nồng nặc phả lên trên mặt, là hương vị của buổi cơm tối.

“Trở về rồi?” Giang Ninh bên hông buộc tạp dề, trong tay bưng hai đĩa đồ ăn hướng về bàn ăn đặt xuống.

Tần Phi sững sốt, trong lúc hoảng hốt thật giống như đã trở về đoạn thời gian hai người ở chung, chỉ cần Giang Ninh có thời gian sẽ nấu cơm cho anh, mỗi lần anh về nhà đều có sẵn bữa tối để ăn.

Giang Ninh đem thức ăn đặt lên bàn xong, xoay người nhìn thấy Tần Phi còn đứng ở cửa phòng không nhúc nhích, liền nói: “Đứng thất thần làm gì, mau nhanh đi rửa tay.” Nói xong lại tiến vào phòng bếp.

Tần Phi nhìn chằm chằm bóng lưng Giang Ninh, đổi giày, thay quần áo, rửa tay, sau đó ngồi vào trước bàn ăn.

Món ăn rất phong phú đa dạng, đều là những món Tần Phi thích ăn, có hai món ăn trước đây anh đã từng muốn ăn, nhưng Giang Ninh không cho anh làm, ngày hôm nay đều hiện ra ngay tại bàn.

Giang Ninh đem chai rượu vang đỏ tới rót rượu cho hai người: “Buổi chiều tôi không có việc gì, liền đi mua thức ăn trở về làm cơm.”

Tần Phi nhìn ly cao cổ trước mặt bên trong có chứa chất lỏng màu đỏ sẫm, trầm mặc trong chốc lát, bưng ly rượu lên nhìn về phía Giang Ninh, thanh âm trầm tĩnh nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Giang Ninh hơi run rẩy, lập tức bưng ly rượu lên cùng anh chạm ly vào nhau, cười nhạt nói: “Anh còn nhớ rõ sinh nhật tôi.”

“Ừ,” Tần Phi uống xong một ngụm rượu, có chút trào phúng nói, “Hồi đó lúc mới theo đuổi cậu tôi liền nhớ kỹ sinh nhật cậu, nghĩ rằng không biết đến sinh nhật cậu sẽ tặng món quà gì đây.”

Giang Ninh giơ ly rượu trên tay bất chợt dừng lại, đôi mắt ngăm đen sáng ngời nhìn Tần Phi, nhất thời không nói ra lời.

Tần Phi đặt ly rượu xuống, từ trong túi quần lấy ra một hộp tròn nhung màu đỏ để lên bàn, sau đó cầm lấy đôi đũa gấp đĩa rau ăn: “Cái này là làm theo yêu cầu, chờ sinh nhật cậu rồi đưa cho cậu.”

Giang Ninh nhìn chằm chằm chiếc hộp tròn đặt trên bàn, khi mở miệng âm thanh có chút nghẹn ngào: “Trong đây..... Là nhẫn sao?”

“Ừm.” Tần Phi đáp, gấp cà tím trước mặt lên ăn, thuận miệng nói, “Cà tím nướng không tệ nha.”

Giang Ninh cảm thấy rượu vang đỏ vừa nuốt xuống kia thật không thuần khiết, toàn vị cay đắng, nào có mùi vị được ủ từ trong hầm chứa nước Pháp chứ?

Tần Phi không tiếp tục nói nữa, cũng không nhìn Giang Ninh, một đĩa lại một đĩa dùng bữa, đã mấy ngày trôi qua không được ăn cơm.

Giang Ninh ngơ ngác, xuất thần nhìn Tần Phi, thật lâu sau, thật lâu nữa, cậu vươn tay trái ra, đặt ở trên bàn, để kế bên chiếc hộp tròn màu đỏ chứa nhẫn, nhìn thật kỹ Tần Phi, chậm rãi nói: “Đeo lên cho tôi, được không?”

Tần Phi động tác gấp rau trong nháy mắt ngưng lại, ngược mắt đón lấy ánh mắt Giang Ninh.

Nhận thức Giang Ninh lâu như thế, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy trong đôi mắt Giang Ninh có nhiệt độ.

Tim Tần Phi đột nhiên đập nhanh, nhưng rất nhanh liền buông lỏng, cái cảm giác đã từng hết sức khát vọng khi không thể với tới đồ vật, khát vọng rất lâu, bỗng nhiên có một ngày vật kia đặt ngay trước mắt, đưa tay là có thể chạm tới, mà cái nhiệt tình khát cầu kia lại tìm không thấy.

Khóe môi Tần Phi nhếch lên độ cong, lộ ra nụ cười hờ hững.

Ánh mắt anh rơi vào khớp xương Giang Ninh, trên tay trái thon dài trắng nõn, hờ cười nói: “Cậu nói xem tôi phải đeo lên ngón tay nào của cậu đây?” Anh đưa tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ lên vị trí ngón áp út tay trái, “Thật đáng tiếc, vị trí này không thuộc về tôi.”

Nói xong, anh đứng dậy, đi thẳng vào thư phòng, đóng cửa, bật laptop chơi.

Giang Ninh vẫn duy trì động tác kia, thật lâu không nhúc nhích, mãi đến tận khi cánh tay của cậu có chút tê rần, lúc này mới thu cánh tay về. Cậu cầm lấy hộp tròn kia, không có ý định mở ra, thu hồi lại chiếc hộp. Sau đó như thường ngày đi rửa chén, thu dọn phòng bếp.

Tần Phi vẫn ngồi ngốc trong thư phòng đến tận 11 giờ khuya mới bước ra ngoài, vừa ra liền tiến vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong, nhìn thấy Giang Ninh ngồi ở trên giường, trong tay cầm một quyển sách đọc.

Tần Phi lau tóc xong, do dự một chút, vẫn là lên giường, nằm về phía bên kia như anh đã từng nằm, chủ yếu là trong nhà cũng chỉ có một phòng này là phòng ngủ, một cái giường lớn, anh không còn lựa chọn nào khác.

Hai người vẫn trong bầu không khí chiến tranh lạnh, chỉ cần Giang Ninh không nói lời nào, Tần Phi tuyệt đối sẽ không chủ động nói chuyện.

Tần Phi nằm xuống xong liền quay lưng lại với Giang Ninh, không nói một lời.

Đúng là Giang Ninh vẫn còn ý định đọc sách, nhìn rất nghiêm túc, không có dự định đi ngủ, hoặc là nói chuyện với anh.

Tần Phi cảm thấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ, không biết ngủ bao lâu, cảm giác có người đang hôn anh.

Anh giật mình, mở miệng muốn lên tiếng, đầu lưỡi trơn trượt tiến vào, tiếp đó chính là hơi thở Giang Ninh che trời lấp đất đánh úp lại, hôn Tần Phi đến ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Tay Giang Ninh ngựa quen đường cũ sờ vào trong quần anh, cầm lấy dương vật vẫn còn đang say ngủ, không nhẹ không nặng sóc lên xuống.

Tính ra, hơn mười ngày nay Tần Phi chưa làm, không chịu nổi loại khiêu khích này, chỉ tuốt vài cái liền bốc hỏa, thân thể khó nhịn mà hòa theo.

Giang Ninh chống đỡ trán anh, dán lên bờ môi của anh, tiếng thở dốc thô kệch: “CMN anh đừng có làm như tôi đang thiếu nợ anh ấy, ở cùng anh bao nhiêu lâu nay, cái gì làm tôi cũng đều làm rồi, tôi từ thẳng đuột bị anh biến thành cong queo, anh muốn đạp tôi đi, anh nhìn xem tôi dễ dàng bị anh đạp đi sao?!”

Nói xong, cắn lên môi Tần Phi, hung hăng mút vào.

Rốt cuộc Giang Ninh vẫn không nhịn được liền phát tác.

Quần ngủ lỏng lẻo bị kéo xuống, hai chân bị tách ra, trọng lượng thân thể Giang Ninh đè lên trên người anh, tựa như một ngọn núi nhỏ, muốn đẩy cũng không đẩy được.

Giang Ninh khuyếch trương qua loa mấy lần liền không chờ đợi được nữa vọt vào, hai người đau đến nỗi đều hừ nhẹ một tiếng.

Tần Phi cắn răng, nhắm nhin cảm giác khó chịu, nở nụ cười trầm thấp.

Giang Ninh sững sốt, động tác dưới thân cũng ngừng lại, trong bóng đêm, đáy mắt thanh lãnh nhìn chằm chằm Tần Phi.

“Tiểu Ninh, cậu là muốn đánh một pháo rồi chia tay đấy ư?” Tần Phi cười ra tiếng, âm thanh mỹ lệ lại quyến rũ.

“Tôi không có nói muốn cùng anh chia tay!” Giang Ninh trầm giọng nói, “Lúc trước anh đã bỏ ra tâm tư thời gian theo đuổi tôi, hiện tại chỉ nói vài ba câu liền chia tay? Đừng có mơ!” Nói xong, dưới thân bắt đầu từ từ đỉnh lên.

“Ừm.” Tần Phi bị đâm than nhẹ một tiếng, cắn chặt răng, hừ lạnh nói: “Đồ vật nào tôi chơi đủ rồi đều trực tiếp ném xuống đất.”

“Ha ha ha.....” Giang Ninh đột nhiên cười lớn.

Đây là lần đầu tiên Tần Phi nghe được Giang Ninh cười ra âm thanh như vậy, có chút trào phúng, có chút lạnh khốc, có chút ngạo nghễ không cách nào hình dung, còn có chút tà mị trong truyền thuyết.....

“Thật đáng tiếc,” Giang Ninh cúi xuống cắn môi dưới Tần Phi, một bên cười một bên nói, “Từ trước đến giờ chỉ có tôi chơi anh đi? Tần Phi, anh suy nghĩ cho kỹ vào, thời điểm cùng tôi làm tình, không phải lần nào anh cũng đều bị tôi chịch đến kêu gào bắn ra sao, bị nam nhân chịch liên lần, anh đúng là bot trời sinh nên nằm ở phía dưới bị người ta chịch cho nát người.”

Thời khắc này, Tần Phi tin tưởng Giang Ninh bị chính mình bẻ cong triệt để rồi, không chỉ có cong, mà còn si ngốc.

Nếu là trước kia, Tần đại thiếu sẽ không cho Giang Ninh chiếm được nhiều tiện nghi như vậy, nhưng hiện tại, anh lười đến nỗi chẳng thèm tranh chấp cùng Giang Ninh, nếu Giang Ninh không có ý tứ chia tay, vậy thì quá tốt rồi! Chẳng qua, lần sau nếu có chia tay phải chính tay lão tử ném cậu đi!

Đơn giản nhắm mắt lại toàn thân đều tập trung, hơn nửa năm kỹ thuật Giang Ninh tiến bộ vượt bậc, nghiệp vụ càng ngày càng thuần thực, mấy lần làm anh rất thoải mái. Không thể không nói, thân thể hai người phù hợp đến thiên y vô phòng.

Có người nói bot chia ra làm hai loại: Hưởng thụ cùng chịu đựng.

Từ khi bị Giang Ninh áp dưới thân bắt thành bot, ngoại trừ ban đầu có chút đau, đa số những lần khác đều rất hưởng thụ.

Tối hôm nay Giang Ninh dị thường hưng phấn, hết gặm rồi lại cắn, chịch Tần Phi nhiều đến nỗi gần sắp ngất đi, cuối cùng thời điểm lên đỉnh, cậu ôm chặt lấy Tần Phi tiến vào trong lòng ngực.

Tần Phi nghe thấy cậu ở bên tai nói: “Là anh trêu chọc tôi trước, tất cả lỗi lầm này là đều do anh!”

43. Chương 43

Buổi sáng ngày hôm sau, Tần Phi bị Giang Ninh đánh thức, mở mắt ra nhìn chăm chú đồng hồ đeo tay để trên đầu giường, còn chưa tới 6 giờ.

“Dậy sớm một chút, tôi muốn đi Bát Bảo Sơn.” Giang Ninh ghé sát vào tai anh nói, thấp giọng nhắc nhở, vừa mới tỉnh ngủ nên tiếng nói có chút khàn khàn gợi cảm.

“Ừ.” Tần Phi mơ hồ đáp, mới vừa nghiêng người, bỗng nhiên phát hiện chính mình nằm trong lòng ngực Giang Ninh.

Hai người vẫn chưa bận đề, bốn chân thon dài dây dưa cùng nhau, cánh tay Giang Ninh vòng trên eo Tần Phi, anh nghiêng người như thế, hai người anh em không cách nào tránh khỏi ma sát vào nhau, chỗ mẫn cảm cọ vào nhau khiến anh trong nháy mắt tỉnh táo đi rất nhiều.

Tần Phi nhú mày, lẽ nào hai người ôm nhau ngủ như thế suốt đêm qua?

Tình huống này không đúng lắm, bấm tay tính toán, hai người ở chung cũng hơn 200 ngày rồi, ôm nhau thăm thiết diệu dàng xưa nay chưa từng có. Đây không phải tính cách của Giang Ninh, ngoại trừ khi làm tình ra, rất ít khi cùng Tần Phi làm chuyện thân mật.

Giang Ninh không thèm để ý cử chỉ thân mật giữa hai người, còn cúi đầu hôn lên môi Tần Phi, sau đó buông người ra, đứng lên tiện tay khoác áo ngủ lên người Tần Phi sau đó liền đi rửa mặt.

Tần Phi rời giường đi rửa mặt, đứng tắm ở vòi hoa sen, kinh ngạc phát hiện chính mình ngày hôm qua bị Giang Ninh khuyếch trương phía sau đã được rửa sạch sẽ.

Giang Ninh không thích mang bao, mà Tần Phi lại không thích bị bắn vào trong, hai người vừa mới bắt đầu còn bởi vì chuyện này mà tranh luận không ít. Sau đó Tần Phi nổi giận, rống với Giang Ninh một trận, nói nếu cậu không mang bao, lão tử không nằm dưới nữa, khuôn mặt lão tử như thế này, đáng lẽ phải chịch cậu mới đúng! Lúc này Giang Ninh mới không tình nguyện mang vào.

Trước đây bị Giang Ninh bắn vào trong, Tần Phi phải cọ rửa rất lâu, anh thường xuyên ở trong phòng tắm một bên rửa sạch một bên mắng chửi Giang Ninh, Giang Ninh ở bên ngoài nghe thấy cũng không nói lời nào, nên làm gì thì làm cái đó.

Tần Phi có nằm mơ cũng chẳng ngờ, có một ngày Giang Ninh sẽ chủ động giúp mình thanh lý chuyện này.

Không thể không nói, mấy ngày nay Giang Ninh thay đổi rất nhiều.

Tần Phi lắc đầu cười lạnh, anh không hiểu Giang Ninh làm như vậy là có ý gì, những thay đổi này nếu như đặt vào nửa tháng trước, anh sẽ rất cao hứng và mừng rỡ, nhưng hiện tại..... Chỉ còn dư lại hai chữ: Vô cảm.

Tần Phi đứng trước gương to đeo cà vạt, bởi vì có chút mất tập trung, khi thắt cảm thấy không hài lòng, liền kéo xuống.

Giang Ninh đi tới, đưa tay tiếp nhận cà vạt trong tay Tần Phi, nghiêm túc thắt cho Tần Phi.

Tần Phi nhìn Giang Ninh hơi rũ mắt xuống, lông mi dày rộng, từ trên trán đến đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm, còn có ngón tay thon dài. Ngày thường Giang Ninh rất ít khi mặc âu phục, nên cũng không đeo cà vạt nhiều lắm, động tác tuy không thuần thục nhưng lại rất chăm chú.

Giang Ninh bỏ ra hai phút mới thắt xong cà vạt, hài lòng vuốt lên cổ áo Tần Phi, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Một giây sau khi cậu xoay người liền nghe Tần Phi nói: “Giang Ninh, ai cưới cậu về nhà chắc thích lắm, cà vạt thắt rất tốt, cơm ngon, hầu hạ trên giường cũng rất thoải mái.”

Thân thể Giang Ninh bỗng dưng cứng đờ, quay đầu trở lại, ánh mắt thanh lãnh nhìn Tần Phi.

Khóe môi Tần Phi nâng lên ý cười, ý tứ sâu xa nói: “Cậu nói thử xem ai muốn cưới cậu về làm vợ, chắc người đó sẽ bị cậu làm hồ chết cha.”

Giang Ninh không lên tiếng, yên lặng nhìn Tần Phi, thần sắc trong mắt một điểm biến hóa đều không có.

Tần Phi nhẹ nhàng cười lạnh hai tiếng, vòng qua người Giang Ninh đi ra ngoài.

Khiến anh không nghĩ tới chính là, Giang Ninh dường như không nghe thấy lời anh nói móc mỉa, vẫn như bình thường đi theo phía sau anh, khi ra cửa còn giúp anh mở cửa.

Đến gara, Giang Ninh ấn xuống chìa khóa, ra hiệu Tần Phi ngồi vào bên trong xe Audi R8.

Chiếc xe này từ khi Tần Phi mua cho Giang Ninh, Giang Ninh dùng nó để đi chỉ đếm được trên đầu ngón tay, khi ngồi vào xe còn ngửi thấy mùi xe mới, lúc trước vì lấy lòng Giang Ninh nên mua lễ vật xa xỉ này, giờ phút này khi ngồi vào bên trong chỉ còn lại là sự lúng túng.

Hai người đi đến linh đường, suốt một đường chạy đến Bát Bảo Sơn.

Dừng xe xong, Tần Phi xuống xe, không nghĩ tới Giang Ninh cũng xuống theo, điều này làm cho anh có chút hoảng hốt, xoay người nhìn Giang Ninh.

Giang Ninh khóa kỹ xe, đi tới trước mặt anh, thanh âm trầm thấp nói: “Chuyện lúc trước tôi xin lỗi, tôi không nghĩ tới ông ngoại anh liên sẽ..... Xin lỗi, Tần Phi..... Tôi muốn theo anh đi vào.”

Tần Phi nhìn cậu một lúc, không lên tiếng, xoay người tiếp tục đi vào trong, xem như là ngầm đồng ý đi.

Giang Ninh theo sát phía sau anh, đi vào bên trong nhà tang lễ.

Lễ truy điệu cử hành lúc chín giờ sáng, rất đông người đến đây phúng viếng, sau đó lại đến các quan chức cấp trung ương, ký giả các đài truyền hình cũng tới đưa tin, toàn bộ hành trình Tần Phi đều đứng ngay giữa trung tâm, cảm xúc trên mặt rất ít, khi người lãnh đạo đọc xong lễ truy điệu, Tần Phi đại diện cho người nhà lên bục đọc diễn văn.

Giang Ninh đứng ở trong góc nhỏ, như dân chúng đến đây tiếc thương, ánh mắt cậu từ đầu đến cuối không hề rời xa Tần Phi, đây là lần đầu tiên cả đời này Giang Ninh nhìn lâu như thế, tỉ mỉ quan sát Tần Phi, cậu phát hiện cử chỉ Tần Phi rất khéo léo, tuy rằng tâm tình rất kém, thế nhưng thân là người nhà cũng không vì thế có biểu hiện sai lầm.

Thời điểm Tần Phi lên bục đọc diễn văn, Giang Ninh chỉ nhìn chăm chăm người đứng trên bục, bất giác nhìn đến có chút nhập thần, Tần Phi một thân tây trang màu đen nhìn qua rất anh tuấn đẹp trai, hơn nữa so với ngày thường, có cảm giác như lạnh lùng đi rất nhiều, bỗng nhiên cậu rất muốn chinh phục triệt để nam nhân mạnh mẽ này.

Giang Ninh nhìn thẳng Tần Phi đứng trên bục, không lưu ý có người đi đến bên cạnh mình, mãi đến khi người kia mở miệng nói: “Chúng ta nói chuyện đi?” Lúc này cậu mới lấy lại tinh thần, hai mắt đối diện Tiểu Cẩn.

Tiểu Cẩn cũng tới đây.

Kỳ thực thân phận của anh rất khó xử, theo lý thuyết anh cũng là cháu ngoại Tần lão gia, người nhà họ Tần rất ít đàn ông, chỉ có Tiểu Cẩn, Tần Phi là hai cháu ngoại xem như là đàn ông, thế nhưng từ nhỏ lúc ba mẹ Tần Phi ly hôn, Tiểu gia cùng Tần gia liền cách mặt nhau.

Khi đó ba Tần Phi không chịu tiếp nhận Tần Phi, dẫn tới Tần lão gia hết sức bất mãn, tính khí Tần lão gia cũng nóng nảy, quyết định đoạn tuyệt tới lui cùng Tiểu gia. Ba mẹ Tần Phi ly hôn xong, Tiểu Cẩn theo Tiểu gia, từ sau lần đó không còn qua lại Tần gia nữa, đảo mắt đã gần ba mươi năm, người Tần gia cũng muốn quên đi sự tồn tại của Tiểu Cẩn.

Ngày hôm nay Tiểu Cẩn đến đây cũng rất biết điều, vẫn đứng ở phía sau, sáng sớm anh vừa tới liền phát hiện Giang Ninh, nhìn Giang Ninh rất lâu, chỉ là Giang Ninh tập trung sự chú ý lên trên người Tần Phi, không phát hiện ra anh.

Giang Ninh hơi nhíu mày, nhìn Tiểu Cẩn, gật đầu, sau đó theo Tiểu Cẩn đi ra cửa lớn.

Hai người đứng ở bên ngoài trống trải.

Nghĩa trang Bát Bảo Sơn không khí hết sức kỳ lạ, như gột rửa những ồn ào náo động từ bên ngoài, xoay người nhìn phía sau dãy bia mộ hàng loạt, mỗi một người tới chỗ này đều không tự chủ được bình tĩnh.

Mùa đông đã đến, giữa bầu trời chợt có con quạ bay ngang qua, mang đến cảm xúc tối tăm.

Tiểu Cẩn mở miệng trước, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi đã nhìn thấy ba cậu.”

Giang Ninh sững sốt, nhìn về phía Tiểu Cẩn.

Tiểu Cẩn nhún vai: “Huyện Tấn Nham không lớn, thời điểm năm đó tôi còn nhậm chức nắm chặt nền kinh tế, ba cậu làm ăn ở huyện Tấn Nham, tôi biết ông ấy cũng là điều hiển nhiên.”

Ánh mắt Giang Ninh chuyển hướng nhìn về phía nghĩa trang xa xôi, không lên tiếng.

Tiểu Cẩn lại nói: “Tôi nhớ rõ Giang Như Hải chưa từng kết hôn, khi đó lúc ông còn ở Sơn Tây đã hơn ba mươi tuổi chưa có bạn gái, tôi có nghe người ta nói qua, từ nhỏ ông ấy đã gặp tai nạn giao thông, bị bánh xe cán qua ép hỏng bộ phận khiến thân thể không thể sinh hoạt tình dục, vì lẽ đó cũng không kết hôn, Giang Ninh, là ông ấy nhận nuôi cậu đi.”

Giang Ninh thân thể cứng đờ, không nói gì, chờ Tiểu Cẩn tiếp tục, hiển nhiên đây là thừa nhận.

“Những người thợ mỏ gặp sự cố kia, trong đó có một người tên là Lâm Huy có đứa con tuổi khoảng từ năm đến sáu tuổi, năm đó khi Giang Như Hải xảy ra tai nạn giao thông được vợ chồng Lâm Huy cứu giúp, từ sau vụ đó Giang Như Hải cùng vợ chồng Lâm Huy trở thành bạn bè, nghe nói vợ chồng Lâm Huy khi biết tin mình có quý tử, còn để đứa bé nhận Giang Như Hải làm ba nuôi, còn cố ý đặt tên cho con mình theo họ của Giang Như Hải, tôi chắc chắn, bây giờ phải gọi cậu là Lâm Giang Ninh đi.”

Tiểu Cẩn dừng một chút, nhìn về phía Giang Ninh, vẻ mặt Giang Ninh không thay đổi chút nào, tựa hồ đã sớm dự đoán lời Tiểu Cẩn sẽ nói ra.

Tiểu Cẩn thấy thần sắc cậu không khác là bao, liền tiếp tục nói: “Lần đầu tiên ở sân bay nhìn thấy cậu, tôi cảm thấy cậu rất quen thuộc, tuy rằng quá khứ đã trôi qua mười bốn năm, khi đó cậu chỉ mới sáu tuổi, hiện tại đã hai mươi, hình dáng thay đổi đi rất nhiều, nhưng đôi mắt này lại không thay đổi, bất quá ánh mắt càng thêm lạnh lẽo mà thôi.”

Bỗng nhiên, ngữ khí Tiểu Cẩn trở nên sắc bén lên, bỗng dừng chuyển biến câu chuyện: “Giang Ninh, nếu cậu muốn đến trả thù, oan có đầu nợ có chủ, cậu cứ việc tìm tôi, cần gì phải tìm đến Tần Phi?!”

Ánh mắt Giang Ninh quay trở về, rơi vào trên mặt Tiểu Cẩn, âm thanh lạnh lẽo nói: “Nếu không liên quan đến chuyện Tần Phi, vậy vì sao anh để hấn ở trước mặt anh cùng Thẩm Trung Hoa đọ sức?! Tiểu Cẩn, thời gian trôi qua đã nhiều năm như thế, anh vẫn như cũ sợ phiền phức, sợ chết!!!”

Tiểu Cẩn nheo mắt lại cùng Giang Ninh đối diện, âm thanh lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của hai anh em chúng tôi! Tôi sẽ không làm tổn thương em ấy! Còn cậu, đến đây chỉ tổn thương nó!”

Giang Ninh hừ một tiếng, không nói tiếng nào.

“Cậu cùng Tiểu Phi thời gian ở cùng nhau cũng không ngắn, nên hiểu rất rõ nó là người có tình cảm yếu đuối, tuy rằng bình thường nó làm việc lưu loát dứt khoát, bề ngoài nhìn qua mạnh mẽ, nhưng nội tâm nó so với ai khác mềm yếu đi rất nhiều, so với ai khác cũng dễ dàng tổn thương hơn, Giang Ninh, cậu rất may mắn, thế nhưng cậu lại lợi dụng nó mở lòng ra đối với mình để mang đến thương tổn nó!”

Bề ngoài Giang Ninh bất động, nhưng trong lòng lại đau nhói từng cơn, chỉ cảm thấy mỗi một câu nói của Tiểu Cẩn đều đâm vào trong trái tim cậu, khiến cậu không cách nào có thể thở được.

Cậu nhú mày lại, đem đầu chuyển sang hướng khác, lạnh lùng thốt: “Đây là chuyện của tôi và hắn.”

Tiểu Cẩn trầm giọng nói: “Giang Ninh, tôi thừa nhận toàn bộ những chuyện mà tôi từng làm, cậu muốn lấy lại công đạo cũng tốt, trừng phạt kẻ ác cũng tốt, nhưng tôi xin cậu đừng làm tổn thương đến em trai tôi. Chuyện năm đó từ đầu đến cuối nó không hề hay biết chuyện gì hết, không có liên quan gì đến nó, nếu như cậu muốn lợi dụng nó điều tra tin tức từ tôi, như vậy hiện tại tôi đang đứng trước mặt cậu cùng cậu ngả bài, mặc cậu xử trí.

Nhưng xin cậu mau rời khỏi nó! Sớm một chút rời xa nó, nó sẽ ít bị thương tổn hơn! Cậu hận tôi cứ đến tìm tôi tính sổ, Tần Phi đối với cậu là tình cảm chân thật, dù sao hai người đều sinh hoạt chung một chỗ, không cần biết cậu có tình cảm với nó hay không, cũng xin cậu đừng tổn thương nó nữa. Chẳng lẽ cậu muốn ở trước mặt nó đem tất cả sự nguy trang vứt xuống, khiến nó nhận ra anh trai của mình là một tên cặn bã ra sao, cậu mới thỏa mãn ư? Đừng quên khi cậu thỏa mãn bao nhiêu, nó càng thống khổ bấy nhiêu.”

“Tiểu Cẩn, tôi thật sự kinh ngạc,” Giang Ninh cắn chặt răng nói, “Anh không biết xấu hổ đứng trước mặt tôi nói ra những lời đường hoàng này! Năm đó anh thấy chết mà không cứu sao không nghe anh nói một câu cảm tình gì?! Anh không có quyền gì chỉ trích tôi, không sai, tôi chính là tới đây đưa anh vào trại giam! Anh cùng Thẩm Trung Hoa, cùng với những người năm đó có liên quan đến sự kiện tai nạn thảm khốc tại mỏ than đá, một người cũng đừng nghĩ trốn thoát!”

44. Chương 44

Tần Phi ở trên bục đọc diễn văn xong, đi xuống đài, về đến khu vực mình đứng liền dừng lại.

Bởi vì thân phận Tần lão gia tương đối phức tạp, cuộc đời trải qua quá nhiều sóng gió, vì lẽ đó thời gian lễ truy điệu không ngắn, phía sau còn có dòng người chiêm ngưỡng dung nhan người chết lần cuối cùng trước khi hạ táng.

Dư quang Tần Phi liếc về Giang Ninh từ bên ngoài đi vào, từ cửa vào đi đến một góc dừng lại, đứng lại xong ánh mắt liền quét về khu gia quyến.

Tần Phi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, mặt vô cảm nhìn về phía trước, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Giang Ninh nhìn chằm chằm lên gò má anh, chăm chú dị thường.

Kỳ thực từ lúc giữa trưa ngày hôm nay, từ khi Giang Ninh theo anh đi đến nhà tang lễ, loại ánh mắt này không rời khỏi anh.

Anh cố gắng không nhìn tới Giang Ninh, nhưng lại không quản được nội tâm chính mình, càng không muốn xem, lại càng lưu ý đến nhất cử nhất động của Giang Ninh, ngay cả khi vừa nãy Tiểu Cẩn đi tìm Giang Ninh sau đó hai người đi ra ngoài, anh đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiểu Cẩn sẽ nói với Giang Ninh điều gì đây?

Kỳ thật chuyện đến nước này, Tiểu Cẩn có thể tra được, anh sao lại không tra ra được? Có một số việc, trước đây không muốn tra, không có nghĩa là anh không tra được.

Giang Ninh đi vào rất lâu, Tiểu Cẩn mới đi vào, sắc mặt tái nhợt.

Chiêm ngưỡng dung nhan người chết xong, Tiểu Cẩn cùng Giang Ninh đều xếp hàng trong đội ngũ này, Tần Phi nhìn Tiểu Cẩn trang trọng khom lưng cúi đầu xuống vái ông ngoại ba vái, sau đó mới rời đi.

Trong đội ngũ phía sau Giang Ninh cũng lạy ba vái, trên vẻ mặt cậu không có quá nhiều sự thay đổi, mỗi lần khom lưng đều cúi người xuống chín mươi độ tiêu chuẩn.

Kết thúc lễ tang, Tần Phi cảm thấy khá mệt. Tần gia vốn nhân số không nhiều, hơn nữa dì hai cùng dì út quanh năm ở nước ngoài sinh sống, quan hệ quốc nội càng ngày càng nhạt nhòa, chuyện phía sau Tần lão gia hoàn toàn do chính Tần Phi xử lý.

Sau khi kết thúc, anh đi ra bên ngoài, ngoài ý muốn nhìn thấy Giang Ninh không đi, đứng trong bãi đậu xe, dựa lưng vào chiếc Audi R8, hai tay cắm vào trong túi quần không biết đang suy nghĩ điều gì, nhìn thấy đoàn người Tần Phi tiến vào bãi đậu xe, cậu nhanh chóng đứng thẳng người, lưng ưỡn lên như cây lao, tay đặt trong túi quần lấy ra buông xuống hai bên, con ngươi đen bóng nhìn Tần Phi, như đang chờ Tần Phi đi tới xe của cậu.

Tần Phi nhìn cậu, yên lặng dịch ánh mắt sang nơi khác, vẻ mặt bất biến đi về hướng xe công vụ của công ty mình.

Trợ lý Trương mở cửa xe cho Tần Phi, anh liền ngồi xuống.

Xe chậm rãi chạy đi, Tần Phi nhìn vào trong gương thấy Giang Ninh phía sau đứng bên cạnh xe, trong đôi mắt lạnh lẽo vạm vỡ năm bất biến có chút hạ xuống, nhưng ánh mắt không có dời đi, vẫn nhìn về phương hướng anh rời khỏi.

Tần Phi xoa bóp huyệt thái dương, tựa lưng vào ghế sau, nhắm đôi mắt lại.

Quá mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Chỉ chốc lát sau, di động vang lên, anh liếc mắt nhìn về màn hình, là Đại Xuân Tử gọi tới. Khi lễ truy điệu kết thúc Đại Xuân Tử đã đi trước rồi, về công ty đi làm.

“Gì đấy?”

“Phi tử, bên kia kết thúc rồi à?”

“Ừ, đang chuẩn bị trở lại công ty đây.”

“Ồ.....” Đại Xuân Tử như có điều muốn nói lại thôi.

Tần Phi không kiên nhẫn thúc giục, “Có rắc rối mau thả!” Nhận thức Đại Xuân Tử lâu như vậy, người này một khi cái đuôi đã nhếch lên, liền biết cậu muốn làm gì.

“Không kiên nhẫn gì hết, Phi tử, ngày hôm nay tòa án chúng tôi nhận được đơn tố tụng, nguyên cáo là..... Là Giang Ninh.” Đừng nhìn Đại Xuân Tử ngày thường không đáng tin cậy, kỳ thực cậu rất nghiêm túc trong nghề nghiệp —— Là một người thực thi pháp luật trong tòa án.

“Ừ.” Ngỡ khi Tần Phi bình thường, không có bất luận chấp trùng gì, không một chút kinh ngạc nào.

Đại Xuân Tử không khỏi giật mình: “Anh biết chuyện này?”

“Không biết, vừa nghe cậu nói.”

“Éc éc..... Sao anh không có điểm phản ứng nào vậy? Biết bị cáo là ai không?”

“Thẩm Trung Hoa.”

“Phi tử, CMN đã có chuyện gì xảy ra? Cậu ta muốn làm gì?”

“Đại khái là muốn lấy lại công đạo, luận bàn trắng đen đi.”

“Đệt..... Anh biết không, hần là muốn xin thẩm tra lại vụ tai nạn khai thác mỏ quặng xảy ra khoảng mười bốn năm trước ở Sơn Tây, hần còn mời được thân nhân gia quyến của mười bốn người bị hại kia nữa, nguyên do hần khởi xướng tố tụng lần này, mời được một vị luật sư không tồi, họ Chu..... Phi tử, anh còn nghe không đấy?”

“Ừ, đang nghe đây, có điều.....” Âm thanh Tần Phi trầm thấp, “Tối nay đi uống với tôi một ly.”

Cúp máy xong Tần Phi tiếp tục dựa vào ghế xe nhắm mắt dưỡng thần, tiểu tử này hành động rất nhanh, đưa ra kế hoạch này cũng không ngán.

Tần Phi không đến công ty, để tài xế lái xe đến trụ sở xa hoa, tắm rửa sạch sẽ, xoa bóp một hồi, đổi một thân thường phục nhàn nhã, sau đó đi tới quán bar nằm ngay phía sau biển.

Ngày thường Tần Phi không đến quán bar này, nơi đây có hơi thở văn nghệ, anh chỉ thích ồn ào náo nhiệt như quán bar Tam Lí Truân, nhưng ngày hôm nay, anh cần tìm nơi yên tĩnh một chút.

Đại Xuân Tử đến sớm hơn so với anh. Sau khi anh vào cửa, nhìn thấy cậu ta đang ngồi ở quầy bar bên cạnh uống Tequila, cùng một cô gái bartender tuổi còn trẻ lại xinh đẹp đùa giỡn, cũng không biết Đại Xuân Tử nói gì, nói đến nỗi cô gái kia cười ngoác đến tận mang tai.

Tần Phi ngồi vào bên cạnh Đại Xuân Tử, gọi một ly rượu, cô bé kia nhìn thấy Tần Phi xong, hai con mắt sáng lên, cười híp mắt xoa người rót rượu.

Đại Xuân Tử khó chịu bĩu môi, “Vừa đến đã cướp danh tiếng tôi rồi, bây giờ nếu tôi nói không muốn ngồi kế bên anh thì sao nè.”

Tần Phi đem cánh tay khoát lên trên vai Đại Xuân Tử, hững hờ cười: “Đối với nữ nhân cậu còn cương lên không nổi, còn tới nơi đây quyến rũ cô bé này, cậu nói xem cậu đang rắp tâm gì đó!”

“Anh mới là người không cương lên nổi, mấy năm nay có bao giờ thấy anh ngủ với đàn bà đâu!”

Cô gái nâng ly đặt trước mặt Tần Phi, đôi mắt to tròn nhìn Tần Phi, “Mời dùng.”

Đại Xuân Tử ở một bên gõ bàn, “Anh nói cho em gái nghe nè, em quá phân biệt đi, cái anh trai này mới đến mà em đã đá anh đi, em khiến anh quá thương tâm đấy!”

Cô gái quen nhìn Đại Xuân Tử biểu hiện như vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Anh, nếu như anh ôm đi một chút, cũng rất đẹp trai nha.”

Một câu nói này suýt chút nữa khiến Đại Xuân Tử sắc chết.

Đại Xuân Tử thông khổ nằm sấp trên mặt bàn rên rỉ: “Quả nhiên em gái không được rồi, quá nhẫn tâm mà! Anh đây rất là bi thương, hay là anh đây đi tìm nam nhân thôi! Có anh chàng nào đẹp trai ở đây không a a a a.....”

Cô gái nhướn mày, xoay người cười tủm tỉm đi chiêu đãi khách nhân khác.

Tần Phi bưng ly rượu lên uống, nhìn Đại Xuân Tử hồ đồ.

Xem ra hai người quá nhàm chán, mới chạy đến nơi này tìm thú vui.

Một lát sau, Đại Xuân Tử nháo đủ rồi, một tay chống gò má, nhìn phía gò má Tần Phi: “Nói một chút đi, có chuyện gì vậy?”

Tần Phi uống ngụm rượu cuối cùng còn sót trong ly, “Đã lâu rồi không đi đến Trần Đại Đầu, không biết gần đây có mặt hàng mới nào không?”

Đại Xuân Tử phát sinh cảm thán: “Éc..... CMN anh bị trúng gió hả?”

“Không có, chính là lâu quá rồi có chút phiền chán, muốn thay đổi khẩu vị.”

“Đệt!” Đại Xuân Tử nhìn chằm chằm Tần Phi, “Anh chia tay với Giang Ninh?”

Tần Phi vẫy tay gọi thêm một ly rượu, không có ý định trả lời vấn đề Đại Xuân Tử đưa ra.

Đại Xuân Tử cầm ly rượu trên tay lên, cũng muốn uống một ly, hai người lăn lộn nhiều năm, rất nhiều chuyện đều rất ăn ý, Tần Phi không nói, Đại Xuân Tử đã đoán được thất thất bát bát. Cậu hiểu biết tính cách Tần Phi, thời điểm không có chuyện gì đều điên thành như vậy, có thời điểm lại rất thích yên tĩnh ngồi ngây ngốc một chỗ, hôm nay Tần Phi vừa nói đi đến quán bar sau biển, Đại Xuân Tử đánh giá không sai biệt lắm.

“Chia tay thì chia tay đi, dù sao cũng ngủ đến nửa năm nay rồi, cũng phải chán ấy chứ! Để tôi giới thiệu cho anh một bé mềm như nước, không phải đây là loại hình yêu thích của anh sao?” Đại Xuân Tử mò đi động tính gọi điện cho Trần Đại Đầu.

Tần Phi liếc xéo cậu, “Thôi được rồi, để mai tính sau, hôm nay tôi không có hứng thú.”

Đại Xuân Tử nhúu mày, “Lại là chuyện Giang Ninh thưa kiện?”

“Không quan tâm hần, hần muốn cáo ai thì cáo.”

“Nhưng mà.....” Đại Xuân Tử suy nghĩ, “Buổi chiều tôi có coi lại vụ án kia, sau khi khởi tố vụ án này tài sản của Thẩm Trung Hoa đã bị niêm phong, trong vòng ba tháng công ty của lão sẽ tạm thời ngừng ký hợp đồng, chờ kết án xong sẽ đến luận tội.”

Tần Phi lay động nhẹ ly rượu đột nhiên dừng một chút, “Ừ.”

“Trong đó có một phần hợp đồng là dưới danh nghĩa công ty anh ký, anh cùng chuyện này có quan hệ gì thế?” Đại Xuân Tử chần chờ trong chốc lát, vẫn là không nhin được liền hỏi.

“Không để ý bị sói con cắn một cái.” Tần Phi nói ung dung, trong lòng không cách nào ức chế nhớ tới lúc cùng Thẩm Trung Hoa đàm phán, Giang Ninh nhiều lần ngăn cản, hoặc là Giang Ninh thật sự không muốn nhìn chính mình đi vào bẫy? Tần Phi nhanh chóng đem ý niệm này đuổi đi, chính anh còn cảm thấy buồn cười, anh lại không cho rằng Giang Ninh đối với anh có tình cảm thâm sâu như thế.

Đại Xuân Tử nhìn chăm chú mặt Tần Phi, “Phi tử, bị cắn một cái cũng không sao đâu, anh có thể cắn trở về mà.”

Tần Phi giương mắt nhìn thẳng cậu, thật lâu sau, mới nói: “Chuyện này không cần cậu nhúng tay.”

Đại Xuân Tử lắc đầu hừ cười, “Anh vẫn không nỡ bỏ sao, cẩn thận coi chừng hấn cắn lần thứ hai.”

Tần Phi không lên tiếng, uống rượu, một ly tiếp một ly.

Từ quán bar đi ra, gió bên ngoài thật lạnh, Tần Phi không thút áo gió, anh cũng mặc kệ, đi về phía trước đón đầu cơn gió.

Đại Xuân Tử tửu lượng yếu, uống say bị ba cậu phái người đem trở về.

Tần Phi uống cũng không ít, chân có chút suyễn, nhưng vẫn không ảnh hưởng anh bắt xe ven đường.

Tuy rằng ngày thường quan hệ cũng không ít, lại cùng nhau hồ đồ, Đại Xuân Tử cùng anh không giống nhau, Đại Xuân Tử uống say còn có người nhà đến đón, còn chính mình thì sao? Say ở ven đường cũng không có người nhớ tới, khả năng ngày hôm sau trợ lý Trương không tìm thấy Tần tổng, lúc đó mới đi tìm kiếm khắp nơi đi.....

Tần Phi ngồi vào xe taxi, vừa muốn thuận miệng báo địa chỉ chung cư mình ở, lời chưa kịp ra khỏi miệng thì ngừng lại, bỗng nhiên không muốn trở về.

Giang Ninh vẫn còn ở đó chứ?

Ngày hôm qua còn ở, thế còn ngày hôm nay thì sao?

Hay là đã đi rồi, dù sao sự tình đã đến nước này, Tiểu Cẩn cũng tìm anh nói qua, hai người tuy rằng không có đối thoại chính diện, nhưng từ lâu đã dùng một loại phương thức khác ngả bài.

Hay là còn chưa đi? Hồi tưởng lại lễ truy điệu ngày hôm nay ánh mắt Giang Ninh nhìn anh chăm chú, căng thẳng trong lòng liền dâng lên.

Không quản Giang Ninh đi hay không đi, anh không muốn trở về nơi đó.

Nếu đi, bên trong chung cư đâu đâu cũng có dấu vết Giang Ninh; Không đi, anh càng không muốn cùng cậu đứng chung một chỗ.

Tối hôm qua coi như là làm lần cuối cùng đi, ngày hôm qua là sinh nhật Giang Ninh, hai người từ lúc sinh nhật anh bắt đầu, đến sinh nhật của Giang Ninh vẽ lên một dấu chấm tròn thật lớn.

Như vậy cũng tốt.

Tần Phi báo với tài xế địa chỉ chung cư ở vùng phụ cận Tây Trục, quyết định đi đến chỗ đã hơn một năm qua chưa trở về đó.

Ngồi trên xe taxi, lấy di động ra khởi động máy, liếc mắt nhìn đồng hồ, hiện tại đã một giờ sáng, di động vang lên liên tiếp mười mấy âm thanh, đều là những tin nhắn gửi tới, là Giang Ninh gửi, từ chín giờ tối đến tận giờ, hầu như cách nửa tiếng gửi một lần.

Thậm chí còn gọi cho anh, xem ra vẫn chưa đi rồi.

Tần Phi nhìn ra bên ngoài từng ánh đèn vụt qua trước mặt mình, sau một hồi, thở dài một hơi, gửi cho Giang Ninh một tin nhắn: Cậu đi đi.

45. Chương 45: Cường Hôn

Tin nhắn gửi đi vài giây, liền nhận được tin từ Giang Ninh: Anh ở đâu?

Tần Phi liếc mắt muốn tắt máy, tiếp đó lại nhận thêm một tin: Chúng ta nói chuyện, được không?

Tần Phi nhìn chăm chú vài chữ trên màn hình.

“Được không” là loại ngữ khí thương lượng, Giang Ninh rất ít khi sử dụng ngữ khí này.

Khóe miệng Tần Phi giương lên nụ cười lạnh, cuối cùng vẫn tắt di động đi, nhét vào trong túi tiền, toàn bộ thế giới yên tĩnh đi rất nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, anh vẫn ở khu chung cư Tây Trục, nhà cách công ty hơi xa một chút, đi làm không nhanh bằng trước đây, mỗi khi buổi sáng mở hội nghị là phải đi ra ngoài sớm, nhưng anh cảm thấy không đáng kể, ngược lại ban đêm anh cũng rất ít khi ngủ.

Chuyện ông ngoại xử lý gần xong rồi, di chúc cũng được công bố, sản nghiệp đứng trên danh nghĩa ông ngoại được phân đều cho Tần Phi cùng hai người dì, thậm chí ngay cả Vương Chí Đạt một xu cũng đều không có.

Chính vì vậy, cổ quyền Tần thị một lần nữa được phân phối, người Tần gia trừ bỏ Tần Phi, hai người dì cũng chiếm một phần, Tần Phi không phải là người nắm nhiều cổ đông nhất, hai người dì anh nắm giữ cổ phần nhiều hơn. Ông ngoại khi còn sống làm việc rất nề nếp, di sản phân phối tương đối đồng đều, tuy lão nhân gia chỉ có mình Tần Phi, nhưng Tần Phi chỉ là cháu ngoại, nhiều nhất cũng chỉ lấy được một phần ba di sản mà thôi.

Hai người dì của anh từ nhỏ đã xuất ngoại, Tần Phi chưa từng thấy mặt qua, không có quá nhiều cảm tình thâm hậu. Xử lý hậu sự ông ngoại xong, dì hai trở về Úc, còn lại dì út không có việc gì gấp nên ở lại, nói là muốn ở quốc nội lâu thêm một chút.

Mà chuyện Tiểu Cẩn bên kia, Giang Ninh liên hợp với những gia đình thợ mỏ gặp nạn chính thức trình đơn thư tố tụng, tòa án lập án thẩm tra xử lý, rất nhanh Tiểu Cẩn liền thu được lệnh truyền.

Tiểu Cẩn từ sau hôm đó không còn tới tìm Tần Phi, hai người không còn liên lạc nhau nữa.

Tần Phi đi làm về muộn không muốn trở về nhà, liền đi tìm Đại Xuân Tử uống rượu, hai người thất tình tụ lại cùng nhau, thường xuyên uống say chệnh choáng.

Hai người ngoài miệng không có gì phải giấu kín, đem chuyện vui đều nói hết ra, ngay cả lời hạ lưu cũng nói không chút ngượng mồm, nhưng kỳ thực trong lòng cả hai hiểu rõ, điều đó chỉ là lời nói mà thôi, mỗi khi nhắc đến Trần Đại Đầu định tìm hàng mới mẻ, ai cũng không muốn đi đến chỗ ấy, ngay cả uống rượu từ Tam Lí Truân chuyển sang quán bar ngoài biển, hai người không hề nghĩ tới cái tà quy chính lại dễ dàng như thế.

Từ ngày đó Giang Ninh gửi tin nhắn qua, Tần Phi tắt di động, vẫn chưa chịu mở máy, toàn bộ chuyện công tác đều giao cho trợ lý Trương giúp anh quản lý, những ngày qua đúng là yên tĩnh đi rất nhiều.

Có một ngày, trợ lý Trương nói với Tần Phi, Giang tiên sinh đến công ty, muốn gặp anh.

Lúc đó Tần Phi đang xem văn kiện, ánh mắt dừng trên giấy tờ vài giây, không ngừng đầu, “Nói tôi đang bận.” Ngữ khí bình đạm vô thường.

Trợ lý Trương đi ra cửa phản hồi với Giang Ninh, Tần Phi thì lại ngồi trên bàn làm việc ngây người đến nửa ngày, mãi đến khi trợ lý Trương lần thứ hai đi vào, anh mới vội vã thu hồi ánh mắt thất thần, tiếp tục xem tiến độ hạng mục.

Từ sau lần đó đến mấy ngày sau, cũng không còn thấy tin tức Giang Ninh nữa.

Thế nhưng Tần Phi có loại trực giác, anh khẳng định Giang Ninh còn ở trong chung cư nhà anh không chịu đi.

Chiều hôm đó, Tần Phi dẫn tổng giám đốc tiêu thụ đi ra ngoài đàm luận, thời điểm trở lại công ty vừa vặn đúng giờ tan sở, thư ký nhìn thấy Tần Phi trở về liền tiến lên báo cáo: “Tần tổng, trưa hôm nay cháu trai ngài có đến đây.”

“Cháu trai?” Tần Phi sửng sốt.

“Đúng vậy, một đứa bé trai mười một mười hai tuổi, nó nói mình tên là Tiểu Nham, là cháu trai ngài.”

“Nham Nham à, nó đâu rồi?”

“Tôi nói ngài không có ở trong công ty, cậu ấy nghe xong liền chuẩn bị đi, trước khi đi cậu ấy bảo rằng sẽ ở trong nhà ngài chờ ngài trở về.”

“Trong nhà.....” Tần Phi nhíu mày, Nham Nham chắc chỉ đi đến nhà chung cư ở Đông Tam Hoàn, khẳng định là qua bên đó rồi.

Thư ký nhìn thấy sắc mặt Tần Phi không tốt, nhanh chóng giải thích: “Lúc đó tôi có gọi điện cho ngài, cháu trai ngài nói không cần, cậu ấy nói mình sẽ đến nhà ngài, khi đến nơi sẽ gọi điện cho ngài, nói xong cũng đi mất.”

Tần Phi gật đầu, ra hiệu thư ký có thể đi ra ngoài, gần đây anh tương đối nghiêm túc, người tiếp xúc với anh cũng có chút khẩn trương.

Tần Phi ngồi xuống, do dự một lúc, vẫn cảm di động gọi đến điện thoại bàn nhà mình. Nếu như Nham Nham đi tới nhà mình, như vậy..... Có thể gặp được Giang Ninh đi. Nhớ tới quan hệ giữa Giang Ninh cùng Tiểu Cẩn, Tần Phi không yên lòng chút nào.

Điện thoại bàn trong nhà đã tám trăm năm nay không ai dùng đến, vốn chỉ là trang trí, cũng còn may số điện thoại năm đó vẫn còn lưu hành cho đến tận giờ, Tần Phi suy nghĩ một chút, đem dãy số này nhớ lại.

Điện thoại vang lên không tới ba tiếng liền có người bắt máy.

“Alô?” Âm thanh Giang Ninh bằng phẳng, cùng với trước đó không khác biệt bao nhiêu.

Tần Phi nghe trong loa, không nghĩ tới lần thứ hai nghe được tiếng nói của cậu, lại có thể bình tĩnh như

vậy.

Giang Ninh đợi chừng ba giây, một lần nữa mở miệng: “Là Tần Phi à? Nham Nham có lại đây, tâm tình nó không tốt cho lắm, chắc cùng với ba cãi nhau, buổi chiều tôi có ngồi cùng với nó hàn huyên tán gẫu, hiện tại nó đi đến thư phòng chơi laptop rồi.”

Giang Ninh như đã sớm ngờ tới mục đích mà anh gọi điện đến đây.

Tần Phi nhú nhú mày, còn chưa kịp nói, lại nghe Giang Ninh nói tiếp: “Anh đã tan sở chưa? Về nhà dùng cơm đi, tôi đã làm xong rồi.”

Tần Phi một lần nữa xác định bị Giang Ninh không chế nói chuyện khiến anh có cảm giác rất tệ, trầm giọng nói: “Nham Nham sao rồi?”

Giang Ninh lặng yên một chút, ngữ điệu từ từ xuống thấp: “Tôi với Tiểu Cẩn có ân oán, nhưng không đến nỗi phải trút giận lên một thằng bé, Tần Phi, ở trong mắt anh, tôi chính là loại người vô liêm sỉ này à?”

Tần Phi không trả lời vấn đề của cậu, “Tôi lập tức tới ngay.”

“Ừm,” Thanh âm Giang Ninh đột nhiên sung sướng khó có thể nắm bắt, “Tôi chờ anh trở về ăn cơm.”

Tần Phi không nói nữa, cúp máy cười lạnh, ăn cơm ư..... Người kia còn có tâm tình ăn cơm sao.

Từ công ty đi ra, Tần Phi không để tài xế đưa mình về, tự mình lái xe trở về chung cư Đông Tam Hoàn.

Đứng ở ngoài cửa, đang chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa lớn từ bên trong mở ra, như có người đã chờ đợi từ lâu.

“Trở về rồi?” Giang Ninh đứng ngay cửa, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, cặp mắt gắt gao nhìn chăm chú mặt Tần Phi, ánh mắt thâm thúy nhìn không ra tâm tình gì.

“Ừ.” Tần Phi đáp, “Nham Nham đâu?”

Giang Ninh nhìn anh, “Không dự định đi vào sao? Đây chính là nhà anh mà.”

Tần Phi vốn xác định muốn dẫn Nham Nham rời đi trước, chuyện anh cùng Giang Ninh nên chấm dứt sẽ tốt hơn, nhưng anh không muốn ở trước mặt Nham Nham đàm luận những chuyện này. Nhưng nghe được Giang Ninh nói như thế, anh nhất thời rất khó chịu, Giang Ninh nói cứ như chính mình vẫn luôn trốn tránh cậu, đệt, lão tử làm sao có thể trốn tránh, lão tử chẳng muốn nhìn thấy cậu nữa có được hay không!

Tần Phi trong lòng nghĩ như thế, sắc mặt trưng ra mấy phần ngạo khí như thường ngày, như đang nói “Tôi không có dự định đi vào nha” Nâng chân liền dự định bước đi.

Nhưng Giang Ninh liền chặn ngay ở cửa, đem toàn bộ không gian ngoài cửa che kín mít, hơn nữa hoàn toàn không có ý tứ tránh ra.

Tần Phi bước một bước nhỏ, không thể không dừng lại, nhú mày nhìn Giang Ninh, “Nếu là nhà tôi, sao cậu không nhường cho tôi vào nhỉ?”

Hiện tại hai người một ở trong cửa, một ở ngoài cửa, chỉ cách mười mấy centimet, Tần Phi vừa nói chuyện, hơi thở ẩm áp cứ quanh quẩn giữa hai người.

Lời anh vừa mới dứt xong, đột nhiên Giang Ninh bước về phía trước một bước, một tay đè eo Tần Phi, nặng nề hôn trên môi Tần Phi.

Trong nháy mắt nhịp tim Tần Phi đột nhiên ngưng hẳn, nhiệt độ quen thuộc cùng cảm xúc quen thuộc, khiến anh hoàn toàn không kịp đề phòng.

Giang Ninh luồn đầu lưỡi vào, ở trên môi Tần Phi quét một vòng, tiếp đó là tới trừng phạt, dùng hàm răng cắn môi dưới anh, sau đó liền buông anh ra, toàn bộ quá trình rất nhanh chóng, nhưng dư vị lưu lại khiến người khác không thể nào quên.

Tần Phi trừng mắt, hỏa khí từ mặt đất xông tới, mới vừa định hướng về Giang Ninh phát tác, liền nghe thấy bên trong nhà truyền đến âm thanh Nham Nham: “Tiểu thúc? Chú đã về rồi?”

Tần Phi đành phải đè xuống hỏa khí, điều chỉnh hô hấp một chút: “Ừ, Nham Nham à.”

Ánh mắt quay trở về, nhìn thấy sắc mặt Giang Ninh có mấy phần đắc ý, ý cười như có như không.

Ánh mắt Giang Ninh lấp lóe nhìn anh, nửa người tránh qua, “Vào đi, Nham Nham chờ anh cả một buổi trưa.” Nói cứ như là chính mình từ nãy giờ không có làm hành vi quấy rối vậy.

Tần Phi hung hăng liếc cậu một cái, đi vào trong nhà, Nham Nham từ trong thư phòng chạy ra, viền mắt đỏ chót, “Tiểu thúc.....”

Tần Phi xoa tóc nhóc, “Làm sao vậy? Lớn thế này rồi mà còn khóc à? Con với ba cãi nhau ư?”

Nham Nham gật đầu, rất là oan ức, “Mấy ngày nay không biết tâm tình ba vì cái gì không tốt, bắt con lại giáo huấn một trận!”

“Vì lẽ đó con giận hờn chạy đến đây?”

“Dạ.....” Nham Nham nhỏ giọng trả lời, giương mắt lên quan sát sắc mặt Tần Phi, vừa nhìn thấy Tần Phi nheo mắt lại, mau chóng chạy đến bên người Giang Ninh, như tìm tới chỗ dựa, “Tiểu thúc chú đừng có giáo huấn con, anh Giang Ninh có nói với con rồi, con trở về nhận lỗi với ba không phải là được rồi sao.”

Tần Phi có chút giật mình, không nghĩ tới Nham Nham cùng Giang Ninh thân mật đến như vậy, trước đây Nham Nham cũng lại đây chơi đùa mấy lần, mỗi lần đều cùng Giang Ninh chơi rất vui, anh cũng không hiểu Giang Ninh là người chán ngắt như vậy, sao lại đối với đứa bé thân thiết đến như thế.

Giang Ninh kéo tay Nham Nham, “Đi rửa tay, ăn cơm thôi.”

“Dạ được!” Nham Nham le lưỡi, đi từng bước nhỏ đến phòng toilet.

Đứa bé vừa đi, Giang Ninh nói với Tần Phi: “Đổi dép đi, quần áo đã được chuẩn bị kỹ càng xong, về đến nhà đừng nên mặc âu phục khi ăn cơm.”

Nói xong, liền đi đến phòng bếp hâm lại thức ăn.

Tần Phi đứng tại chỗ nửa ngày, nhìn Giang Ninh bộ dáng không có liên quan gì hết, trong lòng sinh ra lửa giận, nhưng lại không có cách nào phát tác ra, không thể làm gì khác hơn là đi đổi dép, gọi điện thoại cho Tiểu Cẩn nói Nham Nham không có chuyện gì, sau đó rửa tay ngồi ở trước bàn ăn cơm, thậm chí đến cả thay quần áo gì đó, anh tự động quên đi.

Một bàn này đều là những món ăn Tần Phi thích ăn, mỗi món ăn đều tinh xảo đa dạng, Nham Nham ngồi xuống liền cao hứng nói anh Giang nấu ăn rất ngon, nó nói nó không muốn đi, chỉ muốn ở lại đây mấy ngày.

Tần Phi vừa muốn sùng sộ lên từ chối, thì nhìn thấy Giang Ninh gấp một khối thức ăn đưa đến chén Nham Nham, ôn hòa nói: “Được mà, có điều trước tiên em phải về nhà nhận lỗi với ba, được ba đồng ý rồi hẵng quay lại đây ở sau.” Giọng nói kia cứ như là tri kỷ tâm sự với nhau vậy.

Tần Phi vừa thấy Giang Ninh như vậy, trong lòng liền mắng không hết, không sớm nhìn ra thằng nhóc chết tiệt này lại có cấp độ cao đến thế, ở dưới mí mắt lão tử lại dám mở đuôi sói to phe phẩy!

Ăn cơm xong, Giang Ninh đi rửa chén, Tần Phi ngồi trên ghế sofa cùng Nham Nham tán gẫu, kết quả tán gẫu chưa được mấy câu, Nham Nham liền nói mình muốn chơi game, nói cái gì mà hôm nay là ngày thứ sáu, buổi tối bang phái có PK thi đấu nó không thể vắng mặt được, khiến Tần Phi tức quá chùng.

Chờ Giang Ninh rửa chén xong, liền nói với Nham Nham, chơi game thì có thể, nhưng mười giờ nhất định phải đi ngủ, cũng không biết Giang Ninh dùng biện pháp gì, ngược lại Nham Nham thật sự thoải mái đồng ý.

Tần Phi chẳng muốn nhìn Giang Ninh ở trước mắt anh loanh quanh, cầm lấy gói thuốc lá lên trên sân thượng lầu hai hút thuốc.

Ngồi ở trên ghế, một điếu còn chưa kịp hút xong, Giang Ninh đẩy cửa sân thượng đi tới.

“Trời lạnh như thế, anh không mặc thêm áo khoác sao?” Giang Ninh lấy áo khoác bông ném tới trên đùi Tần Phi, ngồi vào bên người Tần Phi.

Hai người ngồi song song, giống như vô số buổi tối trước đây vậy.

Giang Ninh nắm lấy gói thuốc lá trên tay Tần Phi, rút ra một điếu, hút một ngụm thật sâu.

Thật lâu sau, hai người không ai mở miệng, mãi đến tận khi Giang Ninh hút xong điếu thuốc lá, mới chậm rãi nói: “Tần Phi, chắc là anh đã quên rồi, hoặc là anh không nhớ rõ, kỳ thực mười bốn năm về trước hai ta đã từng gặp mặt nhau.”

Hết chương 45

46. Chương 46: Chân Tướng

Tần Phi sửng sốt, quay mặt nhìn về phía Giang Ninh, “Cái gì?”

Giang Ninh thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn sao trời, trong thanh âm có chút khàn khàn, “Anh sớm đã không còn nhớ rõ rồi, thế nhưng tôi mãi mãi không quên, ngày đó thay đổi cả cuộc đời tôi.”

Câu này vừa nói xong, tâm Tần Phi “Lộp bộp” một chút, trong lòng cảm giác không tên đột ngột dâng lên.

Cậu, cuối cùng cũng nói ra sự thật rồi?

Giang Ninh hướng về phía sau nhích lại gần, thân thể nằm ngửa trên ghế, nhìn vào bầu trời đêm thăm thẳm.

“Năm ấy tôi sáu tuổi, từ nhỏ điều kiện sinh hoạt trong gia đình không tốt, ba mẹ cũng chỉ là nông dân phổ thông, sau đó công trường mỏ quặng muốn nhận người, ba tôi liền hưởng ứng lệnh triệu tập đi làm thợ mỏ, mẹ tôi cũng mang tôi theo ba đi vùng mỏ quặng ấy, ba tôi làm việc ở dưới giếng, mẹ tôi nấu cơm ở căng tin dành cho thợ mỏ. Tôi hiện tại vẫn còn nhớ rõ sinh hoạt thời đó rất cực khổ, chúng tôi lại ở trong phòng giản dị, mùa đông lạnh mùa hè nóng, có điều những điều này không phải là khó vượt qua được, những người thợ mỏ đào giếng mới là những người gian khổ cực nhọc nhất, làm liều lĩnh nguy hiểm đến tính mạng.”

Tần Phi không lên tiếng, an tĩnh ngồi nghe, anh nhìn thấy hai mắt Giang Ninh có ánh sáng lấp lánh, lộ ra nỗi thương cảm cùng kiên nghị.

“Ngày đó, là một ngày trời đầy mây, không trung sương mù mờ lung, ba tôi cùng những người thợ mỏ đào giếng khác trời vừa sáng liền lên ăn điểm tâm, ngày đó buổi sáng ăn chính là cháo trắng, bánh bao cùng cháo, mẹ tôi còn lén lút nhét trứng gà vào trong tay ba tôi, muốn cho ông có đủ sức lực làm việc, cơm nước xong xuôi, những thợ đào mỏ còn ngồi ở ngoài phòng hút thuốc, sau đó đốc công lại đây đốc thúc, bọn họ liền mang theo công cụ đi làm việc..... Buổi sáng ba tôi không ăn trứng gà kia, trước khi làm việc dúm vào trong tay tôi quả trứng gà, ông còn cười nói: Tiểu Ninh ăn nhiều một chút mới có thể cao lớn nha. Đó là kỷ ức cuối cùng mà tôi còn nhớ rõ về ba mình, một kỷ ức giản dị, mang theo ý cười ấm áp.”

“Sau đó.....” Giang Ninh nhắm mắt lại, trầm mặc hồi lâu, như đang cố gắng nhớ lại điều gì đó, khi mở mắt ra, trầm giọng nói, “Sau đó, đến tầm buổi trưa, mẹ tôi từ căng tin đem mấy món ăn hầm lại cất vào bên trong thùng lớn, chuẩn bị xách về hướng công trường, tôi ở phía sau mẹ chơi mấy cây gỗ nhỏ, sau đó, chợt nghe âm một tiếng, bên trong phòng nhỏ bị chấn động đến mức chén bát rơi xuống đầy đất, cả đất trời đều run rẩy theo..... Mẹ ôm lấy tôi không cho tôi chạy loạn, tôi nghe bên ngoài có tiếng la hét thảm thiết, có người gào: Nổ tung rồi, giếng sập chôn toàn bộ người phía dưới.”

Tay Tần Phi run lên, anh cảm giác được giờ khắc này trong lòng Giang Ninh tê lương cùng bi ai, cứ như đang trải nghiệm lại quá trình ba mình bị chôn sống ở công trường quặng mỏ.

Âm thanh Giang Ninh khẽ run, “Khi đó tôi còn rất nhỏ, bị dọa liền khóc, chỉ nhớ rõ hiện trường quặng mỏ một đồng hỗn loạn, mẹ ôm tôi ngồi co quắp dưới đất. Chuyện này trôi qua một quãng thời gian, tôi mới nghe người ta nói, lúc đó chủ nhân quặng mỏ là Thẩm Trung Hoa ngay cả đến hiện trường cũng không đi, chỉ phái vài người đi xem xét sự tình, nhìn thấy những người thợ mỏ chôn dưới đất quá sâu, cũng không lấy biện pháp cứu hộ gì, chỉ đào vài cái cho có tượng trưng, không đào được người liền từ bỏ.”

Bỗng nhiên Giang Ninh quay đầu, đối diện cùng Tần Phi, con người sáng long lanh nhìn chăm chú Tần Phi.

“Mười bốn người bị chôn ở trong giếng, lớn tuổi nhất là bốn mươi chín tuổi, ít nhất chỉ mới mười tám tuổi, không một ai còn sống sót, trong nháy mắt tôi cùng mẹ tôi biến thành cô nhi quả phụ. Mẹ tôi chưa từng đi học, chỉ làm nông mà thôi, bà nghe người ta nói, có oan tình gì thì hãy đi tìm lãnh đạo trong huyện giải oan, sự cố phát sinh hơn hai tháng sau bà mới dẫn tôi tìm tới bí thư huyện ủy, lúc đó là trời xế chiều, mẹ tôi dẫn tôi đến trước cửa lớn huyện ủy quỳ mãi không đứng lên, từ buổi chiều quỳ đến tối, nhưng cửa nhà bí thư đóng chặt, bên trong hoan ca nói cười, không có người mở cửa cho chúng tôi.”

Tần Phi sửng sốt.

Anh khó mà tin nổi nhìn Giang Ninh, muốn từ trong mắt Giang Ninh nhìn ra càng nhiều tâm tình càng tốt, nhưng mà, lúc này Giang Ninh lại dị thường trấn định, trong ánh mắt không một tia gợn sóng.

Thật lâu sau, Giang Ninh nói: “Tôi nghe thấy bên trong có người đùa giỡn, còn có người hát bài ca chúc mừng sinh nhật..... Sau đó tôi mới biết, đó là người nhà bí thư huyện ủy làm tiệc chúc mừng sinh nhật. Ngoài trời chợt đổ cơn mưa, mưa to tầm tã, đội xuống hai mẹ con tôi ướt sũng, người nhà bí thư huyện ủy

sau khi xong tiệc sinh nhật, bí thư đại nhân mới mở cửa ra. Mẹ tôi cầu cứu bí thư mong anh ta làm chủ, lấy lại công đạo, đem ông chủ quặng mỏ lòng dạ hiểm độc bắt lại. Nhưng anh đoán xem bí thư đại nhân nói cái gì? Hắn nói: Hai người đi đi.”

Bỗng nhiên Giang Ninh lạnh lùng nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy mỉa mai: “Hai người đi đi..... Đi đi..... Nói trấn tĩnh đến như vậy! Tàn Phi anh biết không, mẹ tôi bị bệnh cơ tim tắc nghẽn, từ nhà Tiểu Cẩn trở về thì bệnh tình phác tác! Lúc đó mẹ ngã xuống trước mặt tôi! Khi đó chuyện của ba tôi đã biến bà thành hình dạng không giống người, bà quá gầy..... Dùng tay che ngực. Chắc anh chưa từng thấy bệnh cơ tim tắc nghẽn khi phát bệnh sẽ có dáng vẻ gì đi? Tôi cho anh biết, mặt sẽ nhẵn nhúm lại, ngũ quan rúc vào một chỗ, đó là vẻ mặt thống khổ tột cùng! So với bất kỳ các bộ phim điện ảnh khủng bố nào còn đáng sợ hơn nhiều!”

Tàn Phi nhìn Giang Ninh, nói không ra lời.

Giang Ninh như vậy, là lần đầu tiên anh nhìn thấy, ánh mắt lạnh khốc, thậm chí có chút tàn nhẫn, đây gọi là ánh mắt chân chính đã gặp qua tử vong.

Tàn Phi từ trên ghế đứng lên, áo khoác bông trên người trượt xuống, anh lười chẳng muốn quần.

Hiện tại anh bức thiết muốn bình tĩnh lại tâm tình, thế nhưng cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt đối mặt với chân tướng, nhưng chân tướng so với anh tưởng tượng thật sự chênh lệch quá lớn.

Anh biết ba mẹ Giang Ninh bởi vì tai nạn khai thác mỏ quặng mà chết, nhưng anh không biết chính là, năm ấy Giang Ninh mới có 6 tuổi làm sao có thể đối mặt với những chuyện này.

Hơn nữa, mẹ cậu lại chết trước mắt.....

Lại qua một lúc lâu sau, Giang Ninh điều chỉnh tâm tình, liền nói: “Lúc đó tôi rất nhỏ, nhìn thấy mẹ phát bệnh không biết phải làm sao, chờ tôi phản ứng lại muốn đem mẹ đưa đến bệnh viện, bà đã..... Án tượng lần cuối tôi đối với bà, chỉ còn dư lại vẻ mặt thống khổ khi phát bệnh.....”

Tàn Phi xoay người nhìn Giang Ninh, trong lòng khó chịu muốn chết, lại cố tình không nói lời nào.

Lúc này Giang Ninh ngẩng mặt lên, nhìn Tàn Phi, hai mắt hơi nheo lại: “Ngày 26 tháng 6, Tàn Phi, ngày đó là sinh nhật anh đi.”

Đầu óc Tàn Phi nhất thời hỗn loạn, anh nhớ không sai, chính mình ở huyện Tấn Nham có trải qua một lần sinh nhật, khi đó anh ở chỗ Tiểu Cẩn, người ngoài chỉ biết anh là thân thích của Tiểu Cẩn, có điều Tiểu Cẩn đối xử với anh cực kỳ tốt, sinh nhật ngày đó còn tặng cho anh một chiếc bánh sinh nhật khổng lồ, còn ở nhà làm rất nhiều đồ ăn ngon.

Ngày đó Tiểu Cẩn chơi cùng với anh, chơi mệt rồi anh tính đi ngủ, sau đó nghe được âm thanh Tiểu Cẩn

mở cửa lớn đi ra ngoài, anh cũng đi theo tới cửa nhìn một chút, sau đó anh nhìn thấy Tiểu Cẩn cùng một người phụ nữ nói chuyện, bên người người phụ nữ kia còn dẫn theo một đứa bé!!!

Nhưng trời đã tối, mưa như trút nước, anh không thấy rõ mặt nữ nhân cùng đứa bé, chỉ khắc sâu ấn tượng duy nhất chính là đứa bé kia có đôi mắt đặc biệt đen bóng.

Tần Phi nhìn chăm chú đôi mắt Giang Ninh hồi lâu.

Đúng rồi, bọn họ đã từng gặp nhau, Giang Ninh đã sớm gặp anh!!!

Thật là buồn cười, nếu Giang Ninh không nói chuyện này, có đánh chết anh, anh cũng không nhớ ra được.

Tần Phi không nhớ rõ chuyện năm đó, khi đó anh cũng chỉ là tiểu tử choai choai, chưa trải qua thế giới xã hội, cũng rất ít suy nghĩ, thế nhưng, anh nhớ tới đoạn thời gian đó Tiểu Cẩn gặp áp lực rất lớn, thường xuyên mất tập trung, hơn nữa gầy đi rất nhiều.

Hiện tại cần thận suy nghĩ lại, thời đó Tiểu Cẩn đã bắt đầu bị bắt hít heroin, chỉ là chính mình không nhận ra được.

Tần Phi thở một hơi dài nhẹ nhõm, gió đêm rét buốt phả vào trên người anh, nhưng anh không rảnh bận tâm, bây giờ ở trước mặt anh, là quan hệ phức tạp khó giải giữa anh cùng Giang Ninh.

Yên lặng.

Yên lặng rất lâu.

Giang Ninh vẫn như cũ ngồi trên ghế, rút ra một điếu thuốc, yên lặng hút.

Tần Phi bóp trán, muốn mình tỉnh táo lại, nhưng những cảm xúc như phiên giang phúc hải, anh khó có thể khống chế.

Sau khi Giang Ninh hút xong ba điếu thuốc, Tần Phi gian nan nói: “Vì lẽ đó..... Giang Ninh..... Vì lẽ đó, vào hôm sinh nhật tôi, ngay ở trong xe, là cậu cố ý muốn cưỡng hiếp tôi ư?”

Sắc mặt Giang Ninh cứng ngắc, yên lặng dời tầm mắt đi, “Cái kia, là ngoài ý muốn.”

“Ha ha.....” Tần Phi vui vẻ, “Này đúng như trong truyền thuyết tạo hóa trêu ngươi à?”

“.....” Giang Ninh trầm mặc không nói.

“Bắt đầu từ thời điểm nào, cậu biết được thân phận anh trai tôi?” Tần Phi vây quanh hai tay, đối mặt Giang Ninh, sắc mặt nặng nề nói, “Vẫn là nên nói, vừa mới bắt đầu, cậu đối với tôi như xa như gần, chính là muốn câu dẫn tôi, sau đó nhân cơ hội từ chỗ tôi lấy được thông tin tin tức từ anh trai tôi?”

Giang Ninh cầm trong tay điều thuốc, ngưng mi nói: “Ban đầu tôi không biết thật, sau đó có một lần mời anh ăn một loại mì, nhìn thấy trong búp tiền anh có bức hình, sau đó lần đầu tiên đến nhà anh, lại nhìn thấy trong phòng ngủ của anh có bức hình Tiểu Cẩn chụp chung với anh, thuận miệng hỏi anh, anh liền nói cho tôi biết.”

“Đệt!” Tần Phi cạ lời, “Tôi đúng là thằng ngu, vội vàng đưa gián điệp vào trong nhà.”

Thần sắc trong mắt Giang Ninh tối xuống, “Tần Phi, không nói gạt anh, từ lúc tôi hiểu chuyện cho đến nay, vẫn ở trong bóng tối điều tra tin tức Tiểu Cẩn, thế nhưng thật sự tra rất khó, anh có biết vì sao tôi phải vào ban tin tức chuyên nghiệp không? Bởi vì tôi biết ở trong đài truyền hình có rất nhiều thông tin tư liệu về mỗ quặng, những tư liệu này có thể giúp tôi nhanh chóng tìm ra được chứng cứ năm đó.”

Tần Phi nhìn Giang Ninh, từng câu từng chữ nói: “Chính vì vậy, vì muốn tìm công đạo cho ba mẹ mình, nên cậu mới tìm tới những người phụ trách mỗ quặng năm xưa, vạch trần chân tướng, những điều này mới là mục đích thật sự, còn cái khác, đều là ngoài ý muốn đúng không?”

Giang Ninh nhìn thẳng anh thật lâu, trong ánh mắt kích động quang mang, đôi môi nhếch lên, nhưng không nói gì.

Tần Phi cười lạnh: “Tôi, cũng là ngoài ý muốn đi! Có lẽ ngay cả ngoài ý muốn còn không được tính.”

“Không phải.” Giang Ninh lập tức mở miệng, “Tần Phi, tôi không nghĩ tới.....”

“Dừng lại!” Tần Phi nhắc tay lên, ngăn lại lời nói từ cậu, “Đến đây là kết thúc rồi Giang Ninh, cậu mất đi thân nhân tôi có thể lý giải, cậu muốn lấy lại công đạo tôi cũng có thể lý giải, thế nhưng tôi có một việc muốn nói rõ cho cậu biết, Tiểu Cẩn là anh trai tôi, tôi không thể mặc kệ ảnh được, cho nên, tôi sẽ đứng đối lập trước mặt cậu, hơn nữa tuyệt đối không nhượng bộ!”

“Tần Phi.....” Giang Ninh nhú chặt lông mày muốn nói chuyện.

Nhưng Tần Phi không cho cậu cơ hội, hừ cười một tiếng: “Kỳ thực hai ta hiểu nhau rất rõ ràng, đều là nam nhân, làm phiền quá nhiều sẽ cảm thấy rất khó ở, nói thật, hơn nửa năm nay, tôi đã chán ghét cậu rồi.”

47. Chương 47: Mau Cút Đi

“Chán ghét.....” Giang Ninh lặp lại hai chữ này, như rơi vào trầm tư, qua vài giây sau, cậu chậm rãi từ trên ghế đứng lên, đứng đối diện Tần Phi, nhìn chăm chú Tần Phi, cười lạnh, “Anh chán ghét ư? Lúc này mới là bao lâu, anh liền chán ghét, tôi từ sáu tuổi cho đến hiện tại, mười bốn năm, mỗi ngày đều chìm trong nỗi thống khổ khi mất đi cha mẹ, Thẩm Trung Hoa và Tiểu Cẩn mang đến sự dày vò trong lòng tôi, tôi còn không chán ghét, sao anh có thể chán ghét cho được?!”

Tần Phi yên lặng dời ánh mắt đi, lời nói này là thật lòng, anh vẫn không muốn cùng Giang Ninh trở mặt, nhưng sự tình đã đến mức độ này, chân tướng đã rõ ràng, hai người bọn họ tuyệt đối không thể ở cùng nhau, Giang Ninh là người cả đời này anh dành tình cảm sâu đậm nhất, coi như hai người có đi đến điểm kết thúc, anh cũng hi vọng mình tỉnh táo xử lý, vì lẽ đó anh từ đầu đến cuối đều nhẫn nại, ép buộc chính mình không cần nổi giận.

Nhưng Tần Phi một hai lần lặng im đến thế, không ngừng kích phát cơn tức giận trong lòng Giang Ninh, bởi vì Giang Ninh quen thuộc Tần Phi hay dựa vào lí lẽ biện luận, không lưu lại đường sống cho kẻ khác, mà không phải là người trước mắt yên lặng trầm mặc suy nghĩ muốn chia tay trong hòa bình.

“Tần Phi!” Giang Ninh đưa tay nắm lấy cằm Tần Phi, đem mặt Tần Phi quay trở về, “Anh nghĩ muốn thoát khỏi tôi sao, không có cửa đó đâu!”

Nói xong câu đó, Giang Ninh chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, như có một loại cảm tình không quen thuộc, không chịu khống chế nhảy từ bụng lên đến đầu, cậu còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng chính mình muốn làm gì, thân thể liền tiến về phía trước, bước tới trước một bước hướng về Tần Phi ép sát, cúi đầu cắn vào đôi môi Tần Phi.

Tần Phi đột nhiên đẩy Giang Ninh ra, phòng tuyến nỗ lực xây dựng bên trong nháy mắt liền sụp đổ, lửa giận rốt cuộc không thể nào áp chế được, đồng thời liền bùng nổ.

“CMN cậu có tư cách gì ở trước mặt lão tử tinh tướng?!” Tần Phi vung ra một quyền, hướng đến bụng Giang Ninh đánh tới.

Có mấy lần anh cùng Giang Ninh đã từng đánh nhau, mỗi lần đều không chiếm được tiện nghi, tên ngốc Giang Ninh này bởi vì thường xuyên rèn luyện tennis, phản ứng nhanh nhẹn hơn nữa sức mạnh cũng lớn. Trong tình huống bình thường, anh một quyền vung tới, Giang Ninh nhất định sẽ né tránh.

Nhưng ngày hôm nay, Giang Ninh không né tránh.

Chỉ đứng trước mặt anh, chặt chẽ vững vàng nhận lấy cú đấm này, thân thể bị đánh lui về phía sau hai bước, eo chạm vào tay vịn của ghế.

Thân thể Giang Ninh lung lay hai lần, lúc này mới đứng vững, cậu nhú mày, nhìn về phía Tần Phi, “Cuối cùng cũng không kềm chế được? Chẳng lẽ không phải anh đang tinh tướng sao? Trong lòng hận tôi muốn chết, bề ngoài giả bộ làm ra vẻ không có gì!”

“Ai nói lão tử không có gì?” Tần Phi quát, “CMN tôi bị cậu trêu chọc đến thế này rồi, từ đầu tới đuôi bị cậu xoay vòng vòng, giống như kẻ ngốc ấy, lấy lòng cậu, quay đầu lại, bị người ta bán còn giúp kiếm tiền.”

Sắc mặt Giang Ninh trắng bệch, môi run rẩy mấy lần, nói năng có chút lộn xộn: “Là anh, là anh theo đuổi tôi, lúc trước tôi nói rồi, tránh xa tôi ra, ai bảo anh không nghe.....”

“Đúng! Đều do tôi, được chưa? Đáng lẽ tôi không nên trêu chọc Giang đại gia, cầu xin cậu mau chóng rút ngay! Lão tử không muốn mỗi ngày đều thấy cậu.”

“Đã quá trễ!” Lưng Giang Ninh thẳng tắp, hai con mắt đỏ chót, “Bây giờ nói những lời này, e rằng đã quá muộn.”

“Đã quá muộn! CMN nếu như tôi sớm một chút phát hiện trong lòng cậu có tính toán, tôi sẽ không cho cậu đem chứng cứ anh hai tuần ra ngoài!” Tần Phi trừng đỏ hai mắt, diên cuồng hét lên, “Ngày đó tôi từ Hàng Châu trở về, Thẩm Trung Hoa có gửi bưu phẩm chuyển phát nhanh đến cho tôi, đều bị cậu chụp lại làm bằng chứng trước tòa đi! Giang Ninh, CMN cậu làm việc sốt sắng lắm, giờ còn muốn tôi thế nào đây? Tôi bị cậu chơi cho đã rồi, gần như chuẩn bị tống anh hai vào tù, cậu còn không chịu buông tay? Hay là cậu muốn chính tai nghe được tôi thừa nhận chính mình quá ngu ngốc mới bằng lòng bỏ qua sao? Được thôi, cậu thắng, CMN tôi quá là ngu ngốc, nhìn nhầm người rồi!”

Sắc mặt Giang Ninh càng thêm tái nhợt, hai tay bên người nắm thành nắm đấm, ngực phập phồng lên xuống, gắt gao nhìn chằm chặp Tần Phi.

Tần Phi bực bội gỡ tóc, quay người đi, miệng hít vài hơi không khí lạnh lẽo mới coi như hơi tỉnh táo lại, “Cho dù cậu có quần lấy tôi thì cũng vô dụng thôi, anh tôi xác thực đã làm sai chuyện, ảnh đồng ý thừa nhận, cũng đồng ý phụ trách, đó là sự lựa chọn của chính ảnh, thế nhưng tôi là em trai ruột của ảnh sẽ không trơ mắt nhìn gia đình Nham Nham tan vỡ, dù cho có dùng toàn bộ sức lực, tôi cũng sẽ bảo vệ anh ấy.”

Đây là lần thứ hai xác định thái độ của chính mình.

Giang Ninh, cùng Tần Phi, hai người không chung một con đường!

Cậu cứ quần lấy tôi như thế, không phải là muốn mượn cơ hội hạn chế tôi giúp Tiểu Cẩn sao?

Thế nhưng Tiểu Cẩn là anh ruột anh, cho dù anh ấy có làm gì sai thì anh cũng phải giúp hắn, cậu quần lấy lão tử cũng vô dụng thôi!

Tần Phi nói xong những lời này, liền muốn tiêu sái rời đi, nhưng anh chưa kịp động, bỗng nhiên cảm giác được phía sau có người nhào tới. Lần này anh không kịp ra quyền, cả người bị Giang Ninh từ phía sau ôm lấy, cổ bị xoay lại, môi bị Giang Ninh hung hăng ngăn chặn, đầu lưỡi nóng bỏng liền vọt vào.

Tư thế này khiến Tần Phi như bị gông cùm xiềng xích đến chặt chẽ, ngay cả một khe hở cũng không lọt, chỉ có thể tùy ý để Giang Ninh ở trên môi anh gặm cắn.

Giang Ninh không hổ danh là cao thủ, hôn Tần Phi đến thở không ra hơi, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống dưới, lúc này mới vừa lòng mà rời đi đôi môi anh, nhưng cánh tay ôm bên hông Tần Phi cùng tay nắm lấy cằm Tần Phi lực đạo không giảm đi chút nào.

Giang Ninh dùng âm thanh tà ác khó có thể tưởng tượng nói bên tai Tần Phi: “Hóa ra anh nghĩ hiện tại tôi ở bên cạnh anh là bởi vì những việc này, ha ha, so với những lý do anh ngông cuồng phỏng đoán, tôi cũng muốn nói cho anh biết, tôi không chịu rời đi, là bởi vì tôi luyến tiếc không nỡ xa rời mùi vị trên người anh, Tần Phi, anh còn không biết thời điểm tôi chịch anh anh đạt cực khoái đến mức độ nào đi! Anh còn không biết khi nhìn anh ở dưới thân tôi lên đỉnh, anh có bao nhiêu vui vẻ đi?!”

Nói xong, Giang Ninh vươn đầu lưỡi, ở khóe miệng Tần Phi liếm láp, nghiêm túc thưởng thức nước miếng Tần Phi mới vừa chảy xuống.

“Đệt!” Tần phi thật sự chịu không nổi, nhục nhã ê chề không cách nào che dấu được!

Trong cơn giận dữ Tần Phi đôi mắt đỏ chót, quay đầu lại, hướng trên cổ Giang Ninh cắn một cái, cú cắn này tương đối tàn nhẫn, không hề nhẹ nhàng tí nào.

Trong nháy mắt, môi răng tràn ngập mùi máu tươi.

Giang Ninh bị đau, buông Tần Phi ra.

Tần Phi dùng mu bàn tay lau khóe miệng, nhắm mắt lại nhìn Giang Ninh che lại cổ, tiếp đó, hung hăng siết chặt nắm đấm, hướng Giang Ninh vung tới.

Giang Ninh nâng cánh tay chặn lại, hai người lao vào đánh nhau.

Nhưng mà, trong lúc bọn họ dây dưa công kích những điểm yếu hại lẫn nhau, cửa sân thượng bỗng nhiên vang lên một tiếng, thanh âm Nham Nham hoảng sợ truyền đến: “Tiểu thúc..... Anh Giang Ninh.....”

Hai người giơ lên nắm đấm trong nháy mắt liền ngừng lại, đồng thời hướng về cửa nhìn tới, chỉ thấy Nham Nham mặt khiếp sợ đứng ngoài cửa.

Tần Phi là người phản ứng trước, buông Giang Ninh, lúng túng thu hồi nắm đấm.

Giang Ninh không lên tiếng, quay đầu sang chỗ khác, đứng ở một bên sửa soạn lại quần áo.

“Nham Nham,” Tần Phi hướng về Nham Nham nở ra nụ cười khó coi, “Làm xong bài tập rồi à? Con về phòng trước đi, tiểu thúc cùng anh Giang Ninh có chút chuyện phải nói.”

Nham Nham nhìn Tần Phi, hơn nửa ngày mới cắn môi dưới nói: “Hai người mới vừa nói, ba con sẽ vào tù? Là thật sao?”

Tần Phi sửng sốt, không nghĩ tới Nham Nham đã đứng ngoài cửa rất lâu, vừa nãy anh cùng Giang Ninh nói chuyện đều đã nghe hết vào tai, như vậy vừa rồi Giang Ninh hôn anh, nói ra những lời khó nghe, khẳng định cũng bị nhìn được, nghe thấy.....

Tần Phi quay mặt lại hung hăng trừng Giang Ninh, Giang Ninh nhú mày đứng ở bên kia như đang trầm tư điều gì đó, hai dấu răng trên cổ máu chảy đầm đìa.

“Nham Nham, khi bọn chú cãi nhau, không biết lựa lời mà nói, con đừng tưởng là thiệt.” Tần Phi khó khăn giải thích.

Nham Nham không ngừng lắc đầu: “Nói dối! Con không phải là đứa con nít, con hiểu hết chuyện rồi! Mấy ngày trước ba con có nói với con, nếu như có một ngày ba không còn ở bên cạnh chăm sóc cho con, con phải tự lập chăm sóc chính mình, ba không có gạt con! Các người mới là gạt con.”

Tần Phi đau đầu, Nham Nham mười một tuổi, không phải là đứa nhỏ có thể dễ dàng lừa gạt.

“Đó là do ba con chuẩn bị đưa con đi xuất ngoại du học, cho nên mới nói như vậy.”

“Con không tin!” Nham Nham sột ruột liền khóc, “Ba không đưa con đi xuất ngoại, mẹ đã bỏ con rồi, không lẽ ba lại bỏ con lại sao?!”

Tần Phi gằm nhẹ nói: “Khóc cái gì?! Có còn là nam tử hán không?! Đã lớn như vậy rồi còn không nhẽo khóc sụt sùi như con gái!”

Nham Nham ghen lại miễn cưỡng nhịn xuống, con mắt nhắm lại một chỗ, “Tiểu thúc, con muốn về nhà, tìm ba.”

Tần Phi bất đắc dĩ đỡ trán, trước tình huống này, cũng chỉ đành đưa Nham Nham trở về nhà.

Anh ôm lấy bả vai Nham Nham, “Đi thôi, chú đưa con trở về.” Không muốn nhìn Giang Ninh, hai chú cháu liền đi xuống lầu.

Giang Ninh ngơ ngác nhìn hai người rời đi, trong đầu rất hỗn loạn, vừa nãy khi thấy Nham Nham khóc, khiến cậu nghĩ tới chính mình khi còn bé mất đi ba mẹ lực bất tòng tâm cùng hoang mang như thế nào.

Nhớ lại điều đó, bất kể là chính mình, hay là Tần Phi, Tiểu Cẩn, Nham Nham, không một người nào có hoàn cảnh gia đình sung túc cả.

Tần Phi dẫn Nham Nham xuống lầu thay đồ, Nham Nham vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong phòng khách điện thoại bàn vang lên, Tần Phi bắt máy, là Tiểu Cẩn gọi tới, Tiểu Cẩn nói lập tức sẽ kêu tài xế tới đón Nham Nham, dặn Tần Phi không đưa về lúc trời đã tối khuya.

Tần Phi đáp ứng, liền cúp máy, phía sau truyền đến âm thanh Giang Ninh: “Tôi có gọi cho Tiểu Cẩn, đã trễ thế này rồi, tâm tình anh lại không ổn định, không thích hợp lái xe.”

Tần Phi không quay đầu lại, chỉ nói một cách lạnh lùng: “Cậu biến ngay lập tức, tâm tình tôi liền ổn định ngay.”

Giang Ninh ngoài ý muốn không tranh cãi nữa.

Tần Phi hừ nói: “Lúc này cậu phải nên thỏa mãn mới đúng, nhìn thấy Nham Nham biến thành giống như cậu không cha không mẹ yêu thương, mục đích của cậu đã đạt thành!”

Sắc mặt Giang Ninh rất khó coi, nhưng không nói gì thêm, ngồi trên ghế sofa thất thần.

Hai mươi phút sau, Tiểu Cẩn phái người đến đây, đem Nham Nham dẫn đi, trong phòng chỉ còn lại Tần Phi cùng Giang Ninh.

Vốn không gian chỉ còn lại hai người, phải nên tính sổ mới đúng, nhưng vào lúc này, bọn họ đều quá mệt mỏi, lười nói chuyện, hai người ngồi cách xa hai đầu ghế sofa, yên lặng hút thuốc.

Tần Phi hút xong một gói, cảm thấy hút đủ rồi, đầu choáng váng, liền đi tắm rửa sạch sẽ, tiến vào trong phòng ngủ.

Đã nhiều ngày trôi qua không ngủ trên giường này, mới nằm ở phía trên, mùi Giang Ninh xông vào mũi anh.

Tần Phi bực bội, lấy chăn kéo xuống đất, sau đó mở tủ quần áo ra lấy thêm một bộ chăn trải lên.

Thật lâu sau, anh nghe được tiếng Giang Ninh đi vào phòng ngủ, nhìn mình chăm chú hồi lâu, sau đó nhặt chăn trên mặt đất lên, ôm chăn đi đến ghế sofa ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tần Phi rời giường, tiến vào mũi chính là mùi hương điểm tâm cháo trắng, vừa ra phòng ngủ, nhìn thấy Giang Ninh ở trong phòng bếp làm bữa sáng.

Tần Phi không nghĩ tới hai người đã náo loạn cả một buổi, Giang Ninh còn không chịu đi, trước đây người này rất là thanh cao, kiên quyết không chịu nổi cho dù chỉ là chút ít sỉ nhục, nhưng hiện tại, Tần Phi đối với cậu mắng cũng có đánh cũng làm, đã như vậy, cậu vẫn không đi.

Tâm Tần Phi nghĩ, tao đây không tin, đây là nhà của tao, còn đuổi không được mày?

Anh cầm di động lên, vừa định gọi cho trợ lý Trương, bảo tiểu Trương báo cảnh sát, ngay lập tức nhìn thấy Giang Ninh bưng điểm tâm đi tới trước bàn ăn, đặt cháo ăn sáng xuống, trên mặt tĩnh lặng, “Tần Phi, lại đây ăn điểm tâm đi, ăn xong rồi..... Tôi liền đi ngay.”

48. Chương 48: Nhìn Trộm

Giang Ninh thấy Tần Phi lo lắng đứng yên bất động, an vị đến trước bàn ăn, múc cháo vào trong chén, chính mình uống một hớp làm mẫu, “Sao vậy? Lẽ nào sợ tôi hạ độc anh ư?”

Tần Phi vừa nhìn dáng vẻ Giang Ninh, trong thâm tâm nói: Nó nói đúng, lão tử sợ cậu hạ độc.

Hiện tại anh cảm thấy Giang Ninh chính là kẻ điên, không chừng lại dùng ám chiêu gì tới hại anh! Đột nhiên móc ra một chai axit sunfuric gọi vào người anh là điều có thể chắc chắn!

Tần Phi trước tiên đi đến phòng tắm, rửa mặt xong xuôi, ngồi vào trước bàn ăn cơm.

Giang Ninh nấu chính là cháo thịt nạc kèm với trứng muối, còn thêm mấy phần ăn sáng nữa, mùi vị rất ngon.

Hai người ngồi đối diện nhau yên lặng ăn điểm tâm, trong lúc nhất thời không ai nói với ai một tiếng nào.

Giang Ninh ăn xong trước, liền ngồi ở chỗ đó nhìn chằm chằm không chớp mắt nhìn Tần Phi ăn, nhìn đến nửa ngày bỗng nhiên nói: “Sau này uống rượu ít thôi, những quán bar kia nên ít đi sẽ tốt hơn, nếu dư thời gian không bằng về nhà cố gắng ngủ một giấc. Bữa sáng cùng cơm chiều có thể kêu osin tới giúp anh làm, dạ dày anh không tốt, đừng nên ăn bên ngoài, buổi sáng uống nhiều cháo một chút.”

Giang Ninh nói những lời này đặc biệt tự nhiên, nghe vào giống như là vợ hiền lại nhai bên tai chồng không biết yêu quý bản thân.

Tần Phi đặt chén xuống, cực kỳ khó chịu nhìn Giang Ninh. Giang Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, còn nói đông nói dài nói không ngừng nghỉ, nội dung đơn giản chỉ là căn dặn Tần Phi buổi tối trước khi ngủ nhớ đóng kỹ cửa sổ, mùa đông ít đi lên trên sân thượng hút thuốc vãn...vãn...

Tần Phi nghe được phiền cả tai, anh không biết thời điểm nào Giang Ninh lại tiếc rẻ ngôn ngữ từ cao lãnh chỉ hoa biến thành bảo mẫu lễ mễ, bực mình thấp giọng mắng: “CMN cậu nói xong chưa?”

Lúc này Giang Ninh mới ngậm miệng, đôi mắt rũ xuống, đứng thẳng lên, đi tới sofa cầm lấy túi ba lô, xem ra bên trong chứa nhu yếu phẩm của cậu, cũng không biết tiểu tử này từ thời điểm nào đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Giang Ninh quay mặt, nhìn Tần Phi thật sâu, mở miệng nói: “Hẹn gặp lại.”

Nói xong, từ trong túi tiền móc ra chìa khóa phòng, đặt trên khay trà, nhanh chân hướng về phía cửa, mở cửa, nửa giây không dừng lại liền đi ra ngoài.

Tần Phi ngồi ở trước bàn ăn nhìn Giang Ninh rời đi, sững sốt hồi lâu, trong lòng nhất thời còn có chút khó chịu.

Có điều anh rất nhanh tự an ủi mình, ngược lại sớm muộn gì cũng sẽ đến, Giang Ninh đối với anh làm ra bao nhiêu chuyện nham hiểm, nếu như anh để Giang Ninh ở bên người, đó chính là quá sức ngu ngốc.

Có một số việc, khi đã nghĩ thông suốt rồi, tiếp thu không còn là chuyện quá khó khăn, không phải chỉ là một nam nhân à, không phải lớn lên có chút xinh đẹp thôi sao, đâu phải là khó tìm? Lại nói cũ không đi mới không tới, hơn nữa năm nay anh chưa thay đổi bạn tình, đây đặc biệt phá lệ rồi. Khi Giang Ninh đi, anh có thể tìm thêm nhiều mặt hàng xinh đẹp khác, hơn nữa anh còn có thể đặt người ta xuống dưới thân, lúc trước ở cùng Giang Ninh anh không có cách nào làm top, chỉ cần qua mấy ngày thôi, anh sẽ trở lại làm top uy vũ hùng tráng!

Có điều nói thì nói như vậy, không đến mấy ngày Tần Phi liền cảm thấy cô đơn, thế là anh lại bắt đầu hẹn Đại Xuân Tử cùng nhau đi đến quán bar uống rượu, suy nghĩ không chừng lại đó có thể tìm được mặt hàng tốt.

Nhưng mỗi lần gọi điện thoại nói chuyện với Đại Xuân Tử xong, anh không biết mình bị làm sao nữa, nhớ tới lời Giang Ninh nói trước khi đi bảo anh uống ít rượu thôi, vừa nghĩ tới lúc Giang Ninh nói chuyện âm thanh đậm nhạt lại mang vẻ ưu thương, ngay cả tâm tình uống rượu tìm hàng ngon cũng không nâng nổi.

Buổi tối tiến vào quán bar, dáng vẻ anh không hứng thú cho lắm, Đại Xuân Tử vừa nhìn anh như vậy, không nhận được đem lời tổn thương anh, Tần Phi thấy phiền, đành về nhà thật sớm để đi ngủ.

Chỉ là vừa về tới nhà, anh liền không nhận được bắt đầu nhớ tới Giang Ninh, nhìn vật dụng trong nhà, trang trí, mỗi một góc đều có bóng dáng Giang Ninh, thế là anh càng thêm phiền, cảm thấy không thể ngủ ngon được.

CMN đang muốn tra tấn mình đây mà!

Mà một bên khác tình huống Giang Ninh cũng chẳng tốt đẹp gì. Rời khỏi nhà Tần Phi, Giang Ninh trở lại ký túc xá ở, nhưng ở không được mấy ngày, cậu không thể nào thích ứng hoàn cảnh trong phòng ngủ mình.

Trong phòng ngủ còn có ba nam sinh trong độ tuổi thanh xuân nảy mầm, cứ mỗi một ngày, mỗi khi tắt đèn liền bắt đầu thảo luận các nữ sinh trong trường học, em gái nào có ngực khủng nhất, chỉ cần một tay có thể nắm bóp; Em gái nào có vòng eo tinh tế, giống như cành liễu trong gió; Em gái nào có hông to, rất thích hợp làm từ phía sau..... Càng tán gẫu càng hạ lưu.

Giang Ninh nghe được tâm viên ý mã, trong đầu không có cách nào ức chế hiện lên cảnh Tần Phi vểnh hông, còn làm phía sau Tần Phi cảm giác rất thoải mái.

Giang Ninh trăm triệu lần không thể tưởng tượng được, chỉ vài lời nói trong ký túc xá đã khiến cậu cương lên.

Ngày hôm sau những người bạn học đều đã lên lớp, chỉ còn lại một mình cậu ở lại trong ký túc xá, lấy ra laptop, mở ổ cứng bên trong có đoạn video. Những video này đều do cậu tỉ mỉ biên tập lại khá tốt, tùy tiện mở ra một cái, gắn tai nghe lên, nhìn chăm chú vào màn hình.

Lần đầu tiên trong đời, Giang Ninh đem bàn tay tiến vào trong quần, sờ một hồi, dùng hai tay an ủi chính mình.

Trên màn ảnh, Tần Phi nằm ngửa trên giường, hai chân bị tách ra, miệng hơi giương, trên người phát sinh tiếng va chạm, tiếng rên rỉ như tiếng mèo ngâm lên, nước bọt trong suốt không cách nào khống chế từ khoe miệng chảy xuống.....

Trong đầu Giang Ninh không ngừng quay cuồng đặt Tần Phi ở dưới thân, ở trong thân thể Tần Phi liên tục công thành đoạt đất, tốc độ trên tay càng lúc càng nhanh, cuối cùng, cổ họng gào nhẹ, chất lỏng nóng rục bắn ra ngoài.

Giang Ninh mệt mỏi ngửa ra sau, tựa trên tường. Duy nhất vẫn không đủ chính là, video độ nét không được cao, không cách nào thấy rõ khi làm tình với Tần Phi, có điều nhiệt độ của Tần Phi lại khiến cậu luôn luôn nhớ kỹ.

Video cắt nối biên tập có đến hơn mấy chục cái, có video hai người vừa vào cửa không thể chờ đợi được nữa ôm cùng nhau, làm điên cuồng ngay tại cửa phòng; Có cái làm ngay tại phòng khách trên ghế sofa; Còn có cái làm ngay tại phòng ngủ trên chiếc giường big size. Bởi vì camera đặt ngay góc độ xảo diệu, hầu như mỗi video đều quay ngay chính diện Tần Phi hoặc bóng lưng trơn bóng, mà Giang Ninh đè trên người Tần Phi từ đầu đến cuối không hề lộ mặt.

Giang Ninh nhìn trên màn hình chính mình cùng Tần Phi tứ chi quấn quýt, dần dần rơi vào trầm tư.....

Bầu không khí trong phòng ngủ thật sự không thể chịu đựng nổi, 80% đề tài của những bạn cùng phòng là đang thảo luận về các nữ sinh trong trường, Giang Ninh càng nghe càng thấy phiền lòng, đang cân nhắc

đến việc dời ra ngoài ở.

Cậu nói đến chuyện thuê phòng ở ngoài cho Bạch Soái nghe, Bạch Soái vỗ đùi cái đét: “Cậu cần gì phải thuê nhà, đến ở ngay nhà mình là được rồi! Mình cùng Bạch Băng cũng là người đi thuê đây, cậu cứ chuyển tới đây đi!”

Giang Ninh suy nghĩ, “Chính là.....”

“Còn chính là gì nữa!” Bạch Soái thẳng tính, vội vàng nói, “Mình cùng Bạch Băng ở chung một phòng, cậu đơn độc ở một phòng, hôm nay mình sẽ giúp cậu chuyển nhà!”

Hai anh em Bạch Soái khi đi đến Bắc Kinh, vì muốn lo cho việc học hành của Bạch Băng, Giang Ninh liền giúp thuê nhà cho hai người, Bạch Soái cảm thấy nếu mình mời Giang Ninh qua ở quả là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Giang Ninh không chịu nổi sự nhiệt tình từ Bạch Soái, xác thực mình cũng không muốn ở lại ký túc xá, ngay trong ngày liền thu dọn đồ đạc chuyển tới phòng cho thuê gần phụ cận trường học.

Giang Ninh dời vào ở ngay tại gian phòng lúc trước Bạch Soái ở, Bạch Soái cùng Bạch Băng ở chung một phòng.

Bạch Băng gần đây thu liễm đi rất nhiều, bị anh cậu quản thúc, không dám trắng trợn đi ra ngoài quấy rầy đàn ông, thế nhưng anh cậu cũng không nhàn rỗi.

Đừng xem Bạch Soái bề ngoài thô ráp, nhưng kỳ thực lại là nam nhân rất tinh tế, hết thấy chuyện trong nhà đều xử lý gọn gàng sạch sẽ.

Bạch Soái đối với Giang Ninh luôn tỏ thái độ cảm kích, lấy điều kiện của cậu không có tư cách lên đại học, ba ngồi tù, mẹ chạy theo người khác, hai anh em họ rơi vào cảnh sinh hoạt khổ khó.

Có một ngày, Giang Ninh cùng ba cậu chủ động tìm tới cửa, nói muốn giúp đỡ cậu việc học, còn đem hai anh em bọn họ mang tới Bắc Kinh, chuyện này đối với Bạch Soái mà nói, quả thực chính là trên trời rơi xuống đĩa bánh ngọt. Nếu như không có Giang Ninh, làm sao lại có hai anh em hiện tại như ngày hôm nay.

Bạch Soái phát hiện gần đây Giang Ninh có biến hóa rất lớn, nhưng cậu hiểu rõ Giang Ninh, Giang Ninh mỗi lần có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, rất ít nói với người khác. Cậu cũng hi vọng Giang Ninh có thể đến nơi này ở trong thời gian ngắn, khuyên bảo Giang Ninh, dù sao ở trong lòng cậu cũng xem Giang Ninh là anh em.

Nhưng sự thật là, Giang Ninh sau khi dời vào đây, đa số thời gian đều trốn ở trong phòng, cũng không biết cậu đang làm cái gì.

Giang Ninh đang làm cái gì?

Chính Giang Ninh cũng không thể tin được, cậu sẽ làm loại chuyện này.

Hầu như mỗi buổi tối, cậu đều ngồi trước laptop, nhìn chăm chú vào màn hình, chờ Tần Phi về nhà.

Khoảng thời gian ở trong nhà Tần Phi, Giang Ninh lén lút lắp đặt mấy cái camera trong phòng, các trang thiết bị này là cậu nhờ một người anh em trong quân đội hỗ trợ, thông qua một trang web nước ngoài làm hội viên bảo mật, có thể nhìn thấy hình ảnh sinh hoạt bên trong nhà.

Lúc đầu lắp đặt camera, Giang Ninh chủ yếu quay một ít video chuyện phòng the của Tần Phi, nếu như không tìm ra được chứng cứ từ Tiểu Cẩn, cậu sẽ đem mấy video này đến chỗ Tiểu Cẩn đàm phán.

Còn hiện tại là..... Không cần phải làm thế nữa. Sự tình tiến triển so với những kế hoạch cậu đề ra thuận lợi hơn rất nhiều, cậu đã nắm lấy đầy đủ chứng cứ đem Thẩm Trung Hoa cùng Tiểu Cẩn đưa vào tù.

Dựa theo tác phong làm việc của Giang Ninh, camera đã mất đi tác dụng, nên sớm thu hồi lại, nhưng mà, cậu cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào nữa, lại không muốn thu hồi vật lại, tối thiểu cậu còn có thể thông qua những thứ này để thực thi quản chế, nhìn thấy dáng vẻ Tần Phi, nhìn thấy sinh hoạt Tần Phi.

Đến bây giờ, cậu chỉ có thể thông qua hình thức này để nhìn thấy Tần Phi.

Cậu phát hiện gần đây Tần Phi về nhà rất muộn, đều là mười giờ tối mới trở về, về đến nhà ngồi trên ghế sofa, ngồi hồi lâu mới đi đến phòng tắm tắm rửa.

Rất nhiều lúc, Tần Phi ngồi trong phòng khách, đèn không bật, chỉ ngồi như thế, Giang Ninh ngồi trước màn hình laptop, cũng ngồi yên tĩnh, giống như hai người thông qua phương thức ngồi cùng một chỗ với nhau.

Khả năng là do sống một mình, Tần Phi tắm xong bước ra không bận gì cả, thân thể trần truồng ở trong phòng ngủ đi tới đi lui.

Giang Ninh có chút tham lam nhìn thân thể Tần Phi, lòng ngực trắng nõn, bắp đùi cùng cẳng chân thon dài thẳng tắp, có bốn khối cơ bụng, còn có cả một chùm lông đen rậm rạp, rũ xuống che đi khối cơ thịt mềm mại ấy.

Có vài lần, Giang Ninh nhìn thân thể Tần Phi, dùng tay vuốt dương vật nóng bỏng của mình.

Giang Ninh có cảm giác như mình không quen biết cơ thể này, đây là làm sao vậy? Từ khi nào cậu lại sản sinh ra tâm lý hắc ám thích nhìn trộm như thế?

Biết rõ như thế là không đúng, nhưng cậu không có cách nào khống chế, hầu như mỗi buổi tối đều ngồi trước laptop nhìn chăm chú vào màn hình, ma xui quỷ khiến chờ Tần Phi trở về.

Chỉ cách màn hình nhìn Tần Phi, nội tâm cậu càng ngày càng khát vọng lần thứ hai đến gần Tần Phi, cái ý niệm này hành hạ cậu như muốn phát điên lên.

49. Chương 49: Tần Đại Thiếu Muốn Vụng Trộm

Giang Ninh đến ở cùng anh em nhà họ Bạch, Bạch Soái không coi cậu như người ngoài, chăm sóc sinh hoạt có thể nói là tỉ mỉ chu đáo. Trước đây ở cùng một chỗ với Tần Phi, đều là Giang Ninh nấu cơm quét dọn, hiện tại ở cùng với anh em nhà họ Bạch, những công việc thủ công này đều do Bạch Soái làm.

Bạch Soái từ khi tiến vào câu lạc bộ tennis dưới danh nghĩa Tần Phi, có cơ hội nhận được một số giải thi đấu, cũng coi như là có thu nhập, điều này làm cậu sướng phát rồ, thường xuyên lôi kéo Giang Ninh nói rằng câu lạc bộ kia nó tốt đẹp biết là bao nhiêu.

Đa số thời điểm Bạch Soái đều rất vô tư, Giang Ninh chưa từng nói với cậu câu lạc bộ kia là sản nghiệp nằm trong tay Tần Phi, cậu ở trong câu lạc bộ một lòng vui đầu thi đấu huấn luyện, vì lẽ đó đến hiện tại cậu vẫn không biết ông chủ của câu lạc bộ này là ai.

Giang Ninh chẳng muốn cùng Bạch Soái giải thích, thời điểm nghe Bạch Soái nói việc này cũng chỉ gật gù qua loa, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ đến Tần Phi, lẽ ra sự tình tiến triển đến tình huống hiện tại, Tần Phi sớm nên đem Bạch Soái loại đi, thế nhưng Tần Phi không có tìm đến Bạch Soái gây phiền phức.

Giang Ninh không tự chủ nhớ tới lúc trước, bởi vì chuyện của Bạch Soái cùng Tần Phi náo loạn một thời, chỉ sợ Tần Phi lại làm khó dễ Bạch Soái, hồi đó Tần Phi còn nói qua sẽ không dùng Bạch Soái đến áp chế cậu.

Tần Phi là một người ngạo khí, anh đã nói như vậy chắc chắn sẽ không đổi ý, thế cho nên lần này anh sẽ không động đến Bạch Soái.

So sánh như thế, Giang Ninh cảm giác mình chính là tiểu nhân, khi sư tập chứng cứ Tiểu Cẩn cùng Thẩm Trung Hoa, cậu lợi dụng triệt để Tần Phi từ đầu đến đuôi.

Nhưng là..... Giang Ninh nhú chặt lông mày, chưa xót nghĩ, nhưng cậu làm gì còn biện pháp nào đâu?!

Qua hai tuần lễ sau, lệnh tòa án triệu tập xuống, vụ án tai nạn mỏ quặng một tháng sau sẽ xử lý, Thẩm Trung Hoa đã bị bắt giữ.

Đối mặt với hết thảy những bố cục do chính mình tự tay bố trí cuối cùng cũng gặt hái được thành quả,

trong lòng Giang Ninh ngược lại không có nhẹ nhàng như trước kia nữa.

Bắt đầu từ đó cả đêm cậu ngủ không yên giấc, nằm ở trên giường trần trọc trở mình, sau đó ngồi dậy bật laptop lên, một lần lại một lần theo dõi Tần Phi, hoặc là xem video chính mình cùng Tần Phi làm tình, sau đó là một hồi sốc lợ.

Giang Ninh nghĩ mình có phải bị tẩu hỏa nhập ma rồi không? Cứ giống như những nhân sĩ vô lâm có tâm tư theo đuổi tuyệt thế thần công, ở thời khắc cuối cùng nắm được bí kíp thần công, thường thường sẽ đánh mất tâm trí mà điên loạn lên.

Chiều hôm đó, Giang Ninh nằm trên giường ngủ trưa, ngủ thẳng đến tận ba giờ chiều mới tỉnh lại, lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, Bạch Soái cùng em trai cậu đều đã đi ra ngoài.

Cậu mới vừa ngồi dậy, cảm giác trống vắng không tên liền ập đến. Nếu là trước đây, thời gian này cậu sẽ đi đến đài truyền hình thực tập, hoặc là đi đến trường học chơi tennis, hay là đi dạo chợ mua thức ăn chuẩn bị bữa tối, nhưng hiện tại, cậu không có việc gì để làm, chỉ có thể theo thói quen lấy ra laptop, nhìn những cái không nên xem.

Mơ màng trôi qua hơn một giờ, Giang Ninh mới đi tắm rửa.

Chờ cậu tắm xong đi ra, vừa đi vào phòng, nhìn thấy Bạch Băng ở trong phòng của anh.

Bạch Băng nghe được động tĩnh Giang Ninh đi ra, vội vàng nhanh như chớp, đứng ở giữa phòng, vẻ mặt có chút lúng túng cùng hoang mang.

“Giang, anh Giang Ninh.....” Bạch Băng nhẹ giọng kêu một câu, trong thanh âm rất không tự nhiên.

Giang Ninh gật đầu: “Ừ, sao em lại ở chỗ này?” Ánh mắt chậm rãi hướng bên cạnh bàn sách liếc nhìn, cậu đặt laptop ngay trên bàn sách, trên màn hình biểu thị trạng thái cần nhập password.

Nếu như cậu nhớ không lầm, vừa nãy trước khi tắm rửa, cậu thấy trong nhà không có ai, liền đặt laptop xuống rồi đi tắm, không có khóa cửa phòng lại.

Bạch Băng liền vội vàng nói: “Em, em vào lấy hai đĩa CD, em thấy cửa phòng có mở, còn tưởng rằng anh ở đây.” Nói xong, cậu quơ quơ đĩa CD trên tay, lại chỉ trên giá sách bàn sách, trên giá sách có một loạt đĩa CD.

“Ừ.” Giang Ninh không nhiều lời, xoay người ngồi vào trên giường.

Bạch Băng nhìn sắc mặt Giang Ninh một chút, “Cái kia..... Cái kia..... Vậy em đi ra ngoài đây.”

Nhìn thấy Giang Ninh gật đầu, cậu nhanh chóng từ trong phòng đi ra.

Bạch Băng rời đi, Giang Ninh im lặng không lên tiếng mở laptop, kiểm tra một lượt, không thấy cái gì bất thường, không tìm thấy dấu vết CD, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Băng trở lại phòng mình cùng anh hai, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, cậu có chút lo sợ Giang Ninh, bình thường Giang Ninh rất ít biểu lộ nét mặt, anh hai luôn nói Giang Ninh là ân nhân của chúng ta, thế nhưng Bạch Băng cảm thấy căn bản Giang Ninh không hề giống như bề ngoài nhìn đơn giản như vậy.

Cậu nhớ tới vừa nãy nhìn thấy trong laptop Giang Ninh có đồ vật, một lần nữa khiếp sợ không thôi.

Giang Ninh nhìn qua lạnh lùng như thế, không nghĩ tới sau lưng lại xem G.V!!! Hơn nữa cái người đàn ông trong đoạn G.V ấy, cậu có nhận thức, đây không phải là Tần thiếu sao?!

Bình thường Giang Ninh ngụy trang rất giống thẳng nam, ngay cả cậu lẫn lộn trong giới còn không nhìn ra.

Kỳ thực những điều này không khiến cho Bạch Băng khiếp sợ, dù sao chính cậu cũng thích nam nhân, chỉ là ngũ lôi oanh đỉnh đánh xuống cậu chính là, người trong đoạn video kia, Tần Phi lại nằm ở phía dưới!!

Trời ạ, cậu còn nhớ thời điểm còn ở nơi Trần Đại Đầu, đã nghe những người hầu hạ qua Tần Phi nói, Tần thiếu quy củ rất nhiều, đặc biệt có thói quen ưa sạch sẽ, ngay cả khi blowjob cho Tần thiếu trước tiên phải súc miệng sạch sẽ mới được.

Hoa danh Tần thiếu ở bên ngoài như vậy, sao có thể làm bot cho được?!

Bạch Băng đóng kín cửa, tay có chút run rẩy móc ra di động nằm trong túi quần, mở màn hình lên.

Trên màn hình là bức ảnh cậu trực tiếp dùng di động chụp đoạn video trong laptop, mặc dù có chút mờ hồ, thế nhưng vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng người đàn ông nằm dưới thân lộ ra biểu tình cao trào kia, tuyệt đối chính là Tần Phi!

Bạch Băng nhìn kỹ bức ảnh người đàn ông đè lên người Tần Phi kia, rần chắc nhưng không hùng tráng, eo mỏng đường nét trời chảy, ngón tay rất đẹp, vừa nhìn chính là nam nhân xinh đẹp.

Bạch Băng từ khi xác định xu hướng tình dục của mình, làm nhiều nhất chỉ có một chuyện chính là quan sát nam nhân, đi ở lối đi bộ, đôi mắt cậu luôn dừng ở những nam nhân có bề ngoài xuất chúng, bất luận vóc người hay là tướng mạo, cậu đều rất ham muốn.

Chính vì nghiệp vụ thuần thực như vậy, cậu liếc mắt một cái liền nhận ra trong đoạn video kia nam nhân không hề lộ mặt chính là Giang Ninh.

Tuy rằng cậu cùng anh cậu đã sớm đối với chuyện Giang Ninh cùng Tần Phi có hiểu biết ít nhiều một chút, nhưng họ vẫn không dám hỏi Giang Ninh, gương mặt Giang Ninh lạnh băng như thế, ai dám hỏi cậu chứ!

Bạch Băng có đánh chết cũng không nghĩ ra, Giang Ninh có bản lĩnh đem Tần Phi đặt dưới thân!

Lúc ấy khi chụp bức hình này, Bạch Băng cũng không nghĩ nhiều cho lắm, chỉ là chụp lại theo thói quen đam mê chụp ảnh người mà thôi.

Bạch Băng từ lần trước nháo nhào đòi tự sát xong, Hạ Tranh đã an bài cho cậu một công việc, ở tòa soạn báo làm nhân viên sao chép photocopy, sao chép các văn kiện, công việc không cần kỹ thuật chuyên môn cao, rất thích hợp với cậu, tốt xấu gì cũng coi như là công việc nghiêm túc.

Bạch Băng có đôi khi cũng vứt đồ bừa bãi, đặc biệt là khi lúc làm việc bận rộn, tay chân càng luống cuống, ngày đó cậu đưa văn kiện xong, không biết ném đi động ở nơi nào, tìm một vòng cũng không tìm thấy, cũng không tiếp tục tìm nữa.

Cậu rất là đau lòng khi trong di động đó có những bức ảnh chụp mình đứng tạo dáng trong tư thế ổng ẹo chu mỏ, nhưng cậu đã sớm quên bên trong còn có những hình ảnh Tần Phi được trích xuất trong đoạn video ấy.

Chỉ là lúc đó cậu không nghĩ tới, mấy tấm hình này lại mang đến cho cậu bao nhiêu là phiền phức lớn.

##

Gần đây Tần Phi gặp không ít chuyện tình.

Đầu tiên là vụ án Tiểu Cẩn, anh mời tới toàn những luật sư tốt nhất giúp phân tích vụ án này, nhưng vụ án này cho dù có phân tích ra sao, đơn giản chỉ phán định Tiểu Cẩn từ mười mấy năm xuống còn có vài năm, đừng mong được vô tội.

Có điều hiện tại vui mừng nhất chính là, người khởi tố xin bảo mật thẩm tra xử lý, nói cách khác vụ án này sẽ không công khai ra ngoài, có thể nói, từ trình độ nhất định, có thể bảo vệ được danh dự Tiểu gia.

Tần Phi nghe luật sư phân tích xong, từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng, không phát biểu ý kiến gì.

Tiểu Cẩn bên kia vẫn không có động tĩnh, chỉ yên tĩnh chờ đợi một tháng đến ngày thẩm tra.

Còn có một chuyện khác khiến Tần Phi rất phiền, dì út anh đột nhiên quyết định muốn lưu lại quốc nội, hơn nữa còn chuẩn bị tham gia chuyện làm ăn trong công ty Tần thị.

Này cũng không có gì đáng trách, dù sao cũng là cổ phần của dì, tham gia vào chuyện làm ăn của gia tộc cũng không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa gì, chính là không biết bà dì bị điên hay gì, lại muốn Vương Chí Đạt tham dự vào!

Tần Phi không vui, người nào lại không biết anh cùng Vương Chí Đạt chỉ là trên danh nghĩa “Ba nuôi” Lại như nước với lửa, dì làm như thế khác nào đối nghịch với cậu.

Anh đã từng tìm dì của mình nói qua mấy lần, bà dì vẫn luôn trưng ra khuôn mặt cười híp mắt, nói Tần Phi nghĩ quá nhiều, bà cùng Vương Chí Đạt chỉ thuần túy tán thưởng năng lực của Vương Chí Đạt, mà ở quốc nội người mà bà tin nhiệm lại không nhiều.

Tần Phi biết những câu nói này vốn là vô nghĩa, anh nhớ tới rõ ràng, năm đó cả nhà dì út có quan hệ rất tốt với Vương Chí Đạt.

Tần Phi thấy nói kiểu gì bà dì cũng không nghe, không thể làm gì khác hơn là khắp nơi đề phòng tên tiểu nhân Vương Chí Đạt.

Trong công ty cũng không bớt lo, Tần Phi càng bận rộn hơn, buổi tối thường xuyên còn trong công ty tăng ca, hơn nữa anh cũng không muốn về lại nhà nơi nơi đều có hình bóng Giang Ninh, vì lẽ đó thời gian tan việc càng ngày càng trễ.

Mà gần đây Tần tổng lại có thêm một tật xấu, tăng ca còn phải lôi kéo mấy bộ ngành khác làm cùng mình, mấy ngày trước các ông lớn giận mà không dám nói gì, nhưng đã trôi qua hai tuần rồi, có nhiều người không nhịn được nữa, cuối cùng vào ngày cuối tuần liền đồng loạt nổi giận.

“Tần tổng, mười mấy ngày nay tăng ca liên tục, bạn trai em toàn vắng em đây nè.” Mấy cô em gái trẻ tuổi mở miệng trước.

Tiếp đó chính là những người khác mồm năm miệng mười oán giận, có người nói bà xã ở nhà mang thai cần người chăm sóc, lại có người nói con mình làm bài tập ở nhà không có ai dạy kèm, dồn dập yêu cầu đúng giờ về nhà.

Tần Phi nhìn mọi người tức giận, trong bụng buồn bực, thâm tâm nói lão tử cũng là người cô đơn đó!

Buổi tối ngày hôm ấy vẫn thuận theo đa số, thả mọi người về nhà.

Tần Phi là người cuối cùng đi ra công ty, khổ cái là mình lại không có chỗ để đi..... Anh lái xe lung tung không có mục đích, bất tri bất giác chạy tới cổng X.

Chờ Tần Phi phản ứng lại chính mình đi đến đâu, hận không thể cho chính mình hai cái bạt tai! Lúc này chỉ mới mấy ngày mà mình đã không chịu đựng được? Nếu như bị Giang Ninh biết anh còn chạy tới nơi này, còn không khinh bỉ anh ra mặt?

Tần Phi nhanh chóng quay đầu xe.

Anh cảm thấy có lẽ do mình kiềm nén quá lâu, dẫn đến dục cầu bất mãn, cần phải giải tỏa, cho nên mới chạy đến trước cổng X, ừ, nhất định là như vậy đi!

Tần Phi lái xe đến quán bar Trần Đại Đầu, dừng ở bên ngoài không tiến vào bên trong, gọi điện cho Trần Đại Đầu kêu ông đưa hàng sạch sẽ tới, kêu một em trai tới ngay.

Cúp máy, Tần Phi che miệng mình lại, mẹ kiếp, cái tên tiểu tử kia nói kêu mình ít đi quán bar, anh đúng là có nghe lời, chỉ đứng ở ngoài không có tiến vào.

Đệt, lẽ nào lão tử bị tẩy não rồi? Sao lại nghe lời đến thế!

Vì muốn chứng minh mình không bị tẩy não, hơn nữa muốn thoát khỏi bóng tối bị Giang Ninh bao phủ, Tần Phi quyết định dẫn thiếu niên này mang về nhà!

Trần Đại Đầu dẫn thiếu niên này tới hình dạng trông như thế nào, Tần Phi không nhìn kỹ, chỉ là khi tiến vào trong xe vội vàng liếc mắt nhìn một chút, nhìn thấy một thân trắng trẻo sạch sẽ, ốm yếu gầy gò, cũng gật đầu đồng ý.

Dọc theo đường đi Tần Phi chỉ lo lái xe, cũng không nói lời nào, khiến cho bầu không khí trong xe rất yên tĩnh, cũng là thiếu niên kia, chủ động giới thiệu chính mình: “Tần thiếu, em tên là Kim Kim.”

Tần Phi có cũng được mà không có cũng được ừ một tiếng.

Kim Kim nhìn vị này thấy rõ ràng đang mất tập trung, cũng không tiến lại gần, yên lặng ngồi một bên, ngược lại chỉ cần mình làm xong việc cầm lấy tiền rồi đi là được rồi.

Vừa vào nhà Tần Phi, Kim Kim từ phía sau ôm tới, như một con rắn ôm lấy eo Tần Phi.

Tần Phi lập tức sững sốt, quả nhiên quá lâu rồi không có gọi người bên ngoài, vẫn chưa thích ứng lắm, có điều anh cầm lấy tay Kim Kim, trầm giọng nói: “Trước tiên mau đi tắm rửa!”

Kim Kim rất biết điều, gật đầu đi đến phòng tắm tắm rửa.

Tần Phi ngồi vào trên ghế sofa, trong lòng thoải mái hẳn lên: Hừ, không có Giang Ninh, lão tử vẫn là Tần đại thiếu gia phong lưu phóng khoáng!

Đúng lúc này, điện thoại bàn bên cạnh anh bỗng nhiên vang lên, Tần Phi đưa tay nhấc máy, chỉ nghe đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói đã lâu không gặp, thanh âm lạnh như băng: “Tần Phi, anh đang

làm cái gì?”

Hết chương 49

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tay-tra-thu-tim-duong-chet>